

Đồng lang cộng hôn

Contents

Đồng lang cộng hôn	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	12
5. Chương 5	14
6. Chương 6-7	18
7. Chương 8	30
8. Chương 9	36
9. Chương 10	43
10. Chương 11	48
11. Chương 12	52
12. Chương 13	60
13. Chương 14	64
14. Chương 15	67
15. Chương 16	72
16. Chương 17	76
17. Chương 18	80
18. Chương 19	85
19. Chương 20	90
20. Chương 21	94
21. Chương 22	98
22. Chương 23	101
23. Chương 24	106
24. Chương 25	111
25. Chương 26	116
26. Chương 27	120
27. Chương 28	125
28. Chương 29	131
29. Chương 30	136
30. Chương 31	140
31. Chương 32	143

Đồng lang cộng hôn

Giới thiệu

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm Nguồn: vn. 360plus. yahoo. com/zeusvn_9x Nếu An Dĩ Phong không tính

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-lang-cong-hon>

1. Chương 1

Nếu ai muốn ở trong giang hồ, phải nhớ kĩ lấy ba chữ: An Dĩ Phong!

Bởi vì hắn là lão đại mười lăm năm, tung hoành ngang dọc.

Nếu ai muốn giữ lấy tính mạng, phải nhớ rõ một quy định bất thành văn. An Dĩ Phong nói một, trăm ngàn lần đừng nói hai.

Bởi vì ai dám một lời trái hắn, về sau đừng nghĩ mở miệng.

Nếu ai muốn ở trong giang hồ có đường sống, phải nhớ kĩ những điều sau:

Điều thứ nhất: An Dĩ Phong là anh em tốt nhất của Hàn Trạc Thần, hai người một đen một trắng, có tiền có thế!

Điều thứ hai: Ám sát An Dĩ Phong, có lẽ còn được toàn mạng.

Muốn ám sát Hàn Trạc Thần, họa cả nhà!

Điều thứ ba: An Dĩ Phong trên mặt vĩnh viễn là nụ cười bất cần đời, nếu ai làm cho hắn không cười, vậy có thể chuẩn bị quan tài.

Hàn Trạc Thần là núi băng vạn năm không tan, nếu ai làm cho hắn cười, vậy quan tài cũng khỏi cần chuẩn bị.

Điều thứ tư: So với Hàn Trạc Thần, An Dĩ Phong càng là loại đàn ông không thể yêu.

Hàn Trạc Thần có phong lưu, nhiều lắm 1 ngày đổi phụ nữ một lần

An Dĩ Phong đổi phụ nữ tốc độ so với nháy mắt còn nhanh hơn.

Điều thứ năm, cũng là điều quan trọng nhất. Trăm ngàn lần đừng ở trước mặt An Dĩ Phong nhắc tới ba chữ: Tư Đồ Thuần!

An Dĩ Phong nghe thấy ba chữ này ít nhất một tháng không thuận khí, gặp người đánh người!

Cho nên, ai không muốn sống, cũng đừng hại người khác vô tội...

Nghe đến đó, mọi người nhất định không vội nghe điều thứ sáu, mà muốn biết Tư Đồ Thuần là ai?

Một cô gái, người duy nhất An Dĩ Phong từng theo đuổi, nghe nói hắn hao tâm tổn trí, cuối cùng ... không được!

Nếu bạn nhàn rỗi, hãy pha một li café nóng, ngồi xuống nghe tôi kể một thiên tình sử đắm nước mắt của một lão đại trong giới giang hồ ...

Đừng sợ, là hài, rất hài, cực kì hài!

2. Chương 2

Thiên đường của đàn ông là nơi nào?

Đương nhiên là hộp đêm, ánh sáng lập lòe, rượu say lòng người, âm nhạc rộn rã, hơn nữa lại có bao nhiêu gái đẹp vờn quanh.

Sự quyến rũ không có một người đàn ông nào có thể cưỡng lại.

An Dĩ Phong hí hóp mắt nhìn Hàn Trạc Thần đang hút thuốc ở đối diện, hần nhắm mắt ngồi trên sofa, nhả từng đợt khói thuốc nhẹ nhẹ. Thời gian giống như điều thuốc trên tay, im lặng chấy, nhả ra từng làn khói mỏng mơ hồ, lưu lại chỉ là tro tàn.

An Dĩ Phong khó hiểu lắc đầu.

Kỳ quái! Ở chốn thiên đường này, sao lại có người đàn ông nào không mang theo hồn phách đến ...

“Anh đang nghĩ cái gì đấy?”, An Dĩ Phong nằm trên sofa, ánh đèn hồng nhạt chiếu vào đôi mắt đen sâu thẳm, khoe môi gợi cảm khe khẽ nhếch. Một cô gái quyến rũ ngồi cạnh hắn, dáng người nóng bỏng, bị hộp hồn, tay không tự chủ được đặt lên bả vai rộng lớn của hắn, nhẹ nhàng xoa, cũng cố ý thấp người khoe bộ ngực sữa đầy đặn. Đáng tiếc tâm mắt An Dĩ Phong không để ý đến cô ta, chuyên chú nhìn Hàn Trạc Thần ngồi đối diện.

“Phong ...” Hàn Trạc Thần thở ra một làn khói mỏng, sau một lúc trầm mặc mới nói: “Cậu đã từng trải qua cảm giác muốn có một người phụ nữ sao?”

“Cái gì? Anh bây giờ kể chuyện cười càng ngày càng nhạt!”

“Tôi nói bởi vì yêu nên muốn có.”

“.....”

An Dĩ Phong lấy một điều thuốc, cô gái bên cạnh giúp hắn châm lửa. Hắn hút một hơi, cười lạnh. Tình yêu thật lợi hại, nó sẽ làm người đàn ông ngay cả trong lúc đa sầu đa cảm cũng trở nên hấp dẫn.

Hàn Trạc Thần mở to mắt, ngửa đầu nhìn ánh sáng màu vàng cùng màu đỏ liên tiếp nhảy nhót: “Trò gì tôi cũng đã từng trải qua, duy nhất cùng với một người mình yêu là chưa từng.”

“Em thử qua một lần ...” Nhớ lại đêm hôm đó, thân thể mảnh mai run run trong vòng tay hắn, máu An Dĩ Phong lại trào lên, cổ họng nghẹn lại. Cố gắng hai lần, yết hầu mới phát ra âm thanh: “Làm xong, cô ấy ôm em nói: Em yêu anh! Em lúc ấy ... thực vì cô ấy chết cũng cam lòng!”

“Phải không? Vậy vì cái gì cậu buông tay?”

Bởi vì A May chết rất thảm! Những lời này hắn đương nhiên sẽ không nói ra miệng.

A May là phụ nữ của Hàn Trạc Thần, đi theo đàn ông trong giới xã hội đen kết cục như thế nào không nói cũng biết. Hắn nhớ rõ ngày đó A May chết, Hàn Trạc Thần vẫn ôm thi thể của cô nói: Xin lỗi! Xin lỗi! Không đếm được Hàn Trạc Thần nói biết bao nhiêu lần, làm hắn không thể tiếp tục nhìn, phải đánh ngất mà đưa về.

Buổi tối hôm đó, di động của hắn kêu lên không ngừng, kêu đến hết pin. Sau đó hắn nghe thấy tiếng đập cửa vang lên, vang đến hừng đông.

Chạng vạng ngày hôm sau, hắn ở ban công nhìn thấy người phụ nữ mình yêu nhất rời xa, hắn mới phát hiện bóng dáng của cô thì ra mảnh mai nhu nhược đến vậy.

Hắn mở cửa, trên tường viết hai hàng chữ nắn nót: Sau này làm việc cẩn thận, nhất định phải còn sống!

Hắn dùng tay diên cuồng chà xát, dòng chữ mờ dần trên vách tường màu trắng, sau đó là màu của máu, cuối cùng mất hẳn nhòe đi, nhưng dòng chữ ấy vẫn như cũ rõ ràng ngay trước mắt.

Hắn ôm ngực ngồi xuống, cho đến lúc ngực đau đến chết lặng mới đứng lên, nhìn thấy Hàn Trạc Thần tựa ở cửa nhìn mình.

An Dĩ Phong nở nụ cười, cười rất lớn: “Phụ nữ tốt đều bị chúng ta làm khổ!”

Tư Đồ Thuần, đúng là một cô gái tốt!

Nỗi đau làm cho hắn không muốn tiếp tục nhớ lại. Hắn ngẩng đầu nhìn Hàn Trạc Thần vẫn đang hút thuốc, tàn rơi đầy đất.

“Hôm nay tại sao lại hỏi cái vấn đề nhảm chán này?” An Dĩ Phong nói.

“Tôi cũng không biết, cảm giác này thật đặc biệt ... Rõ ràng biết mình nên làm cái gì, không nên làm cái gì, nhưng vừa nhìn thấy cô ấy thì cái gì cũng không muốn biết!”

“Thần ca ... Cảm giác này chính là yêu!”

Hàn Trạc Thần không ngạc nhiên, dường như đã sớm không nghi ngờ gì đáp án này.

An Dĩ Phong cười lạnh: “Yêu, chúng ta không thể dính vào!”

“An Dĩ Phong, nhận thức của cậu thật sự rất kém, cái này cùng ma túy căn bản không giống nhau ...”

“Chính xác, không giống nhau, ma túy muốn cai là cai, có thể thử ...”

Hắn không muốn nói tiếp, còn yêu là xâm nhập vào xương tủy, cả đời đều không thoát khỏi nhớ nhung hối hận.

Hàn Trạc Thần ngồi thẳng, dập điếu thuốc trong tay.

Mùa đông năm đó lại dội lên trong đầu hắn. Ngày đó An Dĩ Phong đột nhiên phanh gấp ở giữa đường lớn. Hắn tức giận hỏi có chuyện gì, chỉ thấy An Dĩ Phong nhìn làn bụi sau kính, nắm chặt tay lái. Sau kính xe là một cô gái dịu dàng cúi đầu hôn đứa bé trong lòng, lưu luyến giao cho người đàn ông mặc cảnh phục bên cạnh. Người đàn ông đó đỡ đôi vai gầy yếu của cô, giúp cô ngồi vào trong xe.

Trước kia, Hàn Trạc Thần đã từng gặp qua Tư Đồ Thuần, nhưng không chú ý, lúc này đây, hắn cố ý nhìn kỹ xem, Tư Đồ Thuần mặc một chiếc váy màu vàng, điềm tĩnh tựa như người mẹ trong tiềm thức của hắn.

Hắn không thể không thừa nhận, người con gái này chỉ để yêu, không phải để chơi đùa.

Một đêm An Dĩ Phong uống rất nhiều rượu nhưng lại không thể say. Khi về nhà, An Dĩ Phong nói với hắn: “Thần ca, em không muốn làm xã hội đen, em muốn làm cảnh sát!”

“Đi con đường này, chúng ta không quay đầu được đâu!”

Nhớ tới việc này, trên mặt Hàn Trạc Thần không còn phân vân bối rối, chỉ còn lại một sự kiên định chắc chắn.

Con gái thì làm sao? Cũng không phải ruột thịt!

Tuổi chênh lệch thì làm sao? Cũng chỉ hơn mười tuổi mà thôi!

Không cùng một thế giới cũng có thể đi vào một!

Chỉ cần hắn yêu cô, cái gì cũng không đáng ngại!

“Này!” An Dĩ Phong không biết khi nào thì ngồi bên cạnh hắn, dùng bả vai đẩy hắn hỏi: “Anh bảo chưa thử qua, vậy cùng A May là cảm giác gì?”

“Cũng giống tất cả những người đàn bà khác. Xong xuôi chỉ có mệt mỏi cô độc.”

“Không có cảm giác gì sao?”

“Không!”

“y, xem ra anh thật không yêu cô ta!”

An Dĩ Phong từng nghĩ Hàn Trạc Thần yêu A May, ít nhất A May phá vỡ nguyên tắc của Hàn Trạc Thần, không quan hệ cùng một người phụ nữ quá ba ngày. Hơn nữa lúc hấn ở cùng A May, chưa bao giờ động vào người phụ nữ khác, trở thành một người đàn ông tốt điển hình.

Hấn còn âm thầm sai người bảo vệ cô ấy.

“Khi nào rồi cho em gặp cô gái ba đầu sáu tay kia, có thể làm núi băng nghìn năm như anh tan thành nước!”

“Cậu gặp rồi.” Lúc Hàn Trạc Thần nói chuyện, ánh mắt sáng lên, nét cương nghị trên mặt dường như tan biến. “Một năm trước, cậu đã gặp cô ấy ...”

“Cái gì!” An Dĩ Phong như nhảy dựng lên khỏi tay vịn sofa. “Ngàn lần đừng nói với em là con bé còn chưa trưởng thành đó!”

“Đúng!”

“Anh! Anh! không phải là biến thái đi?”

“...” Hàn Trạc Thần nhìn hấn một cái, dùng ánh mắt như nói: Cậu lặp lại lần nữa thử xem.

“Thần ca, tuổi của cô ta làm con gái anh cũng kém không nhiều lắm.”

“Cô ấy chính là con gái tôi.”

“Còn biết sao?” An Dĩ Phong khó tin nhìn hấn: “Nếu vậy, lúc trước em nên cưới Tư Đồ Thuần!”

“Đâu phải muốn cưới là cưới được!”

Đúng vậy! Cô sẽ không cưới hấn....

Lúc buông tay, hấn nghĩ có thể dễ dàng.

Lúc nhớ nhung, hấn nghĩ có thể phai nhạt.

Lúc thấy cô hạnh phúc, hấn nghĩ tất cả đã chấm dứt.

Rất nhiều năm qua đi, mỗi khi An Dĩ Phong gặp một nữ cảnh sát, hấn vẫn như trước ngẩng nhìn thật kĩ, ảo tưởng nếu như Tư Đồ Thuần còn ở trước mắt

“Phụ nữ trên đời này nhiều như vậy, tại sao lại phải đi yêu một nữ cảnh sát?” Nhớ không rõ ai đã từng hỏi hấn một câu như vậy.

Lúc đó hấn đáp: “Thú vị!”

Đúng vậy, rất thú vị. Bây giờ nhớ lại, đau đớn nhưng khóe miệng vẫn có thể mỉm cười.

Hấn yêu Tư Đồ Thuần cũng không phải là nhất kiến chung tình. Có lẽ bởi con người ta thường không nhớ được mình có những gì nhưng lại nhớ rất rõ những gì mình không thể có.

Cho nên người mà muốn ánh sáng, người phạm tội ngưỡng mộ nhất là chính nghĩa.

Cho nên ... Hấn vừa nhìn thấy Tư Đồ Thuần liền cảm thấy hưng phấn, tim đập mạnh dù biết rõ không có kết quả, biết rõ cô sẽ không chấp nhận hấn...

...Nhưng hấn không thể kìm chế được muốn tiến lại phía cô!

Chuyện này đã xảy ra từ rất nhiều năm trước, năm mà An Dĩ Phong và Hàn Trạc Thần vừa mười tám tuổi.

3. Chương 3

Sòng bạc ồn ào, nơi nơi tràn ngập khói thuốc, mùi mồ hôi đàn ông, mùi nước hoa phụ nữ gay gắt hòa quyện vào nhau.

Hàn Trạc Thần, quần bò áo sơ mi đen, nhú chặt mày cầm trong tay quân bài, màu đỏ tươi giống như máu từ trong con mắt sáng ngời của hắn tỏa ra. Hắn day day thái dương, muốn quăng cây bài trong tay xuống, nhưng lại khẽ liếc Lôi lão đại đang cao hứng phía đối diện, dè dặt ý định rời đi, xĩa bài ra ...

Sau tiếng thét chói tai, một cốc tiền mang theo hương vị tanh nồng đổ ở trước mặt, cô gái bên cạnh lập tức cười tủm tỉm, dùng bộ ngực mềm mại cọ sát vào cánh tay hắn. Ánh mắt vô dụng, mùi nước hoa rẻ tiền làm cho hắn cảm thấy ghê tởm. Hắn tiện tay đem mấy đồng trước mắt đưa ra, cô ta lập tức buông cánh tay hắn, mặt mày hớn hở đem tiền nhét vào trong túi.

Đây là giang hồ, dục vọng cùng tội ác, làm cho người ta không thể tiếp tục chịu đựng!!!

Tay Hàn Trạc Thần đặt ở dưới bàn nắm lại, hắn rút cuộc không thể che dấu được tâm trạng phiền chán, đang muốn đứng dậy bỏ đi, vài tên tiểu đệ lại mang vào một gã trai còn khá trẻ.

Cậu ta trên người mặc một chiếc áo phông màu trắng rất sạch sẽ, quần bò màu lam nhạt đã bạc phếch. Trong không gian u ám ở đây, cậu ta lập tức hấp dẫn sự chú ý của Hàn Trạc Thần. Hắn cẩn thận quan sát gã trai xa lạ này. Nhìn da thịt nhẵn nhụi, ngũ quan thanh tú, xem ra tuổi cũng không lớn hơn hắn, nhiều lắm mười bảy mười tám tuổi. Nhưng nhìn cậu ta thân cao đến 1m85, cơ thể cường tráng cùng với ánh mắt kiêu căng ngạo đời này, chắc không ai không công nhận cậu ta đã là một gã trai đã trưởng thành.

“Đại ca!” Tên tiểu đệ kia dẫn gã trai đến trước mặt Lôi lão đại, cúi người nói: “Người anh bảo đã đưa đến, cậu ta tên An Dĩ Phong.”

Lôi lão đại khẽ nhú mày, trên khuôn mặt tục tằn hào phóng lộ ra ý cười, hắn buông quân bài đứng lên, đánh giá một chút An Dĩ Phong.

An Dĩ Phong nhìn người đối diện, lại nhìn xung quanh một vòng, trong mắt không có một tia hoảng hốt, “Tìm tôi có chuyện gì?”

Lôi lão đại không trả lời, vuốt vuốt tay áo khoác màu xám, liếc qua tên thủ hạ bên cạnh người, bảy tám tên này lập tức hiểu ý, nhắm hướng An Dĩ Phong xông tới.

Việc xảy ra bất ngờ làm Hàn Trạc Thần kinh ngạc, hắn phản xạ có điều kiện định đứng dậy ngăn cản, không ngờ tới An Dĩ Phong không hề sợ hãi, bình tĩnh ra quyền đánh trả.

Quyền pháp của cậu ta bài bản, lực đạo kinh người, ra chiêu có thu có phóng, tự nhiên, hoàn toàn không phải chiêu thức đấu đá liều mạng của giới xã hội đen.

Nhìn qua cũng có thể biết, bảy tám tên kia căn bản không phải đối thủ của cậu ta, trong nháy mắt đã nằm rạp dưới đất không gượng dậy nổi.

“Đẹp!” Lôi lão đại vỗ vỗ tay, vẻ mặt tán thưởng: “Chuyên nghiệp như vậy mà phải đánh hắc quyền, thật sự quá lãng phí!”

An Dĩ Phong phủi tay, không nói gì.

Lôi lão đại lấy ra từ dưới bàn một chiếc túi du lịch để trước mặt An Dĩ Phong: “Đây là mười vạn, sau này nếu thiếu đến tìm ta.”

An Dĩ Phong cúi đầu nhìn chiếc túi, thẳng thắn hỏi: “Muốn tôi làm giúp cái gì?”

“Đi theo ta, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi cậu”

“Tôi không giết người!!!”

Ánh mắt Lôi lão đại đã không thể che dấu sự thích thú: “Yên tâm, chuyện cậu không muốn, tôi tuyệt đối không ép!”

An Dĩ Phong dương dương tự đắc: “Ép tôi cũng không làm!”

Bởi vì một câu này, Hàn Trạc Thần cũng bắt đầu chú ý đến cậu ta, đủ can đảm, đủ thẳng thắn!

Lôi lão đại vỗ vỗ vai, cùng đám đàn em trong sòng bạc nói: “Về sau gọi cậu ấy là Phong ca!”

“Phong ca!” Đám đàn em trăm miệng một lời, đương nhiên trong đó cũng bao gồm mấy tên tiểu đệ vừa bị cậu ta hạ gục.

Tầm mắt Lôi lão đại chuyển đến Hàn Trạc Thần vẫn yên lặng này giờ, chần chờ một lát hỏi, “Thần, cậu bao tuổi?”

“Mười tám!” Trên thực tế hắn còn ba tháng nữa mới đủ mười tám tuổi.

An Dĩ Phong nhìn hắn, ánh mắt hơi động, vươn tay cười: “Thần ca!”

Hàn Trạc Thần rất nhanh vươn tay dùng lực bắt lấy.

Hắn không nói gì, đánh giá một lượt từ trên xuống dưới An Dĩ Phong đang đứng trước mặt. Một gã trai chưa đến mười tám tuổi, thân thủ tốt như vậy, lại có sự bình tĩnh cùng nhạy bén, tiền đồ trong giới xã hội đen này thật không nhỏ!

Đêm đó, An Dĩ Phong ngồi xuống xem bọn họ đánh bài trong chốc lát. Trong lúc mọi người trước mắt đắm chìm trong tiền tài dục vọng, hắn lặng lẽ đi đến bên người Hàn Trạc Thần, khước miệng hơi nhếch: “Thần ca, em mời anh đi uống vài chén.”

Hàn Trạc Thần quét mắt một lượt, nhìn cậu ta tươi cười rất thoải mái, ánh mắt quảng đại, quyết không phải là loại người nịnh nọt.

“Được!”

An Dĩ Phong không nhiều lời, khoan khoái đem túi du lịch khoác lên vai, ra cửa.

Hàn Trạc Thần qua chào Lôi lão đại một tiếng, theo sau ra ngoài.

Gió đêm cuốn đi trên người những mùi khó chịu, hắn cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, khoan khoái. Đuổi theo An Dĩ Phong, hắn hỏi: “Tại sao mời tôi đi uống rượu?”

“Bởi vì anh đẹp trai, em nhìn vừa mắt!!!”

Hàn Trạc Thần cứng họng.

Rượu quá ba tuần, An Dĩ Phong mới nói thật cho hắn: “Bởi vì lúc em bị vây đánh chỉ có mình anh đứng lên.”

Hàn Trạc Thần bưng chén rượu, cõn ở trong mạch máu sôi trào, một dòng nóng bỏng chạy vào khoang ngực.

Đêm đó Hàn Trạc Thần uống rất nhiều rượu, nói cho An Dĩ Phong rất nhiều chuyện trong giới.

Khi đó, giang hồ hết sức hỗn loạn. Trong rất nhiều bang phái, lớn nhất là Khi Dã, chúng chiếm địa bàn ở bến tàu, chủ yếu buôn lậu thuốc phiện và vũ khí. Lão đại trên danh nghĩa của Khi Dã là Trác Cửu, lẫn lộn ở trong giới hơn bốn mươi năm, mọi người đều tôn trọng gọi hắn là Cửu thúc. Những năm gần đây, hắn không quan tâm đến chuyện trong bang, quản lý hiện tại là con trai độc nhất của hắn, Trác Diệu. Người này tác phong tàn nhẫn, làm người âm hiểm, là người không nên đắc tội nhất trong giới giang hồ.

Ngoài Khi Dã, Lôi lão đại cùng Hoắc Đông ca thế lực cũng rất lớn, nhưng bọn họ bởi vì có chút mâu thuẫn, mấy tháng gần đây như nước với lửa, anh em sống mái với nhau ngay tại đường lớn, chết rất thảm, cho nên Lôi lão đại cấp bách cần người...

An Dĩ Phong nghe rất chăm chú, cẩn thận ghi nhớ mỗi câu.

“Vết đao một khi đã chém xuống ắt để lại sẹo.” Trong giọng nói Hàn Trạc Thần có vài phần bất đắc dĩ: “Con đường này, một khi tiến vào rất khó quay đầu.”

An Dĩ Phong đem chén rượu một hơi uống cạn, nói: “Bạn của em hôm nay trên sân quyền bị đánh chết ... Cậu ta trước khi vào sân đã ký giấy sinh tử, một đồng bồi thường cũng không có. Mẹ cậu ta đau lòng ngã bệnh giờ nằm trong bệnh viện, con của cậu ta mới hai tuổi ...”

Hàn Trạc Thần nhìn chiếc túi du lịch, tay trái An Dĩ Phong gắt gao nắm chặt quai túi. Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng Hàn Trạc Thần nhìn thấy chiếc túi ấy.

“Em không muốn tiếp tục đánh hắc quyền, em không muốn lúc sắp chết còn có người chỉ tay chửi mình là đồ bỏ đi!!!” An Dĩ Phong nói.

“Đi vào con đường này kết cục chắc chắn cũng không tốt”

An Dĩ Phong cười cười: “Ít nhất có thể sống phong lưu, chết anh hùng!”

Có lẽ do tuổi xấp xỉ, cũng có lẽ cá tính hợp nhau, sau hôm đó, quan hệ bọn họ ngày càng khăng khít, nửa tháng sau, bọn họ cùng thuê chung một căn nhà trọ, cùng nhau hút thuốc, cùng nhau luyện dao, cùng nhau uống rượu nói chuyện phiếm đến đêm khuya, từ đó về sau như hình với bóng.

Hộp đêm, nghe nói là thiên đường của đàn ông

An Dĩ Phong chỉ cần nghĩ đến nơi đó liền đau đầu, màu sắc lập lòe làm cho người ta choáng váng, mùi son phấn gay gắt cùng mồ hôi nồng nặc quyện vào nhau, nghĩ đã muốn nôn. Đáng sợ nhất là phụ nữ ở đây, vừa nhìn thấy hắn đã cuốn lấy, giở trò, ép cả thân lên người hắn, so với bị người khác chém còn đáng sợ hơn!

Một ngày chạng vạng, bọn họ nhận được điện thoại của Lôi lão đại, chạy tới hộp đêm. An Dĩ Phong vừa thích ứng được với ngọn đèn liền nhìn thấy vài cô gái nhảy sấn đến, hắn phản xạ có điều kiện định xông ra cửa chạy trốn, nhưng nghĩ tốt xấu gì mình cũng là đàn ông, phải bình tĩnh!

Cho nên, hắn nhanh nhẹn chạy núp sau Hàn Trạc Thần, nhỏ giọng nói: “Cô gái kia đáng người được lắm, em nhường cho anh!”

Nói xong hắn từ sau lưng Hàn Trạc Thần đẩy một cái, bằng tốc độ nhanh nhất trốn về chỗ khuất. Ước chừng năm phút đồng hồ, Hàn Trạc Thần mới sửa sang lại quần áo đi vào, khuôn mặt bình tĩnh như trước, nhưng trán đã lấm tấm mồ hôi.

Lôi lão đại nhìn hai người bọn họ, hào sảng cười to: “Hai người các cậu vấn đề này thật không có tiền đồ, bị mấy cô ở đây làm cho chảy cả mồ hôi hột.”

Hàn Trạc Thần ngồi ở bên người An Dĩ Phong, mặt không chút thay đổi đập vào chân hắn một cái. Lực không mạnh lắm, có thể thấy được chỉ là biểu hiện bất mãn mà thôi.

Lôi lão đại cười chỉ chỉ hai cô gái bên người: “Hai cô này kĩ thuật trên giường được lắm, để chốc nữa họ chỉ cho các cậu cái gì gọi là cực lực!”

Hai cô gái cười đến sáng lạn!

Mồ hôi An Dĩ Phong chảy ròng ròng!

“Đại ca, anh tha em đi!” An Dĩ Phong lắc mạnh đầu, cố ý liếc nhìn Hàn Trạc Thần một cái. Hắn đang mê mê thuốc, tuy rằng không từ chối, nhưng trên mặt không che dấu được sự bất mãn.

Hắn cùng Hàn Trạc Thần quen biết nhau thời gian không ngắn, nhưng hắn không rõ tại sao Hàn Trạc Thần luôn luôn phải che dấu sự bất mãn của mình. Không thích hút thuốc, không thích phụ nữ, chán ghét bài bạc rượu chè, căm hận việc đánh đánh giết giết, lại không có ai ép buộc hắn, hắn tại sao phải làm bộ chấp nhận?

“Phong ...” Lôi lão đại cười trêu ghẹo hắn: “Ta xem cậu bình thường rất đàn ông, tại sao nhìn thấy phụ nữ lại mất mặt như vậy?”

“Đây cũng coi là phụ nữ?” An Dĩ Phong thở dài một tiếng: “Giống một đám sói, hận không thể nuốt chửng em thì đúng hơn!”

Đám tay chân xung quanh cười to, An Dĩ Phong hoàn toàn không để ý, hiên ngang nói: “Cười cái gì? Mấy người các anh làm sao có thể hiểu được thế nào là dễ nhìn, thế nào là xinh đẹp ...” Nói xong, hắn dùng khuỷu tay huých huých Hàn Trạc Thần đang trầm tư bên người: “Có phải hay không? Thần ca?”

Hàn Trạc Thần lắc đầu, nghiêm túc trả lời: “Tôi bộ dạng không dễ nhìn, tôi không biết!”

Mọi người lại cười vang một trận.

Có một tên tiểu đệ ngộ ra điều gì đó hét lớn: “A! Em hiểu rồi ... Phong ca thích loại cừu non, loại này mới làm cho anh thể hiện được thú tính, đem người ta chén sạch!”

“Hả? Nói có lý!” An Dĩ Phong dựa vào sofa, ảo tưởng. Nếu có một cô gái, tóc dài mềm mại, khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết, nụ cười bên lên, nghe thấy lời nào hần nói có chút quá đáng khuôn mặt đỏ bừng lên như trái đào mật ...

Chỉ cần nghĩ đến hần đã muốn “phạm tội”!

“Phong ca, anh nghĩ gì vậy? Cười đến xuân sắc?”

“Cô gái đoàn hoa!”

Tiếng cười lại tràn ra, vang cả một hành lang dài!

....

Trong lúc bọn họ cười, cửa bị đẩy mạnh ra, một người thấp dáng nặng nề tiến vào, vẻ mặt tươi cười: “Lôi lão đại! Đã lâu không thấy!”

“A Báo ... đã lâu không thấy!” Lôi lão đại đứng dậy đón tiếp.

A Báo cười lớn đi qua, nhiệt tình ôm Lôi lão đại “Nghe nói anh phát tài rồi?”

“Đâu có! Đủ nuôi sống anh em thôi!”

Bọn họ sòng vai ngồi xuống, A Báo dùng ánh mắt miệt thị quét qua Hàn Trạc Thần cùng An Dĩ Phong, nói mát: “Ai! Kiếm đâu ra hai trai đẹp thế này ... Chẳng lẽ anh cũng chạy theo mốt, nuôi trai bao hay sao?”

“Hai người anh em đặc lực nhất của ta ...”

Tay An Dĩ Phong cầm bình rượu chọt căng thẳng, Hàn Trạc Thần lập tức nắm lấy cánh tay hần, ghé vào lỗ tai hần nói nhỏ: “Muốn ra tay, chốc nữa tìm nơi không có người”

“Không có người nhìn thấy, em đánh hần có ích lợi gì?”

Hàn Trạc Thần buông tay, ôm lấy vai hần, thản nhiên mỉm cười: “Quân tử báo thù, mười năm không muộn.”

“Trí nhớ em không tốt!”

“Không sao ...” Khóe miệng Hàn Trạc Thần cong lên: “Trí nhớ tôi tốt!”

.....

An Dĩ Phong buông bình rượu trong tay, một tên thuộc hạ của A Báo chỉ chỉ Hàn Trạc Thần nói: “Báo ca, anh nhìn xem hần có phải hay không có nét giống Tiểu Hàn?”

A Báo chết lặng giương mắt nhìn, vẻ mặt mờ mịt, rõ ràng đã quên người gọi Tiểu Hàn kia bộ dáng thế nào.

Lôi lão đại cũng nhìn lướt qua Hàn Trạc Thần, vẻ mặt không đổi, ôm bả vai A Báo nói: “Nào, anh em chúng ta hôm nay khó mà gặp được, mọi người uống đi, ta mời ...”

Rượu uống đến nghiêng ngả, ca vũ đến động tình ...

Hàn Trạc Thần nghiêng người ngồi bên cạnh tên côn đồ khoảng ngoài bốn mươi tuổi vừa mới nói chuyện, thân thiện chào hỏi: “Xin chào! Nên xưng hô thế nào?”

“A cường.”

“Anh chính là Cường ca sao?” Hàn Trạc Thần rót cho hần chén rượu, “Em sớm nghe danh anh, nghe nói anh đã lăn lộn trong giới hơn hai mươi năm ... là người nghĩa khí hiếm gặp!”

“Thật sao?”

“Đúng vậy! Trong giới ai không biết chuyện Cường ca”

“Nếu tôi có ưu điểm gì, thì đấy chính là nghĩa khí ...” Ba phần men say ngấm vào, A Cường bắt đầu thao thao bất tuyệt kể lại lịch sử huy hoàng của mình.

Hàn Trạc Thần kiên nhẫn nghe xong, tiếp hấn uống nửa bình rượu mới làm bộ vô tình hỏi: “Anh vừa rồi nói em nhìn giống một người, rất giống sao?”

“Nhìn cậu rất giống một người anh em trước đây của tôi.”

“Có rảnh cho em gặp.”

“Sớm đi chiều đi em rảnh rồi.” A Cường say chuẩn choáng lại tiếp tục ngả chén.

“Hấn ... chết như thế nào?”

“Haiz!” Hấn thở dài, bắt đầu hồi tưởng: “Tiểu Hàn rất nghĩa khí, làm người cũng rất được, chính là ham mê bài bạc ... vì vậy, cái gì cũng không màng, ngay cả vay nặng lãi đều dám, cuối cùng bị người ta ép trả nợ. Báo Ca thay hấn trả hai lần đầu, sau cũng không thêm quan tâm.”

“Rồi sao?”

“Hấn đến lúc chết còn rất vui mừng ... Ngày đó hấn thắng nhà cái rất nhiều tiền, còn nói cho tôi, hấn có tiền, vợ hấn sẽ không chạy theo người khác, con hấn cũng không khinh thường hấn. Hấn phải mở một cái quán nhỏ, làm cho vợ con hấn sống tử tế ... Ngày hôm sau, có người phát hiện xác hấn, bị chém mấy chục đao ...”

Hàn Trạc Thần cúi đầu nhìn chén rượu, ánh sáng màu đỏ màu vàng luân phiên chiếu ở trên mặt hấn, lúc sáng lúc tối.

Ánh mắt sắc bén của Lôi lão đại chuyển qua người hấn, lại rất nhanh dời đi, tiếp tục cùng A Báo uống rượu.

Nhưng ánh mắt An Dĩ Phong vẫn dừng ở trên mặt hấn.

Rất lâu sau Hàn Trạc Thần mới ngẩng đầu, cười hỏi: “Là người ở sòng bạc làm?”

“Còn phải hỏi sao?”

“Xuống tay độc ác như vậy, giống tác phong của Khi Dã.”

“Chính là con trai ruột của nhà họ Tấn bang Khi Dã.”

Tay Hàn Trạc Thần nắm chặt chén rượu, từ yết hầu khẽ vọng ra một tiếng

Ngoài An Dĩ Phong, không có người nào nghe rõ, đó là hai chữ: “Tấn gia!”

Đêm đó Hàn Trạc Thần uống rượu bất tỉnh nhân sự, trong miệng hấn vẫn lặp đi lặp lại hai chữ này.

Mỗi tiếng phát ra đều tràn đầy căm hận.

Nửa đêm, lúc hơi còn bớt đi, đầu hấn đau như tra tấn. Hấn cuộn mình ở trên giường, liều mạng dùng tay đánh vào đầu mình, trong đầu lặp đi lặp lại một hình ảnh.

Ngày đó hấn cùng mẹ đi nhận xác, ba hấn đã bị chém đến máu me bê bết, trong lòng bàn tay còn nắm chặt một bức ảnh – đó là ảnh chụp gia đình hấn. Mẹ sợ hấn bị dọa, muốn đưa hấn đi, nhưng hấn cầm tay ba như thế nào cũng không chịu buông ra, bởi vì hấn biết, một khi buông tay, từ nay về sau sẽ không bao giờ được nhìn thấy ba nữa ...

“Ba ... con không xem thường ba! Con cho đến bây giờ cũng không xem thường ba ...”

Dù hấn nói bao nhiêu lần, ba hấn ruột ruột cũng không thể nghe thấy!

.....

Không biết mấy giờ, Hàn Trạc Thần nghe thấy tiếng mở cửa, tiếp theo nghe thấy tiếng nước chảy trong nhà tắm.

Tiếng nước như xối mạnh vào óc hấn, từng đợt từng đợt tra tấn làm đầu hấn đau buốt. Nhưng hấn tình nguyện chấp nhận cơn đau ấy cũng không muốn nhớ lại khuôn mặt dính đầy máu kia.

Ruột cuộc đến hừng đông, Hàn Trạc Thần mệt mỏi ra khỏi phòng, lấy tay đập cửa nhà tắm, kêu An Dĩ Phong: “Phong, tôi có việc đi ra ngoài một chút.”

An Dĩ Phong quần khăn tắm đi ra, mắt đầy tơ máu, bộ dạng so với hắn còn thần tiêu phách tán hơn.

“Cậu không sao chứ?” Hắn khản trương hỏi.

An Dĩ Phong không trả lời, ngồi ở sofa, giọng nói khàn đặc: “Em không muốn ra ngoài, anh mua cho em một túi sữa đậu nành”

“Được!” Hàn Trạc Thần cầm lấy áo khoác đi ra cửa.

Ở chỗ mua sữa đậu nành xong, hắn định rời đi, nghe được một tin ngoài ý muốn làm hắn kinh sợ: nhà họ Tấn tối qua bị người ta giết sạch. Sát thủ chuyên nghiệp, thủ tiêu sạch sẽ, không lưu lại manh mối gì. Điểm kì quái duy nhất là sát thủ không dùng súng mà dùng dao ... đây không phải là thói quen của sát thủ chuyên nghiệp!

Khi Hàn Trạc Thần về nhà đẩy cửa ra, An Dĩ Phong còn ngồi trên sofa, ngay cả tư thế đều chưa đổi. Nước từ tóc hắn chạy xuống từng giọt, làm chiếc ghế sofa màu trắng ướt đẫm một khoảng.

Hắn từng bước từng bước tiến gần đến An Dĩ Phong, không khí quanh người đã trở nên lạnh băng.

“Tôi nghe nói có người giết nhà họ Tấn.” Bởi vì lạnh, giọng nói Hàn Trạc Thần trở nên run rẩy.

An Dĩ Phong khẽ rung mình, ánh mắt hiện lên một tia sợ hãi, mặt tái nhợt.

Biểu hiện của An Dĩ Phong đã cho hắn đáp án.

Hàn Trạc Thần lui ra phía sau vài bước, dựa vào vách tường mới có thể đứng vững, túi sữa đậu nành trong tay rơi xuống đất, chất lỏng màu trắng ngà tràn ra xung quanh.

“Thật là ... cậu làm ...?” Hàn Trạc Thần nhìn ánh mắt đầy tơ máu của An Dĩ Phong: “Tại sao?! Giết người phải đến mạng cậu có biết hay không?”

An Dĩ Phong hít vào một hơi, làm bộ thật bình tĩnh nói: “Đại ca bảo em nói với anh, mặc kệ anh có coi ông ta là đại ca hay không, ông ta vẫn coi anh là huynh đệ ... Bây giờ, thù giết cha ông ta đã thay anh trả, anh không muốn đi theo con đường này cũng đừng gượng ép bản thân mình, hiện tại quay đầu vẫn kịp.”

“Chuyện của tôi tôi có thể tự mình giải quyết, không cần cậu giúp ...”

An Dĩ Phong cúi đầu nhìn hai tay mình, khước miệng khẽ động, cười chua xót. “Đại ca cho em nhiều tiền như vậy, che chở em như vậy. Lúc trước em cầm tiền của ông ta, con đường này sớm hay muộn cũng phải đi. Thần ca, em biết anh không muốn dẫn thân vào nơi này, thừa dịp bây giờ còn đường lui, đừng vì thù hận mà lao đầu vào nơi không có lối thoát ...”

Hàn Trạc Thần vọt tới trước mặt, lo lắng giữ lấy tay hắn, “Phong, quay đầu đi, con đường này không có kết cục tốt đâu ...”

An Dĩ Phong nhắm mắt lại, lắc đầu: “Quay đầu? Anh so với em càng hiểu đại ca hơn, ông ta sẽ bỏ qua cho em sao?!”

“Tôi xin ông ta giúp cậu!”

“Không cần. Đại ca là người có dã tâm, ông ta muốn không chỉ có địa bàn của Hoắc Đông, mà là toàn bộ giới xã hội đen. Hiện tại ông ta cần gấp một người có thể tin cậy giúp đỡ, đây với em mà nói là cơ hội tốt.”

“Ông ta tin cậu, trọng dụng năng lực cậu? Cậu không muốn sống sao? Cậu không nhìn thấy Vu ca chết thảm như thế nào sao?!” Vu ca là một tay chân tin cẩn của Lôi lão đại, vài ngày trước mới bị người ta đánh chết.

“Em biết!” An Dĩ Phong kiên định nói: “Cho nên em đã nghĩ kĩ, nếu lựa chọn dẫn thân vào con đường này, em nhất định phải đi đến cùng, em muốn làm lão đại của toàn bộ giới xã hội đen!”

“Cậu!” Hàn Trạc Thần nhìn hắn, không thể tin người trước mắt này vẫn là gã trai khoáng đạt hai tháng trước.

“Thần ca, chốn này hỗn loạn, anh đừng tiếp tục, sớm thoát thân đi.”

Hàn Trạc Thần ngồi trên sofa, nôn nóng châm một liều thuốc. Hắn không muốn dẫn thân vào con đường này, không muốn giết người cũng không muốn bị người giết.

Nhưng hiện tại quay đầu, hắn thật có lỗi với Lôi lão đại, càng có lỗi với An Dĩ Phong ...

Hàn Trạc Thần nắm chặt tay, cảm giác đau đớn từ đầu ngón tay dần dần lan ra, thẳng tiến vào lồng ngực. Chỉ có sự đau đớn này có thể giúp hắn tỉnh táo, duy trì lí trí, “Đợi tôi giúp đại ca trừ bỏ Hoắc Đông, tôi sẽ rời đi.”

An Dĩ Phong gật gật đầu.

Từ đó về sau, An Dĩ Phong không còn mặc quần áo màu trắng, tất cả những gì mà hắn có, đều là màu đen, một màu đen u ám!

4. Chương 4

Đúng như An Dĩ Phong dự đoán, dã tâm của Lôi lão đại rất nhanh làm dậy lên một hồi sóng gió trong giới. Trải qua một vài lần đổ máu, Lôi lão đại cùng Hoắc Đông có thể nói càng đấu càng thâm, anh em trên dưới bỏ mạng không biết bao nhiêu mà kể. Để bảo tồn thực lực, Lôi lão đại không thể không lựa chọn từ mình sang ám, phái An Dĩ Phong thực hiện ám sát.

Ai ngờ có người để lộ tin tức, Hoắc Đông chẳng những tránh được một mạng, còn phải rất nhiều người đuổi giết An Dĩ Phong.

Giới giang hồ nhìn như gió êm biển lặng, không ai biết ẩn trong đó là dòng nước đang điên cuồng chảy xiết, nhuộm đầy sát khí.

Một sáng sớm, An Dĩ Phong vẫn đang trốn ở một kho hàng bỗng nhiên nhận được điện thoại. Là Hàn Trạc Thần gọi, giọng nói dồn dập.

“Phong, nhanh dẫn người đến tầng hầm nhà 130B phố Miên Đức ...”

An Dĩ Phong còn không kịp hỏi rõ ràng, điện thoại đã ngắt máy. An Dĩ Phong nhíu mày nhìn một tên tiểu đệ đi theo Hàn Trạc Thần hỏi: “Cậu có biết gì không?”

“Em cũng không rõ. Đêm qua, em gặp Thần ca ở cửa hộp đêm cứu một cô gái, Thần ca đưa cô ta về ...”

“Phụ nữ?” An Dĩ Phong nhíu mi càng chặt. Phụ nữ, ở trong giới này chẳng qua là công cụ phát tiết dục vọng của người khác. Hàn Trạc Thần luôn luôn không thích dây dưa đến vấn đề đó, tại sao lại ở thời điểm này một mình cùng phụ nữ qua đêm, trừ khi ...

An Dĩ Phong lập tức ý thức được có chuyện đã xảy ra. Hắn không có thời gian triệu tập tay chân, trực tiếp mang theo mấy người bên cạnh chạy đến tầng ngầm Hàn Trạc Thần nói trước đó.

Hắn vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên những gì đã nhìn thấy khi hắn bí mật đưa người vào tầng hầm ẩm ướt của bọn Hoắc Đông. Ở đó có mười mấy người, trong đó có một cô gái thoát nhìn ngây thơ đáng yêu ngồi ở trên ghế, bộ dáng lạnh lùng.

Hàn Trạc Thần lúc đó cuộn mình trên mặt đất co rút, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, nửa người phía trên thấm ướt máu. Ngoài roi, kiếm gỗ, còn có một ống tiêm, trên kim tiêm còn vết máu chưa kịp khô...

Hoắc Đông nắm tóc Hàn Trạc Thần, lớn tiếng quát: “Nói! An Dĩ Phong ở đâu?”

“Tôi không biết ...” Hàn Trạc Thần lung tung trả lời, động mạch xanh tím nổi lên, rõ ràng đã bị thuốc kích thích.

“Mẹ kiếp, cho nó một mũi nữa, tao không tin nó không nói!”

Tầng hầm âm u. An Dĩ Phong điên cuồng lao vào. Trong lúc phần lộ, hắn hạ gục từng đám từng đám người trước mặt, máu tươi bắn ra, chảy khắp nơi, lí trí hắn hoàn toàn bị thù hận làm tê dại ...

“Thần ca?” Hấn tiến đến kéo Hàn Trạc Thần.

Ánh mắt Hàn Trạc Thần bắt đầu mất tiêu điểm, không ngừng nôn mửa. Trong lúc mơ hồ còn nói: “Tôi không biết ...”

Không chút chậm trễ, hấn nâng Hàn Trạc Thần dậy, chạy đến bệnh viện gần nhất.

Dọc đường đi, hấn tâm niệm một câu: Làm huynh đệ - có kiếp này, không có kiếp sau.

Ngoài phòng cấp cứu, An Dĩ Phong nhìn người qua lại suốt hai giờ. Bên tai hấn vẫn vang lên tiếng Hàn Trạc Thần tuyệt vọng: “Tôi không biết ... Tôi thực sự không biết!”

An Dĩ Phong sợ hãi dùng hai tay đầy máu bịt mắt. Hàn Trạc Thần không biết nơi hấn trốn? Hàn Trạc Thần không biết thì ai có thể biết? Bởi kho hàng nơi hấn trốn chính là Hàn Trạc Thần sắp xếp!

May mắn Hàn Trạc Thần còn trẻ, thể chất tốt, cấp cứu kịp thời. Sau hai giờ, bác sĩ cuối cùng cũng đem mạng hấn từ âm tào địa phủ lấy về.

Đêm khuya hôm sau, hấn ruốt cuộc vượt qua thời kì nguy hiểm.

Lúc hấn tỉnh lại nhìn thấy An Dĩ Phong mới nhẹ nhàng thở ra, hỏi: “Tên khốn khiếp ấy đã chết chưa?!”

An Dĩ Phong mở miệng ra lại không lên giọng được, chỉ gật gật đầu.

“Có giúp tôi chém mấy đao hay không?” Hấn khó khăn nói.

“Có!” An Dĩ Phong vuốt mắt, buộc mình cười lên. “Giúp anh chém thành thịt băm, làm nhân bánh bao... xem ra đủ anh ăn một tháng.”

“Được!”

.....

Hấn nhìn Hàn Trạc Thần cả người cuốn đầy băng vải: “Thần ca ... anh vì sao không nói?”

Hàn Trạc Thần chưa sót cười: “Nói cũng chết!”

“Ít nhất được chết tử tế!”

“Tôi tin cậu sẽ đến!”

Trong phòng bệnh lạnh lẽo, bọn họ lại nở nụ cười.

Anh em, từ này đối với bọn họ mà nói đã sớm không chỉ là một danh từ.

.....

Nghỉ ngơi nửa tháng, vết thương của Hàn Trạc Thần đã không còn gì trở ngại, nhưng có thứ gì đó đã thâm nhập vào máu, dần dần ăn mòn linh hồn hấn. Hấn bắt đầu trầm mê trong thuốc cùng phụ nữ ...

Hai năm sau.

Một năm bọn họ không đến hai mươi tuổi.

Chuyện Hoắc Đông đã làm kinh động toàn bộ giới giang hồ. An Dĩ Phong trở thành đệ nhất sát thủ. Cùng với việc Lôi lão đại không ngừng thâu tóm các bang phái, khuếch trương thế lực, An Dĩ Phong cùng Hàn Trạc Thần sớm đã không còn là mấy tên lính mới ngày đó. Bọn họ cũng có thuộc hạ riêng, thế lực riêng. Lôi lão đại còn chia cho bọn họ hai hộp đêm, cùng bọn họ xưng huynh gọi đệ.

Trong giới, trừ Khi Dã, không ai dám không nể mặt.

Kết quả có lẽ là huy hoàng, nhưng quá trình có bao nhiêu thảm thiết không phải ai cũng hay.

Nhớ tới quá trình giết Hoắc Đông, ngực An Dĩ Phong lại bị đè nén. Hắn dừng xe ở ven đường, mua một cây thuốc Hàn Trạc Thần thích nhất. Ngồi ở trong xe, hắn chậm rãi mở gói, đem mười bao thuốc nhét vào hộp trong xe, tiếp tục hướng phía phòng tập thể hình đi tới ...

Khi đèn đỏ, An Dĩ Phong mở cửa kính xuống, bầu trời sau cơn mưa thoáng đẫm như vừa được nước mưa rửa sạch.

Từ gương chiếu hậu hắn nhìn thấy một cô gái vội vã chạy trên đường, chiếc váy vàng nhạt dài bay bay trong gió, trông giống những chiếc lá mưa thu rơi xuống ...

Hắn đưa tay lau lớp bụi mờ cùng những hạt mưa lấm tấm trên chiếc gương, nhìn thấy cô gái càng chạy lại gần. Dáng người mảnh khảnh làm hắn không dừng được lo lắng cô sẽ bị gió tạt đi mất.

Cho đến khi tiếng còi phát ra từ phía sau, hắn mới phát hiện đèn tín hiệu đã chuyển màu xanh. Vừa định khởi động xe, cô gái đột nhiên chặn trước xe hắn, cúi xuống không ngừng thở dốc.

Trên mặt cô nhễ nhại mồ hôi, mái tóc dài hỗn độn trên vai áo, sóng mắt lưu chuyển. Đúng loại phụ nữ hắn thích, An Dĩ Phong quyết định xuống xe thể hiện một chút “quan tâm”.

“Cô không muốn sống nữa sao?!” Hắn lớn tiếng quát.

Cô gái cúi xuống thở dốc chừng ba phút, mới đưa ví tiền trong tay cho hắn, “Ví của anh ...”

“...” Hắn khẽ cười, thì ra là lúc mua thuốc hắn làm rơi.

Hắn nhận lấy chiếc ví, thấy đôi môi cô đỏ mọng lên vì chạy dài, ngón tay đem tóc vén về sau tai, bộ dáng mảnh mai làm người ta thương tiếc.

Hắn không khỏi lên tiếng trêu cô: “Đuổi tôi nhiệt tình như vậy, tôi còn tưởng cô là cảnh sát!”

“Hả?” Cô sững sốt một chút, dường như không hiểu được câu nói hài hước của hắn.

“Đùa một chút thôi!”

Cô cười cứng ngắc, “Chuyện này buồn cười lắm!”

Hắn kể chuyện cười nhạt nhẽo thế sao? Thật đã kích tặc tởn.

Cô xoay người rời đi, không hề lưu luyến.

An Dĩ Phong nhìn theo bóng dáng cô, gió thổi tung những sợi tóc dài, chiếc váy màu vàng nhạt khẽ bay bay ...

5. Chương 5

An Dĩ Phong vừa lên xe liền nhận được điện thoại của Hàn Trạc Thần, hắn nói có chuyện gấp không thể đến phòng tập. An Dĩ Phong đành một mình đến hộp đêm uống rượu giết thời gian.

“Đời!” Rượu quá ba tuần, An Dĩ Phong thấy cảm xúc tràn trề, “Thật mẹ nó nhàm chán!!!”

Nếu nói theo cách của đàn ông, những ngày của An Dĩ Phong được gọi là “nhạt nhẽo mà trôi qua”. Ngoài thỉnh thoảng có việc để làm, mỗi ngày hắn ngủ đến trưa, dậy xong đến hộp đêm ăn chút bữa sáng kèm bữa trưa, cùng Hàn Trạc Thần đi trung tâm thể hình luyện quyền, lại về hộp đêm cùng anh em uống rượu đến khuya. Có khi hắn trực tiếp ngủ thẳng ở sofa hộp đêm, có khi trở về nhà trọ.

Trong cuộc sống u ám của hắn, có thêm màu đỏ của máu, cũng chẳng sao. Cuộc đời không thể một chút màu sắc đều không có, chẳng qua là đối với hắn có hay không cũng đều như nhau.

Tên đàn em A Tô am hiểu tiến lại gần: “Phong ca, có muốn em tìm cho anh một ‘nàng’ hay không?”

“Phụ nữ?!” Hắn giương mắt quét một vòng cả hộp đêm. “Không cần!”

Trước kia hắn cũng nghĩ tìm một cô gái để giết thời gian. Có một lần, hắn nhìn thấy một cô gái bộ dáng rất được, ngọt ngào thanh thoát. Vì thế gọi cô ta lại tâm sự. Ai ngờ lời dạo đầu hắn còn chưa kịp nói ra,

tên còn chưa kịp hỏi, cô gái kia đã tựa vào vai hắn, đặt tay lên đùi hắn nhẹ nhàng vuốt ve, ánh mắt chăm chăm nhìn cổ áo hắn ...

Nếu hắn không phải là đàn ông, hắn nhất định sẽ nói: “Tâm sự tình cảm trước được không? Cô không nhận ra tôi cũng có tâm hồn sao?!”

.....

A Tô thấy vẻ mặt hắn phiền chán, sát lại gần hắn một chút, ghé vào lỗ tai nhỏ giọng: “Hộp đêm mới tuyển về vài tên trai bào, bộ dáng được lắm ...”

“Trai bao?!” Bởi vì hắn quá mức kinh ngạc, giọng nói không kiềm chế được cao vút. Khi hắn phát hiện bọn thủ hạ chung quanh đều dùng ánh mắt khác thường nhìn mình, hắn một chưởng đánh vào đầu A Tô, “Cút sang một bên! Mắt cậu mù sao lại nhìn ra tôi thích đàn ông?”

A Tô xoa đầu ngồi vào một bên, mờ mịt nhìn mọi người, biểu tình như muốn nói: Anh không thích đàn ông, chẳng lẽ thích phụ nữ?

Lúc chạng vạng, An Dĩ Phong thật sự không chịu được ánh đèn ở hộp đêm, liền lái xe về nhà. Vừa xuống xe, hắn ngoài ý muốn nhìn thấy cô gái hồi chiều đuổi theo mình – sau này mới biết được, cô tên Tư Đồ Thuần.

Đó là ngày đầu tiên cô đến khu này, tay trái cô kéo một vali rất lớn, tay phải xách một chiếc túi du lịch, trên lưng còn đeo chiếc ba lô, bộ dáng chật vật.

Hắn đang định anh hùng một phen, báo đáp hành động vĩ đại hồi chiều của cô thì một thằng nhóc chừng mười ba mười bốn tuổi đã chạy tới, nhanh tay rút được ví tiền của cô vội vã bỏ chạy.

Cô sửng sốt một giây, không giống sự kinh ngạc của mấy cô gái bình thường, cũng không la to mà nhanh chóng bỏ lại hành lý trong tay đuổi theo. Cô chạy rất nhanh, dáng người nhẹ nhàng, không quá hai trăm bước đã bắt được thằng nhóc kia.

“Này ...” Cô thở hổn hển lau mồ hôi trên trán: “Cậu bao nhiêu tuổi?”

An Dĩ Phong nghe xong khóe môi không khỏi cong lên, câu hỏi này thực đáng yêu.

“Bỏ ra!” Thằng nhóc giẫy nảy, nhưng thấy dù thế nào cũng phí công, đành phải đem ví tiền vứt trên mặt đất, bất mãn kêu to: “Bỏ ra!”

“Còn nhỏ như vậy mà đã dám làm trò này, theo tôi đến sở cảnh sát ...”

Ánh mắt thằng nhóc kia bắt đầu chuyển động, lập tức quỳ trên mặt đất, đáng thương nói: “Cháu mới mười một tuổi ... Mẹ cháu bị bệnh, cháu muốn mua thuốc cho mẹ. Cháu biết sai rồi, cháu không dám nữa!”

“Cậu đừng tưởng gạt được tôi!”

“Cháu nói thật ... cô tha cho cháu đi.” Trong lúc thằng nhóc kia khóc lóc van nài, một người phụ nữ đầu óc rồi bủ khập khiễng tiến tới trước mặt ôm lấy chân cô khóc um lên: “Nó mới mười một tuổi, sau khi vào sở cảnh sát ra sao còn có thể làm người được nữa? Cô đưa tôi đi đi, đều tại vì tôi có bệnh ... đều là lỗi của tôi ...”

Tư Đồ Thuần nhìn thằng nhóc trẻ người non dạ trước mặt, lại nhìn người phụ nữ kia, ánh mắt từ tức giận chuyển thành thương hại, tay cũng từ từ buông ra.

“Hai người ở đâu?”

Người phụ nữ chỉ chỉ một đồng lộn xộn bên đường, “Chúng tôi ở nơi này.”

Những tờ giấy báo cũ kỹ xếp lại, vài chén nước sứt mẻ, có một số thứ cô còn không nhận ra là thứ gì. Một người sống ở nơi này, dù làm việc gì đều có thể tha thứ. Tư Đồ Thuần cúi người nhặt chiếc ví lên, lấy ra mấy trăm, “Trước cầm tiền này mua thuốc, ngày mai tôi giúp hai người liên hệ hội chữ thập đỏ để bọn họ giúp đỡ”

“Cám ơn! Cô thật sự là người tốt!”

“Đây là điều nên làm, sau này có gì khó khăn có thể đến tìm tôi. Tôi ở phòng 501A tòa nhà này.”

Trong lúc người phụ nữ cùng đứa trẻ kia rồi rít cảm ơn, Tư Đồ Thuần cũng không thể hiện một chút thỏa mãn, ngược lại càng thêm rầu rĩ. Cô trở về nhật hành lí lên, lại thoáng nhìn qua một góc bên đường phủ kín những tờ báo cũ kĩ, thở dài.

Nhưng cô không hề biết rằng, không lâu sau khi cô rời khỏi, người phụ nữ cùng thằng nhóc kia tranh nhau giật lấy những đồng tiền mà cô vừa bỏ thí.

Xem hết một màn, An Dĩ Phong bắt đắc dĩ lắc đầu.

“Cô gái ngốc nghếch này, sớm muộn gì cũng bị người ta đem bán!”

Như thế nào gọi là duyên phận?

Là nhân sinh trùng phùng.

Cùng ngày hôm đó, mười hai giờ đêm.

An Dĩ Phong xuống bách hóa dưới lầu mua thuốc, vừa vào trong đã thấy Tư Đồ Thuần. Cô đang cầm cây son dùng thử nhẹ nhàng thoa lên đôi môi mềm mại, trên khuôn mặt hơi tái nhất thời trở nên tươi tắn, thanh nhã. Cô hơi bĩu môi, đưa tay lên quệt quệt, nói: “Khó coi chết được!” Buông cây son, ôm đồng mí ăn liền hướng bàn thu ngân tính tiền.

An Dĩ Phong lần đầu có cảm giác như mình không hề tồn tại. Bọn họ đã gặp nhau mấy lần, nhưng cô hoàn toàn đem hấn làm như không thấy.

Hắn thuận miệng hỏi: “Cô ở tòa nhà đối diện kia?”

Cô nhìn quanh bốn phía, không thấy người khác mới xác định được An Dĩ Phong đang nói chuyện với mình, “Đúng, có chuyện gì?”

“Quanh đây có rất nhiều người không tốt, cô tốt nhất không nên tin tưởng bất kì người nào!”

“Nói như vậy anh cũng là người xấu? Tôi cũng không nên tin tưởng lời anh nói?”

“Tôi?!” Hắn dừng gần sát cô, cảm nhận được một hương thơm kín đáo, so với mùi nước hoa gay gắt kia nói không lên lời mê hoặc, quyến rũ. “Tôi là người không tốt nhất ... Buổi tối cô thấy tôi nên cẩn thận một chút, tốt nhất nên chọn đi đường vòng!”

Cô nhìn hắn một hồi lâu, mới gật gật đầu: “Chuyện này buồn cười lắm!”

“Tôi nói thật.”

Cô cầm mí ăn liền, đi qua hắn. Lúc đến cửa, ngoái đầu nhìn hắn cười, “Nếu anh thật sự là người xấu, nhìn thấy tôi phải cẩn thận một chút, tốt nhất nên chọn đi đường vòng!”

Hắn nhìn cô chìm trong bóng đêm, rút ra một điếu thuốc, “Cô gái này, thật thú vị!”

Tên bán hàng trong tiệm bách hóa lập tức rút diêm châm lửa: “Phong ca, cô gái anh vừa thấy chính là loại con gái tử tế!”

“Thật sao?” An Dĩ Phong nhếch môi, nhả ra một đọt khói thuốc, “Tôi thích những cô gái tử tế!”

Có người nói, tình yêu bắt đầu trong im lặng.

Cho nên, có một số thứ là ngẫu nhiên, nhưng trong ngẫu nhiên thường tồn tại tất nhiên.

Ví như sự gặp gỡ của An Dĩ Phong trẻ tuổi nghênh ngang và Tư Đồ Thuần thông minh đáng yêu.

Giữa trưa hôm sau, An Dĩ Phong đang ngồi trong xe tự hỏi nên đi đâu, vừa vặn gặp lại Tư Đồ Thuần đang xách xà phòng kem đánh răng cùng mấy thứ lặt vặt từ trong bách hóa đi ra.

Hắn nhận định đây là “Ý Trời”, liền xuống xe chặn đường: “Anh mời em ăn cơm!”

“Tại sao?” Cô ngây ngô nhìn cực kì đáng yêu, đôi mắt thanh tú như làn khói nhẹ.

“Bởi vì em nhạt được ví, đuổi theo trả lại anh!”

Cô sực tỉnh, lập tức lắc đầu: “Không cần, đây là việc nên làm.”

“Bởi vì, anh thích em!”

Căn bản, hắn không cho cô cơ hội từ chối, kéo cô đến thẳng tiệm ăn gần nhất.

Trong tiệm, Tư Đồ Thuần cúi đầu chăm chú ăn, một câu cũng không nói, chỉ vụng trộm nhìn hắn, gặp phải ánh mắt hắn lại nhanh chóng né tránh, trên khuôn mặt trắng nõn hiện lên một tầng đỏ ửng ...

Nhìn vẻ ê lệ của cô, trong lòng hắn cảm thấy ngứa ngáy, hận không thể ôm cô vào trong ngực.

“Em có bạn trai chưa?” Hắn đi thẳng vào vấn đề.

Tư Đồ Thuần một lúc lâu sau mới nuốt trôi cơm trong miệng, lắc đầu.

“Anh cũng chưa có ... bạn gái.” Hắn cười. Mặt cô ngày càng đỏ, cô cầm cốc nước đá, đặt lên môi uống một ngụm.

Hắn cười tà nói: “Không bằng chúng ta kết hợp đi.”

Cô bị sặc nước, ho một hồi mới trở lại hô hấp bình thường, mặt càng đỏ hơn nhưng vẫn không chịu mở lời.

“Em nói gì đi. Rốt cuộc có đồng ý hay không cũng nên biểu hiện thái độ một chút chứ!”

“...” Cô vẫn trầm mặc.

An Dĩ Phong mất kiên nhẫn.

Đây là thái độ gì? Không từ chối? Cũng không chấp nhận?

“Nếu không nói gì, coi như là chấp nhận!”

Cô nhìn hắn, chớp chớp đôi mắt sáng, “Tôi có quyền giữ im lặng.”

An Dĩ Phong nhin xuống câu chữ thề, “Anh cũng không phải là cảnh sát, em sợ cái gì?!”

“Tôi sợ anh là người xấu.”

Nói cũng đúng!!!

Để bắt đầu quá trình tìm hiểu, hắn quyết định nói trước một chút ưu khuyết điểm của mình. “Anh tuy có chút hư hỏng, nhưng bản tính lương thiện. Mặt mũi tuy không ưa nhìn, nhưng nội tâm phong phú ... Dù sao em cũng chưa có bạn trai, vậy tạm chấp nhận anh đi.”

Khóe môi cô cong lên, cúi thấp mặt cười trộm.

Rõ ràng là cô không ghét hắn.

An Dĩ Phong như được nụ cười của cô ủng hộ, chậm rãi vươn tay nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay cô. Cô chần chờ một chút, rút tay về, nhưng cảm giác này vừa mềm mại lại vừa ấm áp chảy vào trong hắn.

Chỉ một lần chạm tay nhẹ nhàng đã khiến hắn hưng phấn đến vậy, không biết chỗ khác ... Hắn nhin không được hiểu kì nhìn về nơi mềm mại nhất, mê người nhất của một cô gái ... Đường cong mượt mà kia làm một trận nóng trong người hắn dâng lên. Dục vọng nguyên thủy nhất của một tên đàn ông trong người hắn bị cô làm trào ra.

Tư Đồ Thuần nhìn đôi mắt nóng bỏng của hắn, có chút ngượng ngùng: “Tôi muốn về.”

“Anh đưa em về.”

“...” Cô im lặng.

An Dĩ Phong đưa cô về đến cửa, bỗng dưng không muốn để cô rời khỏi tầm mắt, hấn giữ lấy tay cô “thâm tình” thổ lộ: “Anh thích em! Mặc kệ em có đồng ý hay không, từ giờ em là bạn gái của anh!”

Cô lí nhí hỏi: “Không được phép thương lượng sao?”

“Không thương lượng!”

“À!” Cô rất nhanh xoay người, chạy vào trong bóng đêm.

An Dĩ Phong nhìn bóng dáng cô biến mất, cũng lâm vào u mê, “À!” là ý gì?!

Đêm đó, An Dĩ Phong mất ngủ, hấn nằm ở trên giường mơ màng nhớ lại nụ cười e lệ ban tối. Khó trách mấy tên háo sắc thường thích trêu ghẹo những cô gái tử tế, có lý, rất có lý.

Hai giờ khuya, hấn không kiềm chế được gọi điện cho Hàn Trạc Thần.

“Chuyện gì?” Đối phương giọng nói buồn ngủ.

“Hôm nay em gặp một cô gái, cô ấy rất ...”

“Nói trọng điểm!”

“Từ lúc quen biết một cô gái đến lúc lên giường nhanh nhất cần bao lâu?”

“Năm phút, tính cả thời gian cởi quần áo!”

“Cái gì?” An Dĩ Phong lớn tiếng: “Ý em nói không phải là cave!”

“À. Vậy thì sẽ mất thời gian một chút ...” Điện thoại im lặng, Hàn Trạc Thần ra chiều thật sự suy nghĩ: “Ít nhất phải hai tiếng.”

“Mẹ nó, anh không cùng phụ nữ nói chuyện tình cảm trước không được à!” Nói xong, không đợi đối phương trả lời, hung hăng ngắt điện thoại.

Một phút sau, Hàn Trạc Thần gọi điện thoại trở về, giọng nói đã không còn buồn ngủ: “Đừng bao giờ dính vào chuyện tình cảm với phụ nữ.”

“Tại sao?”

“Trên đời này có hai loại phụ nữ, một loại làm hại chúng ta, một loại ... là bị chúng ta làm hại!”

Hấn thích cô, đương nhiên sẽ không hại cô. “Em chỉ muốn thử một lần, bị cô ấy làm hại một chút cũng không sao!”

“An Dĩ Phong! Mẹ nó, tôi không phải sợ cậu bị hại mà là sợ cậu hại người ta!”

Không đợi hấn nói tiếp, đối phương đã cúp máy.

Hấn nhìn điện thoại chỉ còn những tiếng tút tút kéo dài, vẻ mặt kì lạ, không sợ hấn bị hại, tại sao phải phát hỏa như vậy!?

Loại đàn ông như Hàn Trạc Thần, cái gì cũng tốt, chỉ phải cái độc miệng!

6. Chương 6-7

Vài ngày sau, An Dĩ Phong phát hiện thì ra mình lại là người nhàn rỗi như vậy, không có việc gì, suốt ngày lang thang trên đường, chỉ mong một lần không hẹn mà gặp.

Thậm chí hấn còn suy nghĩ rất nhiều cách thể hiện khi gặp lại.

“Hi! Đã lâu không thấy!”

Hoặc là, “Mấy ngày nay em đi đâu vậy? Còn tưởng là em chạy theo anh nào rồi!”

Hoặc nữa là, “Là bạn trai em, em phải cho anh cách liên lạc chứ!”

...

Một đêm muộn mấy ngày sau, lúc An Dĩ Phong đem theo vài phần men say đi ra khỏi hộp đêm, bọn họ thật sự gặp lại, nhưng những câu nói hần chuẩn bị đều không thể dùng được.

Bởi vì, Tư Đồ Thuần đi cùng vài vị cảnh sát, trên người cô mặc cảnh phục, trong đêm tối mà thật chói mắt.

Gió đêm, lạnh đến tận xương tủy, dần dần dập tắt ngọn lửa trong lòng hần.

An Dĩ Phong im lặng đi qua, cố tránh đôi mắt đầy ý cười của cô, cho đến khi hần nghe được một tên cảnh sát nói: “Hần chính là An Dĩ Phong ...” Hần liền không nhận được, quay đầu lại. Trong bộ cảnh phục nghiêm trang kia, cô không còn mảnh khảnh yếu ớt, ngược lại là phong tư bức người.

Ngọn đèn trong hộp đêm chiếu vào khuôn mặt cô, thuần khiết không tỳ vết, miệng cô bất giác nở nụ cười châm chọc mà chua xót, “Chuyện này buồn cười lắm!”

Đúng vậy, thực con mẹ nó buồn cười!

Sau đó, rất nhiều lần bọn họ gặp mặt, Tư Đồ Thuần luôn từ xa tránh né, An Dĩ Phong cũng làm như không phát hiện, tiếp tục đường mình mình đi.

Nếu nói cả hai từ đầu đều không có cảm giác là nói dối ... Nhưng bọn họ đều biết, cảnh sát cùng tội phạm là hai con đường, là hai thế giới!

Nhưng đến một ngày, An Dĩ Phong cùng mấy tên tay chân đang thông dong trên đường, bỗng nhìn thấy Tư Đồ Thuần đuổi theo một tên cướp giật. Hần nhất thời tò mò đứng lại xem. Đó là lần đầu tiên hần nhìn thấy một phụ nữ đánh người đẹp như vậy, mái tóc xoăn dài bay trong gió, phả vào trong không khí một luồng hương ngọt ngào.

Không lâu sau, cô không chế được tên kia, nhặt chiếc mũ cảnh phục đội lên đầu, mang người đi, nhưng trước mắt hần, bóng dáng cô mạnh mẽ dứt khoát khi này vẫn còn tồn tại.

A Tô đứng bên cạnh hí hóp nói: “y gu! Nữ cảnh sát kia vừa mới được điều về khu này, đá chân đẹp như vậy, cơ thể lại cũng mềm dẻo như vậy, ở trên giường thì ...”

Một tên thủ hạ khác tên A Triệu phát tay cho A Tô một đập, “Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, người ta là cảnh sát, không muốn sống hả!”

Trong lúc thất thần An Dĩ Phong đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Cảnh sát thì sao? Để tôi thử xem cảnh sát có phải là phụ nữ hay không!”

Hai tên thủ hạ đều sửng sốt, lại gần nhìn kĩ hần: “Phong ca, anh không phải là nói thật đi?”

“Thật!” Hần cười tà: “Tôi phải thử xem thịt thiên nga có cái mùi vị gì!”

A Tô lắc đầu, “Phong ca, anh hôm nay uống bao nhiêu rượu a?”

Rượu chưa uống, lòng người đã say ...

An Dĩ Phong lặng lẽ nhìn lòng bàn tay mình, lòng bàn tay ấy như còn nhớ rõ hơi ấm nhẹ nhàng của cô.

Kết quả thế nào có gì quan trọng? Hần trầm nghĩ cứ thử một lần, xem yêu một người là cảm giác thế nào?

An Dĩ Phong vốn nghĩ theo đuổi một cô gái rất dễ dàng, chỉ cần lãng mạn cùng thề non hẹn biển thì không ai có thể kháng cự, nhưng không nghĩ tới quá trình theo đuổi Tư Đồ Thuần lại thảm đến mức ấy.

Ngày đầu tiên, hần ôm một bó hoa hồng lớn đứng dưới nhà cô đợi rất nhiều giờ. Khi cô mặc cảnh phục trang nghiêm đi vào, hần đè nén cảm giác muốn chạy trốn theo bản năng, lấy dũng khí bước tới.

Cô lạnh lùng nhìn hần, nghiêng người bước qua.

“Anh yêu em!”

Cô dừng lại, đứng tại chỗ, đưa lưng về phía hắn. Một lúc lâu, cô mới bình thản nói: “Chúng ta không phải là những người cùng một thế giới.”

“Chỉ cần cùng với em, anh tình nguyện trả giá!”

Vai cô khẽ run lên, không hề luyến tiếc bước đi.

Ngày hôm sau, An Dĩ Phong bưng bưng khí thế ôm theo dã tâm, sáng sớm đi tìm Tư Đồ Thuần thổ lộ. Hắn kéo cô đến một ngõ nhỏ bên đường, thề non hẹn biển cả một buổi sáng, chân tình đến nỗi làm chính mình cũng phải cảm động, lại không ngờ được Tư Đồ Thuần một câu cũng không nói.

An Dĩ Phong nóng nảy, cầm lấy cổ tay cô lớn tiếng hỏi: “Cô nói một câu có được không?”

Cuối cùng cô cũng chịu mở miệng, nhưng không phải là nói với hắn, mà là nói với tổng bộ: “Tôi gặp một tên thần kinh phân liệt nặng, xin lập tức cho người đến đưa anh ta đi bệnh viện tâm thần xem xét, để tránh việc làm hại người khác! Địa điểm, ở ...”

“Cô!” An Dĩ Phong nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng Tư Đồ Thuần vẫn như cũ bình tĩnh. Hắn nhìn cô, ánh sáng chiếu vào bộ cảnh phục màu xanh phát ra một cảm giác nghiêm nghị chính nghĩa. Mà màu đen áo da của hắn, dù ở dưới ánh mặt trời cũng không tìm được một chút ánh sáng lẻ loi.

Đúng, bọn họ không phải là những người cùng một thế giới.

An Dĩ Phong buông tay ra, nói với cô: “Cô nói rất đúng, là tôi điên. Trên đời này có bao nhiêu cô gái, tôi lại đi yêu một nữ cảnh sát.”

Tư Đồ Thuần quay đi, ngay cả một chút cũng không thèm nhìn hắn. Chỉ cần cô có một tia xúc động, dù là ngăn ngừa hắn cũng có thể tin rằng mình không điên, nhưng, cô không hề.

An Dĩ Phong cười, đi ra khỏi ngõ nhỏ.

Ngồi ở trong xe, hắn châm một điếu thuốc. Nếu nói không đau lòng, không tức giận là nói dối. Nhưng cảm giác này cũng không phải là quá mức thống khổ, giống như thất bại, không cam lòng mà thôi.

Hắn khởi động xe, vừa chuyển bánh bỗng nhận ra cửa kính hôm qua còn đầy bụi bặm, giờ ngay cả một chút bẩn cũng không còn. Hắn đưa tay miết cửa kính, trên đó không lưu lại một vết. Là ai rồi rả như vậy, lại đi giúp hắn lau kính, hơn nữa lại lau cẩn thận như vậy?

Ngày lại qua ngày, nhưng An Dĩ Phong cũng không cảm thấy nhàm chán. Bởi mỗi khi không có việc gì làm, hắn lại đi tìm cách quấy rầy Tư Đồ Thuần. Mặc kệ mỗi lần đều bị người ta phớt lờ, hắn vẫn vui vẻ làm trò. Dù sao mỗi lần nhìn thấy mặt cô, tâm tình của hắn đều bỗng nhiên trở nên rất tốt.

Nhiều khi, nửa đêm, An Dĩ Phong không ngủ được, hắn đứng ở bên cửa sổ nhìn nhà đối diện. Hắn thích nhìn chiếc rèm cửa màu trắng bên kia, đoán xem cô đang làm gì. Có giống những cô gái bình thường, xem phim truyền hình? hay là đang nghiên cứu hồ sơ giết người, trong đó có hay không tác phẩm của hắn?

Có một lần, hắn nhìn thấy Tư Đồ Thuần đứng ở bên cửa sổ ngăn người, sắc áo ngủ màu vàng nhạt thanh nhã như hoa cúc, mái tóc vừa gội buông trên vai, quyến rũ không nói nên lời.

Hắn cười vẫy tay với cô, cô lại lập tức đóng sập bức rèm lại. Hơn nữa sau đó, mặc dù là ban ngày hay buổi tối, bức rèm ấy không lần nào mở ra một lần nữa. Như vậy đã có thể nói rõ cô có bao nhiêu ghét hắn.

Một buổi tối, An Dĩ Phong xem xong trận bóng, nhìn đồng hồ, lại nhìn sang lầu đối diện. Đã chín giờ hơn, phòng của cô vẫn chưa sáng đèn. Hắn đi đến bên cửa sổ nhìn xung quanh, không ngờ nhìn thấy một cảnh tượng ngỡ như ảo giác. Hắn cảm thấy nhiệt huyết sôi trào trong người, bằng tốc độ nhanh nhất phi xuống lầu.

Khi hắn xuống đến nơi, Tư Đồ Thuần còn đứng bên cạnh xe hắn. Cô cẩn thận hà hơi vào chiếc gương chiếu hậu, sau đó dùng một chiếc khăn màu trắng giúp hắn lau mặt kính. Cô lau rất cẩn thận, như đó là vật gì đó rất quý trọng vậy.

Hắn bỗng nhiên thấy trong ngực nhói đau.

Tư Đồ Thuần như cảm giác được hấn, cả người cứng lại, chậm rãi xoay người.

Cô có chút bối rối nắm chặt chiếc khăn trong tay, nói: “Gương chiếu hậu của anh bẩn như vậy, không thể quan sát tốt, dễ dàng xảy ra tai nạn giao thông.”

“Em cũng yêu anh, đúng không?”

Cô cắn môi, nhỏ giọng nói: “Chúng ta ...”

“Đừng nói với anh chúng ta không phải cùng một thế giới!” An Dĩ Phong chán nản ngắt lời cô: “Anh chỉ muốn biết, em rốt cuộc có tình cảm với anh hay không?”

Cô đi qua hấn, lúc thoáng qua rút cuộc mở miệng: “Tôi là cảnh sát, sớm muộn gì có một ngày tôi cũng đưa anh vào tù.”

Hấn giữ lấy tay cô, gắt gao xiết lấy những ngón tay mềm mại, “Anh không cần biết.”

“Anh nên cẩn thận!” Cô ngẩng đầu lên lẳng lặng nhìn hấn, “Đừng làm cho tôi nhìn thấy, tôi rất rất ghét những người như anh.”

An Dĩ Phong bỗng nhiên nở nụ cười, cười đến vô cùng xấu xa, “Bởi vì anh đẹp trai?”

Tư Đồ Thuần cũng không trả lời. Cô cúi đầu nhìn những ngón tay kiên định của hấn, lòng bắt đầu dao động.

Hấn tiến gần đến tai cô, nhỏ giọng nói: “Đừng từ chối vô nghĩa như vậy, em sớm muộn gì cũng là của anh.”

Cô đẩy An Dĩ Phong ra, bước chân loạn xạ chạy đi. Vào đến thang máy, cô mới rã rời tựa vào góc, thở hổn hển. An Dĩ Phong nói đúng, cô đối với hấn thực sự có tình cảm ...

Kỳ thật, lần đầu tiên cô nhìn thấy An Dĩ Phong không phải ở trên đường hôm ấy, mà là một trung tâm tập thể hình gần đây.

Kỳ thật, lần đầu tiên cô nhìn thấy An Dĩ Phong không phải ở trên đường hôm ấy, mà là một trung tâm tập thể hình gần đây.

Hôm đó, cô chuẩn bị về căn phòng mới thuê, vừa đi ngang qua một trung tâm thể hình. Vì đặc thù nghề nghiệp mỗi ngày đều phải luyện tập thể năng nên cô định vào xem, ngoài ý muốn nhìn thấy hai người đàn ông đang luyện quyền. Quyền pháp của bọn họ khá cao, có vẻ là tuyển thủ chuyên nghiệp, chiêu thức mạnh mẽ, ra tay không hề cố kỵ. Chính là một người thiên về tấn công, một người thiên về phòng thủ.

Vẻ đẹp của bọn họ cũng bất đồng, một người xem ra có vài phần thâm trầm, ánh mắt sâu thẳm, hai mươi mấy tuổi nhìn lại quá mức thành thực. Một người khác lại trông rất trẻ trung, khéo miệng luôn thường trực nụ cười ngả ngớn, nhưng ánh mắt lại rất nghiêm túc, khi ra tay luôn chọn vị trí hiểm, thoạt nhìn có thể thấy, là người đàn ông không nên chấp nhất.

Ngoài Tư Đồ Thuần, có rất nhiều cô gái ở xung quanh trộm nhìn, không phải vì bọn họ thể lực tốt, đánh ba giờ cũng chưa nghỉ, nhất định là dân chuyên nghiệp, mà vì bọn họ dáng người to lớn, ngũ quan hài hòa. Thậm chí có người còn nói họ có thân hình thực sự gợi cảm.

Tư Đồ Thuần cũng bị sức dẻo dai cùng sự phản ứng nhạy bén của họ thuyết phục, nghĩ rằng chỉ có những quyền thủ chuyên nghiệp mới có những tố chất như vậy. Cô thế nào cũng không nghĩ đến, hai người đàn ông gần trong gang tấc kia chính là hai cái tên nổi danh nhất trong giới xã hội đen – Hàn Trạc Thần cùng An Dĩ Phong.

Hôm đó, bọn họ đánh xong, An Dĩ Phong thông thả giữ tóc, mồ hôi bắn ra, “Hơi mệt, nghỉ một lúc.” An Dĩ Phong cầm hai chiếc khăn màu trắng, đưa cho Hàn Trạc Thần một chiếc. Hấn ngồi xuống cạnh chiếc áo da Prada nghỉ ngơi. Chiếc khăn trắng vắt trên chiếc cổ màu đồng, thấm những hạt mồ hôi chảy xuôi, làm lộ ra sức hút đàn ông hoang dã, nguyên thủy ở hấn.

Trong lòng Tư Đồ Thuần khẽ run lên, trong lòng thầm nghĩ, nếu Prada có tuyển người mẫu quảng cáo nên chọn An Dĩ Phong, chụp lại một màn này, mặt hàng áo da nhất định sẽ trở thành một mối nhất được lưu hành.

“Thần ca, chốc nữa anh đi đâu?”

“Về nhà.” Trên mặt Hàn Trạc Thần hiện lên một tia mệt mỏi cùng miến cưỡng: “A May gọi điện thoại dẫn tôi về nhà ăn cơm.”

“Hay thật.”

“Tôi cũng nghĩ vậy ...” Hàn Trạc Thần xoa trán ngồi cạnh hần, bộ dáng nhìn như không phải sắp về nhà mà là sắp phải ra chiến trường.

“Em nói là em thấy rất hay. Nếu em gặp được một người con gái tốt, mỗi ngày em sẽ đều về nhà nấu cơm cùng cô ấy.”

“Cậu học cái gì không học, lại học đại ca cái trò trẻ con đó.”

An Dĩ Phong không cho là đúng, cười cười: “Tại sao em không thể gặp được một cô gái làm em muốn lấy về nhà, chăm sóc bảo vệ?”

“Đó là bởi vì mỗi ngày cậu đều chỉ ra vào hộp đêm.”

“Cái gì? Em không ra vào hộp đêm, chẳng lẽ ra vào sở cảnh sát!”

Chạng vạng, lúc Tư Đồ Thuần chờ mì chín, kì lạ lại tưởng tượng đến cảnh An Dĩ Phong mặc tạp dề bận rộn trong bếp.

Thật sự rất buồn cười, so với mấy anh chàng khờ khạo trong phim còn buồn cười hơn.

Cô không biết một cô gái như thế nào được hần cho là một cô gái tốt, nhưng cô tin người được hần yêu thương nhất định sẽ được hạnh phúc.

Hần là một người đàn ông rất đặc biệt, lúc luyện quyền thì khí phách hơn người, bất cần đời không thể nói, xem ra đàn ông như vậy, lại tình nguyện về nhà giúp người con gái mình yêu thương nấu cơm. Sự mâu thuẫn này lại làm hần càng thêm đáng yêu.

Thật tình mà nói, không chỉ thân hình hần gợi cảm, lúc hơi nheo mắt xem ra còn gợi cảm hơn rất nhiều lần.

Mì cuối cùng cũng pha xong, cô một bên vô thức ăn, một bên hạ quyết tâm, nếu có người đàn ông nào nói với mình: Lấy anh, anh sẽ mỗi ngày về nhà cùng em nấu cơm.

Cô sẽ gật đầu.

Lại tiếp tục ảo tưởng, một người đàn ông khúm núm cầm tay cô nói một câu như vậy, cảnh tượng đó làm cô nhất thời cảm thấy như bị sét đánh.

Xoa xoa cánh tay tê dại, cô lắc mạnh đầu. Xem ra phải có một điều kiện tiên quyết, còn phải là một người đàn ông thật nam tính!

Tiêu chuẩn này có lẽ hơi cao, hạ thấp xuống một chút, có thể bằng một nửa người đàn ông cô gặp hôm nay, cô sẽ chấp nhận.

Đang ru mình trong giấc mơ biến thái của mình, đột nhiên bị An Dĩ Phong chặn lại, cô nghe thấy hần nói: “Anh mời em ăn cơm!”

Lại nghe thấy hần nói: “Bởi vì em nhạt được ví, đuổi theo trả lại anh!”

Định thần lại, cô không khỏi có chút thất vọng.

Câu tiếp theo ...

“Bởi vì, anh thích em!”

Cô cảm thấy như mình vừa bị sét đánh, một câu cũng không nói được.

Đối với sự thỏ lộ nửa thật nửa giả của hắn, cô cũng không đáp lại, không phải không muốn, mà là không biết phải trả lời như thế nào. Cô muốn nhận lời, lại sợ quá dễ dãi, mồn từ chối, lại sợ hắn buông tha luôn ... Cho nên, cô lựa chọn im lặng.

Mà hắn cố tình cố chấp lại càng đáng yêu, chủ trương tự quyết định thay cho cô.

Tư Đồ Thuần mang theo một chút mừng thầm, một chút mơ màng về nhà, nằm ở trên giường tưởng tượng đến khuôn mặt anh tuấn của An Dĩ Phong, màu đen áo da, cơ thể trắng kiện ... xua đi cũng không được.

Cô đứng dậy soi gương, nhìn thấy đôi mắt đen nhuốm màu mệt mỏi, khuôn mặt vì thiếu dinh dưỡng mà tái nhợt.

Hắn không phải là đùa giỡn cô?

Hắn không phải là thật lòng?

Cô vuốt vuốt lại tóc, quyết định bỏ qua vấn đề nhạt nhẽo này.

Nửa đêm, mơ mơ màng màng, cô đột nhiên nhớ ra một việc rất quan trọng. Cô cư nhiên ... đã quên hỏi tên hắn.

Trở mình, tiếp tục ngủ: tên không quan trọng!

Tan tầm ngày hôm sau, chuyện cô làm đầu tiên chính là đi shopping, mua một chiếc váy ngắn gợi cảm màu đen, một bộ trang điểm Chanel, thuận tay lấy thêm bình No.5 ... Trước khi trở về đi qua gian hàng Prada, còn dùng thẻ tín dụng mua một chiếc thắt lưng nam.

Về nhà pha mì ăn xong, cô đem các thứ ra nhìn ngắm, tự nói với chính mình: “Tư Đồ Thuần, mày xong rồi, nội tiết tố của mày không bình thường rồi!”

...

Sau vài ngày, cô vẫn vội vàng với thủ tục điều động công tác.

Ngày đầu tiên đến cơ quan, vài đàn anh đưa cô đi làm quen với môi trường mới, cô còn thầm nghĩ rằng có thể hay không gặp được hắn? Nếu thực sự gặp được, cô nên thể hiện như thế nào?

Không nghĩ đến, thiên ý trêu người.

An Dĩ Phong! Ba chữ buồn cười này phá tan mối tình đầu của cô, cô tự giấu cười khổ, thì ra ... cái tên quan trọng đến thế!

Hôm đó, Tư Đồ Thuần ở cục cảnh sát xem hồ sơ trọn một đêm, nhìn từng hồ sơ, từng bức ảnh những người bị hại, nhìn không biết bao nhiêu lần, nhìn cho đến nhiệt tình của mối tình đầu đóng băng, nhìn cho đến nội tiết tố bình thường trở lại.

Nhìn đến khi cô chắc chắn tin tưởng: An Dĩ Phong, cô sẽ không yêu, cũng sẽ không có cách nào yêu.

Nếu có quan hệ thì bọn họ là cảnh sát cùng tội phạm, bọn họ sống ở hai thế giới khác nhau. Cô chỉ có thể lựa chọn quên đi lần đầu rung động này – cho dù thực khó khăn.

Khu chợ ồn ào, Tư Đồ Thuần quần áo sạch sẽ đứng ở sạp hàng đầy mùi tanh hôi. Cho dù cô cùng nơi hỗn độn này không hề phù hợp, nhưng vẫn hấp dẫn ánh mắt An Dĩ Phong. Tóm lại, trong dòng người chật chội, An Dĩ Phong tình cờ liếc qua một cái liền nhận ra Tư Đồ Thuần.

Hắn để mấy tên thủ hạ đứng một bên, tự mình đi qua, cười với Tư Đồ Thuần đang đứng cạnh sạp hàng: “Hi! Nhìn không ra em còn rảnh rỗi như vậy, còn có thời gian làm việc này.”

“.....”

Cô giống như không nghe thấy, tiếp tục làm việc của mình, chính là cố tình dùng tay khuấy vào thùng cá đầy nước, làm bắn vào người hắn.

“Để anh giúp em.” Hắn vươn tay đỡ lấy chiếc thùng, cô không nói không rằng buông tay.

Hắn bắt ngờ còn không kịp dùng sức đỡ, cũng may phản ứng nhanh, chặt vật ôm lấy.

Khi ngẩng mặt cô đã nghe thấy người bán cá hỏi: “Là bạn trai cô sao?”

“Có phải đang theo đuổi cô? Đẹp trai lắm!”

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Mấy cô gái bên cạnh tỏ vẻ đồng ý.

Cô nghiêm mặt trả lời: “Là nghi phạm giết người.”

Sau vài giây im lặng ngẩn ngui, đám người biến mất.

Cô cầm lấy cảnh phục mặc vào, hờ hững bước qua hần.

“Em rốt cuộc đến bao giờ mới để mắt đến anh? Tiểu Thuần ...” Hai chữ cuối cùng hần cố ý gọi ra thực buồn nôn.

“Phòng lấy khẩu cung!”

.....

Vài ngày sau, hần tình cờ đi qua cục cảnh sát, nhớ tới lời nói của cô, nhất thời xúc động bước vào.

Lúc một viên cảnh sát nghe thấy hần đến tự thú, lập tức lấy ảnh hần ra, so đi so lại, vẻ mặt khiếp đảm đưa hần vào phòng lấy khẩu cung.

Hần cũng không muốn cùng người khác mất thời gian, nói thẳng: “Gọi Tư Đồ Thuần đến, ngoài cô ấy ra, tôi không nói chuyện cùng bất cứ người nào.”

Viên cảnh sát làm việc rất nhanh, không đến mười phút sau người hần muốn gặp liền xuất hiện.

“Quân hàm cao lắm!” An Dĩ Phong thông thả dựa lưng vào ghế, ngắm cầu vai trên cảnh phục cô. Hần không biết về cảnh hàm, chỉ biết cô cùng với mấy viên cảnh sát bình thường có điểm khác nhau.

“Anh tự thú cái gì, nói đi!” Cô ngồi xuống đối diện hần, cảnh phục hoàn toàn che dấu những đường cong thon thả, nhưng hần nhìn vào, máu lại sôi trào một trận.

Hần chỉ vào camera, “Tất đi, bằng không một chữ anh cũng không nói.”

Cô phân vân một chút, tắt máy.

“Tại sao trước đây anh chưa từng gặp em?” Hần hỏi.

“Tôi mới được điều đến khu này.”

“Khu này nổi tiếng loạn, phụ nữ như em tới làm gì?”

“Tôi là đang thẩm vấn anh.” Thanh âm của cô không gọn chút sợ hãi, nghe không ra cảm xúc gì, nhưng hần nghe lại thấy thật ngây thơ, đáng yêu.

“Ồ! Vậy em hỏi đi.” Hần cô ý cười xấu, “Đối với em, anh nghe bao nhiêu cũng không thấy đủ, nói bao nhiêu cũng không thấy hết.”

“Anh muốn tự thú tội gì?”

Hần suy nghĩ nửa ngày, hỏi: “Em muốn anh tự thú tội gì?”

Cô đi ra ngoài, vài phút sau ôm một tập hồ sơ lớn đặt lên bàn.

“Nhiều hồ sơ như vậy?”

“Đều là anh làm!”

“Không phải chứ?” Hần tò mò cầm một bản lên xem, ảnh chụp là một thi thể đầy máu, hần nhanh chóng gấp lại, không nghĩ đến lại nhìn thấy ...

“Nam, quốc tịch: Trung Quốc, Tuổi XX, Cao XX, nặng XX ...”

Hần chặn lại mấy lời vô nghĩa của cô: “Em đã cùng đàn ông lên giường sao?”

Đây là thói hư vinh chết tiệt của đàn ông, cuộc sống của mình dù bẽ bối đến cơ nào, cũng hi vọng người con gái mình yêu thuần khiết như thánh nữ.

Cô bình tĩnh hơn so với hần nghĩ, thở sâu vài hơi, đem áo khoác cởi ra, để lên bàn.

Hần nhìn cô, lần đầu tiên phát hiện phụ nữ mặc cảnh phục có thể quyến rũ đến thế, hần thật muốn tiến đến đặt cô lên bàn, xé đi cảnh phục chính thống, giữ lấy hai tay của cô, kiểm tra xem cô rốt cuộc có hay không đã từng cùng người đàn ông khác.

“An Dĩ Phong. Anh tiếp tục nhìn, tôi sẽ buộc anh vào tội quấy rối tình dục.”

Hần lưu luyến không chịu rời nơi ngực cô đang phập phồng, “Em có chứng cứ sao?”

“Dùng ngôn ngữ ám chỉ khiêu khích phụ nữ là có thể khép vào tội quấy rối tình dục.”

“Tội này ngồi tù bao nhiêu năm?”

“Tùy nặng nhẹ mà định.”

“Như tôi thì sao?” Thấy bàn tay cô vẫn mềm mại cầm bút viết mà không trả lời, hần thật sự nhịn không được cười: “Đừng suy nghĩ phức tạp, anh đơn giản là muốn tham khảo pháp luật.”

“Ba đến mười năm tù giam!”

“À!” Hần lại đem ánh mắt trở về ngực cô. Nếu để cho hần cởi bộ cảnh phục kia ra, hôn đôi môi gợi cảm của cô, tiếp theo là ... Hần cảm thấy, “Ba năm cũng không phải là lâu lắm!”

“Tập trung vào việc chính, đừng lung tung.”

“Cảm ơn nhắc nhở.”

Hần phát hiện ra cô rất bình tĩnh, tức giận nhưng không thất thố, sắc mặt hơi hồng, cho thấy cô đang cực lực áp chế lửa giận.

“Anh rốt cuộc có phải đến tự thú hay không? Nếu không phải, mời anh về cho!”

“Đương nhiên!” Hần chậm rãi lật từng bộ hồ sơ, trong đó là những bức ảnh vô cùng thâm thúy, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hần cũng không nhớ rõ mình đã từng giết nhiều người như vậy.

Nói thật, với chừng này hồ sơ, hần thực cảm thấy nếu chính mình không bị tha ra ngoài xử bắn, mẹ nó, thật xin lỗi đời.

“Tại sao đều là giết người?” Hần hỏi: “Không có tội danh nào nho nhỏ hay sao? Ví dụ phi lễ, quấy rối cái gì đó?”

“Anh còn làm những chuyện đó sao?”

“Không có!”

Cô giật lại hồ sơ, “Anh có thể đi rồi!”

“Em đừng sốt ruột, anh nhìn thấy cái này.” Hần mở bộ hồ sơ tiếp theo, cuối cùng phát hiện ra một chuyện, tâm tình tốt hẳn lên. “Vụ này không phải anh làm.”

“Ý của anh là hần tự sát?”

Sau một giây kinh ngạc, hần lập tức nhận ra sự mỉa mai của cô, thái độ liền nghiêm túc: “Ý của anh là, anh biết hung thủ là ai!”

“Ai?”

“Con trai của Khi Dã – Trác Diệu. Thủ hạ của hần ôm tiền định bỏ trốn, bị hần phát hiện, giết.”

“Anh có chứng cứ sao?”

“Chứng cứ? Cảnh sát các em thật phiền toái, sự thật chính mắt nhìn thấy, không tin tưởng còn đòi hỏi chứng cứ gì nữa?”

“Không phải tôi tin, mà là quan tòa tin. Nếu không anh nghĩ anh còn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật sao?”

Hắn ngoắc ngoắc ngón tay với cô, nhỏ giọng nói: “Vậy không bằng để anh giúp em nghiên cứu án tử của tên súc sinh kia, thế nào?”

Cô nghi ngờ nhìn hắn, “Hồ sơ của người đó tôi không thể cho anh xem. Nhưng tôi có thể nói cho anh.”

Ở trong giới không có ai là không biết Trác Diệu con trai Khi Dã, kiêu ngạo lại không có phẩm cách, An Dĩ Phong cùng Hàn Trạc Thần đã sớm xem tên súc sinh đó không vừa mắt, nhưng đại ca không muốn đối đầu với Khi Dã, gây thêm hiềm khích.

Hắn cũng không trông cậy vào cảnh sát có thể vì dân trừ hại. Nhưng giờ có thể tiếp cận Tư Đồ Thuần, lại có thể làm cho tên súc sinh đó rắc rối, hắn tình nguyện một lần làm tròn trách nhiệm của một “công dân gương mẫu”.

“Nếu không, em cho anh biết số điện thoại, anh về nếu hỏi được tin tức gì sẽ gọi cho em.” Hắn nghĩ nghĩ, lại bổ sung thêm một câu, “Tốt nhất là di động của em, anh không muốn để lộ thân phận.”

Cô rất nhanh nói một dãy số.

Hắn rất nhanh ghi nhớ.

“Hôm nay đến đây, nếu rảnh em cứ mời anh đến uống trà nói chuyện, thời gian anh có rất nhiều.”

Hắn đi ra ngoài, lần đầu tiên phát hiện một nơi sạch sẽ thoáng mát như sở cảnh sát, là một nơi hẹn hò rất tuyệt.

Lúc chờ đèn đỏ, An Dĩ Phong lại nghĩ tới khuôn mặt phiếm hồng, bộ dáng ẩn nhẫn, kìm chế tức giận của Tư Đồ Thuần.

Nhớ lại cô bộ dáng uy nghiêm lạnh lùng trong bộ cảnh phục màu xanh, chỉ muốn ôm cô, giữ lấy cô. Cảm giác thương tiếc lúc đầu không còn nữa, bây giờ, cảm giác là một loại chinh phục, một loại chiếm hữu bị khiêu khích đi ra.

Hắn lấy điện thoại, ấn dãy số mà hắn đã ghi nhớ.

“Xin chào!” Giọng nói cô êm êm truyền đến.

“Hi! Tiểu Thuần ... Là anh.”

Đầu dây bên kia im lặng chừng một phút đồng hồ, ngay tại lúc hắn nghĩ đường dây có gì đó trục trặc hay không, giọng nói ấy lại vang lên: “Chuyện gì?”

“Anh đồng ý có tin tức gì sẽ báo cho em.”

“Tin tức của anh nhanh thật đấy. Anh mới rời đi 5 phút đồng hồ mà thôi.”

“Đương nhiên, cái khác không dám nói, anh từ trước đến nay vốn là người nhanh nhạy.”

“.....”

Hắn lại suy nghĩ xem di động của mình có phải có vấn đề hay không, thanh âm của cô lại truyền đến: “Có tin tức gì, nói đi.”

“6 giờ tôi nay, gặp ở tiệm cơm tây Hồng Lâm.” Để tránh cho chính mình bị leo cây, hắn bổ sung một câu: “Trí nhớ anh không tốt, nếu em không đến, hoặc là đến muộn, chắc anh sẽ không nhớ được thời gian địa điểm giao dịch đêm mai của bọn họ đâu.”

“Vừa lúc đèn xanh sáng, hắn cười cười cúp điện thoại, tiếp tục lái xe.

Đúng sáu giờ, An Dĩ Phong đến Hồng Lâm, cô đã ở một góc khuất chờ hắn.

“Tiểu Thuần ... em thật đúng giờ.” Hắn tặng cho cô một ánh mắt cháy bỏng, cô khẽ cúi đầu né tránh.

“Nói đi.”

“Thịt bò nơi này được lắm, em nếm thử đi.”

“An Dĩ Phong, nếu anh tiếp tục quanh co, tôi sẽ khép anh vào tội cản trở người thi hành công vụ.”

“Còn có tội này sao? Với em một chỗ quả là mở mang kiến thức. Thì ra bị em thu hút cũng là phạm tội, mời em ăn cơm nói chuyện cũng là phạm tội! Vậy em nói thẳng cho anh xem: Anh yêu em, bị phán bao năm tù?”

Cô uống một ngụm nước đá trước mặt, ngón tay bao quanh chiếc ly thủy tinh đọng đầy nước: “Tôi muốn một suất thịt bò hồ tiêu đen, bảy phần chín.”

...

Suốt bữa cơm, hần chăm chú nói đông nói dài, cô chăm chú ăn thịt bò.

“Tiều Thuần, em nói một câu đi.”

“Chúng ta không phải là người cùng một thế giới.”

“Thế sao?” Lại là câu vô nghĩa này, hần không chế mình không chửi thề, “Vậy em ở thế giới nào? Sao hỏa?”

“Đi tàu vũ trụ bảy tháng có thể đi từ trái đất đến sao hỏa.” Cô giương mắt nhìn hần: “Nhưng cảnh sát cùng sát thủ ...”

“Ai nói anh là sát thủ? Anh cùng sát thủ bản chất khác nhau, sát thủ là vì tiền!”

“Vậy anh giết người là vì cái gì?”

An Dĩ Phong nhìn Tư Đồ Thuần, nhìn bộ cảnh phục trên người cô, ngực lại đau một trận. Hần đã từng bị người khác đâm một dao, nhưng cũng không thấy đau như giờ phút này.

Rất lâu sau hần mới nói: “Tin anh ... anh là người tốt!”

Cô châm chọc cười: “Tôi nghe người trong giới các anh nói một câu: “Thà rằng tin An Dĩ Phong không giết người, cũng không thể tin Hàn Trạc Thần nói yêu một người phụ nữ.”

“Vậy em có biết hay không, mọi người còn nói một câu khác.”

Cô cúi đầu, ly nước trong tay lạnh lẽo, “Hàn Trạc Thần không giết người, An Dĩ Phong không chạm vào phụ nữ.”

...

Cô không biết, sao có thể vì một câu “Anh yêu em” của hần mà rung động?

Tư Đồ Thuần lấy ly nước đá trước mặt uống một hơi cạn sạch, làm dịu đi trong ngực một trận nóng cháy. Cô hồ hững đứng lên, lạnh giọng cảnh cáo người đàn ông đối diện đang luyên thuyên không dứt: “An Dĩ Phong! Anh rõ ràng là cản trở người thi hành công vụ, về sau có tin tức gì thì cũng không cần gọi cho tôi.”

An Dĩ Phong vội vàng nắm lấy cổ tay cô, cô dứt khoát thoát ra, bước nhanh khỏi ra ngoài.

Tư Đồ Thuần vừa gọi được một chiếc taxi, chuẩn bị mở cửa xe, An Dĩ Phong đuổi theo, dè cửa xe lại, “Từ từ!”

Cô tức giận, lấy tay hướng chỗ hõm vai hần phản đòn.

“Cô gái như em thật ...” An Dĩ Phong khề cần môi, đóng lại cửa xe, tay cũng không buông: “An Dĩ Phong này đã nói, không bao giờ nuốt lời.”

“Được rồi, anh nói đi.” Cô xoay người 45 độ nhìn hần. Chiều cao hai người chênh lệch như vậy, cô cũng không muốn ngẩng lên.

“Thế giới này không có bữa cơm nào là miễn phí cả, tin tức quan trọng như vậy, em cũng nên trả giá một chút, phải không?”

“Không thành vấn đề!” Cô lấy ví từ trong túi, mở ra xem thấy còn mấy trăm tệ, liền đem cả ví dúi vào tay hần: “Tôi chỉ còn thế này, mặt khẩu thể tín dụng là sáu số 1, nhưng không còn tiền.”

Hắn nhìn qua, đàm đàm cười: “Tiền vừa rồi anh trả so với bằng này còn nhiều hơn. Cảnh sát nghèo như vậy sao?”

“Tôi vừa trả một năm tiền thuê nhà, còn mua ...” Cô dừng nói câu kế tiếp, giật lại ví tiền: “Tôi đương nhiên không nhiều tiền bằng sát thủ rồi.”

“Nếu không có tiền, lấy thân để trả là được rồi.”

“Anh!” Thấy ánh mắt hắn lại nóng bỏng hướng ngực mình, cô đưa tay tức giận đánh hắn.

Lúc này, hắn sớm có phòng bị, rất nhanh đã bắt lấy cổ tay cô, trước khi cô giãy ra, dùng hai tay nắm chặt, bàn tay to lớn của hắn bao trọn lấy đôi tay xinh xắn của cô.

“Hồi chiều em cũng không phát hỏa đến mức như vậy!”

“Buổi chiều là ở phòng thẩm vấn ...”

“Tại sao em hay thay đổi như vậy, rốt cuộc người nào mới thật là em?”

“Người nào mới thật là tôi anh không cần biết, tôi biết anh thực sự là người như thế nào là đủ rồi.”

“Ở trong mắt em, anh là người như thế nào?”

“Hồ sơ của anh tôi xem suốt một đêm. Toàn bộ đều là giết người!”

Hắn nhìn cô, trong ánh mắt phát ra những tia say lòng người, “Vì sao phải xem cả một đêm ...?”

Cô bối rối cúi đầu.

Một nhà hàng gần đó mở ca khúc của Lưu Đức Hoa.

Tình yêu của anh, không giấu được, mặc cho cả thế giới này vô tình xếp đặt.

Anh không sợ đau, cũng không sợ thua, chỉ sợ dù cố gắng bao nhiêu cũng không thể ...

Cô đương nhiên sẽ không nói cho hắn: Đêm hôm đó, cô đem từng hồ sơ, từng bức ảnh chụp những thi thể nhìn không biết bao nhiêu lần, nhìn cho đến khi nhiệt tình nóng bỏng của mối tình đầu đông băng lại.

Nhìn đến khi cô thực sự tin rằng: An Dĩ Phong, cô sẽ không bao giờ yêu, cũng không có cách nào để yêu.

...

“Tiểu Thuần ... Em theo anh đi.”

Lời nói kinh điển, xứng với giọng nói kinh dị của An Dĩ Phong, cô nghe xong cả người run lên.

Ngay cả những điều phiền muộn cũng chết lặng.

“An Dĩ Phong, anh có thể hay không bỏ đi sự bất cần đời của mình!”

“Có thể!” Hắn xấu xa cười: “Anh chỉ sợ em chống cự không được.”

Cô khinh bỉ trừng hắn.

“Em không tin? Được!” An Dĩ Phong dắt tay cô, đem cô kéo tới một ngõ nhỏ đèn đường không chiếu tới, đặt ở góc tường.

Một loại dự cảm xấu làm cho cô hơi cảnh giác: “Anh muốn làm gì?”

“Anh chỉ nghĩ nói cho em ...” Giọng nói hắn hơi ngập ngừng, như không tìm được cách nào diễn tả được ý tứ.

“Bỏ lỡ anh, em sẽ không gặp được người đàn ông thứ hai yêu em liêu lĩnh như vậy.”

Cô nhắm mắt lại, cả người bủn rủn dựa vào vách tường: “Tôi biết ...”

Đúng vậy, ngoài hắn, ai lại ngốc nghếch đến mức biết rõ cô là cảnh sát còn cùng cô dong dài, ai lại ngốc nghếch chạy đến cục cảnh sát cùng cô đùa giỡn, ai lại ngốc nghếch đến cần rằng chịu đau cũng không buông tay để cô rời đi.

Bỏ lỡ hần, ai còn có thể đem cô bức đến không còn đường lui ...

Thấy hần tới gần, cô từ bên hông lấy súng ra, ngắm thẳng mi tâm hần: “An Dĩ Phong, anh dám tiến gần một bước nữa, tôi sẽ nổ súng.”

Hần vẫn bước tiếp, nắm lấy họng súng của cô đặt ở ngực mình: “Muốn bắn thì bắn ở nơi này, anh không có cách nào khác làm nó không nhớ tới em.”

“Anh đừng tưởng là tôi không dám, tôi là cảnh sát, anh là tội phạm, tôi bắn chết anh coi như là giết người tự vệ.”

Khóe miệng hần khẽ nhếch lên, ôm lấy eo cô, cường ngạnh hôn.

Nòng súng lạnh lẽo đặt ở nơi trái tim hần đang nhảy lên từng nhịp, mà An Dĩ Phong cũng không hề để ý ...

Đôi môi vừa tiếp xúc, lý trí của hần đã tan rã, máu trong người như sôi trào. Hần muốn cô, trái tim cô, thân thể cô, tất cả những thứ thuộc về cô.

Nhưng cô gái sắt đá này lại cản chặt rằng, kiên quyết tỏ thái độ cự tuyệt.

Trong lúc hần mãnh liệt hôn, tay Tư Đồ Thuần cầm súng bắt đầu nhũn ra. Cô rút cuộc cũng chỉ là phụ nữ, dù cứng cỏi đến đâu, lý trí đến đâu, nhưng khi bị chính người đàn ông mình yêu cưỡng hôn sao có thể không mê man.

Ngay lúc cô không biết chính mình nên nổ súng, hay là nên dùng hai tay phản kháng, An Dĩ Phong đã đoạt được súng, trả về bên hông cô.

Miệng hần nhích sang bên tai cô, cười nói: “Cảnh sát Tư Đồ, em cho rằng anh chưa chơi súng bao giờ sao? Em ngay cả bảo hiểm cũng chưa mở, đừng giả bộ hù dọa người, được không?”

Súng có bảo hiểm hay không cô đã quên không còn một mảnh, để cho huấn luyện viên của cô biết, chắc chắn sẽ tức đến hộc máu mà chết.

Trong lúc ảo não, An Dĩ Phong đã ngậm lấy vành tai của cô, bắt đầu hôn. Hơi thở nóng cháy làm lòng cô chấn động, hai tay hết sức đẩy hần. Hần giữ lấy hai tay cô đặt lên tường, toàn thân đặt trên người cô, đem cô ôm lấy.

Cô không thể không thừa nhận, nếu so về thể lực, cô căn bản không có cách nào chống lại hần. Nhưng cô không thể không phản kháng, bởi ...

Hần hôn nồng nhiệt, một đường kéo dài từ tai xuống cằm, mãnh liệt lại mạnh mẽ làm cho hơi thở của cô bắt đầu dồn dập, chân tay bủn rủn, chống cự ngày càng yếu ớt.

Trong lúc giằng co, chiếc mũ đồng phục cọ vào vách tường mà rơi xuống, tóc cô tung ra, cô mới không lâu đi làm tóc xoăn ...

Trong ban đêm, đẹp mơ hồ mà quyến rũ!

An Dĩ Phong buông cánh tay đang giữ tay cô, mê man vuốt ve, đột nhiên lại ôm mạnh eo cô, hần lại mạnh mẽ cuốn lấy đôi môi mê hồn kia ... Hơi thở ngắn ngủi của cô lại hoàn toàn bị hơi thở đàn ông của hần bao trùm. Cô vì không thể nào hô hấp bình thường mà khuất phục, hàm răng khẽ mở, khát cầu không khí, làm cho lưỡi hần đi vào.

Nụ hôn sâu đó đã làm cho cô không còn cách nào tiếp tục cường ngạnh, nó làm cho cô bắt đầu mất đi lý trí.

Tất cả sự phòng vệ của cô, ở lúc đầu lưỡi đụng chạm, trong nháy mắt sụp đổ, bị cuồng phong gió táp mưa rền của hần làm cho phiêu tán.

Nhiệt tình bị chôn dấu ở nơi sâu nhất trào ra, cô quên đi tất cả ôm lấy vai hần, ngây ngô đáp lại ... Vô thức ôm, nồng nàn đi vào, cuồng luyện giao cuốn. Không có một chút dục dằn thương tiếc, cô muốn yêu hần như vậy, hôn hần như vậy ...

Cô không cần bất cứ người đàn ông nào thương tiếc, cũng không cần bất cứ người đàn ông nào bảo vệ. Cô nghĩ cô đã có một người đàn ông của mình.

Tình yêu của bọn họ, nếu sai thì sai bởi – bọn họ sinh ra để dành cho nhau!

Trong không gian, lời ca còn vương vấn ...

Nếu nói, tất cả đều là thiên ý, tất cả đều là vận mệnh, như vậy chẳng phải là không thể thay đổi?

Có hay không có thể yêu thêm một ngày, có thể nhìn nhau thêm một lần, thương sâu thêm một chút.

Nếu nói, tất cả đều là thiên ý, tất cả đều là vận mệnh, nào ai trốn tránh được đâu?

Cứ yêu đi, cuộc đời này còn gì ...

Nụ hôn đầu tiên của cô, mối tình đầu của hắn ...

Kỉ niệm ngọt ngào ngay tại nơi ngõ nhỏ ánh đèn đường không chiếu đến, mang theo hương vị môi hôn. Tình yêu của họ cũng ở lúc triền miên giao cuốn này mà bắt đầu giao hòa, không thể tiếp tục kiềm chế.

Khi nụ hôn nồng nhiệt kia chấm dứt, hắn gục ở trên vai cô thở dốc, tìm đập so với cô còn cuồng loạn hơn, hơn nữa ... ở phía dưới cô ... có cái gì đó ...

Tay trái hắn đan vào tóc cô, nhẹ nhàng vuốt ve, trong mắt phát ra những tia dục vọng cháy bỏng.

Tay phải hướng đến cổ áo ...

“Không được!” Ở thời khắc mấu chốt, cô trở lại lý trí, đẩy An Dĩ Phong ra, giọng nói run rẩy: “Anh ... hạ lưu!”

An Dĩ Phong lấy hai tay vuốt mặt, bình tĩnh trở lại.

Hắn khàn khàn giọng nói: “Hai giờ chiều mai, đây nhà A, mang nhiều người một chút, nhớ cẩn thận.”

Hắn đang muốn rời đi, liền bị cô gọi lại: “An Dĩ Phong, hai chúng ta ...”

Hắn nghiêng người, nhìn cô: “Anh biết em sẽ không chấp nhận. Chỉ cần anh yêu em, như vậy đủ rồi!”

Bóng hắn biến mất trong ngõ tối đã thật lâu, cô vẫn còn dựa vào vách tường, không thể rời đi.

Hắn nói rất đúng, nếu hắn không còn bất cần đời, cô căn bản không thể chống cự được! Trên người cô còn lưu mùi vị của hắn, bên môi còn dư vị của hắn. Cô cúi đầu cười khổ: “An Dĩ Phong, anh vì sao không thể là tên ăn mày, tên trộm vặt, thậm chí là trai bao đều được ... vì sao anh lại ở cảnh giới cuối cùng của cái xã hội này ...?”

Khi cô xin đến khu này, ba cô có nói: Đó không phải là nơi phụ nữ nên đến.

Bây giờ cô tin.

Cô không nên tới, không phải bởi vì tỉ lệ tử vong của cảnh sát nơi này cao nhất, mà là bởi khu này có hai người đàn ông cường ngạnh, lại gọi cảm mê người!

7. Chương 8

Một tuần trôi qua, An Dĩ Phong ở ngoài cục cảnh sát vòng đi vòng lại, cuối cùng cũng không đi vào.

Từ sau khi cùng cô cuồng nhiệt hôn đến mức không thể kìm chế, hắn chưa gặp lại cô, gọi điện thoại cô cũng không tiếp.

Hắn cũng không hi vọng gì nhiều, chỉ muốn chọc cô cười, nhạ cô tức giận, xem cô dịu dàng khi mặc váy, bình tĩnh tự chủ khi mặc đồng phục.

Như vậy là đủ rồi!

Chỉ như vậy, nhưng cô cũng không thể chấp nhận!

Buổi chiều, hắn nhận được điện thoại của Hàn Trạc Thần, Hàn Trạc Thần nói để chúc mừng sinh nhật hắn, liền đuổi A May đi một ngày, còn đem đại ca vừa lâm vào bể tình ở trong nhà đào ra, làm cho hắn một sinh

nhật khó quên nhất. Cụ thể mà nói, chính là thề đem một An Dĩ Phong tửu lượng vô song uống đến say không còn biết gì ...

Cúp điện thoại, hần mang theo vài thủ hạ đến câu lạc bộ đêm.

Mới đi tới cửa, hai tên cảnh sát đã tìm đến, ngăn hần lại, xuất giấy tờ làm hần có chút dao động.

“An Dĩ Phong, anh bị tình nghi là người sát hại ông XXX quốc tịch Trung Quốc, xin theo chúng tôi về sở cảnh sát hỗ trợ điều tra.”

“Mẹ kiếp, các người nhàn rồi không có việc gì, cũng không nghĩ đến người khác còn bận việc hay sao? An tử từ tám trăm năm trước giờ còn điều tra?!”

“Xin lỗi, mời anh theo chúng tôi đi một chuyến.” Hai viên cảnh sát nói xong lấy còng tay ra, định bắt hần.

“Từ từ! Đem lệnh bắt cho tôi xem.”

Những người trong giới này làm chuyện gì đều phải cẩn thận, hai tay không phải có thể tùy tiện cho người khác còng, vạn nhất đây là cảnh sát giả, mạng hần có lẽ khó giữ.

Hần lấy lệnh bắt từ viên cảnh sát, nhìn đầu của cục cảnh sát, sau đó xem nội dung, cuối cùng là một chữ kí thực đẹp: Tư Đồ Thuần.

Vừa nhìn thấy ba chữ này, tâm trạng hần tốt hẳn lên, chủ động vươn tay để đeo còng: “Cảnh sát, phiền anh nhanh lên một chút!”

Hần vội vàng đi hẹn hò ...

Hần bị đưa đến phòng thẩm vấn, Tư Đồ Thuần đã nghiêm trang ngồi ở bàn đối diện chờ hần.

Vài ngày không gặp, trông cô ngày càng xinh đẹp, ngay cả mái tóc buông lơi trông cũng thật quyến rũ.

Hần hưng phấn ngồi đối diện, thông thả nhìn cô.

Hai cảnh sát giúp hần mở còng tay, sau khi họ đi ra, hần mới lập tức hỏi: “Nhanh như vậy đã nhớ anh sao? Hẹn hò cũng không chịu nói trước một tiếng, làm anh chưa kịp chuẩn bị tâm lý a!”

Cô cúi đầu chăm chú nhìn biên bản ghi chép, giọng nói hơi lạnh nhạt, nhưng không có ý làm bất hòa: “An Dĩ Phong, đùa giỡn với chúng tôi thích lắm sao? Căn bản bọn chúng không giao dịch việc gì trái pháp luật ...”

“Em không nói thì anh cũng quên!” An Dĩ Phong cười đến vô cùng tà ác: “Em có biết hay không tên súc sinh đó đem ba trăm vạn hàng đồ xuống biển? Ha ha! Nghe nói sau khi bọn em đi, hần tức giận đến nổi nổi giận lôi đình!”

“Không có khả năng, chúng tôi hành động rất bí mật!”

“Tiểu Thuần ... Em quá ngây thơ rồi, thời đại bây giờ, nếu không có mấy tay trong ở cục cảnh sát, chúng dám tùy tiện làm việc trái pháp luật sao?”

“Ý của anh là ...” Cô trầm tư một chút nói: “Anh có thể hay không giúp tôi điều tra xem ai là nội gián?”

“Không thành vấn đề, nhưng lần này em định lấy gì báo đáp?”

Cô tựa như đã sớm chuẩn bị, từ trong ngăn kéo lấy ra một chiếc hộp đưa cho hần: “Cái này là phí.”

Hần tò mò mở hộp, thấy một chiếc dây lưng Prada, hần chỉ cảm thấy đáy lòng rung động.

Hần đưa tay sờ lớp da nhẵn nhụi, một cảm giác ấm áp, cảm động chưa bao giờ có tràn ngập.

Hần không ngờ, đương nhiên không tin Tư Đồ Thuần chọn một ngày đặc biệt như hôm nay đưa cho hần chiếc dây lưng này chỉ là một sự trùng hợp.

“Tại sao lại đưa cho anh thứ đắt tiền như vậy?” Hần biết cục cảnh sát có hồ sơ của hần, còn cố ý nói thêm: “Đủ cho em một năm ăn mì gói.”

“Anh không phải tưởng tượng như vậy, tôi vẫn còn cơm để ăn thoải mái. Tôi chẳng qua là cùng với đồng nghiệp mới còn chưa quen, một mình thì ăn gì cũng giống nhau, có thể ăn no lại không phiền hà là được.”

“Nhìn em gầy làm anh cũng đau lòng.” Lúc hắn nói chuyện, hắn lại nhìn về nơi đầy đặn duy nhất của cô, lần trước khi hôn cô, bị nơi đó cọ vào làm hắn không thể kiềm chế được.

“Ánh mắt của anh có thể di chuyển đến nơi khác hay không?”

“Nếu không ...” Tầm mắt hắn vẫn dính vào nơi đó, đầu óc thì suy nghĩ xem làm cách nào có thể lừa cô lên giường: “Em đến nhà của anh, anh nấu cho em ăn, anh nấu ăn được lắm.”

“Tôi không rảnh.”

“Em có muốn biết trong cục cảnh sát của em ai bị mua chuộc hay không?”

Tư Đồ Thuần hít một hơi, nói: “Năm giờ tôi tan tầm.”

“Được, anh chờ em!”

“An Dĩ Phong ...” Cô lần này nhìn thẳng ánh mắt hắn, không hề lảng tránh: “Anh không cảm thấy tôi đang lợi dụng anh?”

“Anh cảm thấy thật may mắn, bởi mình vẫn còn giá trị lợi dụng!”

Hắn gấp gao nắm chiếc dây lưng trong tay, cô vĩnh viễn sẽ không hiểu được món quà sinh nhật này đối với hắn có bao nhiêu ý nghĩa.

Hắn chưa bao giờ tháo ra chiếc đai lưng ấy, từ ngày đó nó liền quấn chặt trái tim hắn, như thế nào cũng không gỡ được.

Tư Đồ Thuần đã sớm nghĩ phòng của một người đàn ông độc thân sẽ không lấy gì làm sạch sẽ, nhưng thế nào cũng không tưởng tượng được lại bừa bộn đến như vậy.

Cô vừa vào đến cửa đã suýt bị một bao cát tập quyền đánh trúng, cũng may hắn nhanh nhẹn đỡ được. An Dĩ Phong nhặt bao cát lên, ném về phía sofa, “Em tùy tiện tìm nơi nào đó ngồi, chờ anh một chút, rất nhanh là xong.”

Cô thở dài một tiếng, người đàn ông này thực nên tìm một người phụ nữ thật tốt để chăm sóc hắn.

Cô đem nhưng thứ trên sofa xếp gọn lại, đem một đồng quần áo bẩn ném vào máy giặt, An Dĩ Phong vừa vịn mang đồ ăn đến.

Khi cô nhìn thấy hắn đặt lên mặt bàn hai bát mì, cô hoàn toàn không còn gì để nói.

“Anh đừng nói với tôi, chúng ta sẽ ăn cái này? Anh không phải nói anh nấu ăn được lắm sao?” Cô còn trông đợi vào một bàn đồ ăn đầy đủ a.

“Đây là nấu, không phải pha. Em xem ... anh còn thả cả trứng chim nữa.” Hắn đem chiếc đũa nhét vào tay cô, cười nói: “Ăn ngon lắm, em nếm thử xem.”

Người đàn ông này, thật làm cho cô nghiêng răng nghiêng lợi, còn cảm thấy thực buồn cười.

Cô ăn một miếng, cảm thấy so với mì cô pha quả thật ngon hơn nhiều lắm.

“Ăn ngon không?”

“Ồ!” Cô gật đầu.

Cô biết, hôm nay là sinh nhật hắn, hắn là hắn sẽ cùng anh em đến hộp đêm uống một trận, nhưng hắn lại nguyện ý vì cô nấu một bát mì, cùng cô hưởng thụ không gian yên tĩnh này, cô làm sao còn thấy chưa đủ?

“An Dĩ Phong, anh vì sao lại đi theo con đường này?”

“Anh không đi theo con đường này thì làm cái gì? Hồi trước, mấy thằng hơn anh vài tuổi đều nói anh mặt mũi giống con gái, bắt nạt anh. Vì không muốn để người khác bắt nạt, anh từ nhỏ đã luyện quyền, luyện so

với bất kì người nào cũng chăm chỉ hơn ... Đáng tiếc vô dụng, thắng thua vốn đã được định sẵn, anh chẳng qua là đi diễn trò cho người ta xem. Sau khi bà nội anh qua đời, anh phải đi đánh hắc quyền, bị người ta đánh cho chết khiếp, thắng, tiền công còn chưa đủ một tháng phí sinh hoạt. Em nói xem, như thế anh còn có thể làm gì? Đại ca cùng Thần ca đối với anh tốt lắm ... nhất là Thần ca, anh ấy không giết người, những phiền toái đó đều do anh giải quyết.

Cô nghe được lòng có chút chua xót, không phải từ nhỏ ai cũng có số phận tốt, cơm áo không cần lo, chỉ việc theo đuổi những giấc mộng cao cả. Cô trước kia cũng gặp những tên móc túi, trộm vặt, kì thật những người đó trong quá khứ đều có những chuyện làm cho người khác đau lòng. So với những người này, cô càng cảm thấy căm ghét những kẻ sống kí sinh trong xã hội, tiên tiêu như nước, làm người lỗ măng, còn hèn hạ sống trên mồ hôi nước mắt của người khác.

Cô thôi đa sầu đa cảm, vì không muốn cho An Dĩ Phong nhìn thấy sự đồng tình cùng thường hại của mình, cô nheo mắt cười hỏi hần: “Tôi nghĩ tại sao anh không đi làm trai bao, tôi trước kia gặp một người, bề ngoài anh ta chỉ bằng một nửa anh, nhưng phụ nữ mê anh ta thì đặc biệt nhiều, một tháng ít nhất cũng kiếm được mấy vạn.”

“Thật thế?! Tại sao anh không sớm biết em, anh mà biết còn một cách kiếm tiền như vậy cũng sẽ liều chết bám lấy em!”

“Nếu anh sớm biết tôi, sẽ không cần làm trai bao, một mình tôi bao anh là được!”

“Hiện tại cũng không muộn.”

Cô bỗng nhiên không biết trả lời hần như thế nào.

Ở trong quan niệm của cô, mối tình đầu đẹp nhất là một điều mơ mộng, tuy không thể cùng nhau đi đến tận cùng nhưng khoảng thời gian bên nhau cũng thực sự rất đẹp rất khó quên. Người con trai cùng người con gái gặp nhau, yêu nhau, bắt đầu, rồi đến không còn yêu nhau và ra đi. Không có cùng lắm thì ... Nhưng cô cùng An Dĩ Phong ... Bây giờ cô đang bên cạnh, say đắm người hần, rồi đến yêu nhau, rồi đến chán nhau ... không biết cần bao lâu?”

Nếu không phải sợ cả đời cũng không thể bỏ, cô sẽ liều lĩnh đi yêu một lần.

Sợ là sợ, người đàn ông này sẽ làm cho cô rốt cuộc không thể nào quên ...

“Tiểu Thuần, nước miếng của em chảy vào trong bát rồi kìa!” An Dĩ Phong lượm giọng nói: “Anh biết anh đẹp trai, em cũng không cần háo sắc đến mức như vậy đi?”

“...” Cô ăn mì, giả như không nghe thấy.

“Em đừng vội, lát nữa cơm nước xong, anh cởi hết quần áo cho em từ từ ngắm, đáng người anh được lắm!”

“.....”

Người đàn ông này, quả biết cách tự mãn!

Ăn cơm xong, Tư Đồ Thuần rửa bát, lúc từ phòng bếp đi ra, thấy An Dĩ Phong đang nghe điện thoại. Hần nói: “Không có gì. Mọi người chơi đi, em có chút việc cần làm.”

“.....”

“Đúng rồi, Thần ca, em muốn hỏi chuyện này, anh có biết số di động của Khi Dã là bao nhiêu không?”

“.....”

“Có người nhờ em hỏi một chút.”

“.....”

“Được ...” Hần nhìn cô, chỉ chỉ lên bàn trà chiếc bút, sau một hồi đọc ra hai số điện thoại, cô lập tức hiểu ý, qua đó lấy bút ghi lại trên tay.

“Cám ơn!”

Cúp điện, An Dĩ Phong ngồi trên sofa nói với cô: “Đây là điện thoại của Trác Diệu, ngày mai em kiểm tra lại cuộc gọi của hắn, xem xem có gọi đến điện thoại của người nào trong cục cảnh sát hay không, nếu không có, anh sẽ giúp em nghĩ biện pháp khác.”

Cô cảm động nhìn dãy số trong lòng bàn tay nói: “Cũng là tin tức trong giới các anh nhanh chóng, chỉ cần hỏi một chút đã xong. Chúng tôi tra xét đã lâu cũng không thể tìm ra số điện thoại của hắn!”

“Em đừng nghĩ thực dễ dàng như vậy. Đây chính là anh giúp em hỏi thăm, nếu là người khác hỏi, Thần ca tuyệt đối sẽ không nói.”

An Dĩ Phong ngồi gần vào một chút, mà cô cũng không phát hiện, khó hiểu hỏi: “Làm sao mà anh ta biết được?”

“Chắc là từ một cô gái trong hộp đêm nghe được. Trí nhớ của Thần ca đặc biệt tốt, cho dù người khác buột miệng nói ra điều gì, hay làm cái gì anh ấy đều nhớ rõ không sai một chút. Trong giới phát sinh, không chuyện gì anh ấy không biết, một dãy số như thế này đã là gì. Nếu em muốn hỏi Trác Diệu đã từng qua đêm với bao nhiêu phụ nữ anh ấy cũng có thể nói được.”

Tư Đồ Thuần thâm kinh ngạc, cô đã từng gặp qua Hàn Trạc Thần, đó là một người đàn ông thâm trầm chín chắn. Theo lẽ thường những người đàn ông như vậy thường ít để ý linh tinh, anh ta sao có thể nhớ được những chuyện vụn vặt thế này?

Bởi vì chăm chú suy nghĩ, cô hoàn toàn không thấy An Dĩ Phong đã ngồi sát cạnh mình. Cho đến khi cô vén tóc hai bên che khuất má, cô mới phát hiện cặp tóc của mình đang ở trong tay An Dĩ Phong. Hắn đưa vạy vờn mấy sợi tóc trên trán cô: “Tóc đẹp như vậy, tại sao phải buộc lên?”

“Tôi sợ anh nhìn thấy nổi thú tính.” Cô đoạt lấy cặp, vuốt vuốt tóc, An Dĩ Phong lại bất ngờ tiến đến ôm cô vào ngực ...

“Đừng nói là tóc, anh vừa nhìn thấy em cũng đã đủ nổi thú tính rồi.”

Bị hơi thở nam tính mạnh mẽ của hắn vây quanh, làm cho cô nhớ lại nụ hôn nồng nhiệt mấy ngày trước, tâm trí một trận đảo điên, thần kinh co rút đến đau đớn.

“An Dĩ Phong.....”

Hắn tà tà nháy mắt với cô mấy cái, cởi áo da, tiếp tục cởi chiếc áo bó sát người màu đen.

“Em muốn nhìn thì nhìn đi, đừng ngượng.”

Nói xong hắn vươn đến, ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh của cô.

Cô đưa tay đi tránh, khi ngón tay đụng chạm đến da thịt của hắn, cô không thể không thừa nhận: An Dĩ Phong có thể tự cao, là bởi vì hắn có vốn để tự cao.

Da thịt màu đồng khỏe khoắn bao vây lấy cơ thể cường tráng nhưng không hề khoa trương, nhất là cơ bụng kia, có thể thấy thắt lưng hắn cỡ nào linh hoạt ...

“Tiểu Thuần ...” Mỗi lần nghe được An Dĩ Phong nói hai chữ này, cả người cô đều run lên, lúc này lại càng run rẩy mạnh mẽ, nhưng lần này không phải là buồn nôn, mà là kinh hãi.

Hắn đưa tay vuốt tóc cô, vén lên sau tai, cả người cô cứng đờ, quên cả phản kháng.

Tay hắn chậm rãi di chuyển xuống ngực cô, bàn tay rất lớn đặt tại nơi mềm mại đó, người cô như có một dòng điện chạy qua, tê dại.

Hắn thừa cơ cởi cúc áo cô, một cúc ... hai cúc ... ba cúc ...

Một cảm giác giật mình dội lên, ở lúc lí trí sắp sửa biến mất, Tư Đồ Thuần đột nhiên tỉnh táo lại.

Cô không do dự giơ chân, dùng đầu gối hung hăng hướng nơi yếu ớt nhất của đàn ông ...

Một tiếng “A!” kêu to, An Dĩ Phong đột nhiên đứng dậy, sắc mặt xanh mét.

Hắn cắn răng chỉ vào cô, một lúc lâu sau mới nói lên lời: “Em rốt cuộc có phải là phụ nữ hay không hả?”

“Đúng! Bởi vì tôi là phụ nữ nên mới không thể cho anh động vào tôi! Đối với đàn ông các anh mà nói, sau một đêm phong lưu, sáng mai tỉnh dậy có thể coi như việc gì cũng chưa xảy ra, tiếp tục sống cuộc sống thoải mái. Tôi không thể, lên giường với anh, sau này tôi không có cách nào ngồi trong phòng lấy khẩu cung xem anh là phạm nhân để thẩm vấn.”

“Vì sao em nhất định phải đem anh trở thành phạm nhân để thẩm vấn?”

Cô buộc tóc lên, bình tĩnh đối mặt với An Dĩ Phong: “Chúng ta không phải là người cùng một thế giới, chuyện của chúng ta không có kết quả!”

“Kết quả quan trọng sao? Với anh mà nói, được yêu em như vậy là đủ. Cho dù không thể vĩnh viễn có được em, nhưng có thể cùng em trải qua một quãng thời gian đẹp, như vậy anh đã đủ thỏa mãn.”

Cô tránh đi ánh mắt chân thành tha thiết của hắn, trái tim bị những lời kiên định của hắn làm cho lạc một nhịp. Cô nói: “Anh chỉ cần yêu là đủ! Tôi không thể ... Tôi không yêu cầu yêu nhất định phải có kết quả. Nhưng biết chắc không có kết quả, tôi nhất định sẽ không yêu!”

An Dĩ Phong không tiếp tục nói chuyện, cũng không thể nói một lời, cúi đầu đi vào toilet, Sau một trận tiếng xả nước, hắn đi ra, trên mặt ướt đầm. Từng giọt từng giọt chảy xuống ngực hắn. Thoạt nhìn, cô đột nhiên muốn có cảm giác tiến lại gần thân thể kia.

“Đi thôi! Anh đưa em về!” Hắn cầm lấy áo da, khoác vào người còn đang cởi trần, nét bụi bặm nam tính lại tỏa ra không thể kiểm chế được.

Nhà bọn họ khoảng cách không xa, một con đường ngắn ngủi như vậy mà thật lâu không hết. Rốt cuộc đi đến dưới lầu, Tư Đồ Thuần quay đầu thoáng nhìn An Dĩ Phong ở phía sau mới nhận ra hắn cách cô rất xa, vẫn còn đứng ở phía ngã tư đường.

Hắn xa xăm nhìn cô, một thứ khao khát không thể đạt được kết thành một tia ưu thương trong đáy mắt.

Cô dừng bước, lẳng lặng nhìn hắn.

Trong đêm tối, màu đen trên người hắn càng thêm âm u, cô tịch.

Có lẽ, ở một góc nào đó trong đêm tối, bọn họ có thể cùng nhau, nhưng ở trước mặt người khác, bọn họ phải giữ khoảng cách như vậy.

Bởi vì cô là cảnh sát, còn hắn, là tội phạm.

Cô có thể đứng dưới ánh đèn, còn hắn, phải đứng trong bóng tối.

Nhìn mãi, cô cảm thấy mắt mình nóng lên, đau nhức, một cảm giác xa lạ động lại trong hốc mắt.

Vừa lúc đó có một chiếc xe bus dừng trước mặt, vì không muốn cho hắn thấy sự yếu đuối đau thương của mình, cô liền bước nhanh lên xe.

Tìm một chỗ ngồi, cô từ cửa sổ nhìn thấy An Dĩ Phong đã chạy tới, đứng ở giữa đường cái nhìn cô rời đi.

Bóng dáng hắn càng ngày càng xa, cho tới khi chìm hắn vào bóng đêm.

Cô che mặt, mặc kệ cho nước mắt chảy ra ...

Ở trước mặt hắn, cô phải làm bộ như hồ hững, giả như lạnh lùng. Ở nơi hắn không nhìn thấy, cô cũng có nước mắt, cũng biết bàng hoàng, thương đau.

Từ khi hắn hôn cô, tâm thần cô trở nên rối loạn không thể bình an trở lại.

An Dĩ Phong gọi điện thoại cho cô rất nhiều lần, cô một lần cũng không nhận, chỉ sợ sau khi nhắc máy hắn sẽ nói: “Anh nhớ em!”

Hôm nay là sinh nhật hắn, cô ở văn phòng nhìn thấy hắn bồi hồi ở bên đường đi lại.

Hắn bồi hồi một giờ, cô cũng nhìn hắn một giờ.

Một An Dĩ Phong không còn bất cần đời xác thực rất mê người, vài phần u buồn, vài phần cuồng dại, còn vài phần si tình.

Cô biết hi vọng của hắn không nhiều lắm, chỉ là nhìn thấy cô, ở bên cạnh cô, không hơn.

Nếu đó là nguyện vọng của hắn trong ngày sinh nhật này, tại sao cô không thể giúp hắn thực hiện?

Nhưng là, cô đã đánh giá quá cao định lực của mình. Hắn nấu một bát mì, kể một khoảng thời gian chưa xốt mà hắn trải qua, lại thêm một lần dụ dỗ, đầu óc cô đã choáng váng, không thể tỉnh táo được.

.....

Chuyến bus lặng lẽ dạo quanh thành phố, hành khách một người lên xe, một người xuống xe, cô vẫn ngồi ở nơi đó, im lặng nhìn một ngã tư đường xa lạ. Cô ước gì chuyến xe này có thể mang cô đến một nơi thật xa, xa đến mức An Dĩ Phong đuổi không kịp, nhìn không thấy. Lại không ngờ rằng, chuyến bus đi một vòng, hai giờ sau lại trở về ngã tư đường quen thuộc ấy.

Cô lau khô nước mắt, dấu đi sầu não.

Ngày mai còn phải đi làm, nếu tâm trạng còn như vậy, không bằng về nhà ngủ một giấc.

Xe lại dừng ở điểm cũ, cô đứng lên, vừa chuẩn bị xuống xe, lại nhìn thấy một chiếc bóng màu đen mạnh mẽ đi lên, gắt gao ôm cô vào trong lòng!

Cô còn chưa kịp nói gì, hắn đã cúi đầu chặn lại ...

Bởi vì bất ngờ, chân cô như mềm nhũn, ngã xuống ghế.

Còn hắn, thoáng đặt cô dựa vào lưng ghế, cuồng nhiệt hôn ...

8. Chương 9

Không biết qua bao lâu, không biết bao nhiêu người lên xe, bao nhiêu người xuống xe, An Dĩ Phong cũng vẫn như vậy hôn cô.

Hắn tựa như muốn tuyên bố với cả thế giới này: Hắn yêu cô, cho dù trước mặt tất cả mọi người, hắn cũng dám thừa nhận hắn yêu cô.

Mà cô vĩnh viễn làm không được.

Cuồng nhiệt qua đi, cô gắt gao ôm lấy hắn tưởng không bao giờ nữa buông ra.

Cô rốt cuộc không thắng nổi tình cảm trong lòng, tựa vào ngực hắn nói: “Em không cần kết quả, cũng không cần hứa hẹn, có thể yêu một ngày thì yêu một ngày, có thể nhìn một lần thì nhìn một lần!”

Hắn ôm lấy vai, vô cùng kiên định đối diện với ánh mắt cô: “Tư Đồ Thuần, em nhớ kĩ, đời này An Dĩ Phong không phải em không lấy!”

“Nhưng em không thể lấy anh!”

“Anh biết ...” Hắn gắt gao ôm lấy cô, “Được em yêu là đủ rồi!”

Trên xe bus, bọn họ rúc vào nhau, hưởng thụ khoảng thời gian ấm áp ngắn ngủi.

Có người nói, kết quả so với tất cả đều quan trọng hơn, cho nên xem nhẹ quá trình đẹp đẽ. Đối với An Dĩ Phong cùng Tư Đồ Thuần mà nói, bọn họ biết rõ rất nhanh sẽ phải dừng lại, cho nên càng thêm quý trọng những phong cảnh tuyệt vời ngoài kia.

Cô nắm lấy tay hắn đặt ở trong lòng, để cảm nhận hơi ấm của hắn, “Dù mai này kết cục ra sao, em nhất định sẽ không bao giờ hối hận đã yêu anh.”

Hắn đưa tay khoác lên vai cô, ôm sát vào mình. Cho dù tương lai như thế nào, hắn cũng không bao giờ hối hận vì đã yêu cô.

Không nhớ rõ ai đã từng nói qua: Phụ nữ khi yêu như con chim nhỏ, luôn luôn nép vào người mình yêu, không thể tách rời.

An Dĩ Phong vừa luyện quyền xong âm thầm thở dài, hần gặp được, không phải là cô gái bình thường.

Ngày hôm qua cô nói, “Có thể yêu một ngày thì yêu một ngày.” Những lời nói chân tình kia làm hần cảm động xem chút nữa lời cô đi đăng kí kết hôn. Không nghĩ tới, ngày yêu đầu tiên đã tràn ngập chờ mong nhưng nhớ, cô, ngay cả điện thoại cũng chưa thêm gọi.

Cuối cùng, An Dĩ Phong kiểm chế không được, tựa vào dây bảo hộ bao quanh sân quyền, cầm điện thoại gọi cho cô.

“Bạn cái gì sao?”

“Án tử.” Giọng nói cô trước sau như một ngắn gọn.

“Buổi tối rảnh không? Mình cùng nhau ăn tối!”

“Không rảnh!”

“Vậy làm việc của em đi, anh không sao.” Thái độ cô thế này, như gần như xa làm cho hần có chút phiền lòng. Hần vừa muốn cúp điện, bỗng nhiên thấy Tư Đồ Thuần nhỏ giọng nói một câu: “Em rất nhớ anh ... Nhưng em thật sự rất bận.”

“A!” Phiền muộn trên mặt hần nháy mắt biến thành nụ cười dào dạt, giọng nói cũng trở nên mềm mại: “Vậy em làm việc đi, xong liên lạc sau!”

“Bye!”

“Ừm!” Cúp điện, An Dĩ Phong mỗi một giây sau khi luyện quyền giờ trở thành hư không, cả người tràn ngập tinh thần.

Đứng ở đối diện hần, Hàn Trạc Thần thản nhiên hỏi: “Là nữ cảnh sát kia?”

“Đúng!”

“Cậu nhàn rồi không có việc gì thì đi giết người, phóng hỏa đi, nhất định phải đi dây dưa với cô ta sao?”

“Thần ca, anh đoán xem hôm qua cô ấy nói gì với em?” Nhớ tới tối hôm qua ý cười trên mặt An Dĩ Phong càng đậm: “Cô ấy nói cho dù kết quả thế nào, cũng không cần hứa hẹn, chỉ cần yêu em, cô ấy không bao giờ hối hận ...”

Hàn Trạc Thần nhíu mày nhìn hần, bất giác hỏi một chuyện: “Số điện thoại ngày hôm qua là hỏi cho cô ta?”

“Đúng!”

“Phong, tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần, lời phụ nữ không thể tin, cô ta chẳng qua là lợi dụng cậu.”

“Cô ấy đối với em là thật lòng, em có thể cảm giác được ...”

“Thật lòng? Thật lòng không phải chỉ nói, mà là làm. Cô ta có thể vì cậu từ chức, có thể theo cậu đi vào con đường này sao?”

Một câu của Hàn Trạc Thần vừa vắn đăm vào nỗi đau của An Dĩ Phong. Hần rút cuộc cười không ra, tay nắm di động ngày càng chặt.

Đúng vậy! Nếu cô thực sự yêu hần, có cái gì không thể từ bỏ được?

Vì sao không thể lấy hần?

Hàn Trạc Thần còn nói: “Tôi nhận được tin, người mới về nhậm chức cảnh sát trưởng ở khu này có mục đích chính đồn lại toàn khu, gần đây nhất cũng có một đội đặc công điều đến cùng. Cô gái Tư Đồ Thuần này bồi cảnh phức tạp. Cô ta cùng với cậu, mục đích tuyệt đối không đơn thuần, cậu đừng cứng đầu nữa.”

“Thật không?” An Dĩ Phong tựa người vào rào chắn, trầm tư thật lâu sau, mới nói: “Mặc kệ cô ấy cùng với em có mục đích gì, em cũng không để ý.”

“Cậu điên rồi?”

“Đúng! Em điên rồi! Em chỉ muốn cô ấy cười với em, nói chuyện với em, chỉ muốn ôm cô ấy, hôn cô ấy, cùng cô ấy trên giường ... chỉ cần cô ấy nguyện ý, em có thể vì cô ấy làm bất cứ chuyện gì.”

“Cậu!” Hàn Trạc Thần bất đắc dĩ ngồi xuống bên cạnh hắn: “Cậu vì cái gì lại yêu cô ta?”

“Bởi cô ấy là cô gái tốt.”

“Thế giới này có rất nhiều cô gái tốt.”

“Người đầu tiên em gặp là cô ấy!”

Hàn Trạc Thần lại hỏi: “Cậu có hay không nghĩ đến, một ngày nào đó người đem cậu lên trước tòa án là cô ta, lúc đấy cậu sẽ thế nào?”

“Vì cô ấy chết cũng cam lòng!”

“Vậy sao? Tôi đã thấy rồi.” Hàn Trạc Thần ném khăn mặt cho hắn, “Nể tình anh em, lúc cậu chết nhất định tôi sẽ mua cho cậu cỗ quan tài tốt nhất.”

“Cảm ơn!”

Hắn thấy Hàn Trạc Thần mặc xong quần áo, nhảy xuống sân quyền, cũng không quay đầu lại rời đi.

Chính hắn cũng thừa nhận mình quả thực ngu ngốc đến đỉnh điểm.

Thật lâu về sau, có một sáng sớm Hàn Trạc Thần điện thoại cho hắn, kì lạ hỏi: “Lòng của phụ nữ có phải hay không đều làm bằng đá?”

Hắn đang ngủ, chỉ mơ hồ thuận miệng nói: “Không phải, chỉ có lòng con gái của anh a!”

“Cậu nên gọi là chị dâu, giờ cô ấy là người phụ nữ của tôi.”

Hắn nhất thời hoàn toàn tỉnh ngủ, nhin xuống ý muốn ném thẳng đi cái điện thoại trên tay, lớn tiếng nói: “Anh muốn chết trực tiếp nhảy từ lầu 20 xuống đi, làm gì phải cài bom hẹn giờ lúc ngủ?”*

“Buổi chiều tôi sẽ mời luật sư đem toàn bộ tài sản tính toán một chút, nếu tôi có chuyện gì ngoài ý muốn, một nửa sẽ chuyển tới danh nghĩa của cậu, nửa còn lại để cho cô ấy.” Trong điện thoại, Hàn Trạc Thần im lặng trong chốc lát, lại tiếp tục: “Phong, cho dù tôi chết như thế nào, đừng thay tôi báo thù, tôi chết đáng lắm.”

“Vậy sao? Nể tình anh em, lúc anh chết nhất định em sẽ mua cho anh cỗ quan tài tốt nhất.”

“Cảm ơn!”

Khi đó, An Dĩ Phong rốt cuộc yêu được, người đàn ông một khi yêu đều là điên cuồng bất trị.

So với Hàn Trạc Thần, hắn đối với Tư Đồ Thuần, yêu đã là cực kì lí tính.

Hơn chín giờ tối, An Dĩ Phong ở trong hộp đêm ồn ào, nhìn điện thoại trên bàn thế nào cũng không kêu, chán nản uống rượu.

Vài tên tay chân bên cạnh hắn bỗng nhiên hứng thú nhìn phía cửa, nước miếng tung bay thảo luận.

“Trước chưa bao giờ nhìn thấy ...”

“Đúng, chưa thấy, cô gái này đáng người được lắm!”

“Khuôn mặt cũng đẹp!”

“Khí chất cũng không tầm thường ...”

An Dĩ Phong theo tầm mắt bọn họ liếc về phía quầy bar một cái, neho mắt nhìn kĩ, một đường cong mượt mà lọt vào tầm mắt. So với những cô gái ở đây, váy ngắn màu đen không tay kia cũng không tính là hở hang, khoe ra một bờ vai gầy, cánh tay mảnh khảnh. Cô gái kia cũng không khoa trương kiểu ngực tấn công hông phòng thủ, nhưng thân thể so với những cô gái ở đây có phần ý nhị, những đường cong đầy đặn lại thon dài cân xứng biểu hiện cô ta rất có thẩm mỹ chứ không hề dung tục.

Cô nhận ly cocktail từ Bartender, hồ hững uống một ngụm, khi ngẩng đầu, mái tóc quần dài khẽ bay nhảy, càng làm cho vòng eo nhỏ trong chiếc váy ngắn thêm phần quyến rũ.

An Dĩ Phong ngẩng xong, thu lại ánh mắt. Tên bên cạnh hần sát lại, nịnh nọt hỏi: “Phong ca, thế nào?”

“Cái gì thế nào?”

“Anh thích không? Em gọi cô ta lại đây cùng anh uống rượu?”

An Dĩ Phong nâng chén rượu uống một ngụm, không kiên nhẫn nói: “Tôi không rảnh, cậu không thấy tôi bận bịu nhiều việc hay sao?”

Thủ hạ của hần vẽ mặt nghi hoặc nhìn những người khác, mấy tên này biểu hiện là mê đắm, đủ để thấy An Dĩ Phong có bao nhiêu bất thường!

Đàn ông với nhậu, đánh bạc luôn là trò kích thích nhất để giải khuây. Mấy tên thủ hạ của hần hôm nay rất cao hứng, liền cá người nào được mỹ nữ kia ưu ái, nhà cái sẽ chơi một ăn năm.

“Tên kia khẳng định không được, tôi cược hai trăm.”

“Tôi cược một trăm!”

“Tôi cược năm mươi ...”

An Dĩ Phong liếc nhìn về phía quầy bar, muốn biết kết quả thế nào, vừa lúc nhìn thấy cô gái kia xoay người một chút, chiếc ghế nhỏ khẽ xoay, ánh mắt mát lạnh của cô lướt một vòng, giống như đang săn tìm con mồi.

Dưới ánh sáng âm đạm, hần thấy rõ mặt cô, so với những cô gái bình thường hơi nhỏ một chút, chiếc mũi hài hòa phối hợp cùng khuôn mặt. Mắt cô cũng không to, nhưng dưới ánh sáng màu vàng lại có cảm giác mềm mại đáng yêu, càng nhìn càng quyến rũ.

Rất nhanh, tầm mắt của cô chuyển qua hần, lúc ánh mắt hai người giao nhau, thoáng ngưng trệ một chút.

Mềm mại đáng yêu kia trong nháy mắt còn là vô vàn quyến rũ, trong ánh sáng màu vàng, còn là ý cười dào dạt. Cô cúi mặt, xoay người, khẽ tung mái tóc xoắn cuốn đi cả hồn hần.

“Cô gái này, đẹp lắm!”

An Dĩ Phong bỏ lại một câu, trong ánh mắt kinh ngạc của đám thủ hạ bên cạnh, buông chén rượu trong tay, đứng dậy hướng phía quầy bar.

Mấy tên phía sau vô cùng hưng phấn mà hô lên: “Tôi cá hai ngàn!”

“Tôi cá năm ngàn.”

“Tôi cá tiếp một vạn!”

An Dĩ Phong đi đến quầy bar, đem tên vừa ngồi bên cạnh cô đuổi đi, lại đem ghế đặt gần không thể gần hơn, ngồi xuống.

Hần vừa ngồi, một làn hương từ cô bay đến, giống như một loài hoa gì đó, nhẹ nhàng lại khó quên, khiến cho đàn ông không thể cưỡng được mà nhớ nhung.

Hần rốt cuộc không khống chế được khát vọng của mình, đưa tay đi ôm lấy eo cô, mặt dán lại trên vai tham lam khám phá mùi hương quyến rũ đó.

“Anh thực sự là yêu em chết mất!”

Cô hơi né tránh, cười duyên nhìn về phía hần.

“Em đến tìm anh?” Hấn hỏi.

“Không phải, ngày hôm qua tầm mười hai giờ có một cô gái bị sát hại gần đây, em đến xem có thể hay không gặp được tên nào khả nghi.”

“Đã phát hiện mục tiêu chưa?”

Cô nghiêm túc gật đầu, “Anh giống lắm.”

Ánh mắt hấn không tự giác hạ xuống cổ váy khoét rất sâu nửa kín nửa hở của cô, “Em ăn mặc thành như vậy, chính nhân quân từ đều bị dụ dỗ thành tội phạm hết.”

“An Dĩ Phong, nếu anh là chính nhân quân tử, thế giới này vốn không có lưu manh.”

Hấn nghiêng người nói nhỏ vào tai cô: “Nếu không ... Ngày mai anh cho người giúp em điều tra ra tên đó, em đêm nay cũng đừng lãng phí thời gian ...”

Cô làm bộ như không nghe ra những lời hấn ám chỉ, nghiêm túc hỏi: “Anh biết người đó là ai?”

“Tay chân của anh mỗi ngày đều tụ tập ở đây, loại việc này muốn tra ra quá đơn giản!”

“Anh quả nhiên là có mạng lưới tốt a!”

“À còn việc kia, số điện thoại ngày hôm qua anh đưa em tra tới đâu rồi?”

“Đã tra, có hai viên cảnh sát khả nghi, ban công tác trong sạch hóa bộ máy chính trị của thanh tra liên ngành ngày mai sẽ đến làm rõ việc này!”

“Hiệu suất làm việc cao như vậy, không giống tác phong của cảnh sát các em!”

“Em có đường tắt có thể ...”

“Đường tắt?”

“Là vì ...” Tầm mắt của cô chuyển sang ly cocktail trước mặt, hàng lông mi dài khê hạ, tựa như phân vân.

Hấn có thể hiểu được sự khó xử của cô. Dù sao giữa bọn họ có những vấn đề nhạy cảm rất khó nói.

Hấn dường như không để ý cười cười: “Người đẹp, có thể hay không cho tôi vinh hạnh mời cô ăn đêm?”

Tư Đồ Thuần ngẩng mặt, trong mắt tràn đầy cảm động: “Không thể! Tôi đây, cơm chiều cũng còn chưa ăn!”

“Vậy trước ăn cơm chiều, sau đó ăn đêm.”

Hấn đứng lên, cô cũng ở trong tay hấn nhẹ nhàng đứng dậy, giống cô gái nhỏ rúc vào người hấn: “Em quyết không ăn mì ăn liền!”

“Vậy em muốn ăn cái gì?”

Cô ngay cả một giây cũng không cần suy nghĩ, “Em biết một quán ăn Nhật được lắm, không gian rất yên tĩnh ...”

“Được!” An Dĩ Phong bước hai bước, bỗng nhiên dừng lại như nghĩ ra điều gì, cúi đầu nhìn cô: “Em thật là đến điều tra án, chứ không phải đến tìm để anh mời em ăn tối sao?”

Cô còn thực sự suy nghĩ một chút, rồi nghiêm trang trả lời: “Không biết nữa!”

Hấn ôm lấy vai cô, đem cô tiến vào trong vòng tay. Cô chính là người con gái như vậy, dịu dàng lại kiên quyết, thông minh, lại khéo léo đem chính mình che giấu.

Cô không yêu cầu hấn bất kì điều gì, nhưng lại có thể đoán được hấn muốn gì.

Cô rõ ràng vì hấn làm rất nhiều. nhưng cũng sẽ không nói ra miệng.

Cho nên hấn đối với cô, yêu, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng sâu đậm.

Quán ăn ở khu phố phồn hoa, cô trang điểm nhìn không còn dấu vết của một nữ cảnh sát, vì vậy, bọn họ không hề để ý mà tự nhiên ôm nhau ở trong dòng người, chậm rãi đi.

Tình yêu chính là ngay cả những chuyện bình thường như ôm nhau sóng bước cũng cảm thấy thực ngọt ngào.

“Chờ một chút!” Tư Đồ Thuần nắm chặt cánh tay An Dĩ Phong. dắt hắn tiến đến gần một cửa hàng bách hóa, ngẩng đầu nhìn TV phía trong.

Trên màn ảnh là một quan viên cao cấp trong ngành cảnh sát nhận phỏng vấn, luận đàm phải làm cách nào để tập trung lực lượng giải quyết xã hội đen, duy trì an ninh trật tự.

An Dĩ Phong khinh thường bĩu môi. Hắn không thể chịu được mấy loại quan lớn ba hoa chích chòe nói được mà không làm được.

Xoay mặt nhìn Tư Đồ Thuần bên người vẽ mặt kính trọng sùng bái chăm chú xem, lại thấy khó chịu. Nhịn không được giận dữ, thì thào nói: “Mẹ nó. thực đáng ghét, sớm muộn gì cũng có ngày đem con gái hắn chơi đùa xong bỏ ...”

Hắn còn chưa nói xong, Tư Đồ Thuần nhắc chân, dùng đầu gối hung hăng hướng phía dưới hắn ...

Hắn ôm bụng, lớn tiếng kháng nghị: “Em là phụ nữ, sao có thể dã man như vậy?”

“Anh đem mấy lời vừa nói lặp lại lần nữa coi!”

“Ghen sao?” Hắn cười côm thắt lưng, hôn cô: “Anh chỉ nói thế thôi, em yên tâm, An Dĩ Phong anh với em nhất định trung trinh như một.”

“Lời thề của đàn ông chính là gió thoảng! Có lẽ anh đối với em hứng thú sẽ nhanh chóng biến mất, sau đó chúng ta sẽ phát hiện mình cùng người kia không thích hợp, sau đó thản nhiên chia tay, không hề vướng bận ...”

“Có lẽ em sẽ tống anh vào nhà giam, cũng có lẽ em sẽ từ chức mà đi theo anh!”

“Cho dù chúng ta kết quả thế nào, An Dĩ Phong, em hi vọng anh có thể gặp người con gái thực sự thích hợp với mình, quý trọng cô ấy, yêu thương cô ấy!”

“Tiểu Thuần.” Hắn ôm cô, như muốn đem cô gắn vào mình, không cho cô rời đi, “Em có thể từ chức theo anh hay không?”

Cô lảng tránh nói: “Em đói bụng, chúng ta nhanh đi.”

“Vì sao không thể lấy anh?” An Dĩ Phong không buông tay, nhìn thẳng vào mắt cô, nhớ lại lời nói của Hàn Trạc Thần, trong lòng không khỏi chua xót.

“Chúng ta yêu nhau mới một ngày. Cho dù anh có cả đời hứa hẹn, em cũng không dám nhận.” Tư Đồ Thuần dịu dàng cười, dùng ngón tay mảnh khảnh mân mê miệng hắn: “An Dĩ Phong, em từ chức đi theo anh, anh sẽ phải chịu trách nhiệm với em cả đời ...”

“Nếu anh tình nguyện?”

“Chúng ta đều còn trẻ.” Cô lơ đãng nhìn qua màn hình TV nói, “Chuyện này về sau nói!”

An Dĩ Phong không nói nữa, trầm mặc đi về phía trước.

Tư Đồ Thuần đuổi theo, giữ cánh tay hắn lại nói: “Anh giận em sao?”

“Em cảm thấy anh là loại đàn ông lòng dạ hẹp hòi sao?” Ngực khí hắn rõ ràng không bình thường, chân bước càng nhanh.

“Chúng ta có thể gặp mặt một lần thật không dễ dàng, qua một phút đồng hồ ít đi một phút đồng hồ ...”

An Dĩ Phong chợt dừng chân, đưa tay nắm lấy bả vai Tư Đồ Thuần, không coi ai ra gì, cuồng nhiệt hôn lên môi cô.

Bọn họ có thể cùng nhau thực sự không dễ dàng gì, hôn một lần là mất đi một lần!

.....

Quán ăn phong cách Nhật thuần túy, không gian không lớn lắm, nhưng rất tinh xảo. Một bên là một bức tranh cây anh đào lớn, một bên là cửa sổ nhỏ, chiếc rèm màu trắng được cuộn lên, có thể thấy được hồ nước ngoài công viên. Đúng là tháng sáu, hoa sen chính mùa, mùi hương thơm ngát.

Trong phòng, đồ đạc không có một hạt bụi, chính giữa có một chiếc bàn nhỏ chỉ vừa hai người ngồi.

Bọn họ vừa vào, một nữ phục vụ đã kính cẩn đưa thực đơn, còn tinh tế rót trà, hương Ô Long phả ra thơm ngát.

An Dĩ Phong tò mò nhìn đồ ăn trên bàn, lại nhìn Tư Đồ Thuần ở đối diện: “Em thường xuyên đến nơi này?”

Cô gật gật đầu: “Anh thấy nơi này thế nào?”

“So với hộp đêm hữu tình hơn nhiều.” An Dĩ Phong lại nhìn bốn phía, khó hiểu hỏi: “Cảnh sát các em tiền lương một tháng đáng bao nhiêu, sao có thể ăn uống ở nơi sang trọng như vậy?”

Tư Đồ Thuần nghe xong liền khép thực đơn lại, xấu hổ nhìn hắn, “Nếu anh không quen, chúng ta đi nơi khác.”

“Anh đâu nói không quen ...” An Dĩ Phong lập tức hiểu ý, cười nói với cô: “Em cho rằng anh trả không nổi?”

“Em ăn cái gì đều được.”

“Em yên tâm, cho dù mỗi ngày em đều đến đây ăn, anh đều trả được.” An Dĩ Phong lại chăm chú nhìn xung quanh phòng. Hắn đối với mức lương của cảnh sát cũng biết một chút. Một nữ cảnh sát trẻ tuổi như vậy, thời gian công tác còn chưa lâu, sao thế thể thường xuyên đến một quán ăn cao cấp thế này?

Trừ khi có người mời cô ...

“Trước kia ai hay mời em đến đây?” Hắn không nhịn được, ghen tuông hỏi.

“Em ...” Tư Đồ Thuần suy nghĩ một hồi lâu, mới nói: “Ba em ...”

“À!” Hắn dường như đã quên, không phải ai cũng giống hắn, là cô nhi không ba không mẹ.

Hắn luôn không quan tâm đến chuyện gia đình người khác, nên không muốn hỏi nhiều. Nhưng Tư Đồ Thuần dường như muốn thể hiện thành ý, thẳng thắn nói cho hắn: “Mẹ em vài năm trước bị bệnh qua đời, anh trai cũng vì tai nạn ngoài ý muốn mà mất. Ba rất thương em, luôn cho em cuộc sống tốt nhất.”

“Ba em làm gì?” Hắn hỏi.

Cô do dự một chút, nói: “Cảnh sát.”

“À! Nếu ông ấy biết em cùng với anh, có thể hay không đánh gãy chân của em?”

Tư Đồ Thuần nhìn hắn, nở nụ cười: “Không, ba em sẽ xót xa. Ông ấy nhất định sẽ đánh gãy chân của anh.”

“Không phải chứ? Ông ấy rốt cuộc là cảnh sát? Hay là đại ca xã hội đen a?”

“Sợ?”

“Sợ? Tiểu Thuần ... anh có chết cũng phải yêu em!”

Cô cúi đầu uống trà, ý cười đượm trên môi.

Ăn xong, An Dĩ Phong lạng lẽ vuốt ve tay cô hỏi: “Chốc nữa đi đâu?”

“Không phải ăn khuya sao?”

“Muốn ăn cái gì?”

“Anh quyết định đi.”

“Đến nhà em pha mì được không?”

Tư Đồ Thuần hiểu ý nhìn hần, hít sâu một hơi: “Em đã nói là tùy anh quyết định.”

“Uống trà trước đã.” An Dĩ Phong vừa dứt lời điện thoại liền kêu. Hần nhìn thoáng qua, là Hàn Trạc Thần.

“Thần ca, có việc gì sao?” Trong lòng hần yên lặng cầu nguyện, xin đừng có việc gì.

“Lần trước không phải cậu nhờ tôi tìm người sao? Có người vừa thấy hần mang theo gái vào khách sạn Việt Hoa, phòng 1129.”

“Tin tức chính xác không?”

“Cậu yên tâm! Nếu bây giờ cậu muốn động thủ, tôi giúp cậu chuẩn bị vài tên vệ sĩ.”

“Bây giờ?”

“Có vấn đề gì sao?” Giọng nói trong điện thoại hơi dừng lại một chút, bình tĩnh nói: “Vậy lần sau có tin tức gì tôi báo với cậu.”

“Không cần.” Hần biết cơ hội như vậy không dễ có, “Em cũng đang ở gần đó, bây giờ sẽ qua.”

“Tôi cho người ở cửa khách sạn đợi cậu.”

“Mười phút nữa em đến!”

An Dĩ Phong cúp máy, nhìn Tư Đồ Thuần đang cúi đầu uống trà nói: “Anh có chuyện quan trọng, em có thể ở chỗ này đợi anh không?”

Cô thản nhiên hỏi: “Có thể không đi được không?”

“Nửa tiếng sau anh sẽ quay lại.”

Cô uống một ngụm trà, không nói nữa.

* Hàn Trạc Thần yêu con gái nuôi của mình tên là Hàn Thiên Vu. Hàn Thiên Vu biết Hàn Trạc Thần giết cả gia đình mình, vừa yêu vừa hận, có dấu một con dao dưới gối, An Dĩ Phong biết nên nói rằng Hàn Trạc Thần đặt bom hẹn giờ lúc ngủ.

9. Chương 10

An Dĩ Phong nhớ rõ, trong tiểu thuyết kiếm hiệp có một vị đại hiệp nào đó từng nói như thế này: Không bị người giết, sẽ không hiểu được bị giết thống khổ cỡ nào.

Nếu có cơ hội, hần nghĩ sẽ nói cho người này, nếu không giết người, cũng sẽ không hiểu giết người thống khổ cỡ nào.

Nhiều năm qua đi, trong mỗi cơn ác mộng vẫn hiện lên lần đầu giết người của hần. Một người đàn ông quần quai nắm lấy áo hần, khẩn thiết cầu xin, trong ánh mắt tất cả chỉ có đau khổ cùng tuyệt vọng ...

Hần cầm con dao trong tay vung lên, rõ ràng không dùng sức, vậy mà chỉ còn lại chuôi dao lộ ra ngoài.

Máu tươi nhuộm đầy chiếc áo phong trắng, làm cho người ta sợ hãi.

Hần rút dao, liều mạng đẩy người kia, nhưng đôi tay đó thế nào cũng không chịu buông. Chiếc áo phong trắng bị xé rách.

Trên mặt người đó còn lưu lại vết máu, lên án tội ác của hần ...

Một thời gian dài sau, An Dĩ Phong không ra ngoài, hần bị những ám ảnh ngày hôm đó dần vặt, rửa thế nào cũng không thể hết mùi máu tanh trên người. Việc làm cho hần không thể chịu đựng được là, vừa nghe thấy tiếng còi cảnh sát, trong hần liền dâng lên một cảm giác sợ hãi ...

Sau đó, hần thích màu đen, nhất là màu đen của da.

Bởi máu của người chết không thể nhuộm hồng màu đen, tay của họ cũng không thể bám lấy mặt da trơn bóng, quan trọng nhất là ... mùi da có thể che dấu được vị tanh của máu ...

Tối nay, sau khi giết người, không còn việc gì, hắn liền rời đi hiện trường, đến gặp người phụ nữ của hắn... ôm thân thể mềm mại kia, hưởng thụ hương thơm của cô ... Nhớ tới cô thanh thuần xinh đẹp, hắn rốt cuộc không áp chế được khát vọng, bước chân dường như nhanh hơn, từ cửa sau khách sạn chạy đến bên xe.

Rốt cuộc, An Dĩ Phong gặp được Tư Đồ Thuần, ở lúc hắn nhớ mong cô nhất, khao khát cô nhất ...

Chiếc váy ngắn màu đen bao quanh cơ thể mê người, mái tóc hỗn độn buông lơi khiêu khích, mà cô lại lạnh lùng vô tình hoàn toàn đẩy hắn vào địa ngục.

Hắn muốn được ôm cô, nói với cô một câu: “Anh yêu em! Không bao giờ hối hận.”

... Nếu khẩu súng trong tay Tư Đồ Thuần không nhắm thẳng mi tâm hắn, buông lời cảnh cáo: “An Dĩ Phong, anh có quyền giữ im lặng, bất kì một câu anh nói đều có thể làm bằng chứng trước tòa ...”

Lúc như này, hắn còn có thể làm gì ngoài im lặng, mặc dù ba chữ “Anh yêu em!” cũng không thể trở thành bằng chứng trước tòa.

Hắn cười vươn hai tay, chiếc còng số tám lạnh lẽo đeo vào. Nó như từ băng ngàn năm mà ra, làm cho hắn đau đớn đến mất đi tri giác.

Cũng may Hàn Trạc Thần đã nhắc nhở hắn, nhưng hắn đâu để ý. Cho nên, Cho dù hắn bị lừa gạt, bị thương tổn, vì rơi vào vực sâu không đáy, hắn cũng có thể bình tĩnh mà đối diện, không đến mức tức giận đến điên cuồng.

“Xoay người.” Tư Đồ Thuần lạnh lùng nói.

Hắn chết lặng chuyển mình. Nếu có thể, hắn muốn gọi cho Hàn Trạc Thần một cú, hỏi xem: Quan tài đã mua chưa? Không hơn một trăm vạn hắn tuyệt đối không cần!

Cô từ bên hông, tìm thấy súng, lấy đi.

An Dĩ Phong đương nhiên biết cây súng này sẽ mang lại điều gì. Chỉ bằng loại đạn, dấu vân tay trên súng, hắn phải chết không còn nghi ngờ gì. Hắn bất giác muốn xoay người, bắt lấy cổ tay cô, nhắc chân đá hướng tay cô, lại dùng còng tay đem cô giữ lại hôn, xong lấy súng bỏ chạy.

Với năng lực của hắn, cơ hội thành công vượt quá 80%

Nhưng hắn không làm, bởi vì hắn ... Hắn mệt mỏi, mệt đến ngay cả sức nâng tay đều không có.

“Đi!”

Hắn cảm thấy một một họng súng lạnh lùng đặt sau thắt lưng, hiểu ý cô, chân liền bước đến ngã tư đường cách đó không xa.

Vừa đi đến, một chiếc xe màu đen hướng lại gần, dừng ở bên cạnh hắn, có vài người mở cửa lao xuống xe. An Dĩ Phong biết bọn họ, đó đều là tay chân của Hàn Trạc Thần, phụ trách tới đón hắn.

Tư Đồ Thuần thấy thế, súng trên tay lập tức hướng đến gáy An Dĩ Phong, trầm giọng cảnh cáo: “Lui ra phía sau!”

Mấy tên tay chân của Hàn Trạc Thần nhìn về phía An Dĩ Phong, gặp An Dĩ Phong đối với bọn họ nháy mắt mấy cái. Vài người nhìn nhau, chần chờ một chút, mở cửa xe. Bọn họ vừa lên xe, Tư Đồ Thuần đột nhiên nói: “Đề xe lại.”

Đám người đó lại nhìn An Dĩ Phong, thấy hắn gật đầu, lập tức liền rút lui.

“Lên xe!” Tư Đồ Thuần chìa súng vào phía sau thắt lưng An Dĩ Phong, chỉ chỉ vị trí bên cạnh ghế điều khiển. Chờ An Dĩ Phong ngồi vào, cô bắt đầu lái xe.

An Dĩ Phong vẫn không nói gì, cũng không phản kháng, chỉ im lặng ngồi trong xe, nhìn màn đêm phố phường ngoài cửa kính. Cảnh đêm rất đẹp, ánh sáng trước mặt lấp lóe, như phát ra từ cầu vồng. Hắn vẫn nhớ rõ, đêm qua trên xe bus, cô hỏi hắn: “Anh thích nhất cái gì?”

“Cầu vồng!”

“Vì sao?”

“Bởi vì nó ở sau cơn mưa, sạch sẽ, thanh cao, lúc nó xuất hiện, không còn bóng tối, mặt trời rạng rỡ...”

Cô ở trong lòng hắn ngẩng mặt, nhìn hắn: “Nếu em nhớ không lầm, ngày đó em nhặt được ví tiền của anh, là vừa sau cơn mưa.”

“Đúng vậy, anh nhìn thấy cầu vồng, rất đẹp ...”

Ngày ấy, trời xanh lam, ánh sáng ấm áp, hắn chờ cầu vồng mà không thấy, lại xuất hiện một cô gái trong lành như cầu vồng ở trong thế giới của hắn. Cô cười ngọt ngào, tựa vào trong lòng hắn, lấy tay chỉ vào ngọn đèn neon ngoài cửa: “Cái này giống cầu vồng không? Cầu vồng chẳng qua chính là ánh nắng mặt trời.”

Hắn kinh ngạc nhìn cô, trong con mắt cô lấp lánh thứ ánh sáng kì lạ. Hắn si mê ánh mắt đó, nghĩ rằng đã tìm được một cầu vồng thuộc về hắn, một cầu vồng trong đêm tối.

Không nghĩ đến, có được khó khăn, mất đi lại dễ dàng như vậy ...

Cô thuộc về bầu trời tự do, thuộc về ánh sáng, so với cầu vồng thậm chí còn xa vời hơn, một mong muốn xa xỉ như vậy, trả giá đáng lắm.

Tình yêu, không thử qua không biết, thử qua rồi hắn mới hiểu được: Rất thú vị!

Đêm qua, cô mặc cảnh phục dựa vào lòng hắn, nhiệt tình nói yêu hắn.

Tối nay, cô mặc váy ngắn khêu gợi, ngồi ở bên cạnh hắn, lạnh lùng đưa hắn đến cục cảnh sát.

Tư Đồ Thuần ở đèn đỏ ngã tư phanh gấp lại. An Dĩ Phong không cài dây an toàn lại mất tập trung không giữ được thăng bằng ngã nhào xuống.

Nội thương thêm ngoại thương, đau lại càng thêm đau.

Hắn hoàn toàn nổi giận, đối với Tư Đồ Thuần đang gắt gao nhìn phía trước quát to: “Em rốt cuộc có biết lái xe hay không?”

Ánh mắt cô vẫn gắt gao nhìn phía trước, sắc mặt tái nhợt, đôi môi in ấn dấu răng. Ngón tay cô mảnh khảnh nắm chặt lấy vô lăng không ngừng run lên ...

Hắn bỗng nhiên thấy đau lòng, dùng hai tay bị còng giúp cô đem sợi tóc vô tình cắn trong miệng lấy ra, nhẹ nhàng xoa dấu răng trên môi.

Cô không tránh né, cũng không nhúc nhích, ngay cả khi đèn xanh sáng, vẫn ngồi im.

Thời gian trôi qua, không gian trầm lắng ...

“Em yêu anh sao?” Hắn nhẹ nhàng hỏi.

“Có ý nghĩa gì? Anh mười phút trước vừa giết người, đối tay anh động vào tôi thấm đầy máu cùng tội ác ...”

“Anh hoàn lương!”

An Dĩ Phong thấy cánh tay Tư Đồ Thuần trước mắt vung lên, má phải liền một trận bỏng rát.

Tuy rằng cánh tay Tư Đồ Thuần dùng hết sức, nhưng hắn cũng không thấy đau. Bởi vì hắn hiểu được, đây là cái tát của một người con gái dành cho một người đàn ông làm cô ấy hoàn toàn thất vọng, mà không phải là cảnh sát dành cho tội phạm ...

Hắn hiểu được, là cô yêu hắn, cô hi vọng hắn có thể là người đàn ông tốt cô có thể gửi gắm cả đời, làm cho cô yêu không hối hận. Nhưng hắn chỉ là một tên giết người, hắn, ngay cả lúc hẹn hò với cô đều có thể ra ngoài bắn giết.

“Xin lỗi!” Hai chữ kia xuất phát ra từ miệng hắn, hắn thật muốn cười nhạo cái thế giới này: Mẹ kiếp, đây là cái thế giới gì? Cô muốn đưa hắn ra tòa, muốn lấy mạng hắn, người nói ra câu này cũng lại là hắn.

Mà thái độ của cô vẫn là: Dù nói gì cũng vô dụng, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

Hắn đưa hai tay nắm lấy tay cô đặt trên vô lăng, muốn đỡ cô một chút, nhưng chiếc xe phía sau liên tục nhả còi, phá tan một phút lãng mạn cuối cùng!

Tư Đồ Thuần đưa tay gạt hắt ra, chân lung tung nhả ga phía dưới.

“Đây là cái loại xe gì!” Cô thấp giọng, tay ở vô lăng hung hãn đấm, xe vẫn không nhúc nhích.

Vì đây là xe việt dã đời mới Hàn Trạc Thần vừa mua, An Dĩ Phong không thể không nhắc nhở cô, “Em giữ phanh lại đã.”

Hắn vừa nói xong, xe bỗng vọt lên phía trước. Hắn thực bất hạnh, vừa đau vai, giờ lại đau thêm một chỗ nữa. Bất đắc dĩ, hắn kéo dây an toàn, bằng không còn chưa đến cục cảnh sát, mạng hắn cũng khó toàn.

Còn cách cục cảnh sát một con phố, Tư Đồ Thuần đem xe dừng ở một bể phun nước bên đường.

Cô hỏi hắn: “Anh tại sao muốn đi giết người?! Anh biết rõ nếu anh không đi, chúng ta hiện tại đã ...”

Cô cắn răng đấm mạnh tay vào còi xe, một tiếng kêu vang lên cắt đứt câu nói kế tiếp.

“Hắn giết anh em của anh, anh muốn báo thù.” An Dĩ Phong cắn răng nói.

“Thế giới này có công lý.”

“Công lý ở đâu? Em lấy ra cho anh xem?”

“Anh!!” Lần này cô bị làm cho tức giận đến cực hạn, hét to với hắn: “An Dĩ Phong, anh ngoài việc chém chém giết giết, có hiểu một chút đạo lý gì hay không?”

“Đạo lý?! Xã hội đen không có đạo lý, xã hội đen chỉ có quy củ. Ăn miếng trả miếng. Đây là chân lý đầu tiên. Anh không giết hắn, sẽ làm cho người anh em đã chết kia thất vọng, làm sao còn mặt mũi nhìn những anh em còn sống! Sau này, cho dù anh không giết hắn, hắn cũng sẽ giết anh!”

“Anh giết tôi, tôi giết anh, đây là sự trả thù không có ngày kết thúc! Anh nghĩ cả đời mù quáng như vậy mà tiếp tục chém chém giết giết sao?”

“Không phải.” Hắn nhìn cô, lần đầu tiên nghiêm túc mà đối diện. “Một ngày nào đó, An Dĩ Phong anh sẽ làm lão đại của toàn bộ giới xã hội đen, mọi người trong giới phải nghe lời của anh, đến lúc đó, sẽ không còn chém giết.”

Cô kinh ngạc nhìn, bị dã tâm của hắn làm cho sợ hãi tới mức không nói lên lời. Cô nhìn hắn thật lâu, phát hiện ra điều thực sự của hắn làm phụ nữ si mê không phải vì hắn bắt cần đời, mà chính là sự nghiêm túc của hắn đằng sau sự chân thành tha thiết.

An Dĩ Phong nói: “Thế giới của chúng tôi cũng có quy tắc, cũng có cảm tình. Bây giờ loạn như vậy là vì các bang phái cùng thế lực tranh đấu gay gắt, chia năm xẻ bảy. Chờ anh thu phục tất cả, sẽ không còn tranh đấu, không còn báo thù.”

“Anh không thể làm được!”

“Anh có thể! Nếu đại ca không phải muốn đối đầu cùng Khi Dã, anh đã sớm ...”

“Khi Dã?” Tư Đồ Thuần chặn lại nói: “Khi Dã trong giới đã tung hoành bốn mươi năm, thế lực thâm căn cố đế, anh căn bản không thể đấu lại bọn họ.”

“Em đừng nghĩ hiện tại Khi Dã không ai dám hạ. Kì thật Khi Dã đã sớm suy sụp. Vài năm gần đây, Trác Diệu hoành hành ngang ngược, tâm ngoan thủ lạt. Vài người có vai vế trong Khi Dã vốn đã nhìn hắn không vừa mắt, chính là nể mặt ba hắn, Trác Cửu nên không nói ra miệng thôi. Hơn nữa, Khi Dã có một số không phục Trác Diệu, muốn lật đổ hắn đã lâu.”

Một người đàn ông hấp dẫn nhất, không phải lúc hắn chân thành nói câu “Anh yêu em!”, mà là hắn nói về chí hướng của mình, kiên định cùng cố chấp. An Dĩ Phong lại vốn là người tự tin lại sáng ngời. “Chỉ cần Trác Cửu chết, Khi Dã nhất định vì tranh vị trí lão đại mà nổi loạn. Nếu anh đoán không sai, trong đó sẽ có người liên hệ với đại ca, tìm chỗ dựa ... Cho đến lúc đó, toàn giới sẽ thay đổi ...”

“Anh ...” Tư Đồ Thuần kinh hoàng nhìn hấn: “anh muốn giết Trác Cửu?”

An Dĩ Phong không e dè nói: “Đúng, anh sớm đã sắp đặt tốt! Nếu không phải đại ca ngăn cản, anh sớm đã ra tay.”

“Em sẽ không để anh mắc thêm lỗi lầm nữa.” Tư Đồ Thuần nắm chặt tay lái, mười ngón tay trắng ra run rẩy trên vô lăng, “Anh đi tự thú đi. Em có thể giúp anh tìm luật sư giỏi, anh nhiều nhất ...”

“Nhiều nhất ngồi tù năm sáu mươi năm?! Anh thà chết còn hơn.”

“Anh giết nhiều người như vậy, đây là trả giá.”

“Anh không nên sống, anh thừa nhận!!! Nhưng em cảm thấy anh ngồi tù có thể thay đổi cái gì? Em có thể đem người đàn ông em yêu giam vào tù, em cho rằng em có thể đem tất cả những người trong xã hội đen giam vào tù sao? Em có thể hoàn toàn quét sạch bọn họ? Tư Đồ Thuần, anh nói cho em biết, em không thể! Thế giới này có những người tiêu tiền như nước, có những người bôn ba mong kiếm đủ ngày ba bữa, thì nhất định có tội ác, nhất định có xã hội đen. Muốn cho xã hội này thực sự yên ổn, đen trắng phải cùng tồn tại. Mọi người có pháp luật của mọi người, chúng tôi cũng có trật tự của chúng tôi, tất cả đều không thể bị phá vỡ.”

“Vậy cảnh sát để làm gì?!”

“Vô dụng!”

An Dĩ Phong dựa lưng vào ghế, xuyên qua cửa kính nhìn vầng trăng treo lơ lửng. Bọt nước rơi trong không trung, làm sắc đêm càng thêm huyền ảo. Rất đẹp, giống như nước mắt vậy ...

Hấn rất muốn thấy cô rơi lệ, vì hấn, cho dù chỉ một giọt, chứng minh cô yêu hấn, thế là đủ.

Nhưng hấn chưa bao giờ nhìn thấy ...

Một hồi lâu, giọng nói An Dĩ Phong bình tĩnh trở lại: “Em không tận mắt nhìn thấy anh em mình chết trước mặt, em sẽ không hiểu được cảm giác đó là hối hận cùng cảm giận đến mức nào. Anh đã thề, anh không những vì bọn họ báo thù, anh còn phải lập lại quy củ cho thế giới này, chấm dứt hấn những sống mái thù hận vô vị.”

“Em hiểu. Năm mươi bốn tuổi, anh trai em trúng đạn ...” Tư Đồ Thuần cũng rã rời dựa vào ghế, cùng hấn nhìn vầng trăng ngoài khung cửa hẹp.

“Lúc anh ấy ra đi, nắm chặt tay của em nói: Không được khóc! Ngày đó ba ôm chặt thi thể của anh ấy quỳ trên mặt đất khóc một hồi, em một giọt nước mắt cũng không rơi, bởi vì em đã hứa với anh ấy sẽ không khóc. Em khóc, sẽ làm anh ấy thất vọng.”

“Tình cảm hai người tốt lắm phải không?”

Cô lắc đầu, nhắm mắt lại: “Từ nhỏ em đã bắt nạt anh ấy, thương xuyên vì những chuyện vụn vặt đánh mắng! Có đôi khi giận quá, còn tùy tiện trách anh ấy giành hết tình yêu của ba, oán anh ấy làm cho tất cả bạn tốt của mình đều yêu anh ấy. Đối với những lời vô lý của em, anh ấy luôn thoải mái mỉm cười, ôm em dỗ: “Tiểu Thuần, anh trai hiểu em nhất, anh trai thương em nhất!” Kỳ thật, em rất quý anh ấy, ở trong mắt em anh ấy rất vĩ đại, rất hoàn hảo... Anh ấy đi rồi, em mặc kệ ba phản đối, thi vào ngành cảnh sát. Em hạ quyết tâm cùng với anh ấy trở thành cảnh sát xuất sắc nhất, chứng minh cho ba thấy, anh ấy làm được, em cũng có thể!”

“Cho nên em đã xin đến khu này ...” Hấn rút cuộc hiểu được vì sao cô xin chuyển đến nơi nguy hiểm này, vì sao một đôi vai gầy yếu lại quật cường gánh chịu gian nan như vậy.

“Em xin đến khu này, vì điều tra ra người năm đó giết anh trai em là ai, giúp anh ấy đem tâm nguyện chưa thực hiện được hoàn thành – quét sạch xã hội đen.”

“Em điều tra ra ai?”

“Em đã tìm hai năm, cuối cùng tra được nhiệm vụ cuối cùng của anh trai em là điều tra một cuộc giao dịch ở cảng. Nếu em đoán không sai, có khả năng liên quan đến xã hội đen ...”

“Mẹ nó! Khăng định là tên súc sinh Khi Dã kia làm. Bền tàu là địa bàn của hắn, ai dám cản mấy vụ làm ăn này.”

“Nhưng không tìm thấy chứng cứ.”

“Tìm chứng cứ gì nữa? Anh giúp em xử lí hắn.”

Cô lắc đầu, làm lòng An Dĩ Phong tan rã: “Tiểu Thuần, em không đấu lại hắn, ngoài anh không ai có thể giúp em.”

An Dĩ Phong đưa hai tay bị còng quơ trước mặt cô: “Em cho anh hai giờ, anh giúp em xử lí.”

“Anh ...” Tư Đồ Thuần nhìn hắn, ánh mắt ngày càng mờ mịt: “Nếu anh làm lão đại, anh sẽ làm như thế nào?”

“Cho dù là tranh chấp thù oán gì cũng không được ngầm giải quyết, muốn xử lí như thế nào phải ở trước mặt anh ... anh chính là quan tòa, lời nói của anh chính là pháp luật!”

“Đây là ảo tưởng, không thể thực hiện được.”

An Dĩ Phong nhìn hai tay bị còng, thản nhiên gạt đầu: “Ảo tưởng, còn hơn so với chuỗi ngày kia chỉ biết chém chém giết giết ...”

“Có ai nói với anh rằng anh rất có tài ăn nói chưa?”

“Tiểu Thuần ... Anh không phải nói đạo lí ... chỉ muốn để người khác hiểu!”

“Xin lỗi!” Cô khởi động xe, hướng cục cảnh sát: “Tôi nghe không hiểu.”

Hắn biết cô hiểu được. Hắn thực lòng nói chuyện. nếu cô thực lòng nghe nhất định sẽ hiểu.

10. Chương 11

Xe bọn họ vừa dừng trước cục cảnh sát, An Dĩ Phong liền thấy một nhóm cảnh sát bắt đầu khẩn trương chấp hành nhiệm vụ. Không cần nói cũng có thể biết là vì án mạng vừa rồi.

Hắn liếc nhìn Tư Đồ Thuần, tối nay cô so với mọi lần đều đẹp hơn, trang điểm tinh tế, ngọt ngào. Một cô gái như vậy có thể vì hắn mà lo lắng, hắn sao có thể không nhớ kĩ?

Hắn nhìn cô thật lâu, từng chi tiết, mà cô cũng không nhìn hắn, ngay cả một ánh mắt cũng không thể bỏ thí, vẫn luôn duy trì tư thế như cũ, giống một pho tượng hoàn mĩ nhưng không hề có linh hồn.

Điểm duy nhất bất thường là, hơi thở cô khó khăn, nặng nề, ngực phập phồng lên xuống. Hắn đẩy cửa xe, cười, nói với cô một câu cuối cùng: “Cảnh sát Tư Đồ, cho dù những lời này có bị làm chứng trước tòa anh cũng muốn nói: Yêu em, anh không hề hối hận!”

Cô vẫn không nhìn hắn!

Đèn cảnh sát đỏ tươi uốn lượn trên khuôn mặt tái nhợt của cô. Đôi mắt trong sáng như thủy tinh, trong ánh sáng đó chột mờ mịt ...

An Dĩ Phong xuống xe, đội cảnh sát đang chuẩn bị xuất phát vừa nhìn thấy hắn đều thực kinh ngạc, đồng loạt nhìn. Trong đó, một người không cao, dáng gầy gầy đi về phía hắn. Bề ngoài của ông ta rất bình thường, nhưng ánh mắt ôn hòa, vừa nhìn thấy đã biết là mẫu người đàn ông không bao giờ biết nổi giận.

Ông ta tên là Vu Khải, là cảnh sát tốt nhất An Dĩ Phong từng gặp.

Bọn họ biết nhau từ một năm trước, khi đó An Dĩ Phong còn cùng Hàn Trạc Thần thuê chung một phòng trọ. Có một đêm, Hàn Trạc Thần đột nhiên nói muốn uống sữa đậu nành ở quán trà Vu Ký, nhưng lại không chịu tự mình đi mua, An Dĩ Phong không nói hai lời đi thay hắn. Ai ngờ hắn vừa bước vào quán, đột nhiên thấy mấy chục người mang dao vọt vào, bức hắn đến góc tường. May mắn đúng lúc đó cảnh sát Vu xuất hiện, nổ súng bắn chết một tên đang lao về phía hắn ... Một trận hỗn độn tiếp tục xảy ra, An Dĩ Phong may mắn giữ được mạng.

Sau hần mới biết được, cảnh sát Vu không phải ngẫu nhiên xuất hiện, là bởi quán trà Vu Ký này là do ông mở, thím bán hàng xinh đẹp dịu dàng kia là vợ ông. Vì cảm kích, An Dĩ Phong lúc rỗi rãi cũng thường đem theo người đến quán trà để ủng hộ, Cảnh sát Vu cũng có chút để ý, nhưng thím Vu lại rất thân thiết, mỗi lần thấy hần đều chủ động bắt chuyện vài câu, hỏi một chút lặt vặt.

Cho đến không lâu trước đó, thím Vu bị bệnh qua đời, quán trà Vu Ký đóng cửa, từ đó An Dĩ Phong chưa từng gặp lại cảnh sát Vu.

Đêm nay, ngoài ý muốn gặp được, An Dĩ Phong thấy ông gầy đi rất nhiều, trong lòng không khỏi cảm khái, “Cảnh sát Vu, đã lâu không thấy!”

Cảnh sát Vu không nói gì, cúi đầu nhìn Tư Đồ Thuần vẫn ngồi trong xe, lại nhìn An Dĩ Phong.

“Tôi là đến ...” An Dĩ Phong đóng cửa xe, định nói chính mình đến tự thú.

Bất ngờ một giọng nói vang lên cản hần lại, “Cảnh sát Vu, tôi nghi An Dĩ Phong là hung thủ của vụ ám sát ngày hôm qua, liền dẫn anh ta trở về lấy khẩu cung ...”

Một câu này làm cho cảnh sát Vu hơi bất ngờ nhìn về phía An Dĩ Phong.

An Dĩ Phong kinh ngạc quay đầu nhìn Tư Đồ Thuần đang đóng cửa xe. Nếu không phải quanh đây chỉ có một cô gái thì hần tuyệt đối không tin những lời này là từ miệng cô nói ra.

Cảnh sát Vu ho nhẹ một tiếng, nghiêm túc hỏi cô: “Chín giờ đến mười một giờ hôm nay, cô ở cùng với anh ta sao?”

“Đúng! Từ tám giờ tối cho đến bây giờ, tôi một tác cũng không rời khỏi anh ta.”

Nghe một câu này, ánh mắt An Dĩ Phong khê động. Dù thế giới này có âm ỉ đến đâu, hần cũng chỉ nghe thấy giọng nói của cô. Cuối cùng, cô vì hần mà buông tay, mà phá bỏ nguyên tắc ...

Nếu sau lưng không có vô số ánh mắt nhìn họ, hần sẽ tiến lên, dùng hết sức ôm cô!

Cảnh sát Vu không chút hoài nghi, lạnh nhạt nói: “Vậy cô mang vào đi, khách sạn Việt Hoa xảy ra án mạng, chúng tôi đến hiện trường!”

“Vậy sao?” Tư Đồ Thuần làm bộ như không biết hỏi: “Nạn nhân là ai?”

“Đại ca một bang phái, thủ hạ của hần nói ... là An Dĩ Phong làm.” Cảnh sát Vu thoáng nhìn qua An Dĩ Phong, ánh mắt như nhìn thấu lòng người: “Coi như cậu gặp may, có chứng cứ ngoại phạm!”

“Đúng vậy, xem ra thù oán nhiều cũng không tốt, sẽ bị người ta vu oan giáng họa ...”

“Anh nói nhảm ít thôi!” Tư Đồ Thuần không cho hần lời thôi với cảnh sát Vu, kéo hần vào phòng thẩm vấn. “Rầm” một cái, cửa phòng đóng lại.

An Dĩ Phong tự giác ngồi xuống, tựa lưng vào ghế, neho mắt lại, cười đến xấu xa.

“Anh thật bội phục sự thông minh của em – người bình thường sao có thể nghĩ ra như vậy.”

Cô ngồi xuống đối diện hần, cúi đầu xoa trán, cặp lông mi dài hơi hơi rung động.

“Cho dù não không lớn lên, nhưng ánh mắt không phải cũng trường thành sao? Một người phụ nữ có thể nghĩ ra thủ đoạn như vậy, ngoài em còn có ai?”

Hần nói xong, ánh mắt vẫn chần chú xăm soi từng góc nhỏ, nơi này ngoài một chiếc máy quay cũng không còn máy nghe lén nào. Nếu không có máy quay đó, hần hiện tại chỉ muốn hôn cô đến không thể hô hấp, một chút cũng không buông ra.

“Chúng ta dừng ở đây đi. Lần này coi như tôi báo đáp tình cảm của anh, lần sau tôi tuyệt đối sẽ không nương tay.” Lời nói của Tư Đồ Thuần làm cho hần cứng ngắc lại. Hạnh phúc trong lòng vừa dâng lên, ngay lập tức bị dập nát.

Hần thu tay, gắt gao nắm cùng một chỗ, các khớp ngón tay ở nơi đèn không chiếu tới trở nên tái nhợt.

Mắt hần tối lại, dần dần mất đi thần thái, không tìm thấy tiêu cự.

Trong phòng thăm vấn, ánh mắt bọn họ không còn chạm nhau, nhịp thở cũng càng ngày càng gấp.

An Dĩ Phong phá vỡ yên lặng, nhẹ giọng nói: “Tiểu Thuần, anh biết em yêu anh ...”

“Tôi cũng biết!” Cô xoay người, đưa lưng về phía hắn nói: “Nhưng tôi không có cách nào cùng một tên tội phạm tay dính đầy máu nói chuyện yêu đương!”

“Em nghĩ rằng anh muốn sao, anh cũng chỉ bắt đắc dĩ!”

“Tôi là cảnh sát, ba tôi, anh tôi đều là cảnh sát. Từ lúc còn nhỏ tôi đã có thể phân biệt rõ ràng người tốt người xấu! An Dĩ Phong, anh là người xấu, đây là sự thật không cần tranh cãi ...”

Hắn ổn định hơi thở làm cho giọng nói càng trở nên nhẹ nhàng: “Anh có thể hiểu sự mâu thuẫn của em, anh có thể cho em thời gian suy nghĩ lại.”

“Tôi đã suy nghĩ rất rõ ràng! Tôi vì anh mà đánh mất lí trí cùng nguyên tắc, tôi không thể tiếp tục sai lầm! Tôi xin anh ... Để cho tôi giống như anh trai tôi làm một cảnh sát tốt, làm cho tôi làm việc tử tế ...” Cô dừng lại một lúc, mới tiếp tục nói: “An Dĩ Phong, nếu yêu tôi, xin đừng tiếp tục quấy rầy tôi.”

“Nếu đây là em muốn ... Được! Anh chấp nhận!”

Hắn nhìn bóng dáng cô, dưới ngọn đèn chói mắt của phòng thăm vấn, cố gắng nhớ kĩ từng đường nét.

Rời đi khỏi cục cảnh sát, An Dĩ Phong lái xe trở lại câu lạc bộ đêm – hắn rất muốn đến một nơi khác, nhưng ngoài cái thế giới dơ bẩn hỗn độn kia, không một chỗ nào có thể để hắn an tâm nghỉ ngơi.

DJ bật lên khúc nhạc rộn rã, An Dĩ Phong kéo một chiếc ghế đặt trước quầy bar, ngồi lên, “Cho tôi một ly rượu, loại mạnh nhất!”

Bartender thuận thực tung hứng một phen, ly rượu đặc biệt được đặt trước mặt hắn. Chất lỏng tiem hồng sáng sủa trong chiếc ly thủy tinh trong suốt, những ánh sáng màu vàng nhảy nhót bên trên, quyến rũ mà yêu diễm, giống như một thứ độc dược.

An Dĩ Phong không hề do dự nâng ly, một hơi uống cạn. Rượu thực mạnh, một dòng nóng bỏng từ khoang miệng chảy xuống thiêu đốt ruột gan hắn.

“Thêm một ly!” Hắn nói, tiếp tục hỏi một câu: “Đây là rượu gì?”

“Lửa tình!”

Tên hay lắm, so với hương vị quả không sai.

Rất nhanh, lại một chén “lửa tình” đặt lên bàn. Tay hắn còn chưa kịp chạm vào chén rượu, một bàn tay đã che lại miệng chén. Vài giây sau, một giọng nói trầm thấp ở bên cạnh người hắn truyền đến.

“Rượu này ... sao phải uống như vậy?”

An Dĩ Phong ngay cả đầu cũng chưa ngẩng, bất mãn tà tà mặt: “Anh lần sau có thể phái bọn phế vật khác đến đón em?”

Hàn Trạc Thần ngồi xuống cạnh hắn, thản nhiên châm một điếu thuốc, giọng đàm đàm mà làm cho An Dĩ Phong suýt hộc máu: “Lúc cô ta theo cậu vào khách sạn, tôi ở ngay phía đối diện ...”

An Dĩ Phong đột nhiên ngẩng đầu, cắn răng nhìn Hàn Trạc Thần trước mặt.

Hàn Trạc Thần không nhìn thấy sự tức giận của hắn, tiếp tục nói: “Tôi chính là muốn cho cậu nhìn thấy rõ ràng, cô ta là loại phụ nữ gì.”

An Dĩ Phong hít vào một hơi, đem ly rượu trước mặt uống cạn, yết hầu nóng cháy đến mất đi tri giác. Hắn cố gắng rất nhiều lần mới nói lên tiếng: “Cảm ơn! Nhờ phúc của anh, em đã thấy thật rõ ràng!”

“Ồ! Vậy cậu lần này đã hết hi vọng?”

An Dĩ Phong gật gật đầu, nghĩ nghĩ, lại lắc đầu ...

Hắn thấy rõ: Cô yêu hắn. Một nữ cảnh sát yêu một tên tội phạm đôi tay dẫm máu, nhất định đau đớn, nhất định tuyệt vọng ...

Cho nên hắn lựa chọn buông tay. Nhưng hắn biết, lại vẫn chưa thể từ bỏ ý định.

Hộp đêm huyền ảo đột nhiên ắng lại, An Dĩ Phong theo mọi người chăm chú nhìn qua, thấy một đám khách không mời mà tới đi vào – vài tên cao to lực lưỡng vây quanh một người đàn ông.

Người đàn ông đó không lùn, nhưng ở trong đám cơ bắp lực lưỡng kia, có chút nhỏ bé. Đầu của hắn nhuộm thành màu đỏ quái dị, làm cho da càng ngăm đen, diện mạo càng kì dị.

An Dĩ Phong vừa nhìn thấy hắn, bắt đắc dĩ vò đầu. Tại sao những lúc hắn không hề muốn giết người, lại luôn có người tìm đến cửa xin chết?

Bảo vệ hộp đêm vừa nhìn thấy người kia, chần chờ một chút, cười trừ tiến lại: “Diệu ca, anh hôm nay sao lại rảnh như vậy. Xin mời vào trong, em lập tức tìm người bồi rượu anh ...”

Trác Diệu trợn mắt, ngăn lại bảo vệ, lập tức hướng An Dĩ Phong cùng Hàn Trạc Thần ở đối diện đi tới. An Dĩ Phong làm như không thấy, quay đầu chửi thề một tiếng. Hàn Trạc Thần vỗ vỗ vai hắn, ý bảo hắn bình tĩnh.

Vài giây sau, Trác Diệu đã đi đến, ngoài cười nhưng trong không cười, khe khẽ miệng lộ ra một hàm răng vàng, “An Dĩ Phong, đừng nói anh em không để ý đến mày. Tao có một vụ làm ăn tốt đây ...”

An Dĩ Phong lấy tay chìa chìa chiếc ly rỗng trước mặt. Bartender hiểu ý, xoay người chế rượu.

Trác Diệu sắc mặt không tốt lắm, tiện tay ném lên bàn hai bức ảnh: “Tao trả năm mươi vạn, mày giúp tao thịt hai tên cảnh sát này, thế nào?”

Hai ảnh chụp một nam một nữ, nam đương nhiên là cảnh sát Vu, mà nữ ... cố tình là Tư Đồ Thuần.

Ngón tay An Dĩ Phong vừa đặt lên bàn chợt co lại, nắm thành quyền.

Sau một tia xúc động, hắn rất nhanh tỉnh táo. Hắn ngẩng đầu cười với Trác Diệu: “Xin lỗi, tao không phải sát thủ!”

“Mày có ý gì?!” Khóe miệng Trác Diệu co rúm lại, ý cười trên mặt biến mất.

“Việc này mày vẫn là nên tìm người khác đi, động vào cảnh sát ... tao sợ đoạn tử tuyệt tôn!”

“Mày!”

Hắn tức giận gạt đổ ly rượu trước mặt An Dĩ Phong, tức giận mắng: “Mẹ nó, mày định làm trò với tao hả!”

An Dĩ Phong cười cười, không để ý tới hắn, nói với bartender, “Thêm một ly!”

Trác Diệu không chịu được thái độ thờ ơ của An Dĩ Phong, nhất là trước mặt nhiều người như vậy. Hắn chỉ vào An Dĩ Phong quát to: “Mẹ kiếp! Mày cho mày là ai! Tao nể tình Lôi lão đại, xem trọng mày ... Nếu không có Lôi lão đại, mẹ nó, mày trong mắt tao chỉ là con chó ...”

Hắn còn chưa nói xong, chỉ cảm thấy trước mặt nhoáng lên một cái, một chiếc ghế dựa văng lên hướng về phía sườn phải hắn. Trác Diệu nói thế nào cũng là người từng trải, qua bao nhiêu trận đao kiếm, hắn phản ứng nhanh nhẹn nghiêng người tránh được. Nhưng hắn lại không nghĩ đến, ghế dựa kia còn chưa rơi xuống đất, An Dĩ Phong bất ngờ nhấc chân, ở một góc độ hắn hoàn toàn không thể lường đến, đạp thẳng vào cằm hắn.

Động tác phiêu dật như gió, lực sát thương cực mạnh. Tiếng vỡ vụn răng rắc kêu lên, miệng Trác Diệu phun ra một ngụm máu, cùng với hai chiếc răng vàng bị gãy.

An Dĩ Phong khinh thường ngồi trở lại ghế, cười lạnh, “Nếu không phải để mặt mũi cho Khi Dã, mẹ nó, mày trong mắt tao ngay cả con chó cũng không bằng!!!”

“Mày ... dám ... “ Trác Diệu chửi không lên lời, mỗi lúc mở miệng, máu theo răng nanh ồ ồ tiến ra. Thử hạ của hắn thấy thế, muốn động thủ nhưng thủ hạ của An Dĩ Phong nhanh hơn, trong nháy mắt mấy chục người đã vây quanh, không cho chúng hành động.

Cục diện hết sức căng thẳng, không ai dám động, nhưng tên đã lên dây, tùy thời có thể rời cung.

An Dĩ Phong từng bước tiến về phía trước, trong mắt nổi lên màu đỏ. Khuôn mặt tuần mã giờ hoang đại như dã thú. Tay hắn sau lưng âm thầm vươn lên, hướng đến một tên thủ hạ cầm dao ...

Ngay tại một giây đó, Hàn Trạc Thần đột nhiên bắt được cổ tay hắn, đứng che ở trước, nói với Trác Diệu: “Diệu ca, hôm nay An Dĩ Phong uống nhiều ... anh đừng cùng cậu ta so đo, chờ cậu ta tỉnh rượu, tôi sẽ bắt đến tìm anh thỉnh tội!”

Trác Diệu gặp Hàn Trạc Thần hạ nước, lại khôi phục vẻ mặt kiêu ngạo: “An Dĩ Phong, chuyện ... ngày hôm nay ... mày cứ nhớ lấy ...”

Hắn nhổ một ngụm máu, tiếp tục “ ... cho tao!”

An Dĩ Phong thấy Trác Diệu rời đi, giấy khỏi cổ tay Hàn Trạc Thần. Không ngờ hắn đuổi theo hai bước đã bị Hàn Trạc Thần ngăn lại,

“Thần ca?”

“Cậu điên rồi có phải hay không?” Giọng nói của Hàn Trạc Thần rõ ràng tức giận. Hắn là người rất ít khi nổi giận, nhất là đối với An Dĩ Phong.

“Hôm nay em không giết hắn, ngày mai hắn nhất định sẽ không bỏ qua em!”

Hàn Trạc Thần không trả lời, mà trực tiếp nắm cổ áo hắn kéo vào toilet, đặt dưới vòi nước mở lớn. Dòng nước lạnh như băng chảy xuống, chảy vào mắt vào tai hắn, làm ướt đầm đầu cũng quần áo, cũng làm lửa giận tắt ngấm.

“Cậu giết hắn, cậu có còn sống được không?”

Hai tay An Dĩ Phong chống bên bồn rửa mặt, im lặng nhìn dòng nước chảy xiết. Kỳ thật, ở lúc hắn quyết định đánh Trác Diệu, hắn đã chọn cách cùng nhau nhảy xuống vực. Hắn cũng không sợ chết, đối với một tập hồ sơ giết người của hắn mà nói, “chết” là một sự cứu rỗi.

Hắn cả đời chỉ sợ một thứ: Sống không có tự trọng.

“Cùng loại người như vậy liều mạng, đáng sao?”

“Em là đàn ông! Chết, có thể! Nhưng cúi đầu trước một tên súc sinh, không thể!”

“Cậu không muốn sống, phải không? Còn mạng của anh em? Cậu cũng không để ý?”

An Dĩ Phong đột nhiên đứng thẳng, đẩy Hàn Trạc Thần bên người: “Em cùng Trác Diệu ai chết ai sống là chuyện của em, không can hệ đến anh!”

“Cậu?!”

“Thần ca. Em biết anh cùng đại ca e sợ Khi Dã, không muốn đối đầu. Anh yên tâm, em tuyệt đối sẽ không liên lụy đến mọi người.”

“An Dĩ Phong!!!” Hàn Trạc Thần vung một quyền đánh vào má phải hắn, môi phá da, máu bắt đầu chảy.

Hắn vò mái tóc còn đầm nước, lau máu trên khóe miệng, cười lạnh.

Trên người hắn chỉ còn dã tính thù hận “Mọi người cam tâm bị Khi Dã đâm nát dưới lòng bàn chân, như con chó lấy lòng hắn ... Em không cam lòng!!! Em thà rằng cùng tên súc sinh đó xuống địa ngục cũng không muốn sống uất ức như vậy!”

Nói xong hắn tung cửa đi ra, tiến vào màn đêm!

11. Chương 12

Phố dài xám màu đất đá, ánh trăng rơi trên những bức tường, chiếu vào Tư Đồ Thuần một thân cảnh phục.

Ba ngày, ngắn ngủi mà dài đằng đẵng.

Từ sau tối hôm đó, An Dĩ Phong không còn xuất hiện. Ngay cả chiếc xe trước kia đều mỗi ngày đậu dưới lầu nhà cô cũng biến mất.

Cô nghĩ rằng nếu không gặp hắn, có thể làm cho mình tin rằng hắn chưa bao giờ xuất hiện, tin rằng một khoảng thời gian ngày đó chẳng qua là giấc mộng mà thôi. Nhưng cô sai lầm rồi. Nhớ thương đối với một người, sẽ không vì hắn biến mất mà thay đổi, ngược lại khắc ghi càng sâu càng đậm.

Hắn không xuất hiện, cô không tự chủ được đi tìm những dấu vết hắn để lại. Một chiếc xe bus bình thường chạy qua cũng làm cô ngẩn ngơ ba phút, con đường về nhà cũng không định rõ được phương hướng, thậm chí một ngọn đèn đường trong đêm tối cũng có thể khoét sâu vào lòng cô.

Cô muốn gặp hắn, muốn nhìn thấy hắn, dù chỉ một chút.

Sớm biết như vậy, ngày đó nói chia tay cô đã không rơi lệ. Nếu hốc mắt không rơi lệ, cô có thể quay đầu nhìn hắn thêm một lần, nhớ kỹ bóng dáng hắn rời đi.

Có lẽ ông trời hiểu được khát vọng của cô. Cô vốn định đến bách hóa mua mấy gói mì giải quyết cơn đói, lại nhìn thấy chiếc xe thể thao sừng sững ở bên ngoài ...

Bằng đó ngày, cô đều nhìn di động hi vọng rồi thất vọng. Trước khi ra khỏi nhà, cô sợ xe hắn đỗ dưới lầu. Sau khi ra khỏi, lại thất vọng nhìn ngã tư đường trống rỗng. Rất nhiều lần đi qua lầu hắn, cô không tự chủ được ngẩng đầu nhìn mưa bụi giăng trời bay qua.

Ban công nhà hắn quần áo cô giặt vẫn còn, rơi xuống, dính mưa ... Nước theo áo sơ mi đen chảy xuống, không người để ý tới ...

Cô nghĩ chắc hắn chuyển đi rồi!

Không nghĩ đến, thì ra hắn đã trở lại. Điều này làm cho mỗi dây thần kinh của cô đều hưng phấn mà nhảy lên.

Cô lặng lẽ đi qua, đứng bên cửa kính, theo bản năng muốn dùng khăn tay lau đi bụi bặm bám đầy.

Tay cô với vào túi, lại chậm rãi rút ra ...

Thế giới này, bất kỳ ai cũng có thể yêu nhau, thân phân, địa vị, cá tính ... Bất cứ điều gì cũng không phải là lý do ngăn cản tình yêu.

Điều duy nhất làm cho hai người không thể đến với nhau chính là, một người theo đuổi, còn một người đã từ bỏ mất rồi.

Đường bọn họ đi là hai hướng ngược nhau. Có lẽ họ có thể dừng chân để nhìn về, nhưng là, nhất định càng bước sẽ càng xa.

Hiện tại không dứt khoát, tương lai sẽ càng đau khổ. Cho nên, nhân lúc mình còn một chút lý trí, cô phải kiên quyết buông tay.

Nhưng lại quên mất một điều, tình yêu, không bao giờ có lý trí!

Ngay lúc cô nhẹ nhàng xoay người, chuẩn bị rời đi, không hề chuẩn bị tâm lý đối diện mới một đôi mắt sáng ngời như sao mai. Cô muốn chạy trốn, nhưng chân lại như mọc rễ không thể di chuyển. Cô muốn tránh ánh mắt của hắn, lại vì những đường nét quen thuộc trên khuôn mặt kia hấp dẫn, tầm mắt không cách nào rời đi.

Xấu hổ đối diện một hồi, An Dĩ Phong mở miệng nói: “Cảnh sát Tư Đồ, cô có phải hay không viết hóa đơn phạt?”

“...” Cô lắc đầu: “Đó không thuộc phạm vi chức trách của tôi ...”

Khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, hơi hợt cười rồi nghiêng người đi qua, miết điều khiển từ xa, vươn tay mở cửa xe, ngồi vào trong, nhẹ nhàng mà đi.

Cô cũng xoay người, tiếp tục bước.

Đây chính là điều cô muốn – hai người xa lạ. Nhưng vì sao lòng lại đau như vậy? Đau đến cô gắt gao nắm tay thành quyền cũng không có cảm giác móng tay đâm vào da thịt nhức nhối ...?

Ngày hôm sau, Tư Đồ Thuần đi làm bình thường, tinh thần tỏ ra rất tốt, chỉ có đôi mắt kín đầy tơ máu sau một đêm mất ngủ.

Cục cảnh sát vẫn như mọi ngày, lộn xộn. Có người sốt ruột hỏi han, ghi chép, có người vẽ mặt khinh thường đối với phạm nhân rống lên, còn có người uống trà nói chuyện, đem những việc chém giết làm như tin đồn thú vị ra đàm luận.

Cũng khó trách, bọn họ ở đây đã lâu, chuyện giết người sớm đã nhìn quen, cũng bình thường như nói chuyện bữa cơm giấc ngủ. Không giống cô, thấy An Dĩ Phong dùng vài phút ngắn ngủi đem một sinh mệnh giết chết mà phần giận vô cùng. Cảm giác đau đớn đó, cảm giác hận hấn giết người không chớp mắt đó, cũng không thể sánh bằng hận chính chắn. Hấn không phải người đàn ông bình thường, chỉ sợ nếu giả làm một người đàn ông bình thường cũng ...

Tư Đồ Thuần cùng vài đồng nghiệp chào hỏi qua, rót một cốc nước nóng về phòng, lấy ra một gói café đổ vào, vừa khuấy vừa nhìn đối diện.

Ngồi ở đối diện cô là cảnh sát Vu.

Cô được điều đến khu này đã ba tháng, người duy nhất có thể nhìn giống một viên cảnh sát thực thụ chính là cảnh sát Vu. Dường như từng án tử ông tiếp nhận, đều có thể tìm ra hung thủ. Lần này hai viên cảnh sát nghi ngờ nhận hối lộ bị tạm thời cách chức nhận điều tra, xem ra sẽ là cơ hội để cảnh sát Vu thăng chức.

Cảnh sát Vu dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, ngẩng đầu nhìn, khẽ cười, lại cúi đầu tiếp tục viết báo cáo.

Bởi vì hồ sơ bên cạnh ông trên cùng viết hai chữ “Cơ mật”, cho nên Tư Đồ Thuần không để ý kỹ những chữ phía trên, di chuyển tầm mắt đến những nếp nhăn khắc sâu trên trán ông. Rất lâu trước kia, khi ba cô viết báo cáo, trán cũng nhăn lại như vậy. Từ khi mẹ cô bị bệnh qua đời, anh trai hi sinh vì nhiệm vụ, ông liền thay đổi, dần trở nên hồ hững. Từ đó, những lần viết báo cáo dường như cũng dễ dàng đi rất nhiều, không còn thực tế. Chức vụ ông càng lên cao, cá tính ngày càng mơ hồ, lý tưởng cũng dường như bị vứt bỏ ...

Nhưng ông chung quy cũng là người thân của cô, cô không thể làm một đứa con gái tốt nhất, cũng không thể nào làm cho ông bị sỉ nhục.

“Mọi người nghe tin gì chưa? Cậu ấm bang Khi Dã cùng An Dĩ Phong đối đầu.” Người nói chuyện là một nữ cảnh sát, cũng là nữ cảnh sát duy nhất ở nơi này ngoài Tư Đồ Thuần, phụ trách văn thư.

Tư Đồ Thuần nghe thấy vậy, cổ tay run lên, café cầm trên tay, không một chút cảm giác. Cô ngăn người nhìn thứ chất lỏng màu nâu sẫm bên trong, ngừng thở tiếp tục nghe. Nội dung như thế nào không quan trọng, chỉ cần nghe được ba chữ quen thuộc ấy, cô đã thấy thực mãn nguyện.

“Ai chẳng biết bọn họ bất hòa.” Một cảnh sát khác nói.

“Bọn họ nếu đối đầu, chúng ta lại có việc để làm.”

“Tôi còn nghe nói Trác Diệu tuyên bố, ai có thể lấy mạng An Dĩ Phong, hấn thưởng một trăm vạn ...”

Chén café từ trong tay cô rơi xuống, đổ tung ra mặt bàn. Cô hấp tấp ôm lấy hồ sơ văn kiện quan trọng trên đó, cánh tay còn tê dại một nửa.

Rất nhiều ánh mắt nhìn lại.

Cô ôm văn kiện, đôi mắt kính hải nhìn chăm chăm chiếc khăn trải bàn màu trắng dính đầy café. Một nỗi sợ hãi lớn dần trong lòng cô, cô hô hấp dồn dập mà hít thở vẫn không thông. Cô cất lực khống chế chính mình không được hoảng hốt, trấn định chính mình ngồi xuống. Ôm đồng văn kiện trong tay, cô tìm khăn tay. Chiếc khăn để trong túi mà tìm thế nào cũng không thấy.

Một đôi tay đỡ lấy chồng văn kiện của cô, đặt ở bàn đối diện, cô giương đôi mắt mông lung nhìn.

“Cám ơn!”

Cảnh sát Vu lắc đầu, dùng chiếc khăn tay kẻ ô vuông xám trắng giúp cô lau café trên bàn, “Xã hội đen chính là như vậy, động một cái có là thể anh sống tôi chết, rồi đến lúc sẽ quen thôi.”

“Cảnh sát Vu, bọn họ tại sao lại căng thẳng như vậy?”

“An Dĩ Phong đánh Trác Diệu, đánh vỡ cằm hấn cùng hai chiếc răng. Trác Diệu không nuốt được mồi hận này, tối qua dẫn theo mười mấy người phục ở nhà An Dĩ Phong ...”

“Trong nhà?” Tại sao lại ở trong nhà? Tại sao lại là đêm qua? Tại sao hấn đã vài ngày không về nhà đêm qua lại trở về?!

Điều này chỉ có hai cách giải thích – một là hấn điên rồi, muốn trở về tìm chết. Thứ hai, là hấn có điều gì đó không thể bỏ được.

Cảnh sát Vu nhìn kĩ Tư Đồ Thuần.

“Sau thế nào?” Cô vội vàng hỏi.

“Nếu An Dĩ Phong đã chết, sao Trác Diệu phải tốn một trăm vạn đi mua mạng cậu ta?!”

“À!” Tư Đồ Thuần thở phào một hơi.

Café lau khô, màu đen ố trên mặt khăn trắng rồi cuộc lau không được.

Giống như An Dĩ Phong không ở trước mặt, ảnh hưởng của hấn đối với cô vẫn không có cách nào phủ nhận. Bây giờ, rồi cuộc cô đã hiểu được, tình yêu, nó tồn tại, không liên quan gì đến hai người bên nhau hay xa cách ...

Chỉ có một hi vọng nhỏ bé nhất, đó là người kia còn sống ...

“Cảnh sát Vu, cảm ơn ...”

Tư Đồ Thuần ôm lại đồng văn kiện của mình, trong lúc đó vô tình thoáng nhìn qua trên mặt hồ sơ của cảnh sát Vu viết một cái tên bắt mắt: Hàn Trạc Thần.

Bình thường mà nói, tư liệu của tội phạm rất ít khi là văn kiện cơ mật. Cô đang muốn nhìn xem nội dung viết gì, cảnh sát Vu đã vội vàng khép hồ sơ lại, cất vào tủ.

Hành động của cảnh sát Vu làm cho cô từ quan tâm biến thành nghi ngờ. Nếu cảnh sát Vương cùng cảnh sát Triệu có thể bị Khi Dã mua chuộc, như vậy cảnh sát Vu có hay không cũng bị Hàn Trạc Thần lợi dụng?

Tư Đồ Thuần trong lòng phát lạnh, vội vàng cầm điện thoại, nhanh chóng tìm một dãy số.

Đầu kia vừa nhấc máy, cô không đợi đối phương nói chuyện, lập tức hắng giọng: “Giúp em liên lạc với JM0007949, ngay lập tức!”

“Lại là án tử gì sao?” Một giọng nói nhẹ nhàng khoan khoái từ đầu dây bên kia truyền tới, cho biết đối phương là một người có tố chất cảnh sát chuyên nghiệp.

Cô hạ giọng nói: “Em hoài nghi cục cảnh sát chỗ em có một người liên quan đến xã hội đen.”

“Haiz! Án tử lần trước vừa điều tra xong, em lại bắt đầu hoài nghi một người khác. Thuần Thuần, em mà như vậy, xã hội đen còn chưa quét sạch em đã sớm đem cảnh sát vào tù hết.”

Cô vừa muốn giải thích, đã thấy cảnh sát Vu trở về, vội vàng tức giận nói, “Em bây giờ không tiện nói chuyện, buổi tối gặp ở chỗ cũ.”

Không đợi đối phương trả lời, cô cúp điện. Không phải cô nóng vội, mà là cô tin đối phương sẽ không cự tuyệt, còn có thể ở đó đợi cô vào đúng năm giờ ba mươi.

Cho nên tan tầm, cô không chần trừ đến thẳng điểm hẹn.

Trong căn phòng riêng, một chàng trai trẻ tuổi kiên nhẫn ngồi đợi bên bàn, cảnh phục thẳng thớm, phong thể bất phàm, trên người phả ra một loại khí chất cao nhã. Loại đàn ông này, chỉ cần im lặng ngồi đã có thể thanh lọc không khí xung quanh mình.

Không cần xem cảnh hàm cũng có thể nhận thấy được anh ta là nhân vật không tầm thường. Người này tên gọi Trình Bùi Nhiên, con trai độc nhất của một vị quan chức cấp cao, tốt nghiệp học viện đặc công hoàng gia tại Anh quốc, tuổi trẻ tài cao, tương lai tươi sáng, tiền đồ rộng mở.

Tư Đồ Thuần đi vào phòng, những lễ nghĩa khách sáo đều trực tiếp bỏ qua, vươn tay: “Cho em xem hồ sơ.”

Trình Bùi Nhiên bao dung cười cười, từ trong cặp lấy ra một tập, “Anh đã điều tra xong, không có vấn đề gì!”

“Thật không? Chẳng lẽ tại em đa nghi ...” Cô mở ra trang thứ nhất, chăm chú nhìn từng hàng chữ, sợ hãi: “Anh ta là con của cảnh sát Vu!”

“Đúng vậy!”

Cô dùng tốc độ nhanh nhất xem những trang còn lại, bị làm cho kinh sợ.

Trong này ghi lại toàn bộ đều là những vụ án ba năm nay Hàn Trạc Thần hỗ trợ cho cảnh sát phá án.

“Anh ta ...” Cô khó có thể tin được: “Anh đừng nói với em là anh ta nằm vùng! Đánh chết em cũng không tin!”

“Mới đầu anh cũng không tin, buổi chiều cố ý hỏi một người bạn mới biết việc này.” Trình Bùi Nhiên cầm lại hồ sơ trong tay cô, cẩn thận cất đi: “Ba năm trước, bọn họ vì điều tra một đường dây buôn lậu thuốc phiện mà muốn tìm một người nằm vùng. Trải qua một đợt khảo sát, bọn họ chọn được một người, mà người này cũng không phải là người trong ngành cảnh sát.”

“Là Hàn Trạc Thần?” Cô hỏi.

“Đúng. Anh ta nói anh ta đồng ý dốc hết sức giúp cảnh sát phá án, hi vọng chờ lập công, cấp trên có thể cho anh ta một cơ hội vào ngành.”

“Như vậy không hợp với quy định.”

“Đúng! Trước đây chưa có tiền lệ. Vì chuyện của anh ta, tổ chuyên án đã từng thảo luận. Tốc độ phản ứng, tố chất tâm lý, sức khỏe của Hàn Trạc Thần đều rất tốt, thích hợp với nhiệm vụ này, hơn nữa anh ta vốn đã có chân trong giới xã hội đen, cùng với Lôi lão đại có giao tình, sẽ dễ dàng che dấu tung tích, không làm người khác hoài nghi. Bọn họ quyết định đem tư liệu của anh ta trở thành văn kiện cơ mật, đồng thời cũng đồng ý, nếu có thể cung cấp những manh mối trọng yếu, có thể xem xét xóa tất cả tiền án trước đây.”

“Có thể xem xét?” Tư Đồ Thuần khẽ nhú mày, Hàn Trạc Thần chẳng lẽ không nghe ra hàm nghĩa của bốn chữ này? Chẳng phải là thể hiện bản chất hai mặt sao? “Sau thế nào? Vụ án được phá không?”

“Một năm trước, tên cầm đầu đường dây kia bị bắt, tất cả những cảnh sát nằm vùng đều trở về đơn vị ... Nhưng Hàn Trạc Thần vẫn không thể trở thành người trong ngành.”

Cô cầm chiếc chén Tử Sa(1) trước mặt, uống một ngụm, nước trà lạnh lẽo không thể hòa tan được sự đè nén trong ngực. Cô đặt mạnh chén trà lên bàn, một tiếng bèn tai vang lên, cô nói: “Đây là hủy hoại một đời người, anh ta không thể làm cảnh sát, đời này đều không thể rút chân ra khỏi giới xã hội đen.”

“Hàn Trạc Thần chỉ là tay chân lặt vặt trong đó có lẽ còn có cơ hội, nhưng hai năm này trong xã hội đen giới anh ta rất có danh tiếng, nếu làm cảnh sát, chẳng phải sẽ thành chuyện cười trong ngành?”

“Ý của anh là anh ta sai sao? Sai vì quá xuất sắc?!”

“Không phải, là anh ta bị nhúng chàm!” Trình Bùi Nhiên an ủi vỗ vỗ vai cô, thân thiết cười: “Thuần Thuần, em cũng là cảnh sát, em nên hiểu được vấn đề của anh ta nằm ở chỗ nào. Để cho anh ta làm cảnh sát. anh ta không có khả năng thoát ly mọi quan hệ với xã hội đen, sớm muộn gì cũng sẽ phản bội!”

“.....”

Cô rút cuộc không thể nào phản bác.

Cô bỗng phát hiện, nhân sinh không có đường nào là tuyệt đối. Đau khổ nhất không phải là chính mình không thể định hướng, mà là tin tưởng đi đến cùng, lúc đó mới phát hiện đã đi nhầm đường.

“Anh ta là người tốt!”

“Anh ta từng là người tốt!”

Tư Đồ Thuần trầm tư trong chốc lát, đột nhiên hỏi: “Anh Trình, anh là bạn tốt nhất của anh trai em, anh có biết vì sao anh ấy muốn tiêu diệt xã hội đen không? Anh cảm thấy xã hội đen có thể hoàn toàn bị quyết sạch không?”

Đôi mắt trong trẻo của Trình Bùi Nhiên hơi trầm xuống, “Vì sao hỏi như vậy?”

“Thế giới này có những người giàu có vung tiền như rác, cũng có những người nghèo không cơm áo, nhất định sẽ có tội phạm, có xã hội đen. Nếu xã hội đen biến mất ... trừ khi con người không còn lòng tham.”

“Em nói không phải không có lý, nhưng mà ... đây không phải là góc độ xem xét vấn đề của một cảnh sát.”

“Anh cho rằng giới xã hội đen vì sao tranh chấp không ngừng, chết vô số? Là vì bọn họ máu lạnh vô tình? Hay là bởi nhiều người vì lợi ích của mình mà tranh đấu? Nếu một ngày trong số họ xuất hiện một người có khả năng một tay che trời, bọn họ sẽ thành lập được trật tự của chính mình, tất cả có thể thay đổi hay không?”

Trình Bùi Nhiên nhìn ánh mắt cô mơ màng, hơi thở chợt trở nên nặng nề, “Thuần Thuần, An Dĩ Phong có phải hay không rất đẹp trai?”

Cô sững sốt một chút, hơi cúi đầu, “Có thể nhìn được.”

“Nghe nói anh ta theo đuổi em.”

Cô hơi phản cảm nhìn anh, cười mỉa mai: “Anh tin tức thật nhanh a!”

“Không phải anh nhiều chuyện, là toàn thế giới này đều nói anh ta điên cuồng theo đuổi em.”

“Toàn thế giới này cũng đều nói em và anh ta không có cơ hội!” Nói xong, cô cầm miếng sushi đầy mù tạt nhét vào miệng. Một luồng hơi nóng xuyên qua khoang mũi xông thẳng lên mắt. Đầu óc đau đớn đến tê dại, mà thứ duy nhất không thể tê dại đi – đó là nỗi nhớ một người.

Không biết bởi mủ tạt, hay bởi đè nén đã lâu mà nước mắt từ hốc mắt cứ thế chảy ra, trút như thác đổ, không thể kìm được.

“Sợ cay thì chấm ít một chút, sao phải tra tấn chính mình như vậy?”

“Không cay, ăn ngon lắm!”

Trình Bùi Nhiên ngồi đối diện lấy khăn lau nước mắt cho cô, dịu dàng nói: “Có người nói: An Dĩ Phong là một người đàn ông rất đặc biệt, anh ta có thể làm cho những cô gái mặt mình qua một lần, liền không thể nào quên.”

“Ai nói?”

“Một đồng nghiệp!”

“À!” Cô lại nuốt một miếng sushi to, mù tạt như hòa vào trong máu, đau đớn, cay đắng, chết lặng.

“Là thật sao?”

“Ồ, nhận xét vô cùng chính xác.” Cô cố gắng tỏ ra bình thường, cười, cùng với khóc, nước mắt vẫn không ngừng chảy ra, ướt nhẹp chiếc khăn ăn trên bàn.

“Thuần Thuần!” Trình Bùi Nhiên nắm lấy bàn tay dính đầy nước mắt của cô, bất đắc dĩ nhìn, “Em vì sao không thể ở trước mặt anh che giấu một chút. Dù nói như thế nào, anh cũng là vị hôn phu của em ...”

Cô nín khóc, mỉm cười, bỏ tay anh ra, “Em đã nói với anh bao nhiêu lần, anh ...”

Lời của cô còn chưa nói xong, ngoài cửa vang lên một tiếng ngoài ý muốn.

“Phong ca, tại sao lại ...”

Giọng nói im bật.

Thế giới đột nhiên tĩnh lặng!

Cô cố gắng muốn đem câu kể tiếp nói hết – “Em đã nói với anh bao nhiêu lần, anh tìm không được vợ cũng không cần đem hết trách nhiệm đổ lên người em. Em đồng ý gả cho anh lúc đó mới năm tuổi! Khi đó, ngoài anh trai em, anh là người duy nhất em nhìn vào mắt.”

Nhưng trái tim đập kịch liệt làm cô nói không lên lời. Tư Đồ Thuần vội vã đi ra, mở cửa, ánh mắt vội vàng liếc qua từng góc nhỏ, hi vọng tìm được bóng dáng quen thuộc ...

Ngoài cửa, không có một ai, hành lang trống trải chỉ có một điều thuốc cô đơn trên mặt đất. Điều thuốc đã bị nghiền nát không còn nhìn rõ hình dáng ban đầu, tựa như tình yêu của họ ...

Cô đứng lên, chạy nhanh ra ngoài hành lang dài, xuống lầu, thẳng ra ngoài cửa. Màn đêm chạng vạng che khuất ánh tịch dương, hơi lạnh miên man hội tụ trong không trung. Cô đứng ở bên đường, nhìn chiếc xe thể thao màu đen gần bãi đỗ. Khuôn mặt hẩn thẩn trầm sau kính xe đầy khói bụi, cô nhìn sang ... Ánh mắt bọn họ chạm nhau ...

Quay đầu, cô chững quy không thuyết phục được chính mình, dần lui về sau từng bước. Nhiệt tình, xúc động, trong nhất thời bị những cơn gió lạnh cuốn trôi.

“Xin lỗi!” Cô lặng lẽ nói.

Giọt mưa rơi trên cuộc đời quạnh quẽ, từng giọt từng giọt chảy trên mặt kính, lăn dài, lăn dài ...

Hắn cười, quay mặt, một lần nữa khởi động xe.

Đi xa ...

“An Dĩ Phong, xin lỗi! Em là bất đắc dĩ ...”

“Tư Đồ Thuần ... Lúc này đây, anh đã hiểu! Anh hoàn toàn hết hi vọng!” An Dĩ Phong nhìn bóng người nhỏ dần trong gương chiếu hậu. Hắn cười ngày càng hư vô, ngày càng miên cưỡng.

“Không chỉ là đối với em, còn là với thế giới tràn ngập dối lừa này ...”

An Dĩ Phong đỗ xe dưới lầu nhà Hàn Trạc Thần. Hắn lấy trong hộp ra loại thuốc Hàn Trạc Thần thích nhất, châm lửa, hít một hơi.

Lúc thuốc sắp tàn, hắn dùng đầu ngón tay đập thuốc, đi lên lầu.

Khi Hàn Trạc Thần mở cửa thấy hắn, trên mặt rõ ràng vui mừng, “Mấy ngày nay cậu chạy đi đâu hả?”

An Dĩ Phong giơ nắm đấm lên, dừng một chút, lại buông xuống, “Có mì không? Em đói bụng.”

“A May, nấu bát mì.” Hàn Trạc Thần vào trong nói một câu.

Không đến năm phút đồng hồ, một cô gái mặc chiếc váy ngắn màu tím nhạt bưng ra một bát mì nóng nghi ngút trước mặt hắn, ngại ngần cười một chút rồi trở về phòng ngủ.

Cô ta tên là A May, là phụ nữ của Hàn Trạc Thần.

Cô ta không phải là loại phụ nữ đáng người nóng bỏng, tình tứ kiều diễm, mà là một cô gái tràn ngập sinh khí, nhìn qua chỉ tầm mười tám mười chín tuổi. Dùng lời nói của An Dĩ Phong hình dung, thì phải là: “Thần ca, phụ nữ tốt đều bị anh làm hỏng.”

An Dĩ Phong từng miếng từng miếng ăn, đến khi bát mì sạch sẽ, hắn mới mở miệng: “Thần ca, em có thể hỏi anh một vấn đề hay không?”

“Cậu khi nào thì biết lẽ phép như vậy?”

“Vì sao anh đi vào con đường này?”

Hàn Trạc Thần cúi đầu, không trả lời.

“Sau khi Hoắc Đông bị giết, anh đã hoàn toàn thoát li khỏi giới xã hội đen, vì sao lại trở về?”

“Vì một người, trước đây tận mắt nhìn người đó chịu khổ mà bất lực. Đến khi trưởng thành, nghĩ rằng chính mình có năng lực vì người đó mà làm một điều gì ... Lại là làm sai! Tôi vì người ấy mà đi trên một con đường chết, cuối cùng cũng không kịp một lần nhìn mặt trước khi người đó ra đi ...”

Trong đầu An Dĩ Phong hiện lên người phụ nữ ở quán trà Vu Ký, nụ cười dịu dàng, giọng nói thân thiết. Còn nữa, bà rất hay hỏi: “Xã hội đen, có phải hay không rất nguy hiểm?”

“Cậu như vậy, không sợ người nhà lo lắng sao?”

“Hai phần sữa đầu nành? Cho cả bạn cậu nữa sao? Lần sau bảo cậu ấy đến quán uống đi, sữa đậu nành uống nóng mới tốt ...”

.....

Nghĩ đến đây, An Dĩ Phong nói: “Em bỗng nhiên rất muốn uống sữa đậu nành Vu Ký.”

Lưng Hàn Trạc Thần bỗng nhiên cứng đờ, hần nắm lấy tay vịn sofa đứng lên, đi ra ban công. Hai tay hần vịn vào lan can, run lên từng trận trong gió lạnh.

Chứng kiến một màn như vậy, An Dĩ Phong vốn định mắng hần bội bạc, đánh cho hần một trận, sau đó cùng hần tuyệt giao, giờ ngay cả một câu trách cứ đều nói không ra.

Hần đi đến ban công, vỗ vỗ bả vai Hàn Trạc Thần, cố gắng dùng lời nhẹ nhàng nhất nói: “Em nghe Vu Ký đã đổi chủ, nhưng sữa đậu nành hương vị không thay đổi, có rảnh anh đến uống thử ...”

“Phong ... kỳ thật có chuyện tôi muốn nói với cậu đã lâu.”

“Ngày mai nói sau, hôm nay em có việc muốn làm.”

“Việc gì?”

“Việc riêng.”

.....

Khi An Dĩ Phong rời nhà Hàn Trạc Thần, bên ngoài đã nổi mưa to. Hần đứng ở cửa sòng bạc, toàn thân ướt nhẹp.

Ngày mai, liệu sẽ có cầu vồng?

Ngày mai, hần không thể có được ngày mai, sẽ có bao nhiêu người khóc, bao nhiêu người cười?

Tư Đồ Thuần? Cô khóc? Hay vẫn là cười?

Nửa đêm, Trác Diệu ôm một cô gái đi ra, An Dĩ Phong hướng hần đi tới. Mưa rửa sạch dao trong tay hần, làm lưỡi dao càng chói mắt.

Hần thừa đúng thời cơ, cầm dao lao về phía Trác Diệu. Chỉ một giây nữa, mũi dao đã hạ xuống, bỗng một người lại chạy đến giữ chặt lấy hai tay hần. Hần vừa định quơ dao về phía người này, lại phát hiện ... đó là thủ hạ tín nhiệm nhất của Hàn Trạc Thần, A Thanh.

Trong lúc thất thần, một lưỡi dao lạnh như băng đâm vào hần, máu chảy ra, tan vào mưa ...

Anh em. Ai có thể nói cho hần: Như thế nào mới là anh em thực sự!!!

(1) Ấm Tử Sa : Nói đến Trà đạo, không thể không nói đến ấm Tử Sa, một trong bộ tứ quốc bảo của Trung Hoa (Lục Tô Châu, Ấm Tử Sa, Kinh kịch và tranh thủy mặc). Ấm Tử Sa có những công dụng như : Dùng để pha trà không mất đi nguyên vị của trà. Thành ấm có nhiều lỗ thông khí kép nhỏ li ti (còn gọi là khí khổng), dùng lâu ngày có thể hấp thu mùi vị trà, chỉ cần chế nước sôi vào là có hương vị trà. Nước trà pha trong ấm để quên mấy ngày không bị thiu, mốc hay biến chất. Ấm sử dụng càng lâu càng phát màu. Ấm

tử sa có đặc điểm chịu được sự biến động nhiệt độ nóng lạnh tức thời mà không bị rạn nứt, lại truyền nhiệt chậm, lỡ tay cầm vào ấm không bị phỏng.

Còn chén Tử Sa, đơn giản là cái chén đi cùng với cái ấm Tử Sa kia chứ còn gì

12. Chương 13

“A! An Dĩ Phong! An Dĩ Phong, anh không thể chết được, anh tỉnh mau! Không!” Tư Đồ Thuần thảm thiết kêu lên, cho đến khi từ trong ác mộng tỉnh lại.

Trong giấc mơ, có người nói cho cô An Dĩ Phong bị thương, cô vội vã chạy tới bệnh viện, An Dĩ Phong nằm trong phòng bệnh trắng toát, mặt không chút máu. Hắn thấy cô, vẻ mặt còn cười cười cầm lấy tay cô nói: “Đừng khóc! Em khóc rất khó coi!”

Cô căn bản không nghe, ôm lấy thân thể hắn đang dần lạnh đi, lớn tiếng kêu: “An Dĩ Phong, anh không thể chết được!”

Thân thể hắn lạnh đi, lòng cô cũng đóng băng, cả thế giới sụp đổ, tất cả đều kết thúc.

Cái gọi là lý tưởng! Cái gọi là chính nghĩa!

Cái gọi là kết quả! Cái gọi là quá trình!

Tất cả đều không còn ý nghĩa gì.

Nếu có thể, cô nguyện dùng tất cả đi trao đổi, chỉ cần hắn có thể sống, có thể khỏe mạnh.

Sau khi bừng tỉnh, cô ôm chiếc gối ướt đầm ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ. Mưa càng ngày càng to, vội vã tấp vào cửa kính. Cô ruốt cuộc không thể tiếp tục ngủ.

Có lẽ, một trăm vạn không phải là cái giá để đổi một mạng người, nhưng đối với một số sát thủ ở Khi Dã mà nói, đây là một cơ hội tốt không thể nghi ngờ. An Dĩ Phong dù lợi hại cũng chỉ có một cái mạng, hắn có thể tránh thoát bao nhiêu lần ám sát, ai có thể biết?

Cô suy nghĩ suốt một đêm xem làm cách nào giúp hắn. Cách duy nhất có thể nghĩ đến là hành động trước để chặn đầu. Trước hết đem Trắc Diệu của Khi Dã bắt lại, nhốt vào trại giam. Nhưng cô đã quá rõ hiệu suất làm việc của cảnh sát. Từ lúc lập án đến điều tra, bắt người, đưa ra tòa là một quá trình rất dài. Sau khi chấm dứt, An Dĩ Phong có khi đã sớm thành xương khô.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô quyết định đến bàn với Hàn Trạc Thần. Bởi vì chỉ anh ta mới có thể cung cấp tin tức, làm cho cô nhanh nhất có thể có được tang chứng vật chứng. Đợi sau khi Khi Dã hoàn toàn bị tiêu diệt, cô sẽ tiếp tục ở lại khu này, những không phải để quét sạch xã hội đen, mà là muốn nhìn xem Hàn Trạc Thần cùng An Dĩ Phong làm như thế nào để lập lại trật tự trong giới của bọn họ.

Trời rất cực sáng.

Một đêm mưa cuối cùng cũng tạnh, cầu vồng bảy sắc nơi cuối chân trời như hiện như ẩn. Tư Đồ Thuần kéo cửa kính xe xuống, cẩn thận quan sát một ngã tư đường. Rạp chiếu phim ở trung tâm thương mại treo những chiếc poster giới thiệu rất đẹp mắt.

Một cô gái rất đẹp mặc váy trắng noãn bước xuống từ chiếc xe thể thao việt dã màu đen, nhẹ nhàng cúi thấp vòng eo mảnh mai, thanh nhã như đoá lan trắng tươi cười.

“Anh chừng nào thì xong việc? Em có thể chờ anh ...”

“Không biết.” Hàn Trạc Thần ngồi ở trong xe lạnh lùng trả lời.

Cô gái hơi cắn môi, tươi cười càng thêm ngọt ngào: “Vậy mấy giờ anh lại đây đón em?”

“Em mua sắm xong gọi điện cho anh.”

Xe đã lăn bánh, nhưng cô gái kia vẫn còn đứng lại nhìn Hàn Trạc Thần rời đi, nụ cười dịu dàng biến mất, hai mắt mờ mờ nhìn cuối trời.

Tư Đồ Thuần buồn bực lắc đầu, không thể hiểu nổi cô gái thanh nhã như vậy vì sao không có được tình yêu, càng không thể hiểu nổi một người đàn ông vô tình như vậy có gì đáng lưu luyến.

Đợi cho xe Hàn Trạc Thần đi một đoạn, Tư Đồ Thuần mới lặng lẽ bám theo. Nhưng cô lại không ngờ, Hàn Trạc Thần cũng không rời đi, mà là vòng một vòng, rồi rẽ vào bãi đỗ xe của trung tâm thương mại.

Hắn châm một điếu thuốc, tay lấy ra một chiếc hộp tinh xảo. Chỉ cần là phụ nữ, không cần nhìn cũng có thể đoán được bên trong chiếc hộp nhưng đồ đó là gì. Hàn Trạc Thần nhíu chặt mi, ánh mắt thâm trầm ngày càng ảm đạm. Hắn mở chiếc hộp, hít một hơi thuốc thật sâu, hơi thở đều là một mùi chán chường.

Đàn ông khi cầu hôn biểu hiện cũng không giống nhau, có khấn trương, có vui sướng, cũng có người rất bình tĩnh. Nhưng Tư Đồ Thuần cho tới bây giờ không biết có một người đàn ông đối với chiếc nhẫn đính hôn lại lộ ra sự mâu thuẫn cùng cô đơn như vậy.

Cuối cùng Hàn Trạc Thần khép chiếc hộp lại, để qua một bên, một mùi nhấm nhát tựa lưng vào ghế.

Tư Đồ Thuần nhìn hắn, bãi đỗ xe trống trải tràn ngập màu xám u ám tỏa ra, càng ngày càng áp lực, trong trẻo nhưng lạnh lùng. Không khí ảm đạm dần dần bao phủ. Cô rút cuộc không thể tiếp tục chờ đợi, hướng xe Hàn Trạc Thần đi tới.

“Chúng ta có thể nói chuyện không?” Cô nói xong, theo thói quen định lấy ra thẻ cảnh sát nhưng rất nhanh nghĩ lại. Ánh mắt hắn đảo qua, khí lạnh bức người như cắt da cắt thịt. “Nếu cô muốn hỏi tôi chuyện An Dĩ Phong, xin lỗi không thể phụng cáo.” Hắn lạnh lùng trả lời.

“Tôi muốn nói chuyện của anh.”

Mặt Hàn Trạc Thần không chút thay đổi thu hồi ánh mắt, ngay cả nói chuyện cũng không muốn.

“Anh còn ý định làm cảnh sát hay không?”

Đúng như cô dự đoán, cô thành công gây chú ý cho hắn.

Hắn rất nhanh xuống xe, cảnh giác nhìn xung quanh. Sau khi xác định không có người mới hướng tầm mắt chuyển qua cô, cái nhìn lúc này càng sắc lạnh.

“Cô có ý gì?”

“Tôi xem qua hồ sơ của anh.” Cô trấn định lại, gọn gàng dứt khoát nói ra ý định của mình: “Anh giúp tôi bắt Trác Diệu của Khi Dã là có thể làm cảnh sát.”

Hắn nhìn thoáng qua cảnh hàm trên bả vai, cười lạnh: “Chỉ bằng cô?”

Cô cố gắng áp chế lại khí lạnh đang lan theo sống lưng: “Tư Đồ Thuần tôi, nói được làm được.”

“Ha!” Hàn Trạc Thần hứng thú nhìn đôi mắt kiên định của cô: “Khẩu khí không nhỏ, không hổ là con gái của tân bộ trưởng.”

“Tại sao anh biết?”

Cô sững sốt một chút, trong lòng nhất thời loạn.

Nếu Hàn Trạc Thần biết, có phải hay không An Dĩ Phong cũng biết?

Vậy, hắn biết từ khi nào ...

Hàn Trạc Thần đem thuốc vắt trên mặt đất, châm chọc cười: “Tân bộ trưởng muốn ra oai, lấy xã hội đen để khai đao không có gì đáng trách, nhưng ba cô thật không tinh ý, ngồi xuống vị trí này rồi sao có thể để con gái mình ra ngoài khoe khoang như vậy?”

“Anh!” Cô nắm chặt tay, cố bình tĩnh lại, nhưng giọng nói vẫn rất lớn: “Anh không cần vũ nhục đến ba tôi!”

“Tôi không phải An Dĩ Phong ... Tôi đối với việc vũ nhục cô không có hứng thú!”

“Hàn Trạc Thần!”

Bãi đỗ xe vắng vẻ, dư âm còn lượn lờ.

Cô cắn răng, trừng hai mắt, cơn tức giận sôi trào làm cho những mạch máu của cô muốn nổ tung.

Hàn Trạc Thần vẫn như cũ thản nhiên mỉm cười, nhàn nhã dựa vào thân xe, nhìn cô tức giận đến đỏ mặt, đáy mắt nổi tơ máu.

Hai người đàn ông nổi tiếng nhất trong giới xã hội đen. An Dĩ Phong nóng như lửa, mỗi câu đều làm phụ nữ mê mẩn đến tận xương, mà Hàn Trạc Thần lại lạnh như băng, mỗi lần mở miệng đều làm cho phụ nữ hận đến tận tủy.

Nhưng bất luận là yêu hay hận, họ đều khiến cho phụ nữ ghi tạc không thể nào quên.

Hơn nửa ngày, Tư Đồ Thuần mới lấy lại bình tĩnh. “Mặc kệ anh cảm thấy thế nào, hợp tác với tôi là cơ hội trở thành cảnh sát cuối cùng của anh.”

“Cô cho là tôi vẫn còn mười tám tuổi sao? Còn tưởng cảnh sát là thần thánh là chính nghĩa? Đừng nói hợp tác với cô, mà ngay cả ba cô có quỳ gối trước mặt xin tôi làm cảnh sát tôi cũng không cần!”

Từ nhỏ đến lớn, Tư Đồ Thuần chưa bao giờ chịu sự châm chọc như vậy, nhẫn nại đã vượt qua cực hạn. Cô một câu cũng không nói, quay đầu rời đi. Bước hai bước, lại dừng chân.

Hàn Trạc Thần nói đúng, hắn không phải mười tám tuổi. Ba năm giành giật sống chết, đổi lấy là lừa gạt ruồng bỏ, cho dù là ai cũng trùng lòng. Hắn không gặp một cảnh sát giết một cảnh sát, xem như là đã khoan dung.

Cô nghĩ nghĩ, xoay người, ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt chân thành tha thiết nhất nhìn đối mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của hắn, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng: “Anh biết không? Hàng năm có bao nhiêu người vì ẩu đả chém giết trong giới các anh mà chết, tính trung bình tuổi còn không vượt quá hai mươi lăm. Trong đó còn có rất nhiều người phụ nữ, những đứa trẻ vô tội ... Bạn gái của anh thật sự rất đẹp, cũng thật sự rất yêu anh. Tôi nghĩ anh nhất định cũng rất yêu cô ấy, nếu không anh sẽ không ở lại đây chờ cô ấy, không làm mọi việc theo cô ấy ...”

Cô liếc mắt nhìn hộp nhẫn kim cương phía trong xe, than nhẹ: “Cô ấy nhất định đang đợi anh đeo chiếc nhẫn này vào tay mình. Anh đã mua, vì sao không đưa cho cô ấy? Có phải hay không sợ cô ấy cũng giống anh, đi nhầm đường sẽ không quay được đầu?”

Cửa kính xe phản chiếu sườn mặt Hàn Trạc Thần. Hắn nhìn cô, im lặng, thu lại ý cười, chăm chú. Sâu trong ánh mắt hắn, cô nhìn thấy một sự kinh ngạc.

Hắn cô đơn, hắn một lòng hướng thiện, nhưng lại làm người xấu trong mắt tất cả thế giới này. Không ai có thể hiểu được sự bất đắc dĩ của hắn, sự kiên nhẫn của hắn, ngay cả người anh em của hắn, cả người phụ nữ của hắn cũng không hiểu được sự giằng xé đó.

Cô bỗng nhiên rất muốn giúp hắn, giúp hắn đi ra khỏi bóng đêm, giúp hắn thực hiện nguyện vọng “làm cảnh sát”, một nguyện vọng nhỏ bé mà xa vời.

Cô nói: “Tôi không ngại nói cho anh, trong thời gian này ngành sẽ mạnh tay trong việc quét sạch xã hội đen, không lâu nữa sẽ có một số lớn đặc công được phái đến khu này, mục tiêu chính là Khi Dã. Anh hợp tác với tôi, đợi sau khi tiêu diệt Khi Dã, tôi cam đoan công khai hồ sơ của anh. Đến lúc đó, cho dù anh có muốn làm cảnh sát hay không, anh cũng có thể thoát ly khỏi giới ...”

“Tôi rất cục hiểu, An Dĩ Phong thông minh như vậy, vì sao lại có thể vì cô mà nhất thời hồ đồ!”

“Tôi với An Dĩ Phong đó là ...”

Khóe môi Hàn Trạc Thần khẽ cong lên, một vòng cung hấp dẫn, cả người tỏa ra một khí chất bất phàm: “Có phải mỗi người đàn ông bị cô lợi dụng, đều nghĩ rằng cô rất tốt với bọn họ?”

“...” Cô giật mình, nhất thời nghẹn lời.

Cô nhìn thấy Hàn Trạc Thần mở cửa, chuẩn bị lên xe, vội vàng kéo hắn: “Anh cho dù không tin tôi cũng nên tin cảnh sát Vu. Cho tới bây giờ ông ấy còn ghi lại tất cả những thành tích của anh. Ông ấy còn chưa bỏ cuộc, còn chờ đợi cơ hội giúp anh bỏ tù theo chính ...”

“Xin lỗi, tôi không tin bất kì người nào!”

Cô nuốt nước miếng, đành một ăn cả ngã về không, dùng cách duy nhất còn lại có thể trao đổi cùng Hàn Trạc Thần: “Cho dù tôi lợi dụng anh, nhưng chúng ta có thể để hai bên cùng có lợi, không tốt sao?”

“Hai bên cùng có lợi?”

“Tôi nghe nói Lôi lão đại đã chuẩn bị dưỡng lão. Anh là người ông ta tín nhiệm nhất, có thể tiếp quản sự nghiệp cùng tay chân của ông ấy ngoài anh còn có ai? Nếu Khi Dã sụp đổ, trong giới sẽ không ai dám cùng anh đối đầu!”

Nhìn được vẻ mặt kinh ngạc của Hàn Trạc Thần, cô nắm chắc cơ hội tiếp tục: “Anh chỉ cần âm thầm cung cấp tang chứng, là có thể dễ dàng loại bỏ Khi Dã, có sao không làm?”

“Cô cho rằng nào tôi không lớn lên sao?” Hàn Trạc Thần cười lạnh hất tay cô ra, “Sau khi diệt Khi Dã, mục tiêu kế tiếp của các người chính là tôi!”

“Không phải! Giới xã hội đen chém giết không ngừng, là bởi vì sự đối đầu của các bang phái, chấm dứt sự đối đầu này là phương pháp tốt nhất chứ không phải là tiêu diệt tất cả, mà người có thể một tay che trời, chỉ có anh! Mục tiêu lần này của chúng tôi thực sự chỉ có Khi Dã.”

Nụ cười trào phúng ở khóe miệng Hàn Trạc Thần biến mất, nheo mắt từ trên xuống dưới nhìn cô.

“Khó trách An Dĩ Phong bị cô hại thành như vậy, còn khăng khăng một mực yêu cô. Cô thật không tầm thường!”

Cô nhìn thấy Hàn Trạc Thần ngồi vào trong xe, chuẩn bị rời đi, liền lĩnh chạy ra chắn đường, ngăn cản hắn.

“Coi như tôi xin anh, anh giúp tôi một lần.”

Dù Hàn Trạc Thần một câu cuối cùng cũng không nói, cô vẫn sẽ kiên trì đến cùng. Bây giờ, trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ. Cô không báo đáp được tình cảm của An Dĩ Phong, không thể ở bên cạnh hắn, ít nhất cô cũng có thể hết sức giúp hắn giữ lại mạng sống, bằng cách của hắn để hắn thực hiện được chuyện hắn muốn làm.

“Tránh ra!”

“Tôi không có thời gian, ngoài anh ra không ai có thể giúp tôi ... Cho dù anh có yêu cầu gì tôi cũng có thể chấp nhận. Chỉ cần anh đưa cho tôi chứng cứ phạm tội của Khi Dã.”

“Yêu cầu?” Hắn kéo cửa kính xe xuống, hứng thú đánh giá, “Cái gì cũng chấp nhận?”

“Phải!”

“Nếu tôi yêu cầu cô trở thành tình nhân của An Dĩ Phong thì sao?”

“Cái gì?”

Yêu cầu này thực ngoài dự kiến của cô, chưa bao giờ cô tính đến trường hợp này. Làm tình nhân? Ý của hắn chính là: Cô ở trước mặt người khác làm như không có việc gì, ở lúc không có người mặc cho An Dĩ Phong ta cần ta cứ lấy sao?

Cẩn thận nghĩ lại cũng không có gì không tốt, sẽ không bị người khác phát hiện, cũng không cần suy nghĩ đến áp lực, lại càng không liên lụy gì đến ba.

Có thể cùng hắn, làm tình nhân của hắn ...

Cô đang nghĩ gì vậy? Điều này sao có thể?

Cô lắc đầu nói: “Tôi hiểu An Dĩ Phong, bằng cá tính của anh ấy, anh ấy tuyệt đối sẽ không chấp nhận làm chuyện lén lút như vậy?”

“Tôi so với cô càng hiểu cậu ta hơn! Cậu ta sẽ!”

“Nhưng là.....”

“Hắn hiện tại ở bệnh viện của thánh giáo đường(1), cô trước tiên đến chăm sóc hắn, sau đó đến tìm tôi.”

Tư Đồ Thuần nghe được hai chữ bệnh viện, không còn nhớ được gì, bằng tốc độ nhanh nhất lao ra khỏi bãi đỗ xe...

(1) Bệnh viện của nhà thờ thiên chúa giáo.

13. Chương 14

Dọc đường đi, Tư Đồ Thuần nhìn khắp nơi chỉ là màu trắng tang tóc, giống như những thứ kinh hoàng cô thấy trong cơn ác mộng đêm qua. Cô cuống quýt chạy tới bàn tiếp tân bệnh viện, giật lấy bản ghi chép của một vị y tá, vội vàng tìm kiếm phòng bệnh của hắn. Y tá kia nhìn thấy cảnh phục trên người cô, một mực phớt lờ, không nói hai lời.

Mất cô mờ đi, vội vàng định thần lại chạy đến, từ bên trong cánh cửa gỗ truyền ra giọng nói quen thuộc: “Cái gì? Bất tới đến uống trà giải thích với tên khốn nạn nào? Anh ta sao ngay cả cái này cũng có thể nói ra? Còn ở sau lưng đâm tôi một dao!”

“Phong ca, anh bớt giận, Thần ca cũng vì muốn tốt cho anh. Anh ấy hi vọng anh cùng Khi Dã có gì hiểu lầm thì gặp mặt giải thích ...”

“Vậy anh ta đi mà nói, tôi có chết cũng không chấp nhận!”

“Thần ca cũng nói như vậy. Anh ấy nói nếu anh không muốn đi, anh ấy sẽ thay anh đi ...”

Trong phòng lại im lặng, cô đi đến bên cửa, giọng nói An Dĩ Phong lại từ bên trong vang lên: “Thần ca đâu? Anh ấy sao không đến gặp tôi?”

Một giọng nói mang theo ý cười trả lời: “Thần ca nói: Không muốn nhìn thấy anh ... anh ấy sợ nhìn thấy bộ dáng anh chết không được sống không xong thế này, sẽ không thể khống chế được đi xử lý Trác Diệu.”

“Mẹ nó! Câu này nghe còn giống tiếng người!”

Trong phòng truyền đến tiếng cười nhỏ, Tư Đồ Thuần cũng nhìn không được nở nụ cười. Cô nhẹ nhàng gõ cửa hai tiếng, không đợi bên trong trả lời liền mở ra. An Dĩ Phong dựa ở trên giường, mặc cho gương mặt trắng bệch, tóc hơi loạn, người trông nhợt nhạt rất nhiều, mặc một bộ đồ bệnh viện kẻ ô, nhưng là, hắn vẫn như vậy tuấn tú, chỉ cần liếc mắt một cái cũng làm cho người ta hít thở không thông.

Cửa mở ra nhanh chóng làm tất cả những người trong phòng đều bất ngờ. Tất cả những người đàn ông đều quay lại nhìn cô, thái độ khác nhau. Có người kinh ngạc, có người bàng hoàng, có người tỏ ra hứng thú. Chỉ có An Dĩ Phong, mặc nhiên quét mắt qua cô một lần, đưa tay cầm quyển sách trên bàn, chăm chú đọc, giống như bọn họ là hai người xa lạ chưa từng quen biết.

Cô đi đến trước giường, cô cũng không đau lòng, cũng không thấy khó khăn, ngược lại thấy thực may mắn. Hắn không bất tỉnh nhân sự nằm trên giường bệnh, hắn còn có thể nghe thấy cô nói chuyện, như vậy cô đã cảm thấy mãn nguyện.

“An Dĩ Phong ...” Giọng nói của cô vì vừa chạy vội mà trở nên khàn khàn.

Hắn không trả lời, lật trang tiếp theo, tiếp tục xem.

Lúc nhớ hắn, cô cảm thấy mình có bao nhiêu điều muốn nói mà vẫn chưa thể nói. Bây giờ thực sự gặp mặt, mới phát hiện những lời đó thật dư thừa. Có thể im lặng mà nhìn như vậy, cũng làm cho người ta cảm thấy thỏa mãn.

“Tại sao lại bị thương?”

Hắn nhìn quyển sách trong tay hỏi lại, “Có phải hay không mỗi lời tôi nói đều có thể làm bằng chứng trước tòa?”

“Bị thương ở chỗ nào? Nghiêm trọng không?”

“Cô có thể gặp bác sỹ để lấy báo cáo xét nghiệm.”

Tầm mắt của cô nhìn mắt một giây cũng không rời đi, ngay cả chớp mắt cũng không hề. Cô đã từng nó, có thể nhìn thêm một lần sẽ cố gắng nhìn thêm một lần. Bây giờ, cô biết mình đã sai, có những người một khi đã nhìn rồi sẽ không dời đi được tầm mắt.

Bên phải cô có một người đàn ông không quen biết không nhin được cười, cùng với người đàn ông ngồi trước giường An Dĩ Phong trao đổi một ánh mắt ám muội, thanh thanh cổ họng nói: “Phong ca, không làm phiền anh nghỉ ngơi, chúng em ra bên ngoài đợi.”

Nói xong, hần phát tay, tất cả những người trong phòng theo nhau ra ngoài.

Căn phòng chật chội, trong nháy mắt trở nên trống trải.

Tư Đồ Thuần ngồi trên ghế, bắt được cánh tay mạnh mẽ của hần: “Là người của Khi Dã làm? Anh sao lại trêu chọc hần?”

Hần rút tay về, lãnh đạm nói, “Bởi vì hần ghen tị tôi đẹp trai!”

Cô nhất thời kinh ngạc, sau một lúc lâu mới cười lên một tiếng. Hần thật đáng yêu, ngay cả tức giận cũng đáng yêu như vậy.

“Sách này ... Hay vậy sao?” Trang bìa của nó thật khó coi, là ảnh chụp một cô gái cười rất quyến rũ, tiêu đề rõ ràng làm cho người ta đỏ mặt, nội dung bên trong không cần nói có thể đoán được. Mà An Dĩ Phong xem cực kì nghiêm túc, bộ dáng chăm chú như đang xem sách giáo khoa.

“Đúng ...” Hần thuận miệng lên tiếng, ánh mắt nhìn trang sách tự nhiên ngẩn ra, ngay sau đó khuôn mặt tuần tú đỏ lên, ảo não trả quyển sách về bàn, miệng còn rủa thầm một câu: “Mẹ nó, để cho tôi xem cái gì thể không biết.”

Cô nhin cười, nghĩ giải thích với hần: “Chuyện ngày hôm qua ...”

“Dừng! Tôi mệt, phiền cô ngày mai quay lại lấy khẩu cung ...”

Trong tình huống này, cô quyết định rõ ràng trực tiếp tỉnh lược mấy cái kiểu như “Anh hay nghe em nói ...”, “Anh hãy nghe em giải thích ...” vô nghĩa. đi thẳng vào vấn đề. “Anh ấy là bạn tốt của anh trai em, em chỉ coi anh ấy là anh trai ...”

“Cảnh sát Tư Đồ, tôi đối với chuyện riêng tư của cô không có hứng thú.”

“Vậy anh đối với em ... Cũng không có hứng thú sao?”

“Không có.”

“Anh nói dối!”

An Dĩ Phong ngẩng đầu, thái độ lạnh lùng nhìn cô chằm chằm: “Xin cô đừng tự mình đa tình, tôi đối với cô một chút hứng thú đều không có. Không tin cô có thể thử xem, cho dù cô cởi sạch quần áo đứng trước mặt tôi, tôi cũng không muốn nhìn.”

“Thật không?”

Cô khẽ cắn môi, từng nút từng nút cởi bỏ cảnh phục, trước mặt An Dĩ Phong ngốc nghếch, cởi ra áo khoác, lại cởi cúc áo sơ mi. Làn da trắng ngần theo từng chiếc cúc áo lộ ra, dần dần phơi bày trước mắt An Dĩ Phong.

Mặc dù có chút khó khăn, Tư Đồ Thuần vẫn cắn răng đem từng chiếc cúc cởi bỏ. Khi cô chuẩn bị cởi áo sơ mi, An Dĩ Phong nhanh tay giữ lấy cô: “Anh sợ em rồi, anh có yêu em, anh không chịu nổi loại kích thích này đâu!”

“Anh không phải nói không có hứng thú sao?”

Tay hần nắm chặt cô có chút run lên, ánh mắt đỏ sẫm như đã muốn biểu lộ là hai chữ “Tính thú”.

“Em rốt cuộc muốn thế nào?”

“An Dĩ Phong, em ...” Cô nhìn hắn, cố gắng ổn định cảm xúc, bình tĩnh nói: “Em muốn làm tình nhân của anh.”

Hắn trừng lớn ánh mắt nhìn cô, biểu hiện đủ thấy hắn thất kinh đến chừng nào.

“Em đã suy nghĩ rồi, em không cần biết anh là sát thủ, cũng không để ý chúng ta có cùng một thế giới hay không. Chỉ cần không có người nào biết, chúng ta có thể cùng nhau ...”

“Ý của cô chính là để tôi và cô yêu đương vụng trộm?!” Sắc mặt hắn đanh lại, quát lên, “Cô cho tôi là cái gì?”

“Em, ý của em là ... Anh không phải rất muốn em sao? Đêm nay em có thể cùng anh.”

“Tư Đồ Thuần!” Hắn đột nhiên ngồi thẳng dậy, bởi vì khẽ động vào miệng vết thương, đau đến khuôn mặt trắng bệch. Hắn dùng tay giữ lấy phía sau lưng, mồ hôi lạnh trên mặt đầm đìa.

“Cô, cô!” Hắn vươn tay trái chỉ vào cô, tức giận đến ngay cả nói vài lần “Cô”, mới có thể tiếp tục: “Nếu tôi muốn tìm một người phụ nữ ngủ cùng, khắp nơi đều có!”

“Em biết!”

“Cô nghe rõ đây, An Dĩ Phong tôi thật lòng yêu cô! Muốn cùng cô ăn cơm, nói chuyện, cùng nhau sống. Tôi muốn mỗi lần mở mắt có thể nhìn thấy cô, về nhà có thể nhìn thấy cô, thậm chí mỗi giờ mỗi phút đều có thể nhìn thấy cô vui vẻ cười! Cô có thể không yêu tôi, nhưng cô có vị hôn phu vì sao không nói cho tôi biết? Luôn miệng nói cho tôi rằng chúng ta không phải cùng một thế giới, làm cho tôi trở thành một thằng ngu cố gắng tiến vào thế giới của cô!”

Trời ạ, cô đã nói những gì?

Cô che miệng mình, trái tim bị những lời của hắn cửa vào đau đớn.

“Em không phải có ý này ...”

“Vậy cô có ý gì?”

Hắn thật sự yêu cô, mà cô, đáp lại hắn cái gì? Một câu: Để cho tôi làm một cảnh sát tốt ... Yêu tôi, xin đừng làm phiền tôi, đâm thẳng vào tim hắn. Cô để cho hắn thấy cô cùng với người đàn ông khác một chỗ. Cô đuổi theo, hắn cũng chờ cô giải thích, nhưng cô lại vô tình nói một câu, xin lỗi!

Hắn không oán cô, không mắng cô, chỉ là im lặng rời đi.

Nhưng là, hôm nay, cô lại dường như chưa xảy ra việc gì đến đây yêu cầu làm tình nhân của hắn.

An Dĩ Phong giành cho cô một tình yêu chân thành như thế, cô lại hèn hạ dẫm nát coi không đáng một đồng.

“Xin lỗi, là em sai, anh tha thứ cho em được không?”

Hắn hít sâu một hơi nói: “Tôi biết! Ở trong mắt cô, tôi chỉ là một tên côn đồ. Nếu cô lấy, đương nhiên sẽ chọn người tiền đồ rộng mở tương lai sáng sủa kia. Tôi chẳng qua cũng chỉ là làm cho cuộc sống bình thần của cô thêm một chút kích thích ... Cô nên sớm một chút nói thật cho tôi, tôi sẽ không tiếp tục làm phiền cô ...”

“Không phải! Là em thật lòng yêu anh!” Cô không ngừng lắc đầu, cả người đều bị những gì hắn nói làm cho trống rỗng. Cô yêu hắn, cô cũng muốn mỗi ngày nhìn thấy hắn cười, nghe hắn nói chuyện. Nhưng cô cũng không có cách nào, nếu để cho ba cô biết cô muốn cưới An Dĩ Phong, ba cô thà đem cô đánh chết cũng không để cho cô làm chuyện ngu xuẩn đáng cười này.

Vì tình yêu này, cô đã một lần nữa lui bước, những gì có thể buông đều đã buông xuống, vì hắn làm tất cả. Cô không có cách nào, thực sự không có cách.

“Cảnh sát Tư Đồ, An Dĩ Phong tôi chỉ là nhân vật nhỏ bé, không gánh được loại yêu này của cô, làm phiền cô ra ngoài!”

“An Dĩ Phong.....”

“Tôi cần dưỡng thương, không muốn có người làm phiền.”

Cô đứng lên, trước mắt một mảnh hỗn độn, miễn cưỡng đứng vững, cười nói: “Xin lỗi, là em ích kỉ! Sau này em tuyệt đối sẽ không quấy rầy anh.”

Nói xong, cô ôm cảnh phục, một khắc cũng không dừng lại chạy ra khỏi phòng bệnh, trước ánh mắt tò mò của mọi người tiến vào thang máy. Trong thang máy, cô đau lòng ngồi xuống, ôm đầu gối thở dốc. Không thấy hấn, nhớ đến không có cách nào thở được! Thấy hấn, đau đến nỗi ngay cả thở đều không muốn!

Những gì cô mong không nhiều lắm! Chỉ là hấn còn sống, vui vẻ sống, chẳng sợ trong tay ôm người phụ nữ khác ...

Hi vọng nhỏ bé này cũng không được sao? Chẳng lẽ nhất định cô phải nhìn thấy An Dĩ Phong ra đi, giống như anh trai mình sao? Thang máy bệnh viện đi xuống so với tốc độ bình thường dường như chậm hơn rất nhiều. Ba tầng lầu mà thôi, vậy mà dài như một thế kỉ mới chịu dừng lại.

Nghe thấy tiếng chuông, cô mặc cảnh phục, đứng thẳng đợi cửa thang máy mở ra ...

“Anh đồng ý!!!”

Thời gian bỗng chốc dừng lại, cô đứng trong thang máy, còn An Dĩ Phong đứng bên ngoài, một câu cũng không nói nên lời.

Ở lúc cửa thang máy sắp đóng lại, An Dĩ Phong lách người tiến vào: “Em nói như thế nào liền làm như vậy!”

“Vì sao?”

“Anh yêu em!” Hấn đáp lại không chút do dự, giọng nói khàn khàn làm cho người ta tan nát cõi lòng.

Cô tiến lại hôn lên môi hấn, mang hết say đắm cả đời hôn hấn. Đã lâu rồi cô nhớ nhung hơi thở này, bờ môi này. Có được bây giờ đã là thỏa mãn, làm sao còn dám mong đến thiên trường địa cửu?

“Tiểu thuần ...” Hấn than nhẹ tên cô, giọng nói như thỏa mãn, “Em có vị hôn phu có thể không nói cho anh biết, nhưng ngày nào đó, em có chồng nhất định phải nói cho anh biết ... Làm tình nhân còn có thể, sau này làm người tình ngoài giá thú của em, còn lâu!”

Cô ôm lấy vai hấn, trịnh trọng nói: “Chỉ cần anh yêu em, em sẽ mãi mãi một mình. Em sẽ không lấy bất kì người nào, trừ khi anh không cần em!”

14. Chương 15

Nếu tình yêu là một liều thuốc mê thì tình yêu vụng trộm chính là một viên thuốc độc, bất cứ người nào nếm phải, đều thần trí điên đảo, muốn ngừng mà chẳng thể.

Tư Đồ Thuần không yên lòng nghe xong một chút việc trong phòng họp, nhanh chóng chạy đến siêu thị. Chẳng những mua một con gà, còn cùng với thím bán hàng hỏi han mất hơn nửa giờ, ghi ghi chép chép so với hội nghị ban nãy còn nghiêm túc hơn gấp mấy lần. Mua thêm rất nhiều gia vị, về nhà xong ngay cả cơm cũng chưa ăn mà cẩn thận dựa vào kinh nghiệm của người khác vừa học được, kiên nhẫn nấu một nồi canh gà.

Trải qua một chiến dịch thảm thiết trong phòng bếp, con gà đáng thương đành bỏ mình trong lò nướng. Cô lại đi mua một con gà khác trở về. Sau năm giờ trường kì kháng chiến, rốt cuộc thành công làm ra một bát canh. Liền đó, cô từ trong túi rút ra bộ đồng phục y tá lấy được từ bệnh viện hồi sáng, mặc vào, cẩn thận ôm hộp canh gà bắt đầu đi.

Ban đêm, ngã tư đường tĩnh lặng, những ngọn đèn đường như sáng hơn mọi ngày, đến cả những ngọn gió cũng dịu dàng e ấp. Bữa tối ngay đến mì pha cũng chưa ăn, cô nhẹ nhàng bước nhanh, một khúc tình ca không tự giác ngân lên trong miệng.

Đi vào bệnh viện, cô đeo khẩu trang, vội trộm đẩy một xe chứa thuốc, lặng lẽ đi đến cửa phòng An Dĩ Phong.

Xuyên qua vết thủy tinh rạn, cô nhìn thấy hai tên thủ hạ của An Dĩ Phong đã nằm trên sofa ngáy như sấm. Mà hẳn vẫn còn chưa ngủ, tựa ở bên giường cầm điều khiển từ xa không ngừng đổi kênh. Cô lấy điện thoại ra, gọi vào máy hân.

Điện thoại vừa thông, An Dĩ Phong lập tức ném chiếc điều khiển trong tay, cầm lấy điện thoại.

Cô hạ giọng hỏi: “Đã ngủ chưa?”

“Mười hai giờ rồi, anh không ngủ thì còn làm cái gì?”

“Em tưởng anh đang đợi điện thoại của em.”

“Ha! Anh đâu có rảnh như vậy!”

“Vậy anh ngủ đi, ngày mai chúng ta nói chuyện tiếp.”

“Chờ một chút.” Cô nhìn trong phòng bệnh thấy An Dĩ Phong đang vò tóc, biểu tình khó chịu lại bất đắc dĩ, “Em bận đến nỗi sống chết của anh cũng không quan tâm?”

“Khi nào rảnh em đến thăm anh!”

“Khi nào?”

“Em cũng không biết chính xác ...”

“Tùy em, anh đi ngủ!”

Trong phòng, hân khép di động lại, ngón tay nắm chặt điện thoại, nện một quyền trên thành giường thép. Bởi động đến miệng vết thương, hân liền cắn răng chịu đau.

Ngoài cửa, cô nhìn hân, đôi mắt như có nước. Cô nghĩ trêu đùa hân là chuyện cực kì thủ vị, bây giờ mới viết so với tra tấn còn đau hơn gấp nhiều lần.

Cô lau khóe mắt, sờ sờ khẩu trang trên mặt, làm như không có việc gì đẩy xe vào phòng bệnh.

An Dĩ Phong thấy cô đầu tiên là ngăn người, lập tức khó hiểu hỏi: “Tiu sao khuya như vậy còn đổi thuốc?”

“Đúng!”

Cô đi đến bên giường. ngồi xuống lấy canh gà ở phía dưới xe, nghĩ đến làm cách nào cho hân bắt ngờ, bù lại chuyện vừa rồi. Không nghĩ tới, An Dĩ Phong bỗng đưa cánh tay lôi cô lại, khẽ vuốt ve vai cô. Cả người Tư Đồ Thuần run lên, vừa định đứng dậy, An Dĩ Phong đột nhiên kéo mạnh, làm cô ngã vào giường. Hân xoay người đặt lên người cô.

“Tiểu Nhã, đêm nay tình nhân của anh không đến, em ở cùng anh được không?” Giọng nói cùng ánh mắt hân ngả ngớn.

Trước mắt cô tối đen, hai con ngươi nóng lên như có lửa thiêu. Cả người bất động thất thần như trong mơ. Cô thể nào cũng không thể tin được, An Dĩ Phong ở trước mặt cô thể thốt son sắc, tình sâu nghĩa nặng, sau lưng cô lại là như thế này.

Hân cởi bỏ một chiếc cúc áo cô, nháy mắt xấu xa: “Em yêu, anh đảm bảo làm cho em so với tối qua còn khó sống hơn ...”

Cô quên cả phản kháng, trợn to đôi mắt tuyệt vọng nhìn người đàn ông xa lạ trước mắt, cố gắng hít thở, mỗi một hơi đều cảm thấy đau xót. Bức tranh tình yêu viên mãn trước mắt bị xé tan tành từng mảnh, ngôi nhà hạnh phúc như sụp đổ làm cô tan nát ...

“Thật chẳng vui!” An Dĩ Phong buông tay, gỡ khẩu trang của cô ra: “Nhìn em ghen một chút cũng không đáng yêu.”

“Anh!” Cô thở hổn hển, nỗi khiếp sợ vẫn còn đọng lại, muốn cười, lại muốn ôm hân khóc thật lớn.

Hắn vuốt ve mặt cô, tóc cô, nhíu mày, “Từ sau không được làm loạn, bộ dáng em ghen thực làm cho người ta đau lòng!”

Cô cuối cùng cũng ổn định hơi thở, nũng nịu: “Anh ... sao có thể như vậy?”

“Rõ ràng em đùa giỡn anh trước.”

Nhắc tới chuyện vừa rồi, Tư Đồ Thuần vội vã cầm lấy tay hắn, sờ mu bàn tay sưng đỏ, “Có đau không?”

“Đau! Quan trọng là đau một cách oan uổng!”

“Em sau này không vậy nữa, một chút cũng không lãng mạn!”

“Vậy ... chúng ta ... lãng mạn nhé ...” Hắn chậm rãi tiến tới gần, ngón tay cũng không chịu để yên hưởng chiếc cúc áo thứ hai của cô.

....

Tư Đồ Thuần quay mặt, gạt tay hắn, “Đừng làm loạn! Có người ...”

An Dĩ Phong quay đầu nhìn hai nhân vật phụ trên sofa ngủ như lợn chết, thấp giọng rửa một câu, lưu luyến không muốn buông tấm thân mềm mại trong người ra.

Cô ngồi xuống, lấy trên xe chiếc hộp giữ nhiệt, mở ra, đưa đến trước mặt hắn, “Em nấu canh gà cho anh, nghe nói bệnh nhân đều ăn cái này.”

Hắn đỡ lấy, canh gà nóng bốc khói nghi ngút đọng lại ở mi hắn, thóa thành những hạt nước trong suốt. Hắn nhắm mắt lại, nói: “Lãng mạn! Thật lãng mạn hết nói!”

Hai tên đang ngủ trên ghế sofa đột nhiên đứng lên, thấp giọng: “Thật chịu không nổi hai người! Thật buồn nôn hết nói!”

An Dĩ Phong tiện tay cầm quyển sách ném qua: “Cút đi!”

Hai tên kia vội vã chạy ra, lúc đóng cửa còn không quên bỏ lại một câu: “Phong ca, hành động nhanh chút, bên ngoài lạnh lắm a!”

“Hôm nay buổi tối có đông chết cũng đừng nghĩ đi vào!”

.....

Cô giận dữ trừng mắt nhìn hắn, tay lại múc một thìa canh, giúp hắn uống.

“Thế nào? Có phải không ngon hay không?” Cô sốt ruột nhìn vẻ mặt của hắn thăm dò.

“Ngon lắm!”

“Thật sao?” Cô cười thật tươi: “Lần đầu tiên em nấu, chỉ sợ anh không thích.”

Hắn ngẩng nụ cười của cô thật lâu, lại cúi đầu chăm chỉ ăn canh, đến khi một giọt cũng không còn mới nói: “Anh bị người khác chém, không phải một trăm lần thì cũng có mấy chục lần, nhưng đây là lần đầu tiên được ăn canh gà.”

“Vậy về sau em ...” Cô ngừng lại, sửa miệng: “Về sau không nên hơi chút lại cùng người khác liều mạng. Hàn Trác Thần nói rất đúng, nên giáp mặt với Khi Dã giải thích. Mặt mũi quan trọng hay mạng quan trọng?”

“Nếu anh sợ chết sẽ không đi con đường này.”

“Em sợ!” Cô nắm lấy tay áo hắn cầu xin: “Em biết anh vì sao lại chống lại Trác Diệu. An Dĩ Phong, anh vì em, em hiểu. Anh rất tốt với em, em hiểu! Nhưng chuyện của em em sẽ tự biết cách giải quyết, không cần anh quan tâm!”

“Tin anh, anh có năng lực giúp em báo thù.”

“Báo thù? Hắn không sống được ... vậy liệu anh còn sống? Coi như là vì em, cho dù thế nào anh đều phải sống.” Cô lôi cánh tay hắn, lắc mạnh: “Đồng ý với em!”

Hắn ôm bờ vai nhu nhược của cô, “Được! Anh đồng ý!”

“Vậy anh đi giảng hòa cùng Trác Diệu đi, không nên đắc tội với hắn.”

“Được!”

Cô hài lòng nở nụ cười. Cười đến trong sáng, xinh đẹp. An Dĩ Phong si mê nhìn cô, đưa tay cởi chiếc mũ y tá. Mái tóc dài của cô trút xuống, lơ đãng trên màu áo trắng, càng trở nên quyến rũ ...

Tay hắn xuyên vào làn tóc cô, giữ chặt lấy gáy. Tư Đồ Thuần phát hiện ánh mắt hắn đại đi, bất an lùi về phía sau: “Muộn rồi, anh ngủ đi, tối mai em lại đến thăm anh!”

Cô vừa muốn đứng lên, liền bị An Dĩ Phong giữ chặt lấy cổ tay: “Tiểu Thuần, em mặc đồ y tá đẹp hơn mặc cảnh phục.”

“Thật không?” Cô cúi đầu sửa lại chiếc váy liền áo màu trắng noãn, thẹn thùng cúi thấp: “Vậy từ sau mỗi lần em gặp anh đều mặc như vậy.”

“Vẫn là thôi đi!”

“Tại sao?”

“Em có xem qua một bộ phim?” Hắn liếc mắt nhìn bộ váy y tá trên người cô bất bình, thanh giọng nói: “Sự quyến rũ của phái đẹp!”

“.....”

“Em trong chốc lát thì mặc cảnh phục, trong chốc lát lại mặc đồ y tá, tự chủ của anh cho dù ... cũng sẽ ...” Hắn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn e thẹn của cô, giọng nói dịu dàng trầm ấm, “Không thể không chế được.”

Cô cố gắng kéo chiếc váy ngắn, nhưng thế nào cũng không che được cặp chân dài thon thả. Ngắc đầu nhìn đôi mắt đầy dục vọng của hắn, còn chưa kịp phản ứng, cô đã thấy đôi môi nóng cháy của An Dĩ Phong tiến sát đến, mạnh mẽ đặt lên môi mình.

Đầu óc cô ong lên một trận, cô khẽ nằm xuống, nhắm mắt lại. Hắn cũng không cho cô cơ hội đổi ý, thân hình trắng kiện tiến tới. Dục vọng khó cưỡng lại, hắn không thật dịu dàng, nhưng cũng không mãnh liệt như lần đầu. Cô chủ động hé môi, để hắn tiến vào quần lấy ... Hôn đến nơi nóng bỏng, tay hắn từ vai cô di chuyển xuống, ngang qua ngực, đến thắt lưng, đùi ... tiến vào trong váy. Đầu ngón tay lạnh lẽo lại từ đùi bắt đầu đi lên.

Cô sợ hãi khép hai chân lại, thân mình run rẩy theo những đầu ngón tay lạnh lẽo của hắn ... Trong lúc mê man, cô mở mắt, như tỉnh lại từ cõi mộng nhìn khuôn mặt trong gang tấc kia ... Khuôn mặt của người cô ngày đêm thương nhớ ... Cô có chút bối rối không hiểu được. Cô muốn dâng hiến lần đầu tiên của mình cho hắn, ngay tại chiếc giường thép bệnh viện lạnh lẽo này?

Cô biết mình không thể lấy hắn, cho nên ngay từ đầu đã quyết định sẽ hưởng thụ tình yêu không có kết quả này. Cô đã chuẩn bị tâm lý, chỉ cần An Dĩ Phong muốn, cô có thể không suy nghĩ trao mình cho hắn. Nhưng là, ở bệnh viện cũ nát này, nơi nơi tràn ngập mùi cồn khó chịu sao? Bọn họ yêu đương vụng trộm, nhưng cũng không nên xuê xòa chẳng phải sao?

An Dĩ Phong nhìn thấy khuôn mặt bàng hoàng của cô, khẽ buông ra: “Sao vậy?”

“Không có gì, em ...” Cô thở dồn dập, run giọng nói: “Em hơi sợ, lần đầu tiên ...”

“Lần đầu tiên? Em ... chưa cùng hắn ... làm sao?”

Đáy lòng cô trùng xuống, mở miệng cũng không phát ra tiếng, vẻ mặt mất mát lắc đầu. An Dĩ Phong rút tay, chống người ngồi xuống, trong ánh mắt cũng không phải là sự hưng phấn như cô tưởng tượng.

Cô nghĩ hắn còn tức giận, vội vàng giải thích: “Em đã nói với anh, em chỉ coi anh ấy là anh trai.”

Hắn thở dài, nằm ở trên giường, vỗ vỗ khoảng trống bên cạnh: “Đã khuya, ngủ đi.”

Cô nằm bên gối hắn, cố gắng nghĩ xem mình làm sai cái gì, càng nghĩ lại càng thấy loạn.

Một lúc lâu sau, cô nghĩ An Dĩ Phong đã sớm ngủ, hần lại bỗng nhiên mở miệng: “Lần đầu tiên của em nên để cho người có tư cách cưới em làm vợ.”

“Em không sao cả.” Hai tay cô ôm chặt thắt lưng hần, không thể nhanh hơn, như thể chỉ có như vậy, hần mới ở sát cạnh cô.

“Em nếu không sao, sẽ không giữ mình đến tận bây giờ.” Hần ôm thân thể mềm mại của cô, cười nói: “Đối với người phụ nữ mình yêu, đàn ông đều nói không để ý cô còn có lần đầu tiên hay không, nhưng thật ra... rất để ý ... Anh không muốn em một ngày nào đó sẽ hối hận.”

“Em không hối hận!”

“Em là người con gái tốt, anh không có phúc cưới em, cũng không thể làm hỏng cuộc đời em.”

Cô tiến vào trong lòng hần, nắm chặt chần, nhin không để nước mắt chảy xuống. “Anh đừng đối với em tốt như vậy.”

“Tiểu Thuần, rong chơi qua rồi, cưới anh ta đi, sinh cho anh ta một đứa nhỏ, sống thật tốt. Phụ nữ, rốt cuộc cũng cần một gia đình, một người đàn ông bên cạnh che chở.”

“Em không cần! Em có thể không cần gia đình, không cần người đàn ông kia, em chỉ cần mỗi khi muốn đều có thể nhìn thấy anh!”

“Em có thể yêu anh bao lâu? Một tháng, hai tháng? Một năm, hai năm? Cho dù là tám năm, mười năm, thì sao? Chúng ta ... chung quy là không có kết quả.”

Cô ngẩng đầu nhìn, trong bóng tối, mắt hần càng thêm thê lương. Cô hỏi lại: “Vậy anh có thể yêu em bao lâu? Có thể yêu em mười năm sao?”

“Không biết.”

Cô nuốt cay đắng vào lòng, ý nghĩ nóng lên, thuận miệng hứa hẹn: “Nếu anh có thể yêu em mười năm, em lấy anh.”

“Mười năm?”

“Đúng, mười năm sau ba em về hưu, xuất ngoại dưỡng lão, em cũng sẽ từ chức đi cùng ông. Đến lúc đó, anh nếu còn yêu em, hãy tìm em, em nhất định lấy anh.”

“Những lời như vậy không thể tùy tiện hứa hẹn.”

Cô ngồi dậy, vô cùng kiên định nhìn lên trời: “Tư Đồ Thuần tôi thề với trời, mười năm sau, chỉ cần An Dĩ Phong đến tìm tôi, tôi sống sẽ cưới anh ấy, tôi chết, bia mộ cũng sẽ khắc năm chữ phu nhân An Dĩ Phong!”

“Cám ơn!”

Đêm hôm đó, là thời khắc cả đời này An Dĩ Phong cũng không thể nào quên.

Đó là lần đầu tiên trên đời này hần cảm thấy mình là người đàn ông hạnh phúc. Cho dù là cô để cho hần lời hứa hẹn mười năm hư ảo, hần cũng cảm thấy mãn nguyện. Ít nhất cô cũng chấp nhận lấy hần, cho hần hi vọng vào tương lai một ngày nào đó ...

Đêm ấy, cô từng xoa ngực hần, đỏ mặt hỏi: Rốt cuộc có muốn cô hay không.

Lúc hần lắc đầu, dòng máu như sôi trào, thiêu đốt.

Hần nói với cô: không phải hần không muốn, mà là lần đầu tiên quý giá của cô không thể ở trên giường bệnh viện tồi tàn lạnh lẽo này. Hần phải dưỡng bệnh tốt, chọn một buổi tối lãng mạn, để cho cô trải nghiệm một lần giao hòa tuyệt vời giữa tình yêu và dục vọng ...

Cô cười duyên dáng, ở trong lòng hần nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Hần ôm cơ thể thơm mát của cô, một đêm thức trắng. Đầu óc không chịu khống chế ảo tưởng bọn họ một lần giao hòa tuyệt vời giữa tình yêu và dục vọng.

Lúc bình minh, hắn nghe thấy cô nói mơ: “Anh trai! Đúng vậy! Anh ấy là người đáng để em yêu, anh hãy tin vào sự lựa chọn của em ... Em sẽ không nhìn lầm! Anh ấy xứng đáng!”

Hắn lặng lẽ hôn lên môi cô, nói: “Em sẽ không nhìn lầm, cả cuộc đời này anh sẽ không phụ em!”

Cô ở trong mộng, cười xinh đẹp như ánh trăng huyền ảo thuần khiết.

15. Chương 16

Sáng sớm, Tư Đồ Thuần vừa mới đi, Hàn Trạc Thần đã đến, còn mang theo một ly sữa đậu nành của quán trà Vu Ký mới.

Hắn đánh giá một lượt, thấy An Dĩ Phong khí sắc vô cùng rạng rỡ, lại nghiêng ngả nhìn đóng chặn hỗn độn trên giường, “Còn tưởng cậu bị thương thành cái dạng nào, thì ra không việc gì mà cũng bám ở bệnh viện giả chết!”

An Dĩ Phong uống một ngụm sữa đậu cười nói: “Em không ở bệnh viện vài ngày giả chết, họ Trác có thể xuống giọng hay sao!”

“Coi như cậu thức thời!” Hàn Trạc Thần ngồi bên giường hắn, nhìn thoáng qua vài sợi tóc dài rơi bên gối, tiếp tục nói: “Đại ca đã thay cậu ra mặt nói chuyện cùng Trác Cửu, đem địa bàn Lan phố tặng cho Khi Dã. Trác Cửu coi như nể tình, giữ lại mạng cho cậu.”

“Đại ca đem địa bàn Lan phố cho Khi Dã?!” An Dĩ Phong thực nghi mình nghe lầm. Lan phố là nơi Lôi lão đại lập nghiệp, làm ăn kiếm chác của bọn họ tất cả đều ở đây, ngay cả hộp đêm của hắn cũng nằm trong số đó. Nhả ra Lan phố, cùng với việc rời khỏi giới xã hội đen có gì khác nhau?

Hàn Trạc Thần gật gật đầu, biểu tình có chút nghiêm trọng, “Nhưng Trác Diệu vẫn không chịu từ bỏ ý đồ, kiên trì bắt cậu phải đến kính trà bồi tội, hơn nữa không cho phép cậu dẫn người theo ... Theo như tân binh của hắn, chắc sẽ phải đánh gãy cậu một chân.”

An Dĩ Phong ngồi thẳng, nhìn thoáng qua chân mình, thở dài một hơi: “Thần ca, anh yên tâm, em biết nên làm thế nào.”

Hàn Trạc Thần khoát tay với mấy tên thủ hạ ở sau, vài người lên tiếng, chạy ra canh cửa.

“Phong ... đồng ý với tôi, cho dù như thế nào đều phải nhẫn!” Hàn Trạc Thần cúi người sát vào hắn, dùng giọng nói chỉ hắn có thể nghe được: “Chờ chuyện này chấm dứt, tôi giúp cậu giải quyết Trác Cửu.”

Lúc Hàn Trạc Thần nói ra những lời này, khóe miệng dẩu ý cười, lông mi cụp xuống che khuất ánh mắt. An Dĩ Phong bỗng thấy một loại khí lạnh, làm cho người ta khó thở. Đây là lần đầu tiên hắn thấy Hàn Trạc Thần thực sự tức giận, giống như một con mãnh thú phá cửa mà ra, tàn nhẫn dẫm đạp lên cả những thứ xung quanh.

An Dĩ Phong cười gượng hai tiếng, đánh vỡ không khí bức người này, “Anh lại làm trò gì, đừng để cho bọn Khi Dã đem cả hai chân anh đánh gãy.”

“Cậu cho rằng tôi ngu như cậu?!” Hàn Trạc Thần không chút kiêng kị, khinh bỉ nhìn hắn, “Tôi muốn làm, đương nhiên sẽ làm cho thần không biết, quỷ không hay!”

An Dĩ Phong không để ý đến sự châm chọc của Hàn Trạc Thần, hạ giọng hỏi: “Đại ca biết không?”

“Đại ca muốn về dưỡng lão, từ sau không để ý đến những chuyện này.”

“Ý của anh là?”

“Từ hôm nay trở đi, cuộc sống của cậu sẽ không còn nhàm chán ...”

Hàn Trạc Thần tuy rằng không nói rõ, nhưng An Dĩ Phong đã ngầm hiểu được. Lôi lão đại nhả địa bàn Lan phố, như vậy là đã chấp nhận bước chân ra khỏi giới.

Kế hoạch bọn họ trù tính đã lâu cuối cùng thì cũng có thể thực hiện được!

“Tốt rồi! Cậu nghỉ ngơi một lát đi, ngày mai tôi lại đến.”

“Từ từ ...” An Dĩ Phong chần chờ một chút, hỏi: “Thần ca, phụ nữ có thể bị thay đổi hay không?”

“Có, cô ấy giây trước có thể yêu cậu, giây sau cũng có thể yêu người đàn ông khác!”

“Nói như vậy, cô ấy hôm qua nói không muốn gặp lại, hôm nay cũng có thể chạy tới nói: Em yêu anh?”

“Tại sao hỏi như vậy?”

“Tư Đồ Thuần ngày hôm qua tìm đến đây, cô ấy nói muốn làm tình nhân của em.” Giọng nói An Dĩ Phong trở nên có chút bất đắc dĩ, “Em đoán không ra cô ấy nghĩ gì.”

“Đã đưa đến tận cửa như vậy thì cậu cứ nhận đi. Chơi xong, cậu sẽ phát hiện cô ta cùng những cô gái khác chẳng có gì khác nhau cả!”

“Nếu chơi không xong thì sao?”

Hàn Trạc Thần không trả lời, mà hỏi hắn một vấn đề khác: “Cho cậu ăn thịt nướng, ăn ba năm, cậu có chán hay không?”

“Ba ngày có thể làm em muốn chết.”

“Đàn ông, không ăn được thịt nướng, nghe thấy sẽ thêm muốn ... Ăn được rồi, sẽ là như vậy thôi.”

“Có lẽ!” An Dĩ Phong nhẹ nhàng sờ chiếc gối, trên mặt dường như còn lưu lại hơi ấm của cô.

Hắn mới hai mươi tuổi, lần đầu tiên yêu một cô gái. Hắn không biết Hàn Trạc Thần nói đúng hay không, cũng không biết được tình yêu của mình đối với Tư Đồ Thuần rốt cuộc kéo dài được bao lâu ...

Điều duy nhất hắn biết là, hôm nay, hắn toàn tâm toàn ý yêu cô, nguyện vì cô làm bất cứ chuyện gì ...

Hàn Trạc Thần đi ra phòng bệnh, hắn không dùng thang máy, mà đi cầu thang bộ, vừa đi, vừa gọi điện thoại.

“Tôi ở phòng 309 khách sạn Việt Hoa đợi cô.”

Một giờ sau, Tư Đồ Thuần mặc váy ngắn màu đen đứng hẹn đến trước.

Tuy rằng hẹn ở nơi mờ ám như khách sạn, nhưng Hàn Trạc Thần ngồi ở trên sofa, quần tây áo sơ mi ăn mặc chỉnh tề, rõ ràng tỏ ý tôn trọng. Hắn mở miệng liền đi thẳng vào vấn đề: “Tôi cho cô một tháng bố trí, ngày ba mươi tháng sau là đại thọ Trác Cửu sáu mươi tuổi, tôi sẽ nói cho cô biết toàn bộ vũ khí của Khi Dã giấu chỗ nào ...”

“Vì sao nhất định phải đợi ngày đó?”

“Đến lúc đó, người của cô có thể biết được mặt của tất cả bọn Khi Dã, một tên cũng không chạy được.”

“Bắt bọn chúng thì dễ, nhưng tố cáo bọn chúng cần phải có đủ căn cứ.”

“Để tôi thử xem.”

“Được, tôi chờ tin của anh.”

Lúc cô đi, Hàn Trạc Thần cố ý nói một câu: “Chúng ta quy ước không được cho An Dĩ Phong biết.”

“Tôi hiểu!”

Tư Đồ Thuần đi không lâu, một người khác liền đến, là cảnh sát Vu mặc thường phục. Hàn Trạc Thần đứng lên, thần sắc hơi câu nệ: “Ba, con muốn nhờ ba một việc.”

“Có chuyện gì cứ việc nói!”

“Ngày ba mươi tháng sau, con muốn nhờ ba giúp con điều đến vài đặc công trong sở cảnh sát.”

“Tại sao?” Cảnh sát Vu trên mặt có chút nghi ngờ.

“Con muốn làm cho Trắc Cửu vào tù, ra không được.”

Cảnh sát Vu kinh ngạc lui ra phía sau từng bước, “Cậu ...”

Hàn Trắc Thần nhìn ông, ánh mắt chân thành khẩn thiết: “Ba, nhiều năm như vậy, con chỉ xin ba một lần này.”

Biểu tình của cảnh sát Vu trở nên phức tạp, có lo lắng. Có khó khăn, cũng có kinh hoàng. Cuối cùng, ông nói: “...Thôi được!”

Sau khi cảnh sát Vu rời đi, Hàn Trắc Thần đứng ở bên cửa sổ, hai tay chống vào ban công, nhìn ngả tư đường đông đúc xa xa. Lúc mẹ hắn còn sống, hắn luôn cố gắng làm người tốt, cho dù sinh tồn ở bên trong thế giới mà chết chóc luôn rình rập này. Nhưng từ khi mẹ hắn bị bệnh qua đời, hắn bỗng nhiên cảm thấy làm người tốt đã không còn ý nghĩa. Nếu vận mệnh đã định hắn phải bước đi con đường này, sao hắn không bước đi một cách có ý nghĩa?

An Dĩ Phong nói đúng, xã hội đen cuối cùng cũng phải có trật tự!

Nhân lúc tâm tình tốt, vết thương cũng hồi phục rất nhanh. Không đến hai tuần, An Dĩ Phong liền xuất viện, Tư Đồ Thuần đương nhiên không thể đến. Cô vội gọi điện cho hắn hỏi: “Vết thương đã khỏi hoàn toàn chưa? Sao phải vội vã xuất viện?”

“Đương nhiên tốt.” Hắn lại dùng cách nói một trăm phần trăm phong cách An Dĩ Phong tiếp tục: “Không tin em đêm nay thử xem ...”

“Liên lạc sau!” Cô nhanh chóng cúp điện, trái tim đập mạnh mẽ trong lồng ngực, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Người đàn ông xấu xa này đã hoàn toàn làm cho cô rối loạn. Loạn đến nỗi không lúc nào là không muốn gặp hắn. Vừa thấy mặt hắn, lại không muốn rời đi. Cô ổn định lại cảm xúc, chạy ra xe đang chờ sẵn, đi kiểm tra một quán rượu, bởi có người báo về ở đó có người mang theo súng ống.

Vào đến nơi, cô liền sợ ngây người.

Ba mươi mấy bàn rượu trong quán chật đầy người, xem qua là hòa khí, chỉ biết đều là thành phần xã hội đen.

Ở trong mấy trăm người đó, có hai người đàn ông mặc y phục hoàn toàn màu đen nhưng trên người lại như có chùm sáng, dễ dàng làm cho người khác chú ý đến.

Một ngồi ở góc, trầm tĩnh ngay cả không khí bên người cũng không thể lưu động được, Hàn Trắc Thần.

Một bị mọi người vây quanh ở giữa tiếp rượu, An Dĩ Phong. Áo da màu đen làm nổi bật dã tính, nhất là khi trong ánh mắt hắn như nhiễm vài phần men say, bên người đã xếp đầy bình rượu.

Ngồi cùng bàn An Dĩ Phong còn có một đôi nam nữ mặc quần áo màu lam. Bọn họ không để ý đến ai nói chuyện gì, chỉ nhìn nhau mỉm cười. Cô đã từng nhìn thấy ảnh chụp người đàn ông kia, mọi người gọi ông ta là Lôi lão đại ...

Tư Đồ Thuần hâm mộ nhìn bọn họ nắm tay nhau. Khi nào thì cô có thể cùng An Dĩ Phong ở trước mặt đông người như vậy nắm tay, nhìn nhau mỉm cười?

Thật là tốt biết bao!

Được một bước tiến một thước, con người luôn phải biết chừng mực, không phải sao? Cô có thể từ xa nhìn hắn thoải mái cười to cũng là tốt lắm rồi!

Đang lúc sôi nổi lại phát hiện có khách không mời mà đến, đám người liền trở nên im lặng, tất cả những tầm mắt đều hướng đến mấy cảnh sát bên này. Cô lặng lẽ từng bước lui về ... Tránh ở phía sau tân cảnh cục trưởng, cảnh sát Vu, vội vàng giương mắt chống lại ánh mắt nóng bỏng của An Dĩ Phong. Cô xấu hổ cười cười, về mặt ngưng ngạo. Nhưng hắn lại đối với cô nháy mắt mấy cái, về mặt hưng phấn!

Bỗng chốc, cô cảm thấy khoảng cách giữa bọn họ thật gần, cho dù là chân trời góc bể, với bọn họ mà nói cũng không còn là gì nữa.

Cảnh sát Vu thoáng nhìn qua Hàn Trạc Thần, nói: “Có người báo ở đây tàng trữ súng ống, mỗi người đều phải kiểm tra. Yên tâm, sẽ không mất nhiều thời gian của mọi người!”

Quán rượu lập tức nổi lên một trận la hét, chửi bới, có người ném bình rượu, cả trăm người nổi giận tạo thành một mảnh hỗn loạn.

Đôi nam nữ kia vẫn không để ý gì đến.

Hàn Trạc Thần nhàn nhả thay đổi tư thế, vẫn như trước ngồi ở góc tĩnh xem biển.

An Dĩ Phong giơ tay, cả đại sảnh nhất thời im lặng.

Nhìn tình cảnh như vậy, cô đã hiểu được vì sao mọi người đều nói An Dĩ Phong cùng Hàn Trạc Thần có thể chinh phục được bất cứ cô gái nào, bọn họ - quả thực rất phong độ!

Toàn bộ mọi người trong sảnh nhìn An Dĩ Phong, chờ hắn nói chuyện, bao gồm cả cô. Mà hắn bình tĩnh châm một điếu thuốc, nửa ngồi ở trên bàn, hít một hơi, nhả khói: “Không được nhúc nhích, để bọn họ kiểm tra!”

Nói xong, An Dĩ Phong nhìn thoáng qua Hàn Trạc Thần cười khê: “Cảnh sát Vu vừa thăng chức, chúng ta thế nào cũng phải nể mặt ông ta một chút.”

Không có người phản đối, cũng không có người dám động, tất cả duy trì tư thế cũ.

Cô bỗng nhiên đã hiểu người đàn ông chỉ ngoài hai mươi tuổi này vì sao có thể dùng một thái độ như vậy đối với giới xã hội đen. Vũ lực, có thể chinh phục, cùng cá tính có thể nắm trong tay cả thế giới ... Có một loại đàn ông khiến phụ nữ tôn thờ, đó là người đàn ông có chí hướng!

Nếu cô chỉ là một cô gái bình thường, chắc chắn sẽ mê muội mà nói một câu: An Dĩ Phong, em yêu anh chết mất!

Đáng tiếc cô không phải.

Nhóm cảnh sát bắt đầu soát từng người, tất cả bọn họ đều phối hợp, bao gồm cả Hàn Trạc Thần cùng Lôi lão đại.

Khi có người định kiểm tra An Dĩ Phong, hắn tà tà nhìn cô liếc mắt một cái, chứa chứa: “Tôi thích bị nữ cảnh sát ... soát người.”

Xấu xa, Tư Đồ Thuần ở trong lòng cười khỏ, ngoài mặt lại không dám tỏ ra một chút khác thường. Cô nghiêm nghị đi đến bên người An Dĩ Phong, vừa muốn vươn tay, hắn bỗng nhiên cởi áo da trên người, để một bên, xoay người, tâm lưng cường tráng bị một chiếc áo đen bó sát càng tỏa ra vẻ nam tính. Tay cô đi tới, cảm xúc chấn động nhanh đến từng dây thần kinh làm cho cả người cô run lên, máu như sôi trào theo mỗi đầu ngón tay.

Cô nuốt nước miếng kiểm tra xuống phía dưới, từ vai xuống thắt lưng, rồi đến đùi, không có một chút sơ hở, thân thể ấm áp lại cường tráng làm cho người ta thoải mái ... cho nên ... cô không tự giác di chuyển rất chậm ... cũng ảo tưởng cảm giác không có quần áo ...

“Cảnh sát Tư Đồ, cô sờ như vậy, thật có thể lấy ra “Súng” đấy!”

Đại sảnh vang lên tiếng cười, làm người ta thật khó mở miệng.

Thực ra, cô đã thực sự đụng đến súng, là một loại súng lục mini, buộc ở mắt cá chân hắn. Che dấu tốt lắm, người bình thường chắc không thể phát hiện, cô có thể đụng đến, chẳng qua là vì mò quá mức “cẩn thận”.

Nhưng An Dĩ Phong rõ ràng là có ý tứ khác!

Trong tiếng cười vang, có người nói: “Phong ca, thật sự thích vậy a?! Chốc nữa cũng để em thử xem!”

Một giọng nói khác lại xen vào: “Cậu thử? Cậu không sợ Phong ca diệt hay sao?”

Cô quay đầu nhìn, đúng là tên thủ hạ ở bệnh viện ngày đó, mặt liền nóng lên. An Dĩ Phong cũng ngăn cản bọn họ nói loạn, xoay người, cười với cô, cười đến xấu xa.

“Nghiêm túc!” Cô lạnh lùng nói.

An Dĩ Phong làm bộ vô tội nhún nhún vai: “Tôi rất nghiêm túc.”

Dựa theo nguyên tắc, kiểm tra xong mặt sau bắt đầu kiểm tra phía trước. Cô do dự một hồi mới đặt tay ở ngực hắn, bỗng lại cảm nhận được nhịp tim đập khác thường. Toàn thân cô mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã vào lòng hắn. Cố gắng ổn định, tiếp tục di chuyển xuống phía dưới. Mười ngón tay nhỏ nhắn mềm mại lướt qua bụng hắn, đến thắt lưng ... Đang muốn tiếp tục đi xuống phía dưới, hắn hô hấp dồn dập ghé sát lại tai cô, nhỏ giọng nói: “Tiểu Thuần, anh là đàn ông, một người đàn ông bình thường!”

Cô ngẩng mắt nhìn đồng tử tối đen của hắn, thấy được một tia dục vọng mãnh liệt. Cô rút tay lại, cúi đầu, nhỏ giọng chỉ mình hắn có thể nghe được: “Chín giờ, em ở quán cũ đợi anh.”

Vừa nói xong cô liền hấp tấp tránh đi, cũng không dám liếc nhìn hắn thêm một cái.

....

Nhiệm vụ của bọn họ đương nhiên không có kết quả, cũng không ngoài dự đoán của mọi người.

Có người ở trong cục cảnh sát truyền tin, làm sao có thể thu được súng? Nhưng chuyện lần này làm cho cô tình tường nhận thấy: Khi Dĩ nhằm vào An Dĩ Phong, cố ý đúng vào ngày hắn xuất viện làm khó hắn. Cô thực sự vì hắn mà lo lắng, trong giới này sống chết khó liệu. Ai biết hôm nay hắn hăng hái như vậy, ngày mai còn cơ hội ở trước mặt mọi người đùa bỡn cô như vậy không?

16. Chương 17

Vừa tám giờ hơn, Tư Đồ Thuần trang điểm, còn cố ý chọn bộ váy hồng nhạt hở vai thật phong trần gợi cảm, để lộ vòng ngực mướt mà cùng vòng eo thon thả gần đây lại giảm đi một tấc. Cô không đi tất, váy ngắn không che được đôi chân thon dài lại được một đôi giày cao gót cùng màu váy cuốn lấy, càng thêm phần quyến rũ.

Mái tóc xoắn để xỏa, buông lơis ngang lưng, trông thật gợi cảm. Cũng may cặp kính Gucci trong bộ sưu tập mới che lấy đôi mắt, làm cho người khác khó lòng nhận ra được cô là ai. Một thân yểu điệu như vậy, ngay cả phục vụ quán cũ cũng không nhận ra cô là nữ cảnh sát gián điệp đoan trang trước đây.

“Tiểu thư, xin hỏi cô có hẹn trước hay không?” Cô vừa bước vào cửa, nhân viên phục vụ liền thân thiện chào đón, ánh mắt cố tình lướt qua bờ vai để trần của cô.

“Phòng 222 thế nào?”

“Đã có người, để tôi đưa cô đi xem phòng 322, phòng đó cũng có thể ngắm phong cảnh ở công viên đối diện ...”

“Có người?” Cô nghi nghi, hỏi: “Có phải một người đàn ông mặc áo da màu đen?”

Nhân viên phục vụ lập tức hiểu ý, đáp: “Đúng vậy, người đó chờ cô đã lâu, xin theo tôi.”

“Cám ơn! Tôi biết đi thế nào!”

Đi đến cửa phòng, cô cẩn thận quan sát bốn phía, xác định không có ai, mới mở cửa ra. Cửa mới mở ra một nửa, bỗng một thứ gì đó lướt qua trước mắt, cô la lên một tiếng, còn không kịp phản ứng, người kia đã ôm cô đi vào. Hơi thở nam tính vô cùng quen thuộc mạnh mẽ nuốt vào tiếng kêu sợ hãi còn lại phía sau ... Nụ hôn nồng nhiệt như cuồng phong thổi quét, sức nóng còn hơn cả củi khô bốc lửa, cuồng dã không thua gì giông lớn bão to. Cô còn chưa hoàn hồn, nháy mắt lại sa vào một trận mây mưa giông bão khác. Ở trong sự nhiệt tình hưng phấn ấy, cô đầu hàng, tan chảy trong ngực hắn ...

Cho đến khi không thể thở nổi, cô mới lưu luyến đẩy ra, bên cười bên đắm vào ngực hắn: “Anh chưa thấy rõ ràng đã vội vàng như vậy, không sợ hôn nhầm sao?”

Miệng hắn tiến sát lại gần tai cô, khẽ liếm nhẹ: “Sẽ không, em có thay đổi thành thế nào anh đều nhận ra được ...”

“Nhãn lực thật tốt a!”

“Anh nhìn em chưa bao giờ dùng ánh mắt.”

“Vậy dùng cái gì?”

“Cảm giác!” Hắn tháo kính của cô xuống, mạnh mẽ ôm lấy eo cô tiến sát gần. Hắn nghe thấy hơi thở của cô, trên mặt là ý cười thỏa mãn: “Có thể làm cho anh cảm thấy tim mình còn đập, nhất định là em ...”

“Thật sao?” Cô ôm lấy bờ vai hắn, khoe miệng cong lên, “Vậy anh không thấy được em, vậy anh chẳng phải là người sống mà tim không đập sao?”

“Không nhìn thấy em, anh chỉ là một khối xác không hồn ...”

Lời ngon tiếng ngọt của đàn ông, đối với phụ nữ là cây thuốc phiện. Biết rõ có độc, nhưng là muốn ngừng mà không ngừng được.

Cô cười, dùng ngón trỏ xoa miệng hắn: “Anh a! Mở miệng là hại nước hại dân!”

“Anh đối với em, tuyệt đối là nghĩ sao nói vậy!”

“Vậy anh nói cho em biết, hiện tại anh đang nghĩ gì?”

“Anh nghĩ ...” Hắn ôm lấy eo cô, miệng lại một đường hôn xuống: “Cảnh sát Tư Đồ, buổi sáng hôm nay cô kiểm tra tôi triệt để như vậy, bây giờ có phải hay không nên trả lễ một chút!”

“Hạ lưu, vô sỉ ...” hắn đưa tay diều qua bụng làm cho cô cười đến run rẩy, vặn vẹo ở trong lòng hắn, tránh né nụ hôn tham lam kia, “Không có cách nào khác, em chính là cố tình làm thế ...”

“Em rất nhanh sẽ biết anh giận đến mức nào!”

Hắn nhanh nhẹn rướn người, trực tiếp ấn cô ngã xuống ghế đệm, mãnh liệt bám lấy vai cô, khẽ vuốt, để lộ ra bộ ngực tuyết trắng ... Thân thể mềm mại đó khiêu khích dục vọng hắn đến mức tận cùng. Hắn rút cuộc không thể khống chế, bàn tay to lớn thoát áo của cô. Chiếc áo ngực không đai theo quần áo tuột xuống, lộ ra bộ ngực sữa đầy đặn ...

Hắn khó áp chế được, khẽ rên nhẹ một tiếng, ngậm lấy nụ hoa chúm chím xinh đẹp kia.

“A ...” Sự kích thích làm cho lưng cô hơi cương lại, lửa nóng thiêu đốt dần ý chí. Cô lần đầu tiên bị một người đàn ông hôn như vậy. Từng đợt ngứa ngáy từ nơi tiếp xúc với miệng hắn tiến thẳng vào trong ngực, lan ra toàn thân, làm cô khó chịu, khẽ vặn vẹo cơ thể.

“Không được.....”

Mặc dù cô đã hoàn toàn bị hắn mê hoặc, thân thể trống không bị khát vọng của hắn bao trùm, nhưng cô vẫn đem được toàn lực khống chế chính mình, bởi nơi này dù sao cũng là nhà hàng, rất nhanh sẽ có nhân viên phục vụ đến tiếp bọn họ.

An Dĩ Phong dường như cũng ý thức được điều này, kéo áo cô, đè nén hô hấp dồn dập, giúp cô ngồi dậy.

“Nhìn không ra, tự chủ của anh tốt như vậy.” Cô vừa nói, một bên nghịch cổ áo hắn.

“Coi như là cũng được đi.”

Bản năng của An Dĩ Phong quả thực là kinh người, ở bất cứ thời điểm nào cũng không mất đi toàn bộ lý trí. Có lẽ bởi sự tự chủ này, làm cho hắn có thể giữ mình ở một nơi tràn ngập sắc dục như hộp đêm. Chỉ bằng điều này, có thể chứng minh hắn là một người đàn ông tốt, xứng đáng để trao gửi cả đời – nếu không phải hắn giết người như ma – tội ác tày trời!

“Lát nữa muốn thế nào?” Hắn khàn khàn giọng hỏi.

“Tùy anh.” Cô ngồi trong lòng hắn, một tay ôm cô, một tay xen vào tóc hắn, nghe thấy hắn còn nghiêm túc tự hỏi: “Đi khách sạn, hình như hơi thấp kém!”

“.....”

Giống như những đôi tình nhân bình thường chọn khách sạn, cô cảm thấy cũng không hay ho gì.

“Hộp đêm ... rất khoa trương!”

“Anh đi đến bất cứ nơi nào đều khoa trương.” Cô vuốt ve khuôn mặt tuần tú của hấn, cười đến say lòng người.

“Bãi tắm ven biển ...” Hấn cúi xuống nhìn cơ thể cô, “Thế nào?”

“Không được ...” Một màn bên bờ biển, trên trời dưới nước, chỉ nghĩ thôi cũng làm cho cô mặt đỏ tai hồng.

“Nơi đó rất đặc biệt, anh đảm bảo em suốt đời khó quên.”

“Em không đi!” cô ngồi trong lòng hấn lớn tiếng phản đối.

“Tiểu thuần, ngoan ngoãn nghe lời.....”

“.....”

“Chúng ta đừng ăn ở đây, lát nữa đến bãi tắm anh mời em món ngon hơn ...” Thấy cô gật đầu, An Dĩ Phong không kiềm chế được, kéo tay cô đi ra ngoài.

Cửa vừa mở, An Dĩ Phong khiếp sợ đứng lại.

Cô tò mò tiến về phía trước, đẩy cửa ra liền thấy một người đàn ông cũng đang cực kì kinh ngạc. Ông nhìn qua ngoài năm mươi tuổi, thân hình cao ngất đang run lên, hai hàng lông mày nhăn lại, những mạch máu trên trán như sắp nổ tung. Phía sau người này còn có một chàng trai, cảnh phục thẳng thắn, sắc mặt xanh mét – Trình Bùi Nhiên.

“Hai người ...” Người đàn ông liếc nhanh nhìn hành lang dài, nhanh bước đi vào trong cửa. Trình Bùi Nhiên ở phía sau đi theo, vội vàng đóng cửa lại.

Tư Đồ Thuần bắt an kéo nhẹ váy mình xuống dưới, cắn môi, thập giọng kêu, “Ba!”

Sắc mặt An Dĩ Phong đột nhiên biến đổi, giật mình buông tay cô.

“Ba ở ngoài cửa nghe thấy tiếng con, ba còn tưởng nghe lầm, không nghĩ tới ...” Giọng nói Tư Đồ Nạo không lớn nhưng biểu hiện vô cùng tức giận, thất vọng cùng đau lòng.

“Con nhìn xem con ...” Ông chỉ vào quần áo trên người cô, lên án mạnh mẽ: “Con thế nào lại trở thành như vậy?”

Cô cúi đầu, không trả lời, cũng không thể trả lời.

“Con có biết con đang làm gì hay không? Con có biết người này là ai hay không?” Ông chỉ An Dĩ Phong, từ chữ từ trong kẽ răng đi ra, “Cậu ta là tội phạm, những gì cậu ta làm đủ để phải bắn chết một trăm lần!”

Cô quay đầu nhìn An Dĩ Phong, hấn xoay người, né tránh tầm mắt cô.

“Con biết!” Cô chậm rãi quỳ gối trước mặt Tư Đồ Nạo: “Nhưng con yêu anh ấy, thật lòng yêu anh ấy!”

“Con cho tới bây giờ chưa bao giờ liều lĩnh yêu một người như vậy, sau này cũng sẽ không ...”

Trình Bùi Nhiên xoay người, mở cửa, chậm rãi đi ra ngoài.

Tư Đồ Nạo thấy vậy, lại bị phần, giơ tay lên, tay lại run run ở trong không trung. Đối với đứa con gái không né không tránh này, như thế nào cũng không thể đánh tiếp, chỉ bắt lấy tay cô nói: “Đi, theo ba về nhà!”

Cô quay lại, An Dĩ Phong vẫn không nhìn cô. Không hiểu sao cô bắt đầu hoảng hốt, sợ hãi, một dự cảm chẳng lành bắt đầu xâm chiếm tâm trí cô.

Cô hiểu, cô hiểu bây giờ cô đi, về sau An Dĩ Phong sẽ không bao giờ gặp lại cô!

“Không, con không đi!” Cô giãy ra, vội vàng đánh chính lại lập trường của mình: “Ba, con biết mình không thể lấy anh ấy, con chỉ đơn thuần yêu anh ấy không được sao? Con sẽ không làm cho ba phải hổ thẹn, trước

mắt người khác con có chết cũng sẽ không thừa nhận tình cảm của con với anh ấy. Xin ba cho chúng con cùng nhau, chỉ cần ở chỗ người khác không hay không thấy, xin ba!”

Tư Đồ Nạo cực lực đè nén tức giận, thấp giọng hỏi: “Con có biết mình đang nói gì hay không?”

“Con về sau hẹn anh ấy nhất định sẽ cẩn thận, chúng con có thể gặp mặt nhau thật ít, bao nhiêu cũng được, một năm một lần cũng không sao ... Ba, con xin ba, con không thể không thấy anh ấy ...”

“Con!!!”

“Con biết mình sai rồi!” Cô hít vào một hơi, lau đi nước mắt, quỳ gối ôm lấy chân Tư Đồ Nạo: “Con còn trẻ, tương lai còn rất dài. Ba coi như là con nhất thời mê muội, có thể con sẽ nhanh chóng chán anh ấy, hoặc là anh ấy chán con. Đến lúc đó con không oán cũng không hối. Nhưng bây giờ, ba bắt con buông tay, con không làm được ... Cho dù làm được, con nhất định cũng sẽ hối hận cả đời.”

“Thuần Thuần ...” Tư Đồ Nạo thở dài một tiếng, giọng nói dịu đi một ít, “Theo ba về nhà, chúng ta từ từ nói chuyện.”

“Vậy ba có thể cho con mười phút, con có mấy câu muốn nói với anh ấy.”

Tư Đồ Nạo nhìn thoáng qua An Dĩ Phong vẫn giữ im lặng, bất đắc dĩ gật đầu: “Ba chờ con trong xe!”

Vài phút trước trong phòng còn nóng bỏng, vậy mà vài phút sau lạnh lẽo tựa hầm băng. Tiếng cười của bọn họ đã vĩnh viễn trở thành quá khứ. Tư Đồ Thuần run rẩy đứng lên, từ phía sau An Dĩ Phong nắm lấy tay hắn. Ở trong bàn tay lạnh lẽo của cô, hắn lặng lẽ rút ra.

“Anh bây giờ đã hiểu, vì sao em nói chúng ta không phải là người cùng một thế giới.” Hắn cười khổ: “Thì ra ... Ông ấy là ba em. Vì sao không sớm cho anh biết?”

Cô hiểu ý hắn, ngày ba cô nhậm chức, cô cùng An Dĩ Phong nhìn thấy trên TV. Hôm đó, hắn còn nói mấy câu cực kì châm chọc, trong kí ức của cô còn mới mẻ như chỉ hôm qua mà thôi.

“Có thể thay đổi cái gì? Anh có thể không yêu em sao?”

“Con gái cục trưởng cục cảnh sát cùng tội phạm vùng trộm yêu đương, em có biết chuyện này truyền ra ngoài sẽ bị gièm pha đến cỡ nào hay không?”

“Biết.” Cô lẳng lặng nói: “Cho nên em đã nói với chính mình, người đàn ông này mình không thể yêu, không thể yêu ... Nhưng là, em vô dụng quá ...”

“.....”

“Với anh, em không thể không chế được!”

“Em nghĩ rằng chuyện chúng mình có thể giấu mãi được sao? Sớm muộn gì cũng bị bại lộ, ba em đến lúc đó rất có thể bị cách chức, nếu vậy em tính làm sao bây giờ?”

Cô tựa vào vai hắn, thở dài: “Đừng hỏi em, em không biết, em ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ!”

“Bây giờ nếu em nói chia tay, anh sẽ không trách em, anh có thể thông cảm ...”

Cô vội vàng nắm lấy tay hắn, “Anh không muốn em?”

Hắn xoay người nhìn cô, đáy mắt là màu máu đỏ tươi: “Em muốn anh trả lời như thế nào? Nói cho em: Anh một chút cũng không muốn, hay nói cho em rằng đúng, anh muốn?”

“Em hi vọng anh cái gì cũng đừng nói. Nếu đã quyết định cùng nhau, thì cứ như vậy đi.” Cô nắm chặt tay hắn, mặt mỗi tựa vào ngực hắn: “An Dĩ Phong, cho đến lúc anh không còn yêu em, đừng nói đến việc miễn cưỡng chia tay như vậy. Nếu thực sự có một ngày anh không còn yêu em, không cần phải cố gắng dối lòng, nói rõ cho em biết ... Em chỉ hi vọng anh còn sống, sống thật hạnh phúc, để mỗi lần nghĩ đến anh, em có thể thấy anh thoải mái nở nụ cười ...”

“Tiểu thuần!”

Cô ở trong lòng hần lắc đầu, nói: “Anh nói xem, chúng ta làm sai điều gì? Chúng ta không cần danh phận, không cần hứa hẹn, không cần mặt mũi ... Chúng ta chỉ vì có thể gặp mặt, điều gì cũng không để ý, như vậy cũng không được sao? Có phải chúng ta phải giấu mình ở những nơi người khác không thấy, nhớ nhưng, tự dằn vặt ... mới là đúng sao?!”

Cô ôm chặt hần, cô gắng cảm nhận hơi ấm từ cơ thể hần: “Chúng ta yêu nhau, chỉ thế thôi!”

“Đúng vậy!” Hần vuốt tóc cô, khẽ vỗ vai, giọng nói nhẹ nhàng: “Luật pháp cũng không thể xen vào giữa chúng ta. Dù sao em cũng là cảnh sát, anh là tội phạm. Chỉ bằng khả năng cùng kinh nghiệm của chúng ta, muốn yêu đương vụng trộm, cam đoan có thể thần không biết, quỷ không hay!”

Cô lặng lẽ lau nước mắt, cười đẩy hần ra: “Ghét quá! Mở miệng là vụng trộm. Anh chưa lập gia đình, em chưa bị gả đi, anh tình em nguyện, chúng ta vụng trộm ai?”

“Được, không phải yêu đương vụng trộm! Chúng ta là quang minh chính đại – Tình yêu, đừng nói luật pháp không thể xen vào, đến Ngọc Hoàng đại đế cũng không thể!”

“Có thể em cũng không chịu. Em sẽ yêu anh, em càng muốn cả đời này chỉ yêu anh!”

Hần cười phụ họa cô, “Cả đời anh coi như bị hủy trong tay em!”

“Ai bảo anh trước đây bám lấy em, mỗi ngày lại bày ra bộ mặt đẹp trai, lại lạnh lùng, lại hài hước, lại si tình ...”

“Anh sai rồi!”

Cô kiễng chân hôn hần, cười sáng lạn: “Em phải đi!”

“Được! Khi nào có thể nhớ gọi điện cho anh.”

Bóng dáng xinh đẹp của cô biến mất trước mắt hần, An Dĩ Phong nện một quyền trên vách tường, máu tươi nhuộm hồng một mảng trên bức tường trắng muốt.

“Trên thế giới này phụ nữ tốt nhiều như vậy, tại sao anh lại gặp phải em ...”

17. Chương 18

Suốt một tuần liền, Tư Đồ Thuần mang cả mẹ, cả anh trai đã qua đời, đến ông nội bà nội cũng lấy ra nói nết, khóc mất cả lít nước mắt, cuối cùng khiến cho Tư Đồ Nạo tức giận đến nói cũng không thêm nói mở miệng: “Thuần Thuần, con là người thân duy nhất của ba, sao ba có thể không thương con ... Ba chỉ muốn con hạnh phúc, hi vọng con có thể tìm được một người đàn ông xứng đáng phó thác cả đời, sống một cuộc sống vô ưu vô lo ... Con không thích Bùi Nhiên cũng không sao, ba tìm cho con một người đẹp trai hơn An Dĩ Phong, quan tâm đến con hơn An Dĩ Phong ... Con cắt đứt với hần đi.”

Gặp thái độ kiên quyết của Tư Đồ Nạo, cô đành phải sử dụng chiêu bài hữu dụng nhất trong truyền thuyết, “Một khóc, hai làm loạn, ba thất cổ”. Tuyệt chiêu này tung ra, làm Tư Đồ Nạo thật sự không có cách nào, chỉ bỏ lại một câu: “Cô yêu thế nào mặc cô, dù sao từ nhỏ đến lớn có việc gì là cô nghe theo lời tôi? Tôi rồi cũng già, nuôi một đứa con gái không hiểu chuyện như cô thật là ... Cùng lắm thì tôi từ chức, đi Australia, tìm chú Trình của cô cầu cá!”

Nghe thế, cô lập tức ném con dao hoa quả trong tay, nhanh nhanh chóng chóng băng lại vết thương ở cổ tay để cầm máu, đôn đáo chạy đến phòng bếp nấu một bát canh gà cho lão ba vì cô mà mấy ngày chưa thêm ăn gì, một bên thề với trời: “Ba, ba già đi, con nhất định sẽ tận tâm tận sức hiếu kính với ba, chăm sóc ba! Mỗi ngày đều nấu canh gà cho ba uống!”

... Làm cho Tư Đồ Nạo tuổi ngoại ngũ tuần thiếu chút nữa nước mắt tung hoành.

Sau một tuần nghỉ ngơi, Tư Đồ Thuần mặc cảnh phục bắt đầu đi làm.

Vừa ngồi vào bàn làm việc, cô chợt nghe thấy một tin tức khiếp sợ.

“Người An Dĩ Phong thực sự yêu là ... Hàn Trạc Thần.”

Cô lúc ấy đang uống café, bị sặc lên mũi, ho sặc sụa một hồi.

Cũng không biết vì sao, mấy người kia lại biết tin tức này. Một người nói: Hàn Trạc Thần với An Dĩ Phong tình cảm ai ai cũng biết, là tình sâu nghĩa nặng, đồng sinh cộng tử.

Tư Đồ Thuần nghe xong dạt dào cảm xúc.

Người đó còn nói, bọn họ đều có bề ngoài xuất chúng, lại suốt ngày cùng nhau một chỗ, cùng sinh cùng tử, chuyện này còn không phải nói ... Có khi lâu ngày, tự nảy sinh tình cảm. Nhưng hai người ấy đều đem tình cảm giấu ở trong lòng, không dám thể hiện. Cho nên phụ nữ bên cạnh Hàn Trạc Thần liên tục thay đổi, còn An Dĩ Phong thấy phụ nữ đều tránh xa ...

Cô nghe thế, thấy quả hợp tình hợp lý.

Người đó tiếp tục: Hai người bọn họ cuối cùng không chịu được áp lực, vùng trộm cùng với nhau, nhưng lại lo lắng bị người khác phát hiện. Vì vậy, Hàn Trạc Thần tìm một cô gái cố định, An Dĩ Phong cũng làm bộ như có tình ý với một cô gái nào đó

Nhưng thực ra, Hàn Trạc Thần đối với cô gái đó ôn hòa, như gần như xa. Thêm vào đó cô gái mà An Dĩ Phong theo đuổi lại chẳng biết là ai, cũng không ai biết thực chất tiến triển đến mức nào. Chẳng qua là múa mép khua môi để qua mặt người đời mà thôi ...

Tư Đồ Thuần nghe thấy lời này, thiếu chút nữa học máu, trong lòng chỉ muốn ngay lập tức gọi điện thoại cho An Dĩ Phong hỏi một chút: Làm sao có thể diễn ra một màn yêu bi kịch động lòng người đến vậy?!

Nhưng cô không thể, chỉ có thể chăm chú xem hồ sơ cả một buổi sáng, cùng mọi người phấn chấn ăn cơm trưa, buổi chiều lại cùng nhóm đặc công mới thảo luận vấn đề của tân cục trưởng cục cảnh sát, cuối cùng tan tâm trong tình trạng kiệt sức.

Vừa về nhà, cô liền khóa kỹ cửa sổ, gọi điện thoại cho An Dĩ Phong.

An Dĩ Phong nhắc máy, vẫn dùng miệng lưỡi không đứng đắn trêu chọc cô nói: “Em yêu, em “ra tù” lúc nào vậy?”

“Ra tù”? Cô lúc nào thì “Vào tù”?

“Anh còn tưởng ba em vì không cho em gặp anh, giam em ở nhà rồi.”

“Thời đại nào rồi, anh cho em là Chúc Anh Đài à?”

“Cho dù em là Chúc Anh Đài, anh cũng không ngu ngốc như Lương Sơn Bá. Anh nhất định sẽ cứu em ra, đưa em nhập cư trái phép vào Philippines, sau đó lại mua hộ chiếu đi Thổ Nhĩ Kỳ, cuối cùng đến Australia tìm nơi hoang tàn vắng vẻ, thuê nhà ở ...”

Cô cười nằm trên giường, tâm tình buồn bực mấy ngày nay bỗng sáng sủa hẳn lên: “Kế hoạch quả là chu toàn!”

“Ngay cả lộ phí anh cũng đã chuẩn bị, chỉ còn chờ em cầu cứu thôi.”

“Chuyện bỏ trốn này không vội. Trước tiên anh phải nói cho em biết, anh cùng Hàn Trạc Thần tại sao lại thế này? Anh không phải là xa mặt cách lòng à?”

“A! Chuyện kia ... giang hồ đồn thổi, em đừng tin.”

“Ừầy! Em còn tưởng anh đối bụng ăn quàng!”

“Cho dù anh có đối bụng ăn quàng cũng không ăn anh ta a! Đáng người quá kém, hỏi ngực không ngực, hỏi eo không eo, làm sao có cảm xúc gì ...” Cô đang cười, bỗng nghe thấy trong điện thoại vang lên một giọng nói trầm thấp: “An Dĩ Phong, cậu được lợi còn dám khoe mẽ sao? Đáng người cậu được?! Cậu cởi quần áo cho tôi xem nào ...”

“Hai người ở cùng nhau?”

“Mấy hôm nay nhàn rồi, ở khách sạn uống rượu tâm sự cho qua ngày!”

Cô đỡ mình, dùng gối chặn lại cả ngực đang nhói đau, miệng làm bộ thoải mái: “À! Em rất cuộc đã hiểu vì sao có tin đồn này.”

An Dĩ Phong chưa bao giờ thể hiện ra đau khổ trước mặt cô, nhưng cô hiểu, Hàn Trạc Thần mỗi ngày cùng hắn, chắc chắn là bởi những phiền muộn gần đây cô mang đến.

Hắn không nói, cô cũng chỉ có thể làm bộ như không nhìn ra.

Nhưng cô không biết, tin đồn này lan truyền còn bởi một nỗi khổ tâm khác của An Dĩ Phong.

Sự việc bắt đầu từ sau khi Tư Đồ Thuần về nhà.

An Dĩ Phong biết gia thế nhà Tư Đồ Thuần xong, mới thực sự cảm nhận được một câu của cô: “Không thể lấy anh”, là như thế nào bất đắc dĩ.

Một cô gái không cần danh phận, không cần hứa hẹn, liêu lĩnh cùng với hắn, không biết cần bao nhiêu dũng khí, chịu bao nhiêu dằn vặt. Mà cô, luôn cười với hắn, cũng không bao giờ nói với hắn nỗi khổ trong lòng.

Cô đối với hắn, tốt cùng là tình sâu đến mức nào?

An Dĩ Phong càng nghĩ càng khó chịu, lại chạy đến hộp đêm mượn rượu tiêu sầu.

Thủ hạ của hắn, A Tô, thấy hắn một bình một chén tàn phá chính mình, nhìn không đành lòng liền mạo hiểm sinh mạng ngồi vào bên cạnh, tận tình khuyên bảo: “Phong ca, nữ cảnh sát kia cũng không hơn những cô gái khác cái gì, anh sao phải vì cô ta tự tra tấn mình?”

“Ai nói tôi vì cô ta?”

Nhóm thủ hạ của hắn ngơ ngác nhìn nhau, tuy rằng một lời cũng chưa nói, những biểu tình đã rõ ràng rằng: Cả thế giới mọi người đều biết!

Trong lòng An Dĩ Phong phát lạnh, ần ần có chút lo lắng.

Hắn buông bình rượu trong tay, kéo A Tô lại: “Cậu thấy tôi thực yêu Tư Đồ Thuần sao?”

A Tô dứt khoát gạt đầu.

“Không phải cậu cho rằng tôi mượn rượu giải sầu cũng là vì cô ta?”

“Không phải sao?”

“Không phải!” Hắn lớn tiếng nói: “Tôi là tội phạm, cô ta là cảnh sát. Tôi có thể thích cô ta sao? Tôi chỉ là chơi bời! Các cậu nghe rõ ràng cho tôi, người tôi thực sự yêu không phải là cô ta!”

Mọi người trầm mặc, tất cả đều làm bộ “anh say rồi!”

“Các cậu không tin?” An Dĩ Phong đã tây tây, ý nghĩ hơi loạn, nhất thời xúc động, đem bình rượu ném xuống đất. Khi rất nhiều người tò mò nhìn hắn, hắn liền đứng lên tuyên cáo, “Hôm nay tôi sẽ nói thật cho mọi người. Người tôi thực sự yêu là ... người kia!”

Đại sảnh vốn không quá lớn, bởi một câu của hắn lặng ngắt như tờ, DJ ngay cả nhạc cũng tắt.

Tất cả mọi người kinh hãi, ngay cả Hàn Trạc Thần ngồi đối diện vừa mới đến, cũng khiếp sợ nhìn ngón tay An Dĩ Phong ở giữa không trung.

An Dĩ Phong cũng nhìn chính ngón tay mình. Rõ ràng là chỉ cô gái ngồi ở sofa đối diện, thế nào lại bị Hàn Trạc Thần chặn mất.

Phản ứng trước tiên của Hàn Trạc Thần là tiến đến đỡ lấy An Dĩ Phong đang chúi chổng say, “Phong, cậu say rồi, tôi đưa cậu về.”

“Em không có say!” An Dĩ Phong vuốt mặt, đã sai liền cho sai luôn, đâm lao đành phải theo lao, “Người em yêu chính là anh, thì sao?”

“Lại dở trò gì hả?”

“Hàn Trạc Thần, anh nghe rõ ràng đây, em theo đuổi Tư Đồ Thuần không phải vì em thích cô ta, em chẳng qua chỉ để che giấu ... đối với anh” An Dĩ Phong cố gắng rất nhiều lần, vẫn không có cách nào đối mặt với Hàn Trạc Thần nói ra hai chữ “Tình yêu”. Hắn đơn giản nắm lấy tay Hàn Trạc Thần, dùng giọng nói tất cả mọi người đều có thể nghe thấy: “Đi ...”

“Đi đâu?”

“Đi khách sạn, đặt phòng!”

Hàn Trạc Thần không thể làm rõ sự việc, cứ thế bị hắn lôi ra ngoài.

Vào khách sạn, mở phòng, Hàn Trạc Thần khó khăn hỏi một câu: “Phong, cậu không phải là nói thật đi?”

An Dĩ Phong ngã quỵ ở trên giường, cười khổ lắc đầu: “Thần ca, anh biết không? Ba cô ấy là cục trưởng cục cảnh sát!”

“À!”

Hàn Trạc Thần như ngộ ra, thở phào ngồi trên ghế.

“Tình cảm của chúng em ... Không thể quang minh chính đại, không thể để người khác biết ... Thà rằng em để cho người khác hiểu nhầm mình yêu đàn ông, cũng không thể để người khác biết em yêu cô ấy. Thần ca, em không muốn ngày nào đó sự việc bại lộ, cô ấy phải hối hận vì đã yêu em ...”

“Dù cậu có muốn yêu cô ta, cũng không thể hủy sự trong sạch của tôi như vậy.”

“Mẹ nó! Anh trong sạch?”

“.....”

An Dĩ Phong ngồi xuống, nhìn xung quanh: “Có rượu không? Em muốn ở đây uống rượu đến sáng.”

“Không phải cậu muốn tôi ở lại uống với cậu?”

“Phải!”

“An Dĩ Phong, mẹ nó, cậu quả là biết cách nói chuyện!”

.....

Giữa trưa hôm sau, An Dĩ Phong nửa mơ nửa tỉnh nhắc điện thoại của mấy tên thuộc hạ. Bọn họ một câu trọng điểm cũng không có, tào lao tìm việc nói chuyện nửa giờ không chịu cúp máy. Hắn không thể tiếp tục kiên nhẫn, dùng thanh âm thật lớn nói: “Thần ca, mấy giờ rồi, anh còn chưa tỉnh ngủ?”

Hàn Trạc Thần mắt cũng chưa mở, sờ soạng tủ đầu giường vớ được bình rượu ném cho An Dĩ Phong.

Trong điện thoại vang lên một trận cười, mấy tên thuộc hạ lập tức nói: “Phong ca, em không sao, anh làm việc của anh đi!”

Hậu quả có thể nghĩ.

Có một số việc càng khó xảy ra lại càng làm cho người ta mất công phỏng đoán. Trước kia, luyện quyền, uống rượu, nói đùa bình thường, giờ đều thành chuyện để mọi người ngờ vực vô căn cứ. Hơn nữa An Dĩ Phong chủ ý muốn chuyện bé xé ra to, những lúc người khác để ý liền làm bộ nhu nhược dựa vào người Hàn Trạc Thần, diễn “gian tình” vô cùng nhuần nhuyễn.

Lúc mọi người há hốc miệng, ngoài Hàn Trạc Thần, không có ai thấy hắn cười đến rút gân biến dạng. Cứ như vậy, “tình yêu” giữa Hàn Trạc Thần và An Dĩ Phong trở thành việc được quan tâm ngày càng nhiều.

.....

Yêu thực sự, cùng không phải là cùng nhau trải qua phong hoa tuyết nguyệt môi chạm môi, tay nắm tay. Mà là biết người đó cần gì, yên lặng làm, hiểu được tâm sự của người đó, lắng lắng lắng nghe người đó nói ...

Cũng không cần thề thốt thiên trường địa cửu, biển cạn đá mòn, chỉ cần lúc mình vui vẻ, cũng có thể nghe thấy tiếng người đó cười ...

Hắn cùng cô nói chuyện điện thoại một giờ, lời của An Dĩ Phong giống như vĩnh viễn không dứt, cô lắng nghe, không keo kiệt để hắn nghe thấy tiếng mình cười.

“Đúng rồi, anh quên nói với em chuyện này.” Một chuyện vừa chấm dứt, hắn lại nhắc tới một chuyện khác: “Ngày hôm qua anh gặp một thầy tướng số, ông ta nói anh phong thế bất phạm, có tướng đế vương.”

“Anh? Ông ta bao tuổi? Có phải mất mớ hay không?”

“Ông ta còn nói anh có thể sống đến tám mươi tuổi, hưởng vô số vinh hoa phú quý, sướng cuộc sống đế vương.”

“Vậy anh có hỏi ông ấy là anh có hậu cung ba nghìn mỹ nữ hay không?”

“Em thật hiểu anh, chuyện quan trọng như vậy, anh sao có thể không hỏi. Ông ấy nói, tình cảm của anh quá mức sâu nặng, mặc dù ôm hàng vạn người trong tay cũng chỉ tâm niệm một người. Giống như hoàng đế Thuận Trị năm đó, ba ngàn giai lệ chỉ sủng một Đổng Ngạc phi, bỏ hết mọi thứ, chỉ vì nụ cười hồng nhan ... A ...” Hắn dừng một chút, lớn tiếng hỏi: “Thần ca, ông ta nói thế nào nhỉ?”

Trong điện thoại truyền đến giọng nói có chút mơ hồ của Hàn Trạc Thần: “Tuy chí lớn, nhưng cuối cùng buông tay, chỉ vì hồng nhan.”

Cô cười nửa ngày mới thở được, “Làm cho anh đầu óc choáng váng không?”

“Cũng không. Anh chẳng những đem tiền trong túi cho hết ông ra, còn tặng ông ta hai cô gái đẹp.”

“Anh quả là hào phóng.”

“Không ngờ ông ta còn nói một câu cuối cùng. Nhưng sắp tới cậu còn có một kiếp nạn đẫm máu. Một kiếp nạn này nếu không qua được, tính mạng có thể khó giữ.”

“Không phải đâu! Mấy lời này ba ông thầy tướng số qua đường ai chẳng nói! Ông ta chỉ là lừa tiền của anh thôi!”

“Đúng! Coi như là anh ngu ngốc!”

“Bỏ đi, người ta cũng là kiếm miếng cơm ăn.”

“Kiếm cơm ăn cũng phải hỏi thăm xem anh là ai! Nếu không phải thấy ông ta lớn tuổi, anh sớm đã cho người đánh tan xác!”

Cô lắc đầu cười cười. An Dĩ Phong này ngoài mặt nhìn vào thực đàn ông, thực khí phách. Nhưng trên thực tế lại có một tấm lòng thương thiện. Cho dù hắn không bỏ qua những người gây chuyện với mình, nhưng cũng vĩnh viễn không bao giờ làm hại kẻ yếu.

“Tiểu Thuần ...” An Dĩ Phong cuối cùng không kiềm chế được, hỏi: “Anh đến nhà tìm em được không?”

Cô nhìn lớp băng vải trên cổ tay, từ “Được” đến miệng, chưa nói liền sửa thành: “Em hôm nay không thoải mái, để mai đi.”

“Anh nhìn thấy em là được.”

Cô từ chối đã lâu, cuối cùng vẫn quyết tâm: “Không được, nhờ làm cho người ta thấy ... Không bằng, cuối tuần chúng ta đi Thâm Quyển chơi, thế nào?”

Hắn im lặng trong chốc lát: “Buổi tối ngày mai anh hẹn cùng người của Khi Dã nói chuyện, sau cuộc hẹn, anh muốn gặp em.”

“Nói chuyện?” Cô ngồi bật dậy, “Tại sao?”

“Không có việc gì! Anh chỉ là cùng bọn họ uống trà nói chuyện cho rõ ràng.”

Mặc cho ngữ khí của hắn rất bình thường, lòng bàn tay cầm điện thoại của cô toàn là mồ hôi lạnh. Đủ những rủi ro hiện ra trong đầu, “An Dĩ Phong, anh hứa với em, mặc dù phát sinh chuyện gì đều phải nhẫn, đừng tiếp tục xung đột với bọn họ.”

“Em yên tâm, anh biết phân phải trái. Cho dù bọn họ đánh gãy chân anh, anh cũng không động thủ.”

“Đừng nói gở!”

“Vậy anh nói chuyện may mắn.” Hấn lại đổi giọng không đứng đắn: “Tiểu Thuần, việc đi bãi tắm ven biển kia thế nào? Có người đang rất mong chờ!”

“.....”

Cô lại nằm xuống giường, chuyện này, thực may mắn!

Thuận Trị hoàng đế: Chính là thân sinh của Khang Hy. Thuận Trị hoàng đế sủng một cô gái tên Đồng Tiểu Uyển, phong là Đồng Ngạc phi. Nhưng không bao lâu, nàng Đồng Ngạc phi này mất. Vua Thuận Trị đau buồn, rồi lên bệnh đậu mùa, qua đời năm 24 tuổi.

18. Chương 19

Lại một ngày trôi qua.

Sáng sớm, Tư Đồ Thuần vừa mở mắt ra đã nhận được thông báo từ cục cảnh sát. Lại có vụ án giết người xảy ra, nạn nhân tổng cộng có bốn người. Cô vội vàng đến theo mọi người chuẩn bị xuất phát.

Đến hiện trường, nhóm cảnh sát kinh người nhìn những thi thể nhuốm đầy máu, thuận miệng nói: “Ra tay tàn nhẫn như vậy, không cần phải nói, chắc chắn là người của Khi Dã làm!”

Sắc mặt cô tái nhợt lùi về phía sau, chân tay bủn rủn suýt té ngã.

Có vài đồng nghiệp đỡ cô về xe, đưa cho cô một chai nước: “Này đã là gì, còn nhiều vụ thảm hơn gấp mấy lần, rồi sẽ quen thôi.”

Cô hàm hồ gật đầu, ngực tức nghẹn lại, tay ngay cả cầm chai nước cũng không còn vững.

Thời gian cô đến khu này tuy rằng không lâu, nhưng cũng không ít những cảnh sát kì cựu nói tác phong của Khi Dã, nhất là Trác Diệu. Hấn tâm ngoan thủ lạt, kiêu ngạo ương ngạnh, không biết nói đến đạo nghĩa giang hồ,

Nhìn những cái chết thảm như vậy, lại nghĩ đến những lời An Dĩ Phong nói tối qua, một nỗi sợ hãi trước nay chưa từng có bỗng bao phủ lấy cô.

Cảnh sát Vu đi tới, thân thiết nói với cô: “Nếu không chịu được cũng đừng ép mình. Có một khu khác thiếu một ghế, chú định điều cháu đi qua. Cháu suy nghĩ một chút đi.”

“Cháu chịu được ... Chỉ là ngày hôm qua mất ngủ.”

“Vậy trở về nghỉ ngơi đi!”

“Dạ!”

Rời khỏi hiện trường, cô chạy thẳng đến trung tâm tập thể hình của An Dĩ Phong. Quả như cô đoán, tiến vào phòng luyện quyền tự do, cô liền thấy An Dĩ Phong cùng Hàn Trạc Thần trên đài. Biểu tình của bọn họ xem ra đều rất nghiêm trọng, hoàn toàn không thoải mái như khi cô gặp lần đầu.

Cô không muốn quấy rầy bọn họ, xa xa nhìn lại, giống như ngày hôm đó, đơn thuần ngắm hấn, nhớ kĩ từng động tác, từng nét mắt của hấn.

Bỗng nhiên động tác của An Dĩ Phong khựng lại, nguyên có thể né tránh một quyền lại vì thế mà lãnh trọn trên người. Hấn khẽ xoa vai phải, mắt nhìn về phía cô ...

Ánh mắt bọn họ giao nhau trong không trung, không cần ôm, một ánh mắt thôi cũng đã đủ thể hiện nhớ nhung cùng say đắm.

An Dĩ Phong chần chờ một chút, nhảy xuống đài hướng cô đi tới.

Cô vùng trộm vén tay áo xuống, cười với hấn. Vì là nơi công cộng nên hấn còn cách cô một khoảng rất xa đã dừng lại.

Cô nói: “Em đoán tối nay anh có hẹn, hẳn bây giờ đang ở đây lên gân cốt một chút.”

“Sao em biết anh ở chỗ này?”

“Trước kia em đã từng gặp anh ở trong này.”

“Trước kia?”

Cô háng giọng, học miệng lưỡi hẳn bắt đầu trêu chọc: “Nếu em gặp được một người con gái tốt, mỗi ngày em sẽ đều về nhà nấu cơm cùng cô ấy.... Em không ra vào hộp đêm, chẳng nhẽ ra vào sở cảnh sát!”

Hắn nhớ lại, hồi lâu mới giật mình hỏi: “Em đã biết anh từ trước?”

“Ồ, ít nhất trước khi anh biết em.”

“Em không phải là ...” Hắn nháy mắt với cô mấy cái: “Vẫn thăm mền anh đi?”

“Chuẩn!”

Cô nhìn hắn vui sướng, liền một hơi đem những lời trong lòng nói ra: “Khi em còn không biết tên anh, em luôn tin anh là người đàn ông tốt! Lúc được đề nghị làm bạn gái của anh, em vui mừng đến không thể tin được ... Sau này, em biết anh là ai ... Em vẫn như vậy, nghĩ rằng anh là một người đàn ông tốt!”

“.....”

“An Dĩ Phong, mặc kệ có chuyện gì, anh cũng phải còn sống trở về. Đêm nay, em ở bãi tắm ven biển chờ anh ...”

“Anh đồng ý ...” Tay hắn hơi kích động, muốn nắm lấy tay cô. Nhưng cô thu hai tay về phía sau, giật nhẹ ống tay áo, nói: “Buổi tối gặp lại!” rồi xoay người bước đi.

Vừa mới bước hai bước, An Dĩ Phong đột nhiên vọt đến, giữ chặt tay cô ... khe vén tay áo lên. Ánh mắt nhìn chăm chăm lớp băng trắng trên tay cô.

Cô bắt an rút tay lại: “Này ... không có gì ... Lúc nấu canh không cẩn thận bị phỏng.”

Hắn không nói lời nào, giữ lấy tay cô, từng vòng từng vòng lật băng vải ta. Vết máu khô còn hoen trên miệng vết thương, nhìn thấy ghê người.

“Bị phỏng? Đây là bị phỏng?” Hắn không kìm chế được hét to: “Em điên rồi?”

Cô lắc đầu: “Em không có, làm sao em ngốc như vậy. Chẳng qua là để dọa ba em thôi. Cách này ... em nghe nói rất hữu hiệu.”

“Nếu biết em làm như vậy, thà rằng về sau anh không thấy em!!!” Hết xong, tay hắn nắm lấy vai cô, nhìn trên dưới một lượt, lại rút tay về ... Rút một nửa, lại vươn đến đem cô ôm vào lòng, “Từ sau không được làm việc ngốc nghếch như vậy, không cần làm hại chính bản thân mình.”

Cô cuống quýt đẩy hắn ra, chạy khỏi trung tâm thể hình.

“Có những lời này của anh là đủ rồi!” Cô yên lặng thâm nhủ trong lòng.

“An Dĩ Phong, cho dù toàn thế giới đều cho rằng anh nên bị đem ra xử bắn, nhưng tình yêu của anh đối với em so với bất cứ điều gì còn đáng trân trọng hơn gấp vạn lần! Em không biết chúng ta rốt cuộc có thể yêu nhau bao lâu, nhưng đã từng gắn bó như vậy đã là quá đủ.”

Nhưng cô thế nào cũng không nghĩ đến, định mệnh cho duyên phận của họ ... chỉ còn lại một ngày cuối cùng!

Từng giây từng giây trôi qua trong giây vò.

Vô số cảnh đầm máu không chịu khống chế liên tiếp hiện lên trong đầu cô, từng hồ sơ, từng bức ảnh cô xem qua đều hiện lên vô cùng rõ ràng.

Bây giờ, trời đã tối, An Dĩ Phong cũng không gọi điện đến. Cô không yên lòng, bước chân hỗn loạn trên đường. Một chiếc xe tải bất ngờ dừng ở bên cạnh, bảy tám người đàn ông cao lớn từ trên xe nhảy xuống, vây quanh cô, vừa nhìn qua đã biết không phải người tử tế.

Vài người qua lại trên đường thấy vậy đều bỏ chạy. Cô nhanh chóng rút súng, mở bảo hiểm, giơ lên: “Các anh muốn gì?”

Những người đó không hề sợ hãi. Một tên cầm đầu ra mặt nói: “Tư Đồ Thuần, Trác đại ca muốn nói chuyện với cô.”

“Tôi không có gì để nói với hân.”

“An Dĩ Phong ở đó, cô có muốn nói chuyện hay không?”

Tay cô run lên, súng trong tay như không vững. Nhưng cô cố gắng trấn áp lại, bình tĩnh trả lời, “Tôi cùng anh ta cũng không có việc gì để nói.”

Người đàn ông đó rút điện thoại ra, ấn một dãy số rồi giao cho cô. Thấy cô không có ý định nhận lấy, đành mở loa, đặt ngay trước mặt.

Vài tiếng tút tút kêu lên, trong điện thoại một giọng đàn ông vang lên: “Thế nào? Không nể mặt tôi sao?”

Cô không nói lời nào, ngón tay âm thầm nắm chặt cò súng, quan sát vị trí mấy người đàn ông kia, không cho bọn họ tiếng lại gần.

Trác Diệu không nghe thấy cô trả lời, tiếp tục: “Cảnh sát Tư Đồ, tôi vừa cùng An Dĩ Phong tân gẫu về cô ... Nó rất muốn gặp cô!”

Ngay sau đó trong điện thoại truyền đến giọng An Dĩ Phong giận dữ: “Trác Diệu, mày đừng khinh người quá đáng!”

Giọng nói An Dĩ Phong như một khối ngàn cân giáng xuống cô. Sau một trận choáng váng, trước mắt cô giờ là những thi thể đầm máu thê thảm hồi sáng. Trong lúc hốt hoảng, cô nghe thấy Trác Diệu nói: “Tư Đồ Thuần, đừng nói tôi không nhắc nhở cô, muốn nói gì với An Dĩ Phong, nếu đêm nay không nói chỉ sợ ngày mai có thể không còn cơ hội.”

“Không liên quan đến cô ấy.” Cô nghe thấy An Dĩ Phong lớn tiếng ngăn cản.

Cô hiểu được ý của hân, hân muốn cô đừng đi. Nhưng nếu bọn hân nói chuyện thành công, sao hân lại sợ cô đến?

Nhất định hân gặp chuyện!

Không đi, cô sẽ hối hận cả đời.

Đi, là giúp hân, hay vẫn là hại hân?

Cô phân vân kịch liệt, hai tay bỗng nhiên bị người khác bắt lấy. Cô giật mình, vội vàng bóp cò súng. Đáng tiếc những người đó cũng không tầm thường. Chỉ vài giây ngắn ngủi, cô bắn trúng ngực hai tên, bắn trúng tay một tên khác. Về sau cô bị một người khác giữ lấy, một họng súng đặt giữa trán cô ...

Cô tuyệt vọng nhắm mắt lại, tùy bọn họ trói tay mình lại sau lưng.

Ba cô nói đúng: Phụ nữ không nên làm cảnh sát, lại càng không nên đến khu này. Cho dù cô trải qua nhiều năm huấn luyện chuyên nghiệp, cũng không thoát được thiên tính nữ nhi bình thường, luôn xử trí theo tình cảm cá nhân.

Ở thời khắc mấu chốt, cái gì cô cũng không thể làm cho hân.

Cô bị người mang đến một quán rượu vắng vẻ.

Vốn là một quán rượu cũ nát, lại thêm vài chục tên ăn mặc lôi thôi, lại càng làm cho người ta cảm thấy dơ bẩn. Cô bị kéo qua đám người, khi đứng vững đã nhìn thấy ánh mắt An Dĩ Phong.

Hân thấy cô, bất đắc dĩ nhắm mắt lại, quay đầu đi.

Biểu tình như muốn nói: Sao em lại ngốc nghếch như vậy?!

Cô nhìn trong phòng có mấy người đàn ông hung hãn cầm vũ khí, lại nhìn bên người hấn chỉ có hai tên thuộc hạ, cô cũng rất muốn hỏi hấn: Anh lớn người mà không to não sao? Tình cảnh này mà dẫn theo hai người đến?

Cho dù để thể hiện thành ý, cũng không thể mạo hiểm như vậy được!

Trác Diệu đánh giá bọn họ một hồi, hứng trí bừng bừng nói: “Người đã đến đông đủ! An Dĩ Phong, mày muốn nói gì thì nói đi!”

An Dĩ Phong thông dong đứng dậy, rót một chén trà, hai tay đưa đến trước mặt Trác Diệu: “Trác ca, em trẻ tuổi không hiểu chuyện, hôm nay em đến đây kính trà nhận sai. Anh đại nhân đại lượng, đừng tính toán làm gì!”

Trác Diệu đỡ lấy chén trà, thuận tay hất lên, trà nói vừa vắn tạt vào mặt An Dĩ Phong: “Mẹ kiếp, mày lấy dao chém teo, một chén trà là xong chuyện hả?”

Cô cắn môi dưới, kinh ngạc nhìn An Dĩ Phong.

Cô không thể tưởng tượng được hấn lại làm chuyện nóng vội như vậy, đi giết Trác Diệu, như vậy không phải là muốn chết sao? Không cần suy nghĩ cũng biết, không giết được Trác Diệu nhất định phải chết, giết được Trác Diệu rồi nhất định chết không toàn thây.

An Dĩ Phong nắm chặt tay, cổ nén tức giận vuốt nước trên mặt, vừa cười vừa ngồi xuống: “Việc này là em không đúng! Hôm đó em quá chén, nhận nhầm người ... Bằng không thuộc hạ của em cũng không ra ngăn cản. Trác ca, em cũng không làm anh bị thương, còn bị người của anh tặng một dao, anh còn muốn thế nào?”

“Nhận sai người? An Dĩ Phong, mày cho tao là thằng ngu sao? Mày cùng con cảnh sát này hợp tác hại tao, mày cho rằng tao không biết?”

“Anh nói gì vậy?” An Dĩ Phong cười gượng vài tiếng: “Em cũng là người trong giới, sao có thể hợp tác cùng cảnh sát?”

Trác Diệu nghe xong lời này, từ thủ hạ của hấn lấy mấy bức ảnh ném lên bàn. Nhìn những bức ảnh này, An Dĩ Phong rốt cuộc không còn lời nào để nói.

Bởi trên ảnh đúng là buổi tối hôm hấn bị Tư Đồ Thuần đưa đến cục cảnh sát, An Dĩ Phong mang theo còng tay lau mặt cô ... Ánh mắt chân thành ...

“An Dĩ Phong, mày định chơi tao? Cũng không biết tự lượng sức mình. Ngay cả Lôi lão đại thấy tao còn phải cúi đầu khom lưng, mày tính là cái gì?”

Ngực An Dĩ Phong phập phồng, giọng nói đã xuống nước không giống những lời hấn có thể nói ra: “Trác ca, việc này là em sai. Em hôn nay ở đây tùy anh xử trí, anh chém em bao nhiêu dao cũng được, chém đến khi anh hả giận thì thôi, không liên quan đến cô ấy, em xin anh thả cô ấy ra.”

“Mày chơi gái, lấy lòng nói, tao mặc kệ! Nhưng định đùa trên đầu tao sao?” Trác Diệu đứng lên, nắm lấy tóc cô, da đầu rất như có kim châm. Cô cắn răng nhịn đau, không phản kháng.

An Dĩ Phong bỗng nhiên đứng dậy, hai tên thủ hạ vội kéo lấy hấn, “Phong ca, anh bình tĩnh một chút.”

“Thế nào? Đau lòng?” Trác Diệu cười một trận đắc ý. Hấn nâng mặt cô lên, vẽ mặt bĩ ối: “Đẹp lắm, đáng người cũng rất nóng bỏng. Mày thích cô ta như vậy, có phải được lắm không? Chốc nữa, tao cũng thử xem ...”

Lời Trác Diệu nói làm cô suýt nôn mửa. Cô hết sức dẩy dụa, nhưng hai tay bị trói chặt không thể nào nhúc nhích.

Hấn cười đến đnags khinh, một tay hấn đột nhiên chuyển qua cổ áo cô, gỡ cảnh phục ... Cô rốt cuộc không chịu được, giơ chân đá vào hạ thân hấn.

Trác Diệu nhanh nhen né về phía sau, tức giận giơ tay định cho cô một chiếc bạt tai. Nhưng tay còn chưa kịp giáng xuống đã bị An Dĩ Phong che ở trước mặt cô nắm lấy.

“Họ Trác, mày, mẹ kiếp, không biết xấu hổ sao?”

An Dĩ Phong gắt gao nắm lấy cổ tay hắn, hết sức vùng về phía trước, thừa dịp Trác Diệu mất đà, lại dùng tay kia giáng một đòn vào mặt hắn.

Lại một tiếng xương vỡ vụn ...

“Mày!” Trác Diệu lau máu ở khóe miệng, giận dữ: “Tao vì nể mặt Lôi lão đại định tha cho mày một mạng, xem ra là chính mày muốn chết!”

An Dĩ Phong tiến lên từng bước, thủ hạ của hắn nhanh chóng chạy lại khuyên can: “Phong ca, xin anh bớt giận, có việc gì từ từ nói ...”

Hắn nhìn thủ hạ của mình, thở sâu một hơi, trở lại một cước đá vào chiếc bàn bên cạnh.

“Trác Diệu! Tao nói rõ cho mày biết, ở trong mắt tao, mẹ, mày chỉ là một con súc vật. Nếu không để mặt mũi cho Khi Dã, mày có mười cái đầu cũng không đủ dùng! Hôm nay tao đến đây nhận sai, mày cho là tao sợ mày? Tao sợ là sợ tao lỡ tay đánh chết mày, trở về không có cách nào ăn nói với đại ca!”

Ấm chén trên bàn đồng loạt rơi xuống đất, phát ra những tiếng chói tai.

Tiếng vỡ vừa dứt, ngoài quán rượu một đám người vây đến, không có một kẻ hở. Trên mặt mỗi người đều đờng đờng sát khí, dường như chỉ chờ An Dĩ Phong ra tay sẽ lao vào khai cuộc.

Sắc mặt Trác Diệu tái nhợt, không khỏi lui ra phía sau từng bước.

Thủ hạ của hắn cũng bắt đầu rối loạn. Tư Đồ Thuần cuối cùng cũng thở phào một hơi. Thì ra An Dĩ Phong phong không ngu ngốc, biết tiên lễ hậu binh(1)

Nhưng hoàn cảnh này cũng như tên đã lên dây, hết sức căng thẳng.

Nếu thật sự ra tay, cho dù An Dĩ Phong không có việc gì, hậu quả về sau cũng khó mà lường hết.

Cô đi qua, cúi đầu nói nhỏ: “Anh đừng kích động, không phải bắt đắc dĩ, đừng động thủ ...”

“Anh biết!” An Dĩ Phong nhìn thoáng qua tên thủ hạ vẫn gắt dao giữ lấy cánh tay hắn: “A Tô, đưa cô ấy đi trước.”

“Vậy anh cẩn thận một chút, em chờ anh ...” Cô vừa lui về phía sau từng bước, theo tầm mắt vừa lúc nhìn thấy Trác Diệu bí mật đưa tay về phía say, một tên thủ hạ trao khẩu súng vào tay hắn ...

Cô kinh hoàng, muốn kéo An Dĩ Phong mới nhớ ra tay mình đang bị trói về phía sau lưng.

“An Dĩ Phong!” Cô nhìn thấy Trác Diệu đã giơ súng lên, cô không kịp nghĩ bất cứ điều gì, phản ứng đầu tiên chính là lao về che ở phía trước An Dĩ Phong.

Một tiếng úng vang lên, cô chỉ cảm thấy ngực nhói đau một trận, trước mắt tối lại, miệng mở lớn lại không thể thở được.

Vài giây ngẩn ngủ, cô nghe thấy An Dĩ Phong hoảng hốt kêu tên mình, cảm giác được hắn cúi người, nâng cô dậy, liên tục kêu vang vài tiếng ...

“Không được!” Cô vừa lấy được hơi, khó khăn thở: “Em không sao, em co ... áo chống đạn ...”

Đáng tiếc, đã quá muộn. Trước mắt cô đã là một màn đẫm máu

Cô biết, tất cả đã quá muộn!

Trác Diệu đã chết, kiếp nạn này, chạy trời không khỏi nắng...

Cô tuyệt vọng tựa vào trong lòng An Dĩ Phong. Bây giờ, cô hoàn toàn không còn cách nào. Những gì cô có thể làm cho hắn đều đã làm, có thể cản hắn cũng đã cản. Hắn chết hay sống, chỉ Lôi lão đại có thể quyết định ...An Dĩ Phong ôm lấy cô, xuyên qua đám Khi Dã bị làm cho chết khiếp bước đi.

“Trở về nói cho chú Cửu: Người là An Dĩ Phong giết, ông ta muốn báo thù thì chỉ cần tìm tôi!”

(1) Tiên lễ hậu binh là trước thì dùng lễ nghĩa, sau thì mới dùng tới vũ trang.

Ý nói: Trước hết dùng đường lối ngoại giao để giải quyết việc tranh chấp giữa đôi bên, nếu không kết quả thì mới dùng đao súng để giải quyết.

19. Chương 20

Trên đường trở về, An Dĩ Phong dùng hết sức ôm cô, hôn từng sợi tóc. Một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống, “Sao em ngốc nghếch vậy? Anh không đáng để em làm thế! Anh không đáng!”

“Em có áo chống đạn.”

“Em nghĩ rằng anh không mặc sao?”

“.....”

Cô không nói gì, đúng vậy! An Dĩ Phong quanh năm trong mưa bom bão đạn, sao có thể ngốc đến không mặc.

“Em có nghĩ đến, nếu viên đạn này vào đầu thì phải làm sao bây giờ không? Em bảo anh phải làm sao bây giờ?”

“Em cái gì cũng không nghĩ. Em chỉ sợ anh lại giống như anh trai em, bỏ mặc em mà đi!” Cô nhắm mắt lại, cảm nhận cơ thể hắn: “Thế giới này không có gì đáng sợ hơn cái chết, cho dù hối tiếc bất kì điều gì cũng không thể làm lại ...”

“Anh hiểu!”

An Dĩ Phong thực hiểu được. Khi tiếng súng kia vang lên, cô ngã xuống trước mắt hắn. Giờ phút đó, hắn hiểu được như thế nào là sống không bằng chết, càng hiểu được, như thế nào là thực sự bất lực ...

Để người Khi Dã không tìm được, Tư Đồ Thuần đưa An Dĩ Phong đến phòng ở trước kia của mình.

“Đây là nhà em?” An Dĩ Phong nhìn quanh một chút, hỏi.

“Ừ!” Đây là căn phòng ba cho cô khi cô mới từ Anh quốc trở về. Diện tích tuy không lớn, chỉ hơn 100m² nhưng nội thất vô cùng tinh tế.

Cơ quan khi ấy của cô ngay ở phố đối diện, đi làm bình thường rất tiện lợi, Tư Đồ Nạo khi rỗi rãi cũng thường cùng cô qua đây ăn cơm. Đương nhiên, mỗi lần đều là ông vào bếp, hoặc đưa cô đi xuống tiệm ăn dưới lầu ăn món sushi cô thích nhất. Mỗi khi đến cuối tuần, cô về nhà ở hai ngày, tâm sự, bàn chuyện công việc với ông.

Cuộc sống, công việc khi đó đối với cô mà nói đều thật thoải mái.

Nếu cô không điều tra ra cái chết của anh trai mình có liên quan đến Khi Dã, có lẽ cuộc sống của cô vẫn đơn giản như vậy.

Còn đang miên man suy nghĩ, An Dĩ Phong đã đặt cô lên giường, tìm được chìa khóa mở còng tay, cởi áo khoác, bỏ từng nút từng nút cúc, áo chống đạn ...

Hắn đưa tay nhẹ nhàng xoa một vùng ngực tím lại, bàn tay chỉ hơi chạm, xương sườn cô nhói lên. Cô cố gắng chịu đựng không lên tiếng.

“Có đau không?” Hắn hỏi.

“Không đau.”

“Vậy là tốt rồi, không ảnh hưởng đến xương cốt.”

Hắn yên tâm, ánh mắt không tự giác nhìn trên người cô chỉ còn một chiếc áo lót màu đen, để lộ da thịt mê người trắng muốt.

Cô bắt đầu căng thẳng, hít thở dường như không thoải mái. Cô cắn đôi môi nhỏ giọng hỏi: “Anh đang nhìn cái gì?”

“A?” Hắn thanh thanh cổ họng, xấu hổ đứng thẳng dậy, rời tầm mắt: “Muộn rồi, em nghỉ ngơi đi, anh phải đi!”

“Anh đi đâu? Người của Khi Dã nhất định đang tìm anh khắp nơi.”

“Người là anh giết, anh phải chịu trách nhiệm với bọn họ, đây là quy tắc trong giới xã hội đen!”

“Không được!” Cô vội vàng ngồi dậy ôm lấy thắt lưng hắn: “Anh không thể đi, bọn họ sẽ chém anh thành trăm mảnh mất.”

“Sẽ không, bọn họ có thể để cho anh toàn thân.”

“An Dĩ Phong!” Thấy hắn kéo cánh tay cô ra, quyết tâm đi, cô càng ôm chặt, nhỏ giọng cầu xin: “Anh đừng đi, ít nhất tối nay anh đừng đi!”

“Tiểu Thuần, ngày mai có thể anh sẽ ...” Giọng nói hắn hơi phập phồng.

“Chuyện ngày mai nói sau.” Cô lấy toàn bộ dũng khí, buông tay ra, cởi áo ngực...

Những gì đẹp đẽ nhất của một cô gái phô bày trước mắt hắn. Hắn không nhúc nhích, không đến gần, cũng không lùi xa ...

Hắn chỉ nhìn, dục vọng và lý trí như đang giằng xé trong đáy mắt.

Cô sợ hãi tiến đến, ôm vai, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, mặt hắn, cổ hắn ... Tay cô giống như kiểm tra ngày hôm đó, vuốt ve từ ngực xuống dưới, đến thắt lưng ... lại từ gấu áo đi vào, dọc theo xương sườn nhích lên ...

Về mặt hắn lạnh lùng cứng rắn, nhưng cả người nóng bỏng, thân thể cường tráng tràn ngập đường cong cương nghị nam tính.

Có lẽ tay cô rất lạnh, lướt qua bất cứ chỗ nào đều làm hắn khê run lên. Cả người hắn đột nhiên cứng ngắc.

Cô ngẩng đầu nhìn hắn, mắt hắn càng ngày càng tối lại, hơi thở cũng trở nên hỗn loạn.

Nhưng hắn vẫn không hề động, không chấp nhận, cũng không phản kháng.

Cô đương nhiên có thể hiểu được mâu thuẫn trong lòng hắn. Hắn không muốn làm những chuyện hắn không thể chịu trách nhiệm ... Hắn cũng hiểu, cô muốn hắn sống sót, muốn hắn vì cô mà bỏ đi cái hắn gọi là quy tắc, là nghĩa khí.

Cô cũng biết mình ích kỷ, nhưng cô cũng muốn ích kỷ một lần.

Quyến rũ một người đàn ông như vậy cô thực sự chưa bao giờ thử, làm đến thế này coi như đã là cố gắng cực hạn, nhưng sự tự chủ của An Dĩ Phong thực sự mà nói còn hơn gấp nhiều lần ...

Cô cũng chỉ còn cách tiếp tục cố gắng vượt qua giới hạn của mình.

Cô tiến đến, khuỷu tay mướt mà khoác lên vai, ôm lấy cổ hắn ... “An Dĩ Phong ...” Mặt kề mặt, môi cách môi, chỉ trong gang tấc.

Hơi thở cô khê phả vào hắn, cô dường như nghe thấy hắn khê hít sâu một hơi. Gương mặt luôn lý trí của cô trở nên hơi hồng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve bên tai hắn, học cách của hắn nhẹ nhàng nhàng hôn: “Anh đã từng nói sẽ cho em một đêm giao hòa tuyệt vời giữa tình yêu và dục vọng ...”

Cả người hắn run lên, đột nhiên ho nhẹ hai tiếng.

Cô tiếp tục hôn, một bàn tay lặng lẽ kéo khóa áo da hắn. Ngay lúc cô dường như sắp thành công, hắn bắt lấy tay cô, kéo khóa trở lại.

Thực ra, hắn chỉ là một người đàn ông bình thường. Không biết bao nhiêu lần hắn tưởng tượng, một ngày nào đó cùng với người phụ nữ mình yêu, hôn môi cô, vuốt ve ngực cô, điên cuồng đi vào trong cô, nghe cô đau đớn rên rỉ, hưởng thụ hương vị ngọt ngào ...

Có được tất cả những gì hắn muốn!

Nhưng bây giờ, cô ở trước mặt hắn, chủ động cởi áo hắn, tháo thắt lưng hắn, quỳ rũ hắn ... Dưới ngọn đèn sáng ngời, phía trên cô trần trụi kiều diễm, mái tóc đen xõa trên nền da trắng muốt, đẹp đến nao lòng ... Nhưng hắn thế nào cũng không thể điên cuồng ... Hắn, quả thực một phút, một giây cũng không chờ mong

Bởi hắn biết, hắn sống không quá ngày mai!

Người hắn giết là cậu ấm bang Khi Dã, là con trai duy nhất của Trác Cửu, mạng của hắn ai dám giữ?

Hôm nay, hắn ham muốn nhất thời, cùng cô hưởng thụ cực lạc. Ngày mai cô làm sao đối diện với thi thể lạnh như băng của hắn. Sau này, cô làm thế nào đi tìm hạnh phúc cho mình?

Hắn đẩy cô ra, không chế khát vọng đang mãnh liệt trào lên trong mình: “Việc này, em tìm người khác thử đi!”

Cô gật gật đầu, suy sụp ngồi trên giường, hai tay ôm lấy ngực, im lặng, trong ánh mắt là ai oán cùng lạnh lẽo.

Rất nhiều lần hắn muốn đứng lên, nhưng cổ tay cô còn quấy dầy băng trắng, ngực của cô còn tụ máu tím bầm ... Tim hắn như bị dao cứa, rốt cục không nhìn được đang hai tay ôm bờ vai yếu ớt của cô tiến vào lòng mình.

“Tiểu Thuần, anh yêu em! Điều may mắn nhất trong đời anh là gặp được em.”

“Vậy anh cũng đừng để em phải hối hận.”

Làn da cô nõn nà, cảm xúc tuyệt vời đó cuối cùng khiến hắn không thể giữ được dục vọng, “Nếu ngày mai anh chết, em có hối hận hay không?”

“Em chưa bao giờ biết hai chữ hối hận viết như thế nào.”

“Được!” Hắn cầm lấy cánh tay cô, ấn cô ngã xuống giường: “Đã sai thì tiếp tục sai đi!”

Nếu cô không hối hận, tối nay hắn sẽ cho cô hiểu được, như thế nào gọi là đàn ông đích thực!

Hắn muốn cho ba chữ “An Dĩ Phong” khắc sâu vào thân thể cô, vĩnh viễn không thể nào xóa được.

Một chiếc hôn sâu thật mãnh liệt bắt đầu, giống như mưa rào tạt đến, trán cô, mi mắt, hai má ... cuối cùng rơi xuống đôi môi cô, như một đóa hồng hé mở, mặc hắn bừa bãi đi vào, chiếm lấy. Tay hắn vỗ về chơi đùa ngực cô, giống như hắn vẫn từng tưởng tượng. Cô ngày càng thở gấp, mỗi phân da thịt đều vì hắn mà run rẩy.

Khát vọng mãnh liệt ngưng tụ ở phía dưới cơ thể hắn, hừng hực khí thế. Hắn cuối cùng không kiềm chế được, cởi bỏ bộ cảnh phục hoàn toàn không hợp đó. Chiếc quần nhỏ màu đen che lấy nơi bí mật giữa hai chân... Hắn chưa từng nghĩ màu đen của tội tăm, của tội ác ở trên người cô lại xa hoa, kiều diễm đến thế ... Một dòng khoái cảm như chạy khắp cả người, toàn bộ lý trí An Dĩ Phong đều bị tan rã, chỉ thâm nghĩ nhanh nhất có được cô. Hắn nhanh chóng cởi quần áo của mình, bàn tay nhanh chóng kéo thứ duy nhất còn lại trên người cô xuống.

Tay hắn từ chân cô bắt đầu đi lên ... Hai chân cô bắt đầu run rẩy, ngón tay xiết chặt ga giường ... Phản ứng của cô càng làm máu hắn sôi trào, như một tiếng trống làm tinh thần hắn càng thêm hăng hái.

Mặt cô càng đỏ, xinh đẹp kiều diễm.

Ánh mắt lạnh lùng khi mới quen dường như không còn nữa, giờ phút này, trong đôi mắt bối rối ấy, tất cả đều là hình ảnh của hắn.

“Sợ sao?”

Cô gật đầu, cả người lại run lên.

Hắn khẽ cười. Lúc này cô mới giống một cô gái thực sự, nhu nhược, yếu đuối, chờ mong hắn dịu dàng che chở ...

Hắn si mê nhìn thoáng qua nơi bí mật, cổ nén lại kích động. Hắn khẽ hôn môi cô, tay chậm rãi lướt qua bụng, tiến vào nơi đó.

“A ...” Cô kêu khẽ, ánh mắt cầu xin hắn.

Cô không thể mở miệng, nhưng cả người nóng rực, ướt át, rõ ràng đã nói cho hắn, cô đã bị hắn khiêu khích đến mê loạn. Cô không hề sợ hãi, ngược lại nhiệt tình muốn hắn, chờ hắn đi vào, lấp đầy hư không.

“Muốn a?” Hắn cố ý hỏi.

Mặt cô càng hồng, then thừng tránh đi tầm mắt xấu xa của hắn.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới lần đầu tiên ở phòng thẩm vấn. Khi đó cô bộ dáng lạnh lùng, ngay cả nói với hắn một câu cũng không muốn, mà bây giờ, lại ở dưới thân hắn, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Hắn nhất thời động, ngón giữa đi vào trong...

“A!” Hai chân cô căng thẳng, kẹp chặt tay hắn: “Không cần!”

Một tay hắn chống thân mình, nằm ghé bên người cô, tay còn lại tiếp tục sờ soạn: “Cảnh sát Tư Đồ, tại sao em không hỏi anh: Muốn đầu thú tội gì?”

Cô trừng lớn ánh mắt nhìn hắn.

Hắn cười đến xấu xa, hai ngón tay đồng loạt đi vào, quấy nhiễu.

“Nữ cảnh sát?” Hắn tiến đến hôn hai má cô: “Em làm cảnh sát tốt như vậy sao?”

Cô mở miệng, khó ngăn lại những tiếng rên rỉ cùng thở gấp.

Hắn cười, đầu lưỡi khẽ liếm nụ hoa mềm mại ở ngực cô, “Em nói xem, bây giờ anh có phải là quấy rối tình dục? Không biết phán bao nhiêu năm tù?”

Cô nhắm mắt lại, người không tự giác cong lên, biểu tình đã hoàn toàn trầm mê hốt hoảng đến đỉnh điểm.

Tay hắn cực kì ướt át, hắn cảm giác đùi cô đã bắt đầu co rút, thân mình cũng đã bắt đầu đón hòa ngón tay hắn.

Có người đã từng nói với hắn: Lần đầu tiên của một cô gái là đau đớn cùng sung sướng.

Hắn rút tay ra, khẽ tách hai chân cô, chậm rãi tiến vào ...

“Ừm...”

“A...”

Cả hai đồng loạt kêu lên, cô vừa kinh hãi vừa khoái cảm, hắn cũng không khỏi khiếp sợ. Gắn đã từng khoe với người nào đó sự tự chủ của mình, khinh bỉ sự vọng của người đó.

Người đó lạnh lùng ném trả hắn một câu: Mẹ kiếp, đây là cậu chưa thử qua!

Lúc ấy hắn còn không phục. Hiện tại mới biết được, cơ thể phụ nữ không phải là sự hưởng thụ bình thường, mà là cực kì kích thích!

Mềm mại, nóng bỏng cùng áp lực làm cho hắn có cảm giác như trời sụp đất nứt.

Trong lúc đi vào, hắn cảm nhận được một sức cản. Hơi dùng sức một chút, cả người cô liền co lại, chau mày, hàm răng trắng muốt cắn lấy đôi môi đỏ mọng, hắn nhìn có chút không đành lòng.

Áp chế dục vọng, khẽ lui ra ...

Cọ sát một hồi làm cho hắn hưng phấn muốn điên cuồng hét lên, toàn thân đều bị kích thích, một cảm giác không từ ngữ nào có thể hình dung được.

Biểu tình của cô giãn ra nhiều, thân thể cũng không co lại như lúc đầu.

Hắn lại một lần để ở nơi cách trở cuối cùng, muốn phá tan nó, tiến vào nơi sâu nhất.

“Tiểu Thuần ...” Hắn thử thăm dò: “Em sợ đau không?”

Cô nhìn hắn, nồng tình ôm lấy, “Không sao? Đau như này tính là gì?”

Đáy lòng hắn run lên, khẽ dùng chút sức, phá tan tất cả trời buộc, toàn bộ dục vọng xâm chiếm cơ thể hắn.

“Ừm!” Cô thở ra một hơi rồi dồn dập thở dốc. Cô đã chịu qua nhiều năm huấn luyện, loại đau nào cũng thử qua, nhưng thật đúng là chưa bao giờ trải qua cảm giác này, giống như xương cốt đều gãy vụn, trở nên tê dại. Chỉ cần hơi chạm nhẹ, cũng có thể tan tành.

“Anh yêu em!” Giọng hắn vang lên, “Anh yêu em ... Anh yêu em ...”

Cô nở nụ cười, “Anh muốn thế nào sẽ thế đó, chỉ cần anh thỏa mãn ...”

Dù là đau như thế nào đều không quan trọng nữa.

Bất cứ điều gì cũng có thể buông tay, tội ác nào rồi cũng có thể tha thứ!

Chỉ vì một chữ yêu!

Bởi yêu không có tội!

20. Chương 21

Cánh cửa dục vọng một khi đã được mở ra, thì những đề mê cực lạc sẽ nhẹ nhàng ngấm dần vào tâm can con người.

Ngực cô phập phồng lên xuống, rung động ở trong không khí, mảnh mai nhu nhược ... Màn đêm thanh thoát, những ngọn đèn đường chiếu sáng trên dải nhung đen huyền diệu. Đó là những thứ định mệnh dành cho hắn, là cầu vồng thuộc về đêm tối mà hắn từng ao ước ...

Tại căn phòng ấm áp, chiếc giường lớn mềm mại, hắn hoàn toàn dứt bỏ mọi trời buộc, gấn bó cùng cô một chỗ, như thủy triều dạt dào mạnh mẽ nuốt trọn lấy hắn.

Dần dần, hắn quên hết tất cả, không còn để ý đến cảm giác của cô, si mê hưởng thụ, huyết mạch như căng trào.

Cơ thể cô đã chịu qua huấn luyện, cơ thể cô so với hắn nghĩ còn dẻo dai hơn rất nhiều, tay chân gấp khúc ở mọi góc độ, đùa nghịch bất cứ tư thế nào cũng có thể dễ dàng phối hợp cùng hắn, đẩy hắn lên đến đỉnh điểm.

Khoái cảm mãnh liệt làm cho động tác của hắn không tự giác nhanh hơn, càng lúc càng kích thích, càng lúc càng mãnh liệt.

Thất lực hắn lên xuống không mệt mỏi, nhìn cô mặt đỏ mề hời đầm đìa, nghe cô rên nhẹ, hắn không khỏi nhớ tới một khoảng thời gian vất vả theo đuổi, nhớ tới một câu hứa hững của cô: Chúng ta không phải người cùng một thế giới!

Trong lòng hắn đau xót, thô bạo hôn môi cô, nhẹ cắn cơ thể cô. Đã tính nguyên thủy của một người đàn ông trào ra, xâm chiếm toàn bộ lý trí của hắn

“Chúng ta cùng một thế giới!” Hắn lớn tiếng kêu lên, động tác ngày càng thêm cuồng dã: “Chẳng những chúng ta cùng một thế giới, em còn là của anh, hoàn toàn là của anh.”

“Đúng ...” Giọng nói của cô phiêu diêu, ánh mắt như phủ đầy một lớp sương mù.

Khoái cảm đến cực hạn dâng lên từ đáy lòng hắn, bao phủ lấy những tổn thương, đau đớn. Hắn ôm cô, bàn tay ôm cô, vuốt ve dọc sống lưng ... Mỗi lần đi xuống đều tiến vào nơi sâu nhất mới có thể lấp đầy khát khao trong hắn. “Anh muốn em nói ... Anh muốn nghe chính em nói cho anh biết, chúng ta cùng một thế giới!”

“Chúng ta ... Chúng ta cùng một thế giới!” Giọng nói của cô mơ hồ phiêu diêu.

“Lặp lại lần nữa!”

Hai tay cô ôm lấy vai hắn, thở dốc liên tục nói: “Chúng ta cùng một thế giới, ai cũng không thể tách chúng ta ra ... An Dĩ Phong, em là của anh, là người phụ nữ của anh ...”

Thị giác bị kích thích, cảm giác cũng hoàn toàn bị kích thích, hắn như điên rồi, không ngừng tiến lên, tham lam chiếm lấy cô.

“A!” Cô bối rối cản bờ vai của hắn sau tiếng kêu thỏa mãn.

“An Dĩ Phong!” Đáy mắt cô cương trực, lưng thẳng tắp.

“Gọi anh Phong!”

“Phong ...” Cô chủ động hôn hắn, khéo léo đưa lưỡi vào miệng hắn ...

Hắn kích động đáp lại, bỗng nhiên cảm thấy người co rút nhanh, một dòng nóng bỏng như toàn mạch máu tập trung lại ... Cơ thể cô cứng đờ trong lòng hắn, yêu kiều quyến rũ ...

Hắn nhanh như vậy khiến cho cô lên đỉnh!?

Quả thực đây là niềm thỏa mãn cũng kiêu hãnh lớn nhất của một thằng đàn ông như hắn từ lúc chào đời đến giờ. Ngay cả lúc mấy trăm tên thuộc hạ cùng đồng loạt gọi hắn một tiếng “Phong ca” hắn cũng chưa từng thấy tự hào như vậy!

Hắn càng thêm hưng phấn, thất lực càng mạnh mẽ, cho đến khi người cô lả ra rúc vào trong lòng hắn, nhỏ giọng nói: “Em yêu anh!”

Một giây đó, thế giới như nổ mạnh, hắn cũng cảm giác như toàn thân run lên. Hắn không kìm lòng được tiếp tục tiến lên, nghe tiếng cô rên rỉ, rốt cuộc không khống chế được ...

Đột nhiên trong lúc đó, hắn nhớ tới một chuyện quan trọng, trong lúc lên cao nhất, đem dục vọng đi ra ngoài ... Không khí lạnh lẽo làm cho những khoái cảm hưng phấn tan thành mây khói.

Hắn cắn răng, khe nhú mày, chịu đựng cả cơ thể đang run lên, nhìn chất dịch màu trắng ngà trên ga giường ...

Hắn thấp giọng một câu, giống như bị người khác dẫn xuống vực sâu không đáy. Cô ngồi dậy, ôm lấy hắn, giọng nói như hư không, “Không cần như vậy ...”

“Nếu như có ... sẽ rất phiền toái!”

“Anh không muốn em sinh cho anh một đứa con sao?”

Hắn cười gượng hai tiếng, lắc đầu: “Một mình anh làm việc ác chưa đủ? Còn muốn thêm một đứa con trai hại nước hại dân?”

Cô ngẩng đầu nhìn hắn, thất vọng buông tay, trầm lặng nằm xuống. Tóc của cô hỗn độn trên giường, vài giọt mồ hôi dính bên đôi môi đỏ mọng. Cơ thể như một khối ngọc trắng lưu lại bao nhiêu dấu hôn, như những đóa hồng, dịu dàng lại mê hồn quyến rũ. Theo cặp chân trắng nõn, một dòng máu chảy xuôi ...

Bỗng nhiên nhìn lại, thê thảm tựa như mới bị cưỡng bức.

Trong lòng hắn căng thẳng, yết hầu hơi đau. Ấy vậy đi đến, từ sau lưng ôm lấy cơ thể mềm mại, nhẹ nhàng hôn vai cô: “Anh rất thô lỗ sao?”

“Không có!”

“Xin lỗi!” Hắn vốn nghĩ đối với cô thật dịu dàng. Ai ngờ dục làm trí hôn, lúc đó cái gì cũng không còn nhớ được.

Cô gương mặt nhìn hắn đang áy náy, chỉ thuần khiết mỉm cười: “Thật sự không!”

“Nhưng nhìn em bây giờ ...” Hấn sờ sờ môi cô sưng đỏ, vén tóc bên sườn mặt cô, cẩn thận chải những sợi tóc hỗn độn, “ ... rất đáng thương!”

Cô cười, dùng ngón trỏ đặt dưới cằm hấn, tươi cười đến rục rờ làm cho hấn suốt đời không thể quên, “Anh yêu! Em đối với anh rất vừa lòng, anh chẳng những mặt mũi khôi ngô, dáng người cũng tốt, thể lực cũng được ... Em quyết định chọn anh, từ hôm nay trở đi em bao anh!”

“Anh đây chẳng muốn mệt thân, còn có hậu cung ba ngàn mỹ nữ nữa!”

“Từ giờ trở đi anh đừng tơ tưởng gì đến hậu cung, nhớ kỹ, anh là của một mình em!”

Hấn nghe được trong lòng nóng lên, vẫn cố tình trêu cô: “Anh có thể có thêm bên ngoài một hai cô không?”

Cô kiên định lắc đầu: “Không thể, tuyệt đối không thể!”

“Vậy ... để xem em có thể thỏa mãn anh không đã ...”

Hấn xoay người đặt trên người cô, huyết mạch lại bắt đầu sôi trào...

Cô cười nói với hấn: “Thực ra anh không cần lo lắng, hôm nay là ngày an toàn của em, tuyệt đối sẽ không thể mang thai!”

“Thật? Em sao không nói sớm!!!”

Lần này hấn không hề cô kị, nhiệt tình hưởng thụ đến tận cùng, ở trong cơ thể cô trút xuống toàn bộ dục vọng tích tụ bấy lâu ...

Tình khác dục lớn nhất ở chỗ.

Tình là vô tư, có tình, dù tim có đau khổ cũng cam nguyện

Dục là ích kỷ, có dục, dù tim có đau đến đâu cũng phải chiếm lấy làm của riêng mình!

Cho nên, tình cùng dục kết hợp hài hòa, là tuyệt vời, cũng là đau khổ đến triệt tâm can!

Mặt trời lẳng lặng chiếu sáng khắp nơi, Tư Đồ Thuần cũng bắt đầu tỉnh mộng. Cô mở mắt ra, đầu tiên nhìn thấy là An Dĩ Phong đang ôm mình ngủ say, khoe miệng còn đọng lại nụ cười ngọt ngào.

Cô không muốn quấy rầy giấc mộng của hấn, lặng lẽ đứng dậy, giúp hấn sửa chăn, một mình đi đến phòng khách, khẽ vén bức màn.

Đêm ngày luân chuyển, là định luật tự cổ chí kim.

Sống chết, cũng là số mệnh nhân loại không thể nào cưỡng lại.

Nhưng cô lại không thể để cho hấn chịu số phận an bài như vậy.

Buổi sáng, sau khi hai người trong tình trạng kiệt sức, hấn vẫn không muốn rời, quyến luyến hôn cô, cảm ơn cô vì đã cho hấn trải nghiệm một tình yêu khắc cốt ghi tâm.

Cô xin hấn trốn đi, trốn càng xa càng tốt. Nhưng hấn nói bến tàu là địa bàn của Khi Dã, không có cách nào lọt vào.

Cô khuyên hấn đi tự thú, cô nói cô sẽ bảo lãnh cho hấn, mời cho hấn luật sư tốt nhất, để hấn đến nhà giam an toàn nhất. Mỗi ngày cô sẽ đến thăm hấn, mặc cho bao nhiêu năm qua đi vẫn chờ hấn, chờ đến khi ra tù và lấy hấn. Nhưng hấn nói nếu không ra mặt nói chuyện với Khi Dã, sẽ có rất nhiều người phải chết, trong giới sẽ đại loạn.

Trong giây phút đó cô mới nhận ra trong đôi mắt kiên định của hấn cái gọi là trật tự trong giới xã hội đen, đó là hai chữ: Tình nghĩa!

Cô đã hiểu giấc mộng của hấn, đáng tiếc, thật sự đúng như một câu: “Tuy chí lớn, nhưng cuối cùng buông tay, chỉ vì hồng nhan.”

Không! Cô nhất định phải cứu hấn, cho dù bằng bất cứ cách nào.

Cô cầm lấy điện thoại, gọi đến số của Hàn Trạc Thần.

“Alo! Tôi ...”

Câu đầu tiên của Hàn Trạc Thần là: “An Dĩ Phong đâu?”

“Anh ấy đang ngủ.”

“Ngủ?!” Trong điện thoại truyền đến hơi thở dồn dập: “Để cậu ta nghe điện thoại!”

“Anh có thể nói cho tôi biết Khi Dã giấu vũ khí ở đâu không?”

“Tôi không biết!” Giọng nói hần rõ ràng đang tức giận, ngay cả sự trầm ổn vốn có hầu như cũng không còn, “Rốt cuộc cô muốn làm gì?!”

“Tôi muốn bắt tất cả người của Khi Dã lại. Chúng ta từng thỏa thuận, tôi đã thực hiện yêu cầu của anh, bây giờ không phải đến lượt anh sao?” Điều duy nhất cô muốn bây giờ chính là bắt tất cả Khi Dã, như vậy mới có thể cứu được người cô yêu.

“Cô! Cô nói thật cho tôi biết, cô có ý gì? Cô không phải muốn chúng tôi cũng Khi Dã sống mái với nhau một trận, các người ở giữa một mẻ bắt hết?”

Cô không muốn giải thích, có giải thích cũng không thể sáng tỏ. Chuyện tình cảm chỉ có người nào trải qua mới hiểu được.

“Mục đích của tôi là gì anh không cần biết, tôi đã cùng với An Dĩ Phong như anh nói, bây giờ tôi muốn biết vũ khí của bọn họ giấu ở đâu.”

Trong điện thoại, giọng nói của Hàn Trạc Thần bình tĩnh trở lại: “Ở kho hàng thứ chín sau núi Ngọc, phía sau một loạt hàng hóa có cửa ngầm đi vào.”

“Cảm ơn!”

Cô vừa định cúp điện thoại, lại nghe thấy Hàn Trạc Thần nói: “Cô nói với An Dĩ Phong, người của Khi Dã tìm cậu ta khắp nơi, trốn không được. Bảo cậu ta đến tìm tôi, mặc dù chuyện gì tôi sẽ giúp cậu ta gánh vác.”

“Tôi sẽ nói với anh ấy.”

Cô buông điện thoại, xoay người, nhìn thấy An Dĩ Phong đứng ở phía sau.

Cô giật mình, lập tức làm bộ như không có chuyện gì khê hôn má hần: “Anh dậy rồi?”

An Dĩ Phong không trả lời, chỉ yên lặng nhìn cô.

“Em có chuyện quan trọng ra ngoài một chút, anh ở lại đợi em.”

“Em cùng Thần ca có giao hẹn gì?” Giọng nói hần hư vô như từ chân trời dội lại, “Vì sao anh một chút cũng không biết?”

“Việc đó không quan trọng.” Cô không muốn lừa hần, nhưng nói thật lại sợ khiến hần tổn thương, “Đó là chuyện riêng giữa em và anh ta.”

“Một là người con gái anh yêu, một là người anh em tốt nhất của anh, hai người giao hẹn chuyện gì với anh không liên quan?” Hần nhìn cô, đôi mắt trong suốt, “Anh vẫn cảm thấy kì lạ. Em kiên quyết chia tay như vậy, buổi tối hôm trước còn ăn cơm cùng vị hôn phu, ngày hôm sau lại đột nhiên chạy đến đòi phải làm tình nhân của anh? Những lời này không phải là những lời em có thể nói. Sau đó, anh lại hỏi Thần ca, phụ nữ có phải dễ thay đổi như vậy không? ... Anh ấy luôn phản đối chuyện anh cùng em, hôm ấy tự nhiên lại nói: Thứ đưa đến cửa thì hãy nhận lấy, chơi xong sẽ phát hiện cô ta cùng những cô gái khác chẳng có gì khác nhau ... Thì ra là như thế này ...”

Giọng nói hần lạnh buốt làm trái tim cô cũng dần đóng băng, cô vội vàng giữ lấy cánh tay hần: “Phong, em yêu anh. Xin hãy tin em! Em làm tất cả là vì anh, anh sao có thể hoài nghi em?”

“Anh tin em! Chính bởi vì anh tin, cho nên anh khẳng định em tìm đến anh vì anh ấy!”

“Em ... Em yêu anh, cho dù không hứa hẹn gì với anh ta, em cũng sẽ ...”

“Nói như vậy, là anh ấy bức em làm tình nhân của anh?”

Cô rối loạn, nhất thời lại đem sự thật nói ra. Thật xấu hổ cho cô làm cảnh sát, năng lực thăm dò trinh sát còn không bằng cả An Dĩ Phong.

Thấy hắn trở lại phòng, lấy áo khoác mặc vào, cô bối rối dựa vào cửa, ngăn trở đường hắn đi: “Anh ta không bức em, là em tự nguyện.”

“Có phải tự nguyện hay không, trong lòng em biết rõ.”

“Anh tin em, em làm tất cả đều vì anh, em chỉ muốn mau chóng giúp anh thoát khỏi Khi Dã, em muốn cho anh thực sự trở thành lão đại trong giới, em muốn anh có thể thực hiện được giấc mộng của mình. Em muốn anh sống thật tốt ... Tại sao anh không chịu hiểu những gì em đối với anh?”

“Anh biết, nhưng anh không cần em làm những chuyện đó.” Hắn đẩy cô, mở cửa đi ra ngoài, cô cuống lên chạy theo giữ hắn lại.

“Anh không thể đi, người của Khi Dã đang tìm anh khắp nơi.”

“Anh biết.” Hắn gỡ tay cô ra, nhợt nhạt đặt một nụ hôn lên trán cô, miệng hắn, giọng nói hắn lạnh như băng: “Hãy tự chăm sóc mình thật tốt, chuyện của anh không cần em lo lắng!”

Hắn bước đi, tiếng cửa sập lại kiên định, đã không còn đường cứu vãn.

Cô vội vàng gọi điện cho Hàn Trạc Thần: “An Dĩ Phong đi rồi, anh nhanh phái người đến đón anh ấy. Ở gần cục cảnh sát.”

“Được, cảm ơn!”

“Anh nhất định phải cứu anh ấy! Nếu anh cần bất cứ thứ gì hãy gọi điện cho tôi.”

“Cô yên tâm, trừ khi tôi chết, mạng An Dĩ Phong ai cũng không thể lấy.”

Cúp điện thoại với Hàn Trạc Thần, cô lại gọi điện cho ba. Cho tới bây giờ, cô chưa từng sợ hãi như vậy, tay run bần, cầm điện thoại không vững, giọng nói hỗn hển đứt quãng: “Ba, An Dĩ Phong xảy ra chuyện rồi, ba giúp con cứu anh ấy ... Ba đưa người đến giúp anh ấy, nhất định phải phải nhiều đặc công ... Nhanh lên, càng nhanh càng tốt ...”

21. Chương 22

Có những người, sinh ra để làm xã hội đen.

Mặc dù tay họ đầy máu, mặc dù họ gây ra bao nhiêu tội ác, mặc dù họ bị người đuổi giết mỗi ngày, nhưng họ ... vẫn sống!

Bởi vì, không phải họ lựa chọn con đường này, mà là con đường này lựa chọn họ ...

An Dĩ Phong ngồi trong phòng thẩm vấn, chiếc còng số 8 lạnh như băng trói lấy bàn tay đầy máu, cả người loang lổ miệng vết thương.

Chính hắn cũng không tin rằng mình còn sống, tất cả trải qua như một giấc mộng.

Hàn Trạc Thần giận dữ nổ súng nhằm thẳng mi tâm Trác Cửu, hai bên điên cuồng xông vào chém giết. A Tô cho đến chết vẫn ôm lấy thắt lưng hắn, xin hắn chạy đi ... Ngay khi hắn cùng Hàn Trạc Thần vết thương đầy mình, sắp chết dưới tay đối phương thì rất nhiều cảnh sát mang súng vọt vào.

An Dĩ Phong đau đớn che mặt, không còn muốn tiếp tục, càng không thể không nghĩ đến những người anh em vì hắn mà bỏ mạng ...

Trong ánh đèn mờ昧, hương trà thơm ngát xông vào mũi. Hắn ngẩng đầu, đối mặt với viên cảnh sát uy nghiêm, đạo mạo.

An Dĩ Phong cười khố. Được bộ trưởng tự mình thăm vấn, quả đúng là vinh hạnh của hắn.

“An Dĩ Phong, cậu biết tôi sao?”

Hắn gật đầu, “Biết, thưa bộ trưởng!”

“Tôi không phải ...” Tư Đồ Nạo nghiêm trang nói: “Tôi là ba của Tư Đồ Thuần!”

Trong lòng An Dĩ Phong run lên, theo bản năng nhìn xung quanh. Cửa đã đóng, máy quay cũng không bật. Hắn cúi đầu. Nếu trước mặt là một vị bộ trưởng, hắn có thể thẳng lưng đối mặt. Nhưng nếu là ba của Tư Đồ Thuần, hắn thật sự không dám chống đỡ.

“Tôi nghe người của Khi Dã nói, ai có thể giết cậu cùng Hàn Trạc Thần sẽ là lão đại mới của Khi Dã!”

“VẬY SAO!”

Thực ra hắn muốn nói: “Mạng của tôi thật đáng giá, nếu mạng của tôi có giá trị như vậy, không bằng ông giết tôi đi!” Hắn do dự một chút, quyết định giữ nghiêm túc trước mặt “bố vợ”.

“Tôi không dám nói tôi là người cha tốt, nhưng tôi rất tôn trọng con gái mình. Cho dù người nó yêu là ai, địa vị thế nào, tôi đều có thể chấp nhận ... Tôi cũng sẽ không so đo xuất thân hay gia cảnh người đó.” Ông dừng lại một chút, tiếp tục: “Tôi chỉ có một yêu cầu, người ấy phải chân thành với nó, bảo vệ nó, yêu thương nó, che chở cho nó ... Yêu cầu của tôi quá đáng sao?”

“Không quá đáng.” Giọng An Dĩ Phong càng nhỏ.

Rõ ràng, những việc đó hắn không làm được!

“Con gái của tôi cũng đáng giá để người đó yêu thương che chở. Nó chân thành, lương thiện, thông minh ...”

An Dĩ Phong gật gù: “Đúng! Cô ấy là cô gái tốt, là cô gái tốt nhất trong những người tôi gặp.”

“Quan trọng nhất là, nó hiểu được làm thế nào để yêu thương một người.” Tư Đồ Nạo nâng chén trà Ô Long trước mặt, uống một ngụm. “Ba ngày trước, nó cầm dao gọt hoa quả đặt trên cổ tay mình, nói với tôi: “Ba, con không ngốc, cũng không điên, là ba không hiểu cảm giác yêu một người! Con không phải muốn cùng với anh ấy, mà chỉ không muốn nhìn thấy anh ấy đau khổ ... Ba biết không? Anh ấy rất yêu con, chỉ có ở bên cạnh con, anh ấy mới có thể thoải mái cười, mới có thể kiêu ngạo sống ... Ba bắt con rời xa anh ấy, để cho con trở mặt nhìn anh ấy tự tra tấn chính mình, còn tình nguyện chết!”

Hai tay An Dĩ Phong run run nâng chén trà trước mặt, uống một hớp lớn. Một dòng nóng bỏng thiêu đốt yết hầu hắn, hắn ho không ngừng, càng ho càng kịch liệt, nôn ra nước trà không phải màu lục, là màu đỏ ...

“Không ai hiểu con gái tôi bằng tôi. Nó chẳng qua là lấy cái chết để uy hiếp. Nó sao có thể tự sát? Không có sự đau đớn nào là nó không chịu được, càng không có khó khăn nào nó không thể vượt qua ...”

An Dĩ Phong lau vết máu bên khóe miệng, hơi hơi nhếch môi cười nói: “Ngài không cần nói nữa, tôi hiểu!”

Hắn biết ý của Tư Đồ Nạo là: Yêu một người thực sự, là để cô ấy sống tốt, cũng vì cô ấy mà giữ lấy mạng sống ...

Tư Đồ Nạo quả nhiên không nói gì nữa, đứng dậy rời đi.

Một giờ sau, hắn cùng Hàn Trạc Thần được nộp tiền bảo lãnh.

Bọn họ tìm được A May. Hắn tận mắt nhìn thấy Hàn Trạc Thần ôm lấy thi thể A May đau đớn, thấy Hàn Trạc Thần run run đem chiếc nhẫn kim cương đeo vào bàn tay đã lạnh ngắt ấy, cũng tận mắt nhìn thấy di thư của A May ...

Sự ra đi của một cô gái, bỏ lại một mối tình không oán giận hối hận, cũng để lại cho hắn cùng Hàn Trạc Thần một niềm áy náy kiếp này không thể nào quên được ...

Đêm đó, hắn nói: “Thần ca, xin lỗi, là em hại chết A May, anh hãy đánh em, chém em vài đao ...”

“A May sớm muộn gì cũng sẽ chết, đây là nhất định!” Hàn Trạc Thần ngẩng đầu tựa vào sofa, bình tĩnh nói: “Chúng ta đi một con đường thông đến đại ngục. Những người bên cạnh rồi cũng sẽ dần dần ra đi ... tiếp theo, có thể là tôi ... hoặc cũng có thể là cậu ...”

Lúc này, điện thoại vang lên, An Dĩ Phong cầm lấy, lại buông xuống.

Hàn Trạc Thần hỏi hần, “Tại sao không nghe?”

Hần nhắm mắt lại, nói: “Em không hi vọng người tiếp theo là cô ấy.”

Nếu biết rõ ràng con đường mình đi dẫn đến địa ngục, hần sao có thể đem người con gái mình yêu theo bên người!

Điện thoại lại một lần nữa vang lên, hần không tiếp, cũng không tắt máy, “Thần ca, cai nghiện cần bao nhiêu lâu?”

“Nửa năm.”

“Nửa năm ... Nửa năm cũng không phải thật lâu.”

“Sẽ trôi qua rất nhanh!”

Di động hần lại vang lên không ngừng, cho đến khi hết pin. Sau đó hần nghe thấy tiếng đập cửa.

Cô không gọi hần, cũng không nói gì, chỉ cố chấp đập cửa.

Cho đến hừng đông mới chịu dừng lại.

Hần ở bên cửa sổ nhìn xuống lầu. Trời mờ mịt, hần nhìn thấy người phụ nữ hần yêu một bước một bước rời đi, bây giờ hần mới phát hiện bóng dáng của cô mảnh mai nhu nhược đến vậy.

Hần mở cửa, trên tường viết hai hàng chữ: Sau này làm việc cẩn thận, nhất định phải còn sống!

Hần dùng tay diên cuồng chà xát, dòng chữ mờ dần trên vách tường màu trắng, sau đó là màu của máu, cuối cùng mất hần nhòe đi, nhưng dòng chữ ấy vẫn như cũ rõ ràng ngay trước mắt.

Hần ôm ngực ngồi xuống, cho đến lúc ngực đau đến chết lặng mới đứng lên, nhìn thấy Hàn Trạc Thần tựa ở cửa nhìn mình.

An Dĩ Phong nở nụ cười, cười rất lớn: “Phụ nữ tốt đều bị chúng ta làm khổ!”

Tư Đồ Thuần, quả thật là cô gái tốt ...

Cho nên hần phải buông tay. Cô còn cả một bầu trời rộng lớn, có thể đi tìm một người có thể thật lòng yêu cô, bảo vệ cô, che chở cho cô, không khiến cô phải đau khổ!

Không ai dám nghĩ Trác Cửu ba mươi năm lừng lẫy bị Hàn Trạc Thần đánh thành người thực vật, càng không ai dám nghĩ Khi Dã hoành hành trong giới vài chục năm sụp đổ chỉ trong hai tháng ngắn ngủi.

Nhưng đây là sự thật.

Thật 100%, cùng với một việc nữa mọi người đều nói đến: Tân bộ trưởng bộ an ninh thực sự đã san bằng xã hội đen.

Tất cả những hộp đêm, sòng bạc đều bị niêm phong, bến tàu kho hàng đều bị điều tra rõ, rất nhiều vũ khí, thuốc phiện bị tìm thấy. Vụ án liên quan đến rất nhiều người, đều là những lão đại đã từng một thời huy hoàng trong giới xã hội đen ... Bọn họ đều bị tổng vào tù, giống như mấy vị có tuổi trong Khi Dã. Có người phản kháng phải bỏ mạng, giống như mấy “đại nhân vật” trong đường dây buôn lậu vũ khí. Cũng có người mất tích, không rõ sống chết, giống như Hàn Trạc Thần cùng An Dĩ Phong.

Giới xã hội đen rơi vào một khoảng thời gian trầm lặng, yên tĩnh.

Sau đó, các quan chức cấp cao cho rằng giới xã hội đen đã hoàn toàn bị quét sạch, thu hồi lại tất cả các đặc công, ngay cả Tư Đồ Thuần cũng bị điều đi.

Lúc cô rời đi, đứng ở khu trọ của mình, nhìn ban công đối diện, giật mình như ở trong giấc mộng.

Cô đi rồi, sẽ không còn trở lại, nhưng cô tin rằng, có người sẽ không rời đi.

Đêm tối không che được ánh sáng của An Dĩ Phong!

Hắn sớm muộn gì cũng sẽ có ngày huy hoàng!

22. Chương 23

Đối với An Dĩ Phong mà nói, nửa năm thực sự không lâu!

Cuộc sống của hắn vẫn như vậy – Giết người cùng bị người đuổi giết!

Hắn đương nhiên nhớ, nhưng không phải cảm giác thống khổ, chỉ có chút nao lòng, muốn biết cô sống có tốt không, có nhớ hắn hay không, có vì hắn mà rơi lệ?

Đôi khi hắn cũng nằm trên giường nhớ lại cơ thể cô, liền đứng lên ngâm mình trong nước lạnh, uống bình rượu, rồi bình yên đi vào giấc ngủ.

Thất tình, thì ra cũng không đau khổ như hắn từng tưởng tượng, lại càng không giống khi Hàn Trạc Thần cai nghiện sống không bằng chết.

Tim hắn vẫn đập rất vững vàng, thỉnh thoảng hơi đau đớn, nhưng vẫn có thể vượt qua!

Hơn hai tháng sau, trong giới bình ổn trở lại, An Dĩ Phong cùng Hàn Trạc Thần lại đi trung tâm thể hình luyện quyền. Tất cả lại giống như trước, nghìn ngày nhàm chán như một. Hàn Trạc Thần đã đổi một cô gái khác, mà phải nói rằng mỗi ngày đều đổi một cô.

Luyện quyền xong, An Dĩ Phong cầm chai bia, đứng bên cửa sổ, vừa định uống một hơi giải khát, bỗng một sắc váy vàng nhạt tiến vào tầm mắt hắn.

Chai bia tuột khỏi tay hắn, vỡ toang trên mặt đất mà hắn cũng không hay.

Lòng hắn kinh hoàng, cả người như nóng lên, cả ánh mắt đều bị thiêu đốt.

Hai tháng không gặp, cô vẫn giống như ngày đầu gặp nhau, làn tóc bay bay trong gió, váy dài dịu dàng, tỏa ra một nét mảnh mai yếu ớt.

Giữa trưa nắng, cô đứng ở cửa trung tâm thể hình, một lần lại một lần nhìn tờ giấy trong tay, người khẽ run lên ...

Hắn đứng trên lầu không rời tầm mắt, xa xôi nhìn, giống như cầu vồng trên bầu trời ngày trước.

Không biết khi nào thì Hàn Trạc Thần đến bên người hắn: “Tôi đi trước, cậu từ từ giải quyết!”

“Thần ca, anh bảo cô ấy đi đi, em đã nói không còn gì.”

“Trốn tránh không giải quyết được vấn đề, ngày mai cô ta có thể lại đến.”

Hắn không biết, hắn nên nói gì? cợt nhả trêu chọc vài câu, hỏi xem cô có việc gì cần hắn giúp? Hay là vẫn nên chân thành hỏi cô: Hai tháng vừa qua thế nào?

Có ý nghĩa gì?!

“Có thuốc không?”

Hàn Trạc Thần cầm một điều đưa cho hắn, giúp hắn châm lửa. “Đã cắt đứt thì nên quyết đoán.”

Hắn hít sâu một hơi, thở ra, hơi đau xót, “Để cho em nhìn thêm một lát ...”

Không phải hắn không quả quyết, mà hắn biết lúc này nếu kết thúc, sau này hắn không còn cơ hội có thể gặp lại cô.

Hút xong một điều thuốc, hắn kinh hoàng nhận ra lòng vẫn không thể bình tĩnh, Hàn Trạc Thần lại đưa cho hắn một điều.

Hắn nhận lấy, thấy dưới lầu cô nhẹ nhàng xoay người, hắn nghĩ cô rời đi, có một cảm giác muốn lao xuống ôm chặt lấy. Nhưng cô không đi, cô tựa vào một gốc cây lớn, trên mặt cũng không có một chút chờ đợi lo âu.

Cuối cùng hắn quyết tâm, đưa tay kéo cô gái bên cạnh Hàn Trạc Thần vào lòng, ôm lấy, “Người đẹp! Chốc nữa phối hợp một chút.”

Cô gái cười ngọt ngào rúc vào hắn, “Em hiểu!”

.....

An Dĩ Phong đi xuống lầu, trong cái nhìn chăm chú của Tư Đồ Thuần, một bước lại một bước tiến về phía trước.

Cô chậm rãi lại gần, nhưng hắn làm như không phát hiện, lướt qua người cô. Lúc đi qua, hắn lại cảm nhận được mùi hương quen thuộc đó, so với thuốc mê còn mạnh hơn gấp ngàn lần, như làm hắn mất đi tri giác.

“An Dĩ Phong!” Cô kêu tên của hắn, giọng nói khê run thiếu chút nữa làm hắn chạy lại ôm lấy cô, cũng may, tri giác còn chưa kịp khôi phục.

Hắn chậm rãi xoay người, cánh tay không tự giác co lại, cô gái bên cạnh càng tiến sâu vào trong lòng hắn.

Cô nhìn cô gái đó, đôi mắt hiện lên một tia tức giận, lại rất nhanh trầm ổn xuống.

“Anh còn yêu em sao?” Cô khó khăn mở miệng.

Không yêu! Hai chữ mà thôi, nhưng đối mặt với đôi mắt trong suốt như nước của cô, hắn thế nào cũng không thể nói ra miệng.

Rất lâu sau, hắn mới áy náy nói một câu: “Xin lỗi!”

Cô lui về phía sau từng bước, nắm chặt tờ giấy trong tay, hắn không thấy rõ bên trên viết gì, chỉ thấy trên đó có một hình gì kì quái.

Trong lúc nhất thời, hai người rơi vào im lặng.

Cô gái trong lòng hắn rất biết phối hợp, trong tình huống lúng túng này, thanh thanh hỏi hắn: “Phong, cô ta là ai? Không phải anh nói cả đời này chỉ yêu mình em sao?”

Mẹ kiếp, một câu phối hợp tuyệt làm sao.

Hắn quay đầu, cười khổ xoa xoa khuôn mặt xa lạ, nhưng đối mặt với một người chưa từng quen biết này, hắn lại dễ dàng mà nói, “Đúng vậy! Anh chỉ yêu mình em ...”

“Chúng ta đi thôi!”

“Được!”

Hắn nhìn thoáng gương mặt cô tái nhợt, môi dưới bị cắn đến đỏ hồng, nhìn mảnh giấy nhàu nát trong tay cô, tim hắn như rỉ máu, trên cơ thể không nơi nào không đau.

Hắn thề, nếu cô chạy đến, ôm thắt lưng hắn nói: “Phong, em yêu anh, anh đừng bỏ rơi em ...” Hắn tuyệt đối không chống đỡ nổi, hắn sẽ liều lĩnh ôm cô không buông tay, cũng không chối bỏ.

Nhưng cô không làm vậy, cô cúi thấp đầu, khi ngẩng mặt đã bình thản mỉm cười.

“Em đã từng nói, yêu anh, em không hối hận!”

Xoay người, phóng khoáng bước đi ...

Gió thổi làn váy phiêu phiêu, dù cô đơn, dù bất lực, dù đau khổ đến tận cùng nhưng cô không lưu lại trong trí nhớ hắn một giọt nước mắt.

Là hắn theo đuổi cô, hắn làm lung lay trái tim cô. Nhưng đến khi cô đem tất cả cho hắn, toàn tâm toàn ý yêu hắn, hắn lại vô tình vứt bỏ cô, ngay cả một lý do đều không có!

Cô lại dùng một nụ cười cuối cùng, dùng một câu, “Em không hối hận” trả lại cho hắn.

Cho đến lúc đó hắn mới hiểu được, cô bước đi, mang theo tình yêu cả đời hắn.

Sau này, cho dù gặp được người phụ nữ tốt đến đâu, cũng không có cách nào yêu được.

Bởi, hắn còn sống, cũng chỉ là một khối xác không hồn ...

Đêm đó, hắn rõ ràng cảm thấy đau lòng, nhưng dùng cách gì cũng không đè nén xuống được. Hắn không nhớ rõ mình đã uống bao nhiêu rượu, chỉ nhớ rằng mình ôm ngực, một lần lại một lần nói: “Xin lỗi! Tiểu Thuần, hãy tìm một người có thể trân trọng em, anh không đáng, không đáng! Anh, ngay cả cầm thú cũng không bằng!”

Nửa năm trôi qua.

Giới xã hội đen yên lặng một thời gian bắt đầu nổi sóng ngầm mãnh liệt, sóng bạc, hộp đêm của An Dĩ Phong cùng Hàn Trạc Thần một lần nữa khai trương. Thế lực bọn họ càng lúc càng lớn, thu tóm các bến tàu, những người trước kia qua lại cùng Khi Dã cũng lần lượt tìm đến họ tìm chỗ dựa.

Trong giới, hắn cùng Hàn Trạc Thần đã ở một vị trí rất cao, không ai dám gọi thẳng tên hắn, bất cứ ai nhìn thấy đều phải khom người gọi một tiếng “Phong ca!” Nhưng hắn lại ngày đêm nhớ lại mỗi lần cô gọi thẳng hắn một tiếng “An Dĩ Phong...”

Nửa năm này trôi qua, An Dĩ Phong chưa gặp lại Tư Đồ Thuần. Mỗi lần đi luyện quyền, hắn chống hai tay bên cửa sổ, nhớ lại nụ cười của cô ngày hôm đó.

Sau đó tự hỏi chính mình, yêu cô, có hối hận không?

Hắn không biết!

Hắn chỉ biết, nửa năm có thể cai thuốc phiện, nhưng không thể làm cho hắn loại bỏ một thứ cổ độc trong cơ thể mang tên tình yêu kia.

“Có lẽ, cần thêm một thời gian nữa, sẽ ổn thôi.” Hắn tự an ủi chính mình như vậy, một lần lại một lần như vậy khuyên nhủ chính mình.

Sau những huy hoàng, sáng lạn, hắn có một khoảng hư không mệt mỏi như thế.

Có đôi khi, hắn cũng muốn giống như Hàn Trạc Thần, tìm phụ nữ giết thời gian. Nhưng mỗi khi hắn ôm một người phụ nữ xa lạ trong lòng, tiếng Tư Đồ Thuần hờn dỗi lại vang lên.

“Từ hôm nay trở đi, anh là của một mình em ...”

“Không thể, tuyệt đối không thể!”

Hắn cúi đầu cười khổ, trong lòng nói: “Xin em, đừng tiếp tục làm phiền anh ...”

Một năm trôi qua.

Mọi điều luôn nằm ở ngoài dự đoán của mọi người.

Không ai có thể tin Hàn Trạc Thần cùng Lôi lão đại có thể trở mặt, nhưng bọn họ thực sự đã như vậy.

Càng kỳ lạ là, bọn họ chưa bao giờ nhắc đến lý do với bất kỳ ai.

Ngày sinh nhật An Dĩ Phong 21 tuổi đó, Lôi lão đại kêu An Dĩ Phong cùng Hàn Trạc Thần đến nhà hắn.

Bọn họ đương nhiên mang rất nhiều thứ đến, còn mang theo hai bình rượu Lôi lão đại thích nhất.

Đáng tiếc tiếp đãi bọn họ không phải là đồ ăn ngon.

Sau khi bọn họ qua cửa lớn, tiếng sắt âm vang khép lại.

Còn không biết chuyện gì xảy ra, An Dĩ Phong đã bị người giữ lấy một bên, sau đó, mấy tên thuộc hạ của Lôi lão đại tiến đến bên Hàn Trạc Thần bắt đầu giáng đòn.

Hàn Trạc Thần không đánh lại, cũng không cầu xin tha thứ. Cho nên An Dĩ Phong chỉ có thể đứng nhìn trời, yên lặng chờ từng giây trôi qua: một, hai, ba, bốn ...

Bởi trong lòng bọn họ đều biết, nếu Lôi lão đại thực sự muốn lấy mạng Hàn Trạc Thần sẽ lựa chọn dùng dao dùng súng. Sử dụng cách này ... chẳng qua là để hả giận!

Cho đến khi An Dĩ Phong đếm tới năm ngàn hai trăm bốn tám, thủ hạ của Lôi lão đại mới kéo Hàn Trạc Thần đi qua thăm cỏ, đến trước mặt Lôi lão đại.

“Cậu có biết tôi vì sao đánh cậu?” Lôi lão đại hỏi.

Hàn Trạc Thần nói: “Đại ca, em không làm chuyện gì có lỗi với anh.”

Lôi lão đại đem mấy bức ảnh ném lên mặt bàn.

Ảnh chụp rất đẹp, trên nền tích dương màu đỏ, Hàn Trạc Thần mặc tây trang màu đen quỳ gối trước bìa hộ, nhẹ nhàng lau bụi, dưới chân nở rộ những bông cúc trắng thánh khiết. Cảnh sát Vu đứng sau lưng hắn, mắt ứa lệ.

An Dĩ Phong đi qua, nhặt mấy tấm ảnh lên nhìn, thản nhiên cười: “Ai chụp vậy? Kỹ thuật được lắm, rảnh rồi bảo hắn chụp cho em vài kiểu.”

Khi hắn nói chuyện, ánh mắt sắc bén đảo qua mặt mỗi người, thấy lái xe của Lôi lão đại có chút vội vã, lòng bàn tay cọ cọ vào bên quần.

Lôi lão đại liếc mắt nhìn An Dĩ Phong một cái, không quan tâm, lại cúi đầu hỏi Hàn Trạc Thần, “Cậu cùng Vu Khải rốt cuộc là có quan hệ gì? Cậu là cảnh sát nằm vùng?”

Hàn Trạc Thần nhìn những người xung quanh mình, cắn răng nói: “Đại ca, em theo anh nhiều năm như vậy, anh còn chưa tin em?”

Bỗng nhiên Lôi lão đại tức giận đứng dậy, đá một cước vào ngực Hàn Trạc Thần, lấy của hắn hai căn xương sườn.

“Cút! Từ giờ về sau đừng để tôi nhìn thấy mặt cậu!”

An Dĩ Phong thở dài một tiếng, tiến đến đỡ lấy Hàn Trạc Thần, chậm rãi từng bước rời khỏi biệt thự của Lôi lão đại.

Hàn Trạc Thần ôm ngực, hỏi hắn: “Cậu vì sao không đánh tôi mấy quyền?”

“Đợi anh dưỡng thương xong em đánh cũng chưa muộn!”

“Phong, cho tới bây giờ tôi chưa bao giờ làm chuyện gì có lỗi với cậu, cậu tin không?”

Hắn nói: “Em tin!”

Hàn Trạc Thần cười chua xót: “Tôi thật sự coi cậu là anh em, tôi muốn giúp cậu trở thành lão đại thực sự, tôi muốn cậu có thể thực hiện được giấc mộng của mình ...”

“Em biết ...”

Giây phút đó, hắn bỗng nhiên lại nhớ tới Tư Đồ Thuần. Cô hình như cũng nói qua những lời đó: “Anh tin em, em làm tất cả là vì anh, em muốn mau chóng giúp anh loại bỏ Khi Dã, em muốn anh trở thành lão đại thực sự, muốn anh có thể thực hiện giấc mộng của mình. Em muốn anh sống thật tốt ... Tại sao anh không hiểu?”

Nếu có thể, hắn muốn nói với cô một câu: “Anh biết!”

Một năm rưỡi sau.

An Dĩ Phong cảm thấy nỗi đau của mình dường như đã hoàn toàn bình phục. Hắn không còn mệt mỏi, không hay nhớ tới Tư Đồ Thuần, cũng không muốn nghe thấy tin tức của cô, thậm chí không muốn nghe người khác nhắc đến cái tên đó.

Hắn nghĩ tất cả đã trôi qua.

Thật ra, tất cả những người trong giới đều biết, Tư Đồ Thuần là ba chữ cấm kỵ, An Dĩ Phong nghe đến cái tên này, một tháng nhất định gặp người mang người!

Ngay cả Hàn Trạc Thần cũng không có may mắn ngoại lệ!

Có một mùa đông, một mùa đông rất lạnh trong trí nhớ của An Dĩ Phong.

Hắn muốn đến một khu mua một căn biệt thự xa hoa, cách đó một đoạn, đột nhiên dừng xe đứng ở giữa đường cái, tiếng phanh gấp chói tai vang lên.

Hắn nhìn sau lớp tro bụi trên kính gương chiếu hậu, tay gắt gao nắm chặt vô lăng.

Ở sau kính, Tư Đồ Thuần trong chiếc váy xám ngấn sang trọng, tóc búi cao, gương mặt dịu dàng. Cô cúi đầu hôn đứa bé trong lòng, vẻ mặt hạnh phúc giao cho Trình Bội Nhiên bên người, Trình Bội Nhiên đỡ lấy đôi vai yếu đuối của cô, giúp cô ngồi vào xe, lại cẩn thận trả đứa bé lại

Một màn trước mắt, trái tim hắn như co lại, đau, đau đến mất đi tri giác.

Cô đã lấy người đàn ông nên lấy! Cô có con! Cô rất hạnh phúc!

Hắn nên vui mừng thay cho cô, nhưng là, trước mắt hắn luôn hiện lên hai người bọn họ cùng nhau ... Người đàn ông đó ở trong cô ...

Hắn thậm chí có thể nghe rõ tiếng cô rên rỉ ... như bọn họ ngày hôm ấy...

Đêm hôm đó An Dĩ Phong uống rất nhiều rượu. Hắn ghé vào vôi hoa sen, mở nước tạt vào mặt mình, nhưng hắn không thể tỉnh táo được, không thể xóa đi nụ cười ngày hôm nay hắn thấy, cũng không thể làm cho mình hít thở được bình thường, cũng không có cách nào đối mặt với sự tan biến của tia hi vọng cuối cùng sót lại trong hắn – mười năm hẹn ước hư vô.

Hàn Trạc Thần đứng ở trước cửa nhìn hắn, “Lúc này đã hết hi vọng chưa?”

Hắn lắc mạnh đầu, “Thần ca, em không làm xã hội đen, em muốn làm cảnh sát!”

“Đi con đường này, chúng ta không thể quay đầu!”

“Em muốn gặp lại cô ấy, em muốn hỏi cô ấy: có sống tốt không?”

“Có ý nghĩa gì sao?”

“.....”

Cuối cùng hắn vẫn đi, đứng ở dưới tầng lầu xa hoa, nhìn mỗi ngọn đèn bên cửa sổ, mỗi tấm rèm ấm áp

Một gia đình hạnh phúc, đây là thứ hắn chưa bao giờ có.

Hắn chưa từng mua một ngôi nhà, bởi hắn chuyển chỗ ở có khác gì thay quần áo. Những lần về nhà so ra còn ít hơn số lần qua đêm trên sofa ở hộp đêm. Hắn cũng từng mơ ước có một gia đình. Không cần mỗi đêm đều sáng đèn đợi hắn trở về, cho dù chỉ để hắn nấu mì ngon, đợi người con gái mình yêu trở về hắn đã thấy thỏa lòng.

Nhưng sau khi gặp Tư Đồ Thuần, một ước mơ nhỏ nhoi này biến thành ảo vọng xa vời. Hắn đành phải đem nó giấu vào trong lòng, giấu cho đến lúc phát hiện ... đúng, chỉ là ảo vọng xa vời mà thôi.

Cũng may cô là người phụ nữ thông minh lại lý trí, hiểu được những gì mình có thể, những gì là hạnh phúc.

Cũng may những gì hắn không thể cho cô, người khác có thể làm được.

Hắn xoay người, quần áo màu đen dưới ngọn đèn đường càng thêm u ám, nụ cười nhợt nhạt trên môi hắn tan ra trong bóng đêm.

Giọng nói hắn mang theo chút tự giễu: “Trình phu nhân ... Chúc mừng em! Chúc mừng em sau này trên bia mộ không phải khắc tên tôi ...”

Hắn lấy một điều thuốc từ trong túi, bật lửa, ngọn lửa run lên trong gió, chiếu đến giọt nước long lanh đọng trên mắt hắn.

Hắn không biết mình đã đi bao lâu, lúc cõn cùng mỗi một đã làm cho hắn khó lòng bước tiếp, một cô gái bám lấy tay hắn, cười hỏi, “Cần em giúp anh sao?”

Trong đầu bỗng có một giọng nói thay hắn trả lời: An Dĩ Phong, anh là của một mình em!

Hắn rút tay, tiếp tục đi về phía trước.

Đi được hai bước, hắn dừng lại, khi quay đầu không kiềm chế được nhếch miệng cười: “Bao nhiêu tiền?”

Ánh mắt cô gái hoảng hốt một chút, rồi lại cười tươi như hoa: “Bao nhiêu cũng ok, tùy anh!”

Hắn dập thuốc lá, cũng dập tắt luôn hi vọng cuối cùng.

Hắn đối với giọng nói khi nãy trả lời: “Trình phu nhân, hãy yêu thương chồng mình, yêu thương con mình ... Một An Dĩ Phong yêu em, từ hôm nay biến mất trên đời này – đây là điều cuối cùng anh có thể làm vì em!”

Yêu là gì?”

Yêu chính là: Xoay người, để nước mắt rơi xuống trong đêm tối nơi em không nhìn thấy, còn dưới ánh mặt trời ... em nhìn thấy ... là nụ cười hăng hái của anh!

Con người là thay đổi!

Hắn cùng Hàn Trạc Thần đã ở trong giới chứng minh câu này là chân lý.

Lôi lão đại bị người hại chết, Hàn Trạc Thần giết cả nhà lái xe của hắn để báo thù. Sau đó, trong giới bắt đầu truyền đi một câu: Hàn Trạc Thần giết người ngay cả ánh mắt cũng không chuyển, An Dĩ Phong đối phụ nữ so với nháy mắt còn nhanh hơn

Một lần nghe thấy câu này, hắn cười cả một buổi tối, cười đến ngực đau buốt, cười đến nước mắt cũng phải chảy ra!

23. Chương 24

Mười lăm năm nháy mắt trôi qua ...

Đối với một người đàn bà mà nói, thời gian chính là thứ khắc sâu trong ký ức ... Tịch mịch bên gối, không ai vì mình lau đi nước mắt ...

Australia.

Một phụ nữ Trung Quốc tao nhã ngồi bên cửa sổ quán café đọc báo. Cô mặc một chiếc váy xám ngắn cổ chữ V, ôm lấy dáng người hoàn mỹ, càng tô đậm một khí chất thành thực, cao quý mà lịch sự tế nhị tiềm tàng. Cô giống như một đóa cúc trắng, đẹp không chỉ vì cao quý mà còn ở phẩm cách cao thượng, như một mùi thơm nhã nhặn, khẽ thấm vào ruột gan.

Trong tay cô cầm một tờ báo Hoa ngữ, đầu đề viết rất bắt mắt: “Tung hoành giới xã hội đen mười lăm năm – An Dĩ Phong sợ hãi tự sát!”

Ngồi bút sắc bén công bố một lão đại trong giới xã hội đen tội ác ngập trời, cuối cùng sát hại một doanh nhân giàu có tên Hàn Trạc Thần, bị cảnh sát tìm được chứng cứ, không còn đường trốn, liền tự sát. Kết lại, dùng vài trăm từ ca ngợi công lý cùng lẽ phải.

Cô nhìn một lần lại một lần, cho đến khi thấu triệt từng câu từng chữ mới buông tờ báo, thở dài.

“An Dĩ Phong, anh sao có thể tự sát ... Anh nhất định biết, em còn đang đợi anh ...”

Quá trưa, một chiếc xe màu đen đứng ở trước cửa quán café của cô. Một cô gái tóc đen từ trên xe đi xuống, chậm rãi đi vào. Cô gái kia tuổi còn rất trẻ, dường như không đến hai mươi tuổi. Cô ấy có một đôi mắt rất đẹp, trong vắt như suối nước, tinh khiết không nhuộm chút bụi trần ,,

Phục vụ khuyên cô ta uống loại cocktail mới chế, Waiting ...

Cô gái nhấp một ngụm xong, phục vụ theo lệ thường hỏi: “Cô cảm thấy thế nào?”

“Được lắm, tôi nghĩ người chế ra rượu này nhất định đã trải qua một tình yêu khắc cốt ghi tâm, mới có thể tạo ra một hương vị như vậy.”

Nghe câu này, Tư Đồ Thuần không khỏi ngẩng đầu nhìn.

Cô tin chắc cô gái này cũng trải qua một tình yêu khắc cốt ghi tâm, nếu không, sao có cảm nhận được hương vị đó.

Xuất phát từ một sự cảm thông đặc biệt, Tư Đồ Thuần ngồi ở đối diện cô gái, dùng tiếng anh chủ động tự giới thiệu: “Xin chào, chị là Chris.”

“Rất vui được biết chị, em là Amy!” Cô gái kêu Amy chăm chú nhìn cô, e dè hỏi: “Chị là người Trung Quốc sao?”

“Đúng, Hồng Kông Trung Quốc.”

“Thật sao? Em cũng vậy.” Mắt cô gái sáng lên, dùng tiếng Trung tiếp tục: “Thật trùng hợp a!”

“Đúng vậy! Em tới bao lâu rồi?”

“Em vừa đến. Còn chị?”

“Rất nhiều năm rồi.” Giọng cô phìền muộn, cảm giác như đã bị thời gian giày vò rất lâu rồi.

“Vì sao chị đến Australia?”

“Năm năm trước, ba chị về hưu đến đây dưỡng lão, chị liền từ chức theo ông.”

“Đây là nơi nghỉ ngơi rất tốt.”

“Trời cao biển rộng, trong vòng mấy km quanh đây không tìm được một người đồng hương. Thật tốt ...”

“Chính là rất tịch mịch, cảm thấy những người xung quanh có gì đó xa lạ, thế nào cũng không thể tiến vào thế giới của bọn họ.”

“Là do khác biệt văn hóa, người Trung Quốc ý nhị, khác với sự thẳng thắn của người phương Tây.” Tư Đồ Thuần nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Chị nghe em phát âm có phần giống người Anh.”

“À, bởi trước kia em ở London học đàn dương cầm.”

“Thật trùng hợp, trước kia chị cũng học ở viện đặc công hoàng gia London bốn năm.

Amy tỏ vẻ khó tin, “Chị là cảnh sát sao, nhìn một chút cũng không giống!”

“.....”

“.....”

Hai người bắt đầu nói chuyện phiếm, bàn chuyện Australia, Anh quốc, còn cả Trung Quốc.

Sau này, quá trưa mỗi ngày Amy đều đến tán gẫu cùng cô. Cá tính và bề ngoài của cô ấy cũng giống nhau, tính tế lại dịu dàng, lời nói như sâu sắc hơn nhiều so với tuổi tác. Sự đồng cảm của cô ấy làm cho người khác cảm thấy thoải mái tự nhiên, bất giác trở nên thân thiết.

Cho nên, không bao lâu sau, hai người trở thành bạn tốt.

Một ngày trời cao mây trắng.

Lúc Tư Đồ Thuần tiếp khách, thấy Amy cười ngọt ngào nghe điện thoại, vẻ mặt hạnh phúc nói: “Được, em biết, em biết ...”

Cô chưa thấy qua chồng Amy, bởi mỗi lần anh ta tới đón Amy, chỉ dừng xe ở cửa chứ không xuống, chờ khi Amy lên xe sẽ đi luôn. Nhưng từ vài chi tiết nhỏ nhỏ có thể đoán được đó là một người đàn ông tốt, toàn tâm toàn ý bảo vệ Amy.

Thấy Amy cúp điện, Tư Đồ Thuần đi đến ngồi xuống, cảm thán tự đáy lòng, “Chồng cô thật cẩn thận!”

“Đại khái như một thói quen vậy, vẫn xem em như trẻ con.”

“Phụ nữ thường không có cảm giác an toàn, cũng rất cần có một người đàn ông che chở.”

“Đúng vậy!” Amy đồng ý gật đầu, “Có thời gian em còn lo lắng anh ấy yêu người khác ... Kỳ thật, em biết rõ anh ấy sẽ không.”

“Đúng vậy..... Thực lo lắng, mỗi ngày đều lo lắng.....”

Tư Đồ Thuần khuấy café, ngón tay hơi cứng lại, lông mi khẽ rũ xuống che khuất cả tầm mắt. Cô nhớ rõ khoảng thời gian mình mang thai, thường ngơ ngác cầm điện thoại, hi vọng xuất hiện kì tích, An Dĩ Phong sẽ gọi điện cho cô, dù chỉ là hỏi thăm bình thường, hay đơn giản nói một câu: Có sống tốt hay không?

Cô cố dấu phiền muộn, nhẹ nhàng mỉm cười: “Nhất định em rất yêu chồng mình.”

“Anh ấy là người tốt!” Amy thẳng thắn nói với cô: “Anh ấy nuôi em từ bảy tuổi đến bây giờ. Tính cách, thói quen của em đều từ anh ấy mà ra. Cho nên, em cảm thấy ... sự tồn tại của mình là vì anh ấy ...”

“Thật cảm động!”

Đúng vậy! “Sinh ra để dành cho nhau” là cỡ nào xa xỉ.

“Vậy còn chị? Chồng của chị là người như thế nào?” Amy nhìn bé trai đang chơi trên bãi cỏ ngoài cửa sổ, ngọt ngào hỏi: “Thằng bé kháu khỉnh như vậy, chắc chắn anh ấy cũng rất tuấn tú!”

“Có thể nhìn được!” Cô phóng tầm mắt ra bãi cỏ ngoài cửa, mũi miệng thằng bé giống cô, nhưng khuôn mặt ánh mắt lại góc cạnh rõ ràng, khí thế bức người, thật giống ba nó.

Tư Đồ Thuần cúi đầu khuấy café, từng dòng café cuộn tròn uốn lượn không ngừng, như năm tháng ...

Bất tri bất giác, trí nhớ của cô trở lại mười lăm năm trước ...

Buổi tối An Dĩ Phong bỏ đi đó, Tư Đồ Thuần gọi điện thoại cho hắn biết bao nhiêu lần cũng không chịu nhấc máy, cũng không chịu tắt máy, chỉ những tiếng tút dài vang lên như nói cho cô: Hắn không muốn nhấc máy, không muốn nghe cô nói dù chỉ một câu.

Trong chờ đợi mỗi mòn cô cố giữ lấy tự tôn cùng kiêu ngạo, nhưng vẫn không cam lòng buông tha như vậy. Cô ít nhất muốn để cho hắn biết, cô đồng ý làm tình nhân của hắn là vì cô muốn, nếu không, không ai có thể bức cô.

Cô đến nhà của hắn, không ngừng gõ cửa. Trong phòng sáng đèn, nhưng hắn cũng không chịu đi ra. Tay cô đập đến tê dại vẫn không chịu ngừng, cô chỉ muốn cho hắn biết, cô sẽ không rời đi ... Cô chờ hắn ra mở cửa ...

Lòng bàn tay cô sưng lên, cuối cùng xước ra, miệng vết thương va chạm vào cửa sắt nhưng nơi đau đón lại là ngực ... Cô vẫn không chịu bỏ cuộc.

Suốt mười lăm tiếng liền, cô kiệt sức, ngất ở ngoài hành lang.

Lúc tỉnh lại, hành lang dài lạnh lẽo vẫn chỉ có một mình mình, nhìn cánh cửa kiên cố, cô rút cuộc đã hiểu được quyết tâm của hắn. Hắn thật sự ... buông tay.

Cô trở về nhà, đến nơi lên ngã ở trên sàn lạnh băng.

“Ba, chỉ là một lần giao hẹn mà thôi, có gì quan trọng như vậy. Anh ấy vì sao không thể tha thứ cho con? Con yêu anh ấy như thế, anh ấy tại sao ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho con?”

Tư Đồ Nạo ôm cô đến giường, rót cho cô một chén nước nóng: “Thuần Thuần, đến bây giờ con vẫn còn cố chấp sao?”

“Đúng vậy!”

“Được! Vậy ba hỏi con, sau này con tính thế nào?”

“Chờ ba về hưu xong, con cũng từ chức, anh ấy sẽ đến Australia cưới con.”

“Ít nhất cũng phải mười năm nữa. Con dám khẳng định anh ta có thể yêu con mười năm? Con dám khẳng định anh ta có thể sống mười năm sao? Cho dù có thể, mười năm sau anh ta dấn thân vào con đường đó, anh ta có thể vì con mà vất bỏ tất cả sao?”

Cô lắc đầu, cô không biết. Nhưng nếu có cơ hội, thì dù chỉ là một chút cô cũng vẫn có quyền hi vọng.

“Thuần Thuần, quyết định của An Dĩ Phong là đúng. Có câu sông cạn đá mòn, đó là kinh nghiệm của những người đã trải qua bao nhiêu mối tình, thử hỏi xem có được bao nhiêu người thất tình đến sống không nổi? Cậu ta không lo được tương lai của con, không thể hứa hẹn với con, không sao cả! Nhưng cậu ta có thể cho con hiện tại sao? Ngay cả hẹn hò cũng phải lén lút, còn có thể làm gì?”

“Con không sao cả!”

“Đó là con nói mình không sao cả, con từ nhỏ đến lớn chính là như vậy, khổ bao nhiêu cũng cắn răng nuốt vào trong bụng! Thực ra mà nói, xét từ góc độ nào đó, An Dĩ Phong làm như vậy mới xứng đáng là đàn ông, mới thật là yêu con!”

“Anh ấy không nên bỏ cuộc!”

“Nếu biết rõ không có kết quả, nên nhân cơ hội chưa sai lầm lớn, thì kết thúc sớm một chút. Cậu ta nhất định biết con rất kiên cường, thất tình đối với con mà nói ... hoàn toàn có thể vượt qua.”

Cô tựa vào vai Tư Đồ Nạo, cảm thấy chưa bao giờ mệt mỏi như vậy, “Con không sợ không thể vượt qua, con sợ cả đời không thể quên được anh ấy ...”

“Con không thử sao biết không quên được.” Tư Đồ Nạo đặt cô nằm xuống, giúp cô sửa chăn: “Cái gì cũng đừng nghĩ, ngủ đi, ba tin con nhất định có thể vượt qua.”

Cô gật đầu, nhắm mắt lại.

Ngủ đến nửa đêm, người cô bắt đầu rét run, chân tay bủn rủn, mới nhớ mình một ngày cũng chưa ăn. Cô gượng dậy, muốn đi ăn chút gì, không ngờ ra đến cửa liền bị té xỉu trên mặt đất.

Trong lúc mơ hồ, cô có cảm giác bị một y tá thay đồ, cô đột nhiên tỉnh lại, gắt gao giữ chặt áo.

“Không cần cởi quần áo tôi, tôi không cởi!” Bởi cô sợ người khác thấy những vết thâm tím trên người mình.

Bác sĩ cho cô uống thuốc an thần, trước khi ngủ cô còn không ngừng lẩm bẩm: “Không được, đừng cởi quần áo tôi ...”

Sau khi tỉnh lại, cô nhìn thấy ba mình ngồi bên giường bệnh, biểu tình cực kì bi đát, bác sĩ cùng mấy y tá bên cạnh cũng nhìn cô thương hại rất quái dị.

Cho đến khi cô nhìn thấy đơn chuẩn đoán của bác sĩ mới kinh ngạc đến ngất người.

Trên đó viết: Căn xương sườn thứ năm bên phải có vết rạn.

Vai, cánh tay, chân hơn mười vết bầm tím.

Hai lòng bàn tay trầy da, cổ tay có vết dây trói.

Màng trinh bị xé rách thô bạo, sung huyết nghiêm trọng, nhiều lần bị thô bạo cưỡng bức....

Sau khi xem xong, suy nghĩ đầu tiên của cô là đem thứ này nện vào mặt An Dĩ Phong, hỏi hần: “Cái gì là tình yêu cùng dục vọng giao hòa tốt đẹp, thế này có khác gì giám định pháp y mấy vụ cưỡng dâm ở sở cảnh sát đâu!”

Cô đoán ... đối với An Dĩ Phong mặt dày, hẳn sẽ cợt nhả trả lời: “Như vậy cho thấy anh đối với em nghĩa nặng tình sâu!”

Cô nở nụ cười, cùng với một giọt nước mắt rơi xuống.

Cô không còn cơ hội để hỏi, đây là lần đầu tiên của bọn họ, cũng là lần cuối cùng. Bọn họ đã hết, một tình yêu hứa hẹn sống chết rồi cũng chấm dứt quyết liệt rõ ràng như vậy ...

Tư Đồ Nạo đau lòng ôm vai cô: “Thuần Thuần, con đừng khóc, ba nhất định cho hẳn ngồi tù hai mươi năm.”

Cô lắc đầu thật mạnh, “Là con tự nguyện.”

“Con đừng sợ. Dù ba bị mọi người nhạo báng cũng sẽ không để cho con chịu thiệt thòi như vậy ...”

“Thật là con tự nguyện. Ba, cho dù đứng trước tòa án con cũng sẽ nói như vậy.”

Đối mặt với sự cương quyết của cô, Tư Đồ Nạo rốt cuộc không còn lời nào để nói.

“Con gái bộ trưởng bộ an ninh bị người cường hiếp” đương nhiên bị đồn đại. Nhưng cô hiểu, giấy không gói được lửa. Cho dù không có ai nhắc đến chuyện này trước mặt, nhưng cô vẫn nhìn thấy những ánh mắt đồng tình cùng thương hại từ phía những đồng nghiệp của mình. Mà cô, cũng chỉ có thể làm bộ như không biết.

Hai tháng sau, cô buộc mình dùng công việc để nguôi ngoai hi vọng gặp hẳn, buộc mình ăn tốt ngủ tốt, cũng buộc chính mình phải mỉm cười. Nhưng cô thế nào cũng không nghĩ được, chu kì của cô chậm chạp không đến.

Ngày hôm đó cùng hẳn, cô nói dối là ngày an toàn, nhưng không lẽ ...

Cô quyết tâm đến bệnh viện kiểm tra, sau khi xét nghiệm xong, cô ngồi ở ghế dài bệnh viện suốt một buổi sáng.

Cuối cùng vẫn quyết định đến tìm hẳn.

Cho dù thế nào đây cũng là con của bọn họ, cô nên hỏi ý kiến hẳn!

Hạ quyết tâm, Tư Đồ Thuần đứng ở trước trung tâm thể hình, nhẹ nhàng ngẩng đầu.

Thực sự yêu một người không phải dùng ánh mắt để nhìn, chỉ cần đảo qua, cô đã thấy An Dĩ Phong trên lầu ba bên cửa sổ.

Mong nhớ đến mãnh liệt thúc giục cô chạy đến ôm lấy hẳn, nói cho hẳn: Em nhớ anh!

Nhưng hẳn lại chỉ nhìn cô, như cách hai thế giới ...

Trong phút chốc, bao nhớ nhung biến thành mất mát, cô lại muốn xoay người rời đi, nhưng nhìn tờ xét nghiệm trong tay, cô cố nhịn xuống ...

Cô đứng dưới tán cây, gió thổi đám lá nhẹ rơi ...

Qua bao lâu, hẳn rốt cuộc cũng chịu xuống, trong tay ôm một cô gái rất đẹp ...

Lòng cô quặn lại, theo bản năng muốn đến đẩy cô gái kia ra, lớn tiếng nói cho cô ta biết: “An Dĩ Phong là của tôi, anh ấy là cha của con tôi.” Sau đó lại ôm An Dĩ Phong mà hỏi hẳn: “Anh không phải nói kiếp này không phải em không lấy, không phải nói ngoài em không thèm để mắt đến bất kì cô gái nào hay sao?”

Đáng tiếc những câu van xin hèn mọn như vậy cô làm không được, lại càng không thể để người ngoài nhìn vào bàn tán.

“Anh yêu em không?” Đây là những lời cô lấy toàn bộ dũng khí để nói.

Chỉ cần hẳn nói: Yêu! Cô nhất định sẽ sinh đứa bé, có thể một mình nuôi nấng, không oán, không hận, chờ đến ngày hẳn cưới cô.

Nhưng hẳn nói: Xin lỗi!

Hai chữ “Xin lỗi” đã rõ ràng nói cho cô, cho dù là yêu hay không yêu, bọn họ cũng không còn cách nào tiếp tục, tình yêu này, hẳn đã sớm bỏ cuộc, không thể vẫn hồi.

Cô bỗng nhiên nhớ tới lời mình đã từng nói: “Yêu tôi, cũng đừng làm phiền tôi.”

Khi đó, hẳn khẳng khái mà trả lời: “Nếu đây là những gì em muốn ... Được! Anh đồng ý.”

Vậy nếu đây là hẳn muốn, sao cô có thể không làm?

Cô chỉ cố gắng mỉm cười với hẳn

Yêu hẳn, cho nên để lại cho hẳn một nụ cười cuối cùng!

Một chiếc khăn tay xuất hiện trước mặt Tư Đồ Thuần, gọi cô ra khỏi những suy tư trong dĩ vãng.

Cô yếu ớt cười nhận lấy, lau nước nơi khóe mắt: “Xin lỗi! Bỗng nhiên nhớ lại một vài chuyện cũ.”

“Hai người còn có con, cốt nhục tình thân sao có thể cắt đứt.” Amy nhẹ nhàng vỗ vỗ vai cô. Tay Amy rất đẹp, trắng nõn như ngọc, thon dài thanh mảnh, chạm vào tựa hồ có thể xoa dịu vết thương người khác.

“Đúng vậy! Anh ấy không thể vất bỏ cốt nhục duy nhất của mình ...”

Chiếc xe màu đen lại đỗ ở cửa, Amy cũng không vội vã đi ra ngoài, mà lấy từ trong túi ra một chiếc MP3 rất tinh xảo, “Tặng chị, là mấy khúc em đàn, lúc tâm tình không tốt nên nghe một chút.”

“Cám ơn!”

Nhìn thấy Amy đi xa, Tư Đồ Thuần đeo tai nghe, một âm thanh rung động chảy xuôi, chân thành lại mượt mà, day dứt...

Cô lặng lẽ nhắm mắt lại, khúc nhạc rất hay, rất nữ tính ...

Một cô gái giống thiên sứ như vậy, người đàn ông nào có thể không yêu?

24. Chương 25

Amy ngồi trên xe, phát hiện chồng mình bất thần xuyên qua kính ô tô nhìn Chris, mặt đánh lại, ánh mắt thâm thúy sáng lên, nhẹ nhàng mỉm cười ...

“Này!” Cô dùng hai tay che mắt hẳn, ngậy thơ ôm cổ nói: “Không được nhìn!”

“Ghen sao?” Người đàn ông gỡ tay Amy, không tiếp tục nhìn mà đem ánh mắt tập trung lại trên mặt cô: “Hai người tán gẫu hình như rất hợp nhau, nói chuyện gì vậy?”

“Chuyện phụ nữ nói ra anh sẽ không hứng thú đâu, đơn giản là chồng, con cái, chẳng còn gì khác.”

Mắt hẳn chợt lóe: “Chồng cô ta thế nào?”

“Hình như chị ấy cùng chồng quan hệ không tốt lắm.” Amy không khỏi cảm thán: “Ài! Nhưng thế nào bọn họ cũng còn có một đứa con.”

“Con ...” Người đàn ông khẽ nhíu mày, “Cô ta có yêu con mình?”

“Kia là đương nhiên. Chị ấy nói vì con, chuyện gì cũng có thể nhịn, thứ gì cũng có thể hi sinh.”

Người đàn ông nhíu mày càng chặt!

“Tại sao anh quan tâm đến chị ấy như vậy?” Amy chăm chú nhìn mặt hẳn, có chút vội vã: “Anh không phải là thích chị ấy?”

“Anh thích cô ta?!” Người đàn ông tự giấu cười hai tiếng, dường như nhớ tới việc gì, ý cười càng đậm, “Trừ khi anh không muốn sống nữa!”

.....

Hội quán thể hình tư nhân cao cấp Australia, An Dĩ Phong luyện quyền xong, mệt mỏi dựa vào dây chấn, đem chai nước khoáng dội từ đầu xuống, thoải mái giữ giữ tóc, bọt nước văng ra khắp nơi.

Hắn một bên dùng khăn mặt lau khô tóc, một bên đảo mắt qua những cô gái tóc vàng mắt xanh chung quanh, vẻ thất vọng, “Tại sao chỗ nào cũng là mấy cô gái nước ngoài!”

“Sao? Không hợp khẩu vị?”

“Ồ! Vẫn là tóc đen mắt đen nhìn thuận mắt!”

“Thiên Thiên thường đi quán café kia vừa hay có cô chủ tóc đen mắt đen, đẹp làm người ta vừa thấy khó quên ... Chắc chắn phù hợp với khẩu vị của cậu.”

“Em không có hứng thú với phụ nữ đã kết hôn!”

Hàn Trạc Thần suy nghĩ một chút, đi đến bên người hắn, ngồi xuống, đột ngột hỏi: “Tư Đồ Thuần đâu? Không có hứng thú với cô ấy?”

Động tác lau mồ hôi của An Dĩ Phong đột nhiên dừng lại, ánh mắt mở hồ đảo lại một lượt qua mấy cô gái trong phòng tập, tùy tay chỉ một người: “Cô gái kia đáng người được lắm.”

Hàn Trạc Thần ngay cả nhìn cũng không nhìn, đánh gãy tay hắn chỉ, “Nếu không muốn tìm cô ta, vì sao nhất định phải chuyển đến thành phố này?”

“Không phải anh nói anh thích biệt thự ven biển kia sao?”

“Nếu tôi nói không thích thì sao?”

“Em đi xem xem phòng ở bài trí thế nào.” An Dĩ Phong vừa muốn đứng lên, chợt nghe Hàn Trạc Thần nói: “Nếu không muốn gặp cô ta, sao phải tìm đến Dương tôi(*) hỏi thăm địa chỉ của Tư Đồ Nạo?”

An Dĩ Phong cọt nhả ngồi xuống, thản nhiên trả lời, “Gần quan được lộc, nói không chừng ngày nào đó cô ấy ly hôn, em còn có thể hưởng sái.”

“Vậy tại sao cậu không trực tiếp đi tìm, hỏi xem bao giờ thì cô ta ly hôn?” *Anh còn có liêm sỉ hay không hả ==+ (Zeus)*

“Anh cho rằng em không nghĩ đến sao?” An Dĩ Phong lau mồ hôi, cười khổ: “Vạn nhất cô ấy nói ... “Em còn yêu anh”, thì em nên nói cái gì? “Anh cũng yêu em, bây giờ em hãy ly hôn với chồng mình, anh sẽ cưới em ... Đứa bé kia nếu đi theo em, anh không ngại, anh chắc chắn sẽ coi nó như con mình.” Như vậy sao?”

“Nói không chừng cô ta sẽ đồng ý!”

“Vậy chồng cô ta làm sao bây giờ, con cô ấy sẽ nghĩ thế nào?” An Dĩ Phong cầm bình nước, đi đến trước cửa sổ, hai tay chống xuống nhìn ra bên ngoài: “Nếu mười lăm năm trước đã cắt đứt rõ ràng như vậy, mười lăm năm sau em lấy tư cách gì đến quấy rầy cuộc sống bình yên của cô ấy?” Nếu có thể hắn chỉ hi vọng từ xa nhìn thấy cô cười, hoặc ngẫu nhiên gặp nhau, làm bộ như không nhận ra ...

Hàn Trạc Thần tức giận quăng chiếc khăn về phía hắn, bởi khoảng cách xa, chiếc khăn nhẹ nhàng đáp xuống đất, “An Dĩ Phong, cậu căn bản không sợ cô ta nói yêu cậu, cậu là sợ không khống chế được chính mình! Cậu cho là cậu có thể từ bỏ, cho là cậu có thể cầu mong cho cô ta hạnh phúc, để cho cô ta vui vẻ trong vòng tay người đàn ông khác? Nếu cậu thực sự từ bỏ, cậu vì sao không dám đối mặt, nhìn vào mắt cô ta, cầm lấy tay cô ta nói một câu: Bảo trọng!”

An Dĩ Phong khề thở dài: “Nếu em cầm lấy tay cô ấy, nhìn vào mắt cô ấy, em nhất định sẽ nói: “Làm tình nhân của cô? Mẹ kiếp, còn lâu!”

Bể bơi ngoài cửa sổ, một trận gió thổi qua, mặt nước phẳng lặng bỗng nổi lên gợn sóng.

Hắn nói: “Đời này không chuyện gì em không dám làm ... Nhưng ngoại tình ngoài giá thú, em không muốn chơi!”

Kỳ thật, càng là người không coi pháp luật ra gì trong mắt người khác, lại càng là người có nguyên tắc đạo đức cá nhân.

An Dĩ Phong chính là người như vậy. Hắn quang minh chính đại làm chuyện xấu, còn có thể cợt nhả mà nói một câu: “Tôi là người tốt.” Bởi vì hắn không bao giờ vi phạm nguyên tắc đạo đức cá nhân của mình.

“Cho nên, em không thể gặp cô ấy, mặc dù cô ấy trả lời như thế nào, em đối với cô ấy đều là khó xử, đều là tiếc nuối.”

An Dĩ Phong ngẩng đầu cười, nhìn về phía chân trời, mây bay vụn vặt, một khoảng bao la.

Hàn Trạc Thần trừng mắt nhìn hắn đã lâu, nhìn không được chữ: “Mẹ kiếp, tự chủ của cậu không bao giờ dùng được ở lúc nên dùng!”

Thấy An Dĩ Phong không trả lời, Hàn Trạc Thần cũng mặc kệ, mặc xong quần áo, gọi điện thoại.

Cúp điện xong, hắn lạnh lùng nói: “Biệt thự bên kia gọi điện tôi đến có chút chuyện!”

“Em đi với anh.”

“Cậu giúp tôi đến quán café đón Thiên Thiên.”

“Không sợ vợ mình chạy cùng người khác sao?”

Hàn Trạc Thần kiên quyết nhìn hắn, gần từng chữ: “Nhanh đi cho tôi! Đừng nói là cùng người khác chạy, thiếu một cọng tóc cũng đừng hòng tôi tha cho cậu!”

“Cứ yên tâm, một cọng tóc cũng giúp anh mang về!”

Nói xong, An Dĩ Phong không tình nguyện mặc quần áo, đi ra khỏi trung tâm thể hình.

An Dĩ Phong dạo một vòng, cuối cùng tìm được quán café theo lời Hàn Trạc Thần.

Tên thật đặc biệt: Waitting?

Cũng không biết vì sao hắn vô tình ấn tượng tên này, rất nhanh dừng xe, đi vào trong quán.

Có lẽ chú ý đến màu đen, lại luôn luôn không cảm nhận được cuộc sống bình dị tao nhã trong quán café như thế này, khiến An Dĩ Phong vừa đi vào có cảm giác muốn ngồi lại trong chốc lát.

Phong cách quán rất độc đáo, lấy màu đen đỏ làm chủ đạo, màu đen làm nổi bật sự rực rỡ của màu đỏ, màu đỏ làm nổi bật sự huyền bí của màu đen, sắc thái hơi u ám nhưng lại được ánh mặt trời chiếu vào từ cửa sổ sắt đất mang đến không gian trầm tĩnh lắng đọng.

Amy ngồi bên cửa sổ, cũng chính là vợ của Hàn Trạc Thần, Hàn Thiên Vu, vẫy vẫy tay với hắn: “Luyện quyền xong nhanh như vậy sao?”

“Vừa xong. Hàn Trạc Thần nhờ anh đến đây đón em.” Hắn ngồi đối diện Hàn Thiên Vu, “Đúng lúc khát, có gì uống được không?”

Thiên Thiên chỉ chỉ ly café trước mặt hắn, lại chỉ chỗ bên cạnh, “Nơi đó có người rồi, anh ngồi bên này đi.”

Hắn chuyển qua, ngồi xuống.

“Thần đâu?”

“Đến biệt thự ven biển.”

“À!”

“Con nuôi anh hình như lại lớn thêm rồi.” Hắn nhẹ nhàng sờ sờ gò bụng Thiên Thiên hơi nhô lên, ánh mắt trìu mến, “Có để anh làm ba không a?”

“Thôi đi!” Thiên Thiên cười đẩy tay hắn, “Nếu anh muốn, tìm một cô gái giúp anh sinh một đứa, đừng đụng đến của chúng em!”

“Sinh được đã sinh! Chờ anh có con, anh cũng nghĩ giống Thần ca, mỗi ngày dạy con: Con, sau này lớn lên đừng giống ba hại nước hại dân, noi gương mẹ con, làm một cảnh ...”

Câu nói kể tiếp chợt ngừng lại, hần xoay người nói với phục vụ: “Cho tôi chai bia.”

Bia bưng tới, hần uống một ngụm giải khát, ghé sát vào tai Thiên Thiên nhỏ giọng nói “Chị dâu, đừng nói An Dĩ Phong này không nhắc nhở, phải giữ chắc lấy Thần ca a, anh ấy hôm nay đi luyện quyền nói cho em biết: Cô chủ cửa hàng này đẹp mê người, làm cho người ta nhìn thấy khó quên.”

“Anh ấy nói vậy thật sao?”

“Đương nhiên là thật ...” Cho đến khi An Dĩ Phong nhìn thấy cô chủ Hàn Trạc Thần nói đi đến, trong đầu ông lên một tiếng, găm rú rất lâu không dứt.

Nhiều năm như vậy, An Dĩ Phong từng vô số lần tưởng tượng lúc bọn họ gặp lại, cũng nghĩ qua rất nhiều hoàn cảnh...

“Đã lâu không gặp!”

“Mấy năm nay sống tốt không?”

“Chồng em đối với em thế nào?”

“Đứa nhỏ nghe lời sao?”

“.....”

Nhưng chưa bao giờ chuẩn bị tâm lý cho tình huống này, đột nhiên đối mặt Tư Đồ Thuần, một câu hần cũng không nói nên lời.

Cô thay đổi, mười lăm năm làm cho cô trở thành người phụ nữ mặn mà tế nhị, cũng khiến cô trở nên đậm nhạt xa cách, ánh mắt trong suốt nhưng xa vời như không cách nào chạm đến.

Điều duy nhất không thay đổi, là sự tồn tại của cô ... vẫn có thể làm cho máu hần sôi trào, tim nhảy cuồng loạn trong lồng ngực.

“Muốn uống gì? Tôi mời khách!” Giọng nói của cô rất bình tĩnh, như cùng nói chuyện với một người xa lạ.

Hần nhìn cô, rất lâu vẫn không nói được một câu.

“Tôi có một chai hồng rượu chín ba năm, có muốn thử?”

Hần gật gật đầu, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn cô, một khắc cũng không lệch quỹ đạo.

Hồng rượu mang lên, Tư Đồ Thuần tự tay mình rót cho hần.

Hần nâng chén, ngửa đầu, một hơi uống cạn, không có vị cay xè dội vào mà là vị ngọt dịu hòa vào máu.

“Thế nào, rượu trải qua thời gian dài lắng lại có phải rất dịu, mùi hương thuần, lại thơm?”

Hần lấy bình rượu rót cho mình một ly, tiếp tục uống cạn. Rượu không tiến vào ruột, dường như chảy vào trong từng mạch máu.

“Nếu muốn uống thì thường xuyên đến đây.” Ý cười trên mặt Tư Đồ Thuần dịu dàng không thay đổi, “Ở đây chúng tôi có rất nhiều người thích thưởng rượu ...”

Nói với hần xong, cô lại vỗ vỗ tay Thiên Thiên, dường như muốn nói điều gì, cười cười lại nuốt xuống, “Hai người từ từ uống, chị còn chút việc phải làm, ngày mai gặp lại sau.”

“Em nhất định phải nói như vậy sao?” An Dĩ Phong đã cố hết sức làm cho mình bình tĩnh, nhưng khi nghe cô dùng giọng tiếp đón khách khí này, hần rốt cuộc không thể không chế chính mình.

Cô không trả lời, chỉ yên lặng nhìn hần.

“Không thể nói một câu: Đã lâu không gặp, anh có khỏe không? thì cũng không nên làm bộ như không biết anh, hoàn toàn không nhớ rõ anh là ai.”

“Xin lỗi, tôi thật sự không nhớ rõ.”

“...” Một câu này làm hấn á khẩu không trả lời được.

“Có lẽ đã lâu lắm rồi, rất nhiều người, rất nhiều việc đã bị lãng quên đi.”

Lời này nếu là bất cứ người nào nói hấn đều tin, nhưng từ miệng Tư Đồ Thuần, đánh chết hấn cũng không cho là đúng!

Hấn cầm lấy tay cô, cảm giác như có một dòng điện xuyên qua, làm hấn không cự giác được nắm càng chặt, “Tiểu Thuần ...”

Cô có chút bất an, muốn rút tay, lại rút không được, Thiên Thiên nhìn hấn kinh ngạc, “Anh say rồi!”

“Tiểu Thuần ...” Hấn vẫn giữ lấy tay cô, nhìn vào mắt cô, lý trí như bị thiêu đốt thành tro tàn.

Đúng lúc này, một đứa bé trai tầm hơn mười tuổi từ ngoài chạy vào. Vừa đến cửa liền khiếp sợ nhìn hai người, nhìn tay bọn họ.

An Dĩ Phong nhìn thấy đứa bé kia hao hao giống cô, liền như bị người khác giáng một quyền, bỗng nhiên buông tay, “Là tôi say, xin lỗi!”

Tư Đồ Thuần nhẹ nhàng thở ra, đứng lên, đi về phía con trai mình.

“Tại sao bây giờ mới về?” Ngữ khí không tốt lắm.

Đứa bé ghé vào tai cô, nhỏ giọng hỏi: “Kia là An Dĩ Phong sao?”

“Đừng hỏi nhiều như vậy.”

“Con có thể nói với chú ấy một câu không?”

“Không thể. Đi mau, tìm ông ngoại về nhà ăn cơm.”

“Chú ấy là thần tượng của con ...”

“Con có thể thần tượng người đứng đắn một chút không?”

“.....”

Nhìn bóng dáng cô sắp rời đi, An Dĩ Phong rốt cuộc không thể khống chế chính mình.

Mẹ kiếp, đạo đức? Hấn không nói ra câu “Anh yêu em”, không cưới cô, thì cho dù đến mười lăm năm qua đi cũng không buông xuôi được. Hấn tiến lên giữ chặt cánh tay cô: “Tiểu Thuần, nếu anh hiện tại muốn cưới em, có muốn không? Anh không ngại em có con trai, cũng không để ý ba nó tỏ ra thế nào, anh chỉ muốn lấy em ...”

Cô nhìn hấn, mắt ứa lệ, nhưng giọng nói rất bình tĩnh: “Anh không ngại, nhưng tôi để ý!”

“Em đã nói, nếu mười năm sau anh còn yêu em, em sẽ nguyện ý lấy anh. Anh còn yêu em, anh đã đến đây ...”

“Quá muộn!” Cô cúi đầu, xoay người. “Tôi chờ anh mười năm ... Từ hai mươi tuổi, đợi cho đến ba mươi tuổi, thanh xuân hao mòn, giấc mộng tan biến. Tôi hứa với anh, tôi làm được, nhưng anh không thực hiện lời hứa ấy ...”

An Dĩ Phong nắm lấy vai cô, trên mặt cô rơi hai hàng lệ. Hấn không dám tin, trong trí nhớ của hấn, cô chưa bao giờ lưu lại nước mắt, ngay cả khi bọn họ chia tay, cô cũng cười mà ra đi, không phải sao?

Cô lau khô nước mắt, cười đẩy hấn ra: “Bình rượu này tôi vì anh mà giữ lại, chậm năm năm, hương vị đã đổi thay ... Bởi vì, tôi đã không còn yêu anh!”

Cô đi rồi, một câu “Tôi không còn yêu anh!” cương quyết nói như vậy ...

Bóng dáng của cô bước đi cũng kiên định như thế ...

Nhưng giọt nước mắt ấy làm cho hấn hiểu được tất cả!

Hắn đứng tại chỗ, cho đến bây giờ cũng chưa từng hận mình như thế. Hắn vì sao còn muốn hỏi, kết quả đã sớm biết, vì cái gì còn muốn cô lựa chọn? Hắn vừa muốn cho mình một cái bạt tai, thì tên đầu sỏ thành thời thành thời đi vào, đáng giận nhất là hắn đi qua đến bên cạnh nòng nài ôm vợ.

An Dĩ Phong đột nhiên quay đầu, giáng một quyền vào trên mặt Hàn Trạc Thần, một cú này là hắn dùng toàn lực.

Hàn Trạc Thần bị đánh lui về phía sau, đứng vững xong lau máu ở khóe miệng, cười cười: “Nếu một quyền này cậu thay Tư Đồ Thuần đánh, tôi không lời nào để nói.”

“Anh biết rõ ...”

“Cậu vì cô ấy cả đời không cưới, để cô ấy cho cậu một lần lựa chọn cũng không có gì sai.”

“Tôi không cần cô ấy cho lựa chọn!”

Hắn giận dữ đi ra khỏi quán. Cửa đóng lại xong, Thiên Thiên sở khuôn mặt sưng đỏ của Hàn Trạc Thần, “Có đau hay không?”

“Trong lòng cậu ta khó chịu, giải tỏa như vậy có thể thoải mái hơn chút!”

(*) Dương của Hàn Trạc Thần chính là Vu Khiếu – Cảnh sát Vu. Bố Hàn Trạc Thần là xã hội đen, sau vì đánh bạc mà bị người của Khi Dã giết chết, mẹ Hàn Trạc Thần tái giá cùng cảnh sát Vu.

25. Chương 26

An Dĩ Phong đúng là rất cần giải tỏa, nhiều áp lực đè nén như vậy, hôm nay hắn sẽ đem tất cả trút ra ngoài. Hắn ở trên đường cao tốc lái xe một hồi, lúc trở về nhà đã là ba giờ sáng.

Hắn thật sự mệt mỏi, ngay cả đầu lòng cũng không còn sức.

Khi vào cửa, thấy Hàn Trạc Thần còn ngồi ở sofa xem TV, hắn hơi ngạc nhiên hỏi, “Còn chưa ngủ?”

“Ôm Thiên Thiên làm sao tôi ngủ được?”

Hắn lấy từ trong túi ra tuýp thuốc mỡ mua ở trên đường, tiện tay ném ở sofa, nặng nề bước chân về phía phòng mình.

“Hôm nay có sức cùng tôi tán gẫu một lát?” Hàn Trạc Thần hỏi.

“Có!” Hắn quay lại, ngã ngồi trên ghế, càng nhìn vết ứ máu trên mặt Hàn Trạc Thần càng thấy khó chịu, cầm lấy thuốc mỡ, thô bạo dúi lên mặt Hàn Trạc Thần. “Tại sao không né? Cũng không phải không né được?”

“Đánh một quyền mà thôi, nhằm nhò gì.”

“Thật sao! Thật đau chết đi mới phải!”

Hàn Trạc Thần cười cười, gạt tay hắn, tự mình xoa xoa hai má, “Bị cô ta cự tuyệt xong, cậu cũng có thể thôi hi vọng.”

“Thôi hi vọng?” An Dĩ Phong lắc lắc, ngửa đầu dựa vào sofa, “Cô ấy khóc, lần đầu tiên em thấy cô ấy khóc! Anh nói xem ... Cô ấy tủi thân bao nhiêu, thất vọng bao nhiêu ... mới có thể khóc mà nói với em “Tôi không còn yêu anh!”

“Tôi nghe Thiên Thiên nói, cô ấy cùng chồng, quan hệ hình như không tốt lắm.”

“Người cô ấy yêu là em!” An Dĩ Phong day day trán, cúi đầu trầm tư một hồi mới mở miệng: “Thần ca, nếu em đơn thuần chỉ là quan tâm cô ấy, giúp đỡ cô ấy, có tính là người thứ ba không?”

“Tôi không biết, dù sao nếu là tình nhân cũ của Thiên Thiên chạy đến quan tâm cô ấy, giúp đỡ cô ấy, tôi nhất định đánh gãy chân hắn!”

“Em với loại dã man như anh thật không có tiếng nói chung! Em đi đi ngủ, dưỡng thần, ngày mai đi tìm cô ấy ôn chuyện ...”

“Ôn chuyện?” Hàn Trạc Thần trào phúng cười: “Mẹ kiếp, ôn chuyện trên giường sao?”

“Anh nghĩ ai cũng giống anh sao?”

“Trừ khi cậu không phải đàn ông!”

Ngày hôm sau, tỉnh ngủ dậy, An Dĩ Phong phóng thẳng đến quán, không nhớ rõ uống bao nhiêu chén café mới đợi được Tư Đồ Thuần đến.

Hắn cười, vẻ mặt đề huề, “Thật trùng hợp!”

“Hoan nghênh quý khách!” Cô lạnh như băng trả lời một câu, đi vào bên trong.

An Dĩ Phong đi theo cô vào một phòng nghỉ phía sau, phòng không lớn, chỉ có một chiếc bàn, một chiếc giường. Hắn cất lực không chú ý đến chiếc giường kia, đem cả tầm mắt tập trung trên người cô, “Anh muốn ôn chuyện với em, không sao đi?”

“Không sao, nhưng tôi không rảnh.”

“Không việc gì! Em làm chuyện của em, anh nói chuyện của anh.”

Cô xem ra thực sự rất bận, lấy trong túi ra rất nhiều hoa tươi, một cành lại một cành cắm vào trong bình.

Nhìn tốc độ của cô chắc cắm một ngày không hết.

“Tiểu Thuần ...” Hắn mang chiếc ghế dựa, ngồi xuống bên cạnh cô, đưa mắt nhìn những đường cong ẩn hiện trong chiếc váy, xong hoàn toàn quên mình đang muốn nói gì.

Chỉ nhớ một đêm mất hồn ấy ...

Máu hắn bắt đầu chảy loạn, yếu hầu khô ran ... Giờ phút này, hắn vô cùng khâm phục lời tiên đoán của Hàn Trạc Thần. Bởi so với tư duy, thân thể hắn càng nhớ cô hơn gấp bội ...

“Anh một chút cũng chưa đổi.” Tư Đồ Thuần cầm lấy một cành hoa, thản nhiên nói, “Ánh mắt của anh không rời được chỗ đó sao?”

Hắn không để ý cười cười: “Chỉ nhìn thôi có cái gì, cũng chẳng phải động vào!”

“An Dĩ Phong!” Cô bẻ gãy cành hoa trong tay, “Đi ra ngoài!”

Thấy cô thực sự tức giận, An Dĩ Phong lập tức thu lại bộ mặt cợt nhả, “Anh không có ý gì khác, thuần túy là muốn tâm sự với em!”

“Tôi không muốn!”

“Vậy để anh nói vài câu, nói xong anh lập tức đi!”

“Tôi cho anh mười phút!”

Hắn tháo đồng hồ xuống, đặt lên bàn, nhìn kim dây nhích, nói: “Tiểu Thuần, anh biết bây giờ nói “Xin lỗi” cũng vô dụng, nhưng anh ... Vẫn muốn nói: Anh thật có lỗi – Năm đó anh làm em tổn thương!”

“.....”

“Con đường của anh nguy hiểm đến nhường nào, căn bản em không thể tưởng tượng được. Anh nhớ rõ, ngày đó đại ca gặp chuyện không may, anh đến nơi thấy chị dâu đứng nhìn trời ngây ngô cười, cả người đầy máu, cả đất cũng đầy máu ... Những tên đó ngay cả súc vật cũng không bằng, bọn họ biết trong bụng chị dâu có đứa nhỏ đã ba tháng ...”

Hắn đổi giọng, buộc mình tiếp tục: “Anh trở mắt nhìn chị ấy nhảy xuống vực mà bất lực. Thần ca nghe nói là người của Khi Dã làm, ở cục cảnh sát ba ngày một giọt nước cũng chưa uống. Ngày thứ tư anh đi thăm anh ấy, nói cho anh ấy biết: Em điều tra ra, là một kẻ thù trước kia của đại ca ra tay. Đại ca trước

giờ làm việc cẩn thận, nhất định bị người thân cận bán đứng! Sau khi Thần ca đi ra, chuyện đầu tiên làm chính là giết cả nhà hần!!! Ngay cả anh cũng không dám tin đó là chuyện anh ấy làm! Đây là xã hội đen, mất hết nhân tính, cực kì tàn ác!”

Tư Đồ Thuần vẫn như cũ không nói lời nào, chuyên tâm cắm hoa.

“Anh biết em hận anh buông tay, cũng biết em chịu nhiều uất ức, nhưng anh không có lựa chọn nào khác. Người nào cũng cho rằng, anh vinh quang ngồi lên vị trí lão đại, anh nói một không ai dám nói hai. Nhưng em không thể tưởng tượng được anh sống như thế nào ... Vài năm trước, chia đều ra, cứ hai tháng có người ám sát anh một lần! Không đếm được bao nhiêu lần anh tìm được đường sống trong lối chết. Mỗi lần nhắm mắt lại không biết mình còn có thể mở mắt hay không, càng không nghĩ tới mình có thể sống được đến ngày hôm nay! Ở thời gian anh khó khăn nhất, Thần ca nói phải thoát khỏi con đường này, còn tiếp tục sẽ càng lún sâu, mỗi ngày đều lo lắng đề phòng, sợ bị kịch của đại ca tái diễn ... Mấy năm nay, cuộc sống của anh so với bất kì người nào đều khó khăn nguy hiểm hơn gấp bội!”

Tay Tư Đồ Thuần càng lúc càng chậm, một cành hoa cắm vào nhiều lần vẫn không lọt xuống.

“Anh nói với em những điều này, không phải để xin em tha thứ, anh chỉ mong em hiểu một điều – những người như anh, dứt khoát không mang được cảm tình!” Nói xong những lời này, An Dĩ Phong cầm lấy đồng hồ, “Đã đến giờ, cảm ơn em cho anh mười phút!”

Hần nhẹ nhàng đứng dậy, cười hỏi: “Không thể lấy nhau, ít nhất còn có thể làm bạn của nhau đi?”

Cô gật gật đầu, tiếp tục cắm hoa.

Hoa rất đẹp, nhất là những đóa hoa còn đọng lại giọt nước trong suốt!

An Dĩ Phong dừng lại, chậm rãi ngồi xuống, lau đi đôi mắt cô đầm lệ.

Thì ra, nước mắt nóng bỏng, làm đau con người ta đến vậy...

Hần xót xa vuốt tóc cô, khó khăn mở miệng: “Anh nghe nói em cùng chồng quan hệ không tốt, phải không?”

Cô quay đi, không để cho hần thấy mặt, nhưng từ hai vai run run kia, An Dĩ Phong đã đoán được phần nào.

“Tiểu thuần?”

“Chuyện của tôi ... không quan hệ đến anh!”

Hần đưa tay đặt lên vai cô, muốn kéo cô vào lòng, nhưng nghĩ đến cô đã là vợ người khác, cánh tay lại như tê dại.

“Anh chỉ là quan tâm em.”

“Tôi không cần anh quan tâm.” Lúc cô nói chuyện, một lần cũng không nhìn hần: “An Dĩ Phong, bây giờ mới quan tâm đến tôi, còn ý nghĩa gì?! Chúng ta đã từng yêu, nhưng chỉ là đã từng ... Nhiều năm qua đi như vậy ... tình cảm đó đã trở thành quá khứ ...”

Cô bình ổn hô hấp, nhưng giọng nói vẫn run lên: “Tôi không trách anh lúc trước buông tay, anh cũng không cần tự trách, lại càng không cần cảm thấy còn nợ tôi điều gì!”

“Em thật sự không hận anh?”

“Tôi không hận anh ... Chuyện quá khứ không nên suy nghĩ nhiều, hãy quý trọng người anh yêu bây giờ, tôi nghĩ ...”

Vai của cô càng run, giọng nói ngày càng mong manh, nhưng vẫn cố gắng nói ra một câu cuối cùng: “So với tình yêu như phù dung sớm nở tối tàn trước đây, người bên cạnh bây giờ mới là đáng quý trọng.”

“Anh hiểu!”

Hần không biết mình ra ngoài bằng cách nào, nhưng vừa ra khỏi cửa, cả người hần liền mệt mỏi dựa vào tường, không còn sức bước thêm một bước.

“So với tình yêu như phù dung sớm nở tối tàn trước đây, người bên cạnh bây giờ mới là đáng quý trọng.”

Cỡ nào lý trí, cỡ nào đáng tôn trọng, cỡ nào đáng kính nể!

Những lời này cũng chỉ có người phụ nữ hấn yêu mới có thể nói ra!

....

Tình yêu như phù dung sớm nở tối tàn, trong phút chốc hao mòn nước mắt cả một đời người bọn họ!

Ngoài cửa, An Dĩ Phong nện một quyền trên vách tường.

Trong phòng, Tư Đồ Thuần cầm cành hoa, trước mắt nhòe đi, cổ găng thế nào cũng không nhìn rõ.

“An Dĩ Phong, vì sao anh lại đối với em như vậy ...”

“Em mười lăm năm chịu bao đau khổ, anh dùng mười phút rũ bỏ trách nhiệm sạch sẽ...”

“Em yêu anh, chưa bao giờ hối hận, nhưng trong lòng anh xem em là gì”

Mười lăm năm!

An Dĩ Phong khó khăn sống sót, cô biết, nhưng vì sao hấn không hỏi cô sống như thế nào?

Mang thai, ăn bất cứ thứ gì đều nôn ra, lúc đó, hấn không ở bên cạnh cô.

Cô một lần lại một lần khuyên nhủ chính mình, “Ít nhất anh ấy yêu mình!”

Cô từ xa nhìn thấy hấn ôm người con gái khác, cô ôm ngực nói với chính mình: “Anh ấy yêu mình, cho dù có bao nhiêu người phụ nữ đẹp trong tay, trong lòng hấn chỉ có một mình mình mà thôi.”

Hẹn ước mười năm, hấn không tới.

Cô ngồi trước quán café viết: Waitting!

Một khắc đó cô mới hiểu được, là cô nghĩ tình yêu quá đơn giản, là cô sai lầm cùng hấn thề non hẹn biển.

Cô hận, hận chính mình không chịu cam lòng!

Ngày hôm qua, hấn đến đây!

Cô nhìn hấn vui vẻ đi vào, điện thoại trong tay rơi trên mặt đất, tiếng tim đập ngày càng mạnh rút cuộc làm cho cô hiểu được: dù hận đến tận cùng cũng không thể sánh với tình yêu ngày đó ...

Cô bồi hồi chờ hấn đi đến bên mình, cô nghĩ sẽ giận dữ đánh hấn một chút, lại ghé vào ngực hấn, nói cho hấn biết mười lăm năm dày vò ... Nhưng về mặt hấn hôn hờ ngồi cạnh một cô gái khác.

Cô ngây ngốc nhìn bọn họ khe khẽ nói nhỏ, nhìn hấn triu mến đưa tay vuốt bụng Amy. Giờ phút ấy, cô mới bừng tỉnh, sinh con cho hấn, đâu chỉ phải mình cô có thể?

Cô thực ngu ngốc, ngu ngốc nhất trên đời.

Cô là cái gì? Chẳng qua là một trong hàng ngàn cô gái hấn lướt qua, một đêm phong lưu, người thực sự trong lòng hấn nào phải mình, mà là người từ năm chín tuổi đã ở bên cạnh hấn, Amy!

Nếu Amy không nói: “Không chỉ là yêu nhau, em từ chín tuổi đã ở cùng anh ấy, không rời xa anh ấy ... Đó là cha nuôi em, mọi tính cách, thói quen của em đều từ anh ấy mà ra. Cho nên, em cảm thấy ... sự tồn tại của mình là ... vì anh ấy!”

Nếu Amy không vuốt ve bụng, cười ngọt ngào nói: “Đúng vậy, có lúc em còn lo lắng anh ấy yêu người khác.”

Cô thực muốn đi đến hỏi hấn, châm chọc khiêu khích một chút: “Lúc hăng hái, có nhớ hay không còn có một người con gái nói chờ anh? Lúc ôm người đẹp trong lòng, có nhớ hay không đã từng nói: Anh không phải em không cưới?”

Cô còn muốn đem bình hồng rượu kia ném vào mặt hấn, lớn tiếng nói cho hấn: “Muốn ôm, muốn hôn vợ mình thì đem đến nơi khác mà thân thiết, đừng để cho tôi thấy bộ mặt ghê tởm của anh!”

.....

Nhưng cô không làm như vậy, cô ngay cả cười cùng Amy nói một câu: “Không phải mỗi người phụ nữ trên đời đều có thể may mắn như cô!” cũng không đành lòng!

Cô sợ sẽ làm tổn thương cô ấy, làm ảnh hưởng đến đứa bé còn chưa kịp chào đời kia!

.....

Phụ nữ như cô, quả đúng thật đáng buồn!

Cô lau nước mắt. thấy rõ bình hoa, nhưng tay lại lỏng ngóng, cành hoa thế nào cũng không cầm xuống được.

Cô rất cuộc không chịu được, hung hăng ném bình hoa vỡ nát trên mặt đất, hoa tươi tan tành, nằm xò trên mảnh vỡ!

“Cô ấy trẻ tuổi, dịu dàng, cô ấy cần anh che chở, còn tôi thì sao?”

“Lúc tôi mang thai, anh đừng nói là sờ một chút, ngay cả liếc mắt một lần cũng không muốn ...”

Cô ngã ngồi trên mặt đất, thủy tinh đâm vào lòng bàn tay cũng không hề hay biết.

Cô cảm thấy mình chưa bao giờ yếu ớt bất lực, chưa bao giờ cần một lồng ngực để mình dựa vào như lúc này!

26. Chương 27

Đột nhiên, cửa bật mở, An Dĩ Phong lo lắng xông vào.

“Tiểu Thuần?” Hắn ngồi xuống bên người cô, run rẩy cầm lấy bàn tay cô rướm máu.

“Anh lại làm tổn thương em sao?” Giọng nói hần ngại ngái như khóc, gắt gao ôm lấy vai cô, đem cô tựa vào lòng mình.

Cô đẩy hắn ra, đánh hắn, một lần lại một lần đầy nước mắt đau xót: “Anh rốt cuộc có yêu tôi hay không? Đối với anh tôi là cái gì?!”

“Có yêu!” Hắn để mặc cô đánh, ánh mắt vẫn xót xa, “Em là người phụ nữ duy nhất cả đời anh yêu!”

“Vậy vì sao anh không đến tìm tôi?”

“Em có gia đình hạnh phúc, có người đàn ông che chở cho mình, có đứa nhỏ để yêu thương, anh không nghĩ ... Không nghĩ tới em còn nhớ rõ lời hẹn mười năm đó!”

“Anh!” Cô tức giận bạt tai hắn một cái, mảnh thủy tinh găm trong lòng bàn tay cô quệt qua hắn để lại một vết máu. Nhưng hắn không thấy một chút đau đớn, chỉ có áy náy không ngừng.

“Anh ...” ngược lại, cô lại cảm thấy vì hắn mà đau lòng, đau đớn cùng hận thù làm cho ngực cô như muốn nổ tung, “Vậy bây giờ tại sao anh lại đến!?”

“Anh đến không phải vì muốn cứu vãn điều gì, cũng không muốn quấy nhiễu cuộc sống bình lặng của em, anh đơn giản chỉ muốn cùng em sống trong một thành phố ...”

“Đi đi! Tôi ngay cả sống dưới một bầu trời với anh cũng không muốn!”

“Anh đưa em đi bệnh viện.” Hắn kéo cô, muốn đưa cô đi băng bó miệng vết thương, lại bị cô cắn phẫn đầy ra.

“Hãy đi quan tâm đến người phụ nữ của anh! Tôi không cần! Tự tôi có thể đi!”

Cô giãy ra khỏi hắn, đứng lên, lại không nhịn được cầm một bó hồng ném vào mặt hắn.

“Loại đàn ông như anh tại sao không chết? Hai tháng mới bị ám sát một lần? Mỗi ngày một lượt tôi còn cảm thấy ít!!!”

Mang theo tuyệt vọng về nhà, cảnh đầu tiên đập vào mắt An Dĩ Phong là đôi vợ chồng ngồi trên ghế sofa kia.

Hòa hợp đến không thể hòa hợp hơn.

Hàn Trạc Thần ôm Thiên Thiên vừa dựa vào sofa vừa đọc báo, tay chỉ trỏ trên mặt báo, bên cười bên xem ... Sau đó, Hàn Trạc Thần ghé vào tai Thiên Thiên nói mấy câu, cô cười đến mặt đỏ tai hồng, không ngừng lắc đầu, hần lại tiếp tục thì thầm vài câu, cô đỏ mặt bịt tai né tránh, đem cánh tay mảnh khảnh đẩy ngực hần ra.

An Dĩ Phong còn nghĩ hai người này đọc văn hóa phẩm đòi truy, vừa đến gần nhìn, thấy tờ nhật báo, suýt thổ huyết!

An Dĩ Phong ngồi trên sofa, muốn tìm cốc nước tránh khát, lại thấy cặp cốc tình nhân, một café, một ly sữa đậu nành, một đen một trắng, rõ ràng là hai vợ chồng mỗi người một ly.

Cũng không biết vì sao, thứ phụ nữ có thai không nên uống như café, trên miệng cốc lại có dấu son môi hồng nhạt, miệng chén sữa đậu nành kia lại không thấy có ...

Hần phân tích tình hình xong, buồn nôn một trận. (Đoạn này ai không hiểu comm lại nhé==)

Mẹ kiếp, thật có thú!

Hàn Trạc Thần liếc mắt nhìn hần một cái, lại lướt qua vết thương trên mặt, bưng chén café, “Trở về nhanh như vậy sao?”

“Vô nghĩa!” hần lười biếng trả lời trong tình trạng kiệt sức.

“Ôn chuyện cũ cũng hao tổn thể lực như vậy?”

An Dĩ Phong trừng mắt nhìn Hàn Trạc Thần, lại liếc liếc nhìn dấu son môi trên chén café hần đang cầm: “Tư tưởng có thể thuần khiết chút được không?”

“Xin lỗi! Tôi đã quên, quan hệ của hai người là bạn bè thuần khiết, thuần khiết đến không thể thuần khiết hơn.”

“.....”

Thiên Thiên cười đứng dậy, lấy bia từ tủ lạnh đặt trước mặt hần nói: “Phụ nữ khi yêu khẩu thị tâm phi, càng đối với người đàn ông mình yêu, càng luôn miệng phủ nhận!”

“Anh biết ... Cô ấy có nổi khổ riêng!” Hần mở bia, dốc thẳng uống, màu vàng đậm chảy qua vết thương trên mặt, đau xót.

Lạnh lẽo cùng đau đớn cũng không hòa tan được bức dọc trong lòng, ngược lại càng thêm áy náy. Hần tức giận nện chai bia lên bàn, bọt nước bắn ra.

Áp lực của cô, mâu thuẫn của cô, đau khổ của cô – hần biết!

Nhưng cái gì hần cũng không thể làm được!!!

Những gì có thể làm hần đều đã làm. Hần tôn trọng quyết định của cô, nhưng nhưng từng câu từng lời cự tuyệt của cô đều làm hần quyền luyến không tài nào dứt bỏ được.

Cô nói: “Loại đàn ông như anh tại sao không chết? Hai tháng mới bị ám sát một lần? Mỗi ngày một lượt tôi còn cảm thấy ít!!!”

Đúng vậy, tại sao hần không chết! Chết rồi sẽ không để cô phải lưu luyến, phải mâu thuẫn!

An Dĩ Phong đau không nói nên lời, Hàn Trạc Thần lại đàm đàm tiếp tục: “Ngày xưa ở trước mặt tôi tự xưng là cao thủ tình trường, am hiểu phụ nữ cùng tán tỉnh. Theo tôi thấy, cậu, mẹ kiếp, chỉ là một thằng vô dụng!”

“Cô ấy là vợ người khác. Nếu cô ấy chưa lập gia đình, mẹ nó, em một giờ có thể đánh gục!”

Hàn Trạc Thần uống ngụm café, hà một hơi: “Thuần khiết đến không thể thuần khiết hơn ...”

An Dĩ Phong khẽ cắn môi, nhìn vết tụ máu trên mặt hấn còn chưa tiêu, áp chế lại ý muốn cho hấn một đấm: “Đúng! Em yêu cô ấy, em muốn cưới cô ấy, muốn đến phát điên! Cô ấy không chịu, em có thể làm thế nào? Chẳng nhẽ ...”

“Thiên Thiên!” Hàn Trạc Thần dịu dàng nói, “Em giúp anh hẹn cô ta, nói anh muốn cùng cô ta nói chuyện!”
“Được!”

Thiên Thiên đi gọi điện thoại, An Dĩ Phong nhú mày hỏi: “Anh muốn nói gì với cô ấy?”

“Rất đơn giản! Chỉ một câu: Nếu cô không ly hôn, tôi sẽ giết chồng cô!”

An Dĩ Phong cố chịu cơn đau đầu: “Em thấy anh vẫn là nên giết em đi!”

“Ý kiến hay!” Hàn Trạc Thần cười gật đầu: “Một lúc sau tôi sẽ nói cho cô ta: “”Nếu cô không ly hôn, tôi sẽ đem An Dĩ Phong ném xuống biển cho khuất mắt!”

“Được! Nếu cô ấy không chịu ly hôn, không làm phiền anh, em tự mình nhảy xuống!”

Đang nói, Thiên Thiên cúp điện thoại trở về.

“Hẹn rồi sao?”

“Được rồi, năm giờ tối, quán café của chị ấy.” Thiên Thiên ngồi lên ghế, khó hiểu hỏi Hàn Trạc Thần: “Anh không quen chị ấy sao? Em còn tưởng hai người biết nhau.”

“Biết, gặp qua vài lần.”

“Vậy tại sao nghe xong tên của anh, chị ấy hỏi lại hai lần?”

“Phải không? Em nói thế nào?”

“Em nói: Chị rảnh không? Chồng em muốn hẹn chị nói chuyện, hai người đã biết nhau rồi, anh ấy là Hàn Trạc Thần. Chị ấy giống như bị giết mình, bảo em lặp lại lần nữa. Em nói lại, chị ấy im lặng một lúc lâu mới hỏi: Chồng em thật sự là Hàn Trạc Thần? Giọng chị ấy giống như không thể tin được.”

“A!” Hấn cười, ôm Thiên Thiên lên đầu gối, vòng tay qua thắt lưng cô: “Có thể cô ta cho rằng anh không có khả năng lấy vợ!”

“Hả? Xem ra em phải điều tra một chút, xem anh trước kia rốt cuộc phong lưu tới trình độ nào!”

Hàn Trạc Thần lập tức nói sang chuyện khác. “Anh hơi đói bụng, tại sao cơm trưa còn chưa có?”

“Không nói thì quên đi, buổi tối em đến hỏi Chris!” Thiên Thiên nói xong, xoay người đi vào phòng bếp, xem người giúp việc đã nấu xong cơm hay chưa.

Hàn Trạc Thần đá một cước hướng An Dĩ Phong: “Mẹ kiếp, tôi hiện tại đã muốn đem cậu dìm xuống biển!”

Tuy rằng hẹn năm giờ, nhưng chưa đến bốn giờ ba người bọn họ đã chờ trong quán.

Nguyên nhân là, An Dĩ Phong ngắm vuốt đồng hồ cả một buổi chiều, Thiên Thiên lương thiện nhìn không chịu được đề nghị đi đến ngồi sớm một lát.

Cô vừa nói xong, An Dĩ Phong lập tức đồng ý, lập cập đi giày mặc quần áo.

Trời chạng vạng, ánh nắng le lói, quán café màu đen đột nhiên trở nên ảm đạm.

Cửa sổ nơi sát đất đã không còn ánh nắng chiếu vào, trên vách tường màu đen xen màu đỏ có ánh đèn huỳnh quang tỏa ra màu vàng mờ昧.

An Dĩ Phong nhìn kĩ, thì ra trên vách tường có rất nhiều dòng chữ phát quang: waiting!

Là tên quán.

Chữ viết kia dường như dùng bút dạ viết lên, nhìn qua là từ tay một người, có tinh tế cẩn thận, có viết nhanh viết ngoáy, có chữ còn viết một nửa ...

“Waiting.” An Dĩ Phong nhìn chữ viết nói: “Chờ đợi! Vì sao lại là tên này ...”

Hàn Trạc Thần thản nhiên nhìn hắn: “Chờ đợi không thay đổi.”

“Chờ đợi không thay đổi, anh khẳng định sao?”

“Đoán !”

Chờ đợi không thay đổi

Tay hắn nhẹ nhàng chạm đến dòng chữ. Không biết có phải hắn nhìn lầm hay không, trên nền tường màu đen, dòng chữ sáng lên như cầu vồng trong đêm tối ...

Trước mắt hắn chợt trở nên mờ lung, như nhìn thấy Tư Đồ Thuần ở chỗ này, từng chữ từng chữ nắn nót viết, vừa viết vừa nói: “An Dĩ Phong, em đang đợi anh, luôn luôn đợi, không bao giờ thay đổi ...”

Lòng hắn run lên.

Lúc này, con trai Tư Đồ Thuần đẩy cửa tiến vào, thấy Thiên Thiên, lễ phép chạy đến chào hỏi.

“Anthony? Tan học rồi?” Thiên Thiên cười hỏi.

“Vâng! Mẹ con không ở đây sao?” Lúc thằng bé nói chuyện, ánh mắt không tự giác chuyển đến trên người An Dĩ Phong.

Không biết có phải bởi khuôn mặt kia có nét hao hao giống Tư Đồ Thuần hay không mà hắn cảm thấy có vài phần thân thiết, khe khẽ chỗ trống bên cạnh: “Mẹ con sắp tới, qua đây ngồi!”

“Vâng!” Thằng bé một chút cũng không do dự, chạy đến ngồi xuống, còn ghé lại tai hắn, thì thầm hỏi: “Chú là An Dĩ Phong sao?”

“Hả?” Hắn nhìn bốn phía, hỏi lại: “Con biết chú sao?”

“Hồi nhỏ còn học trong nước, bọn con trai chúng con đều thần tượng chú, bọn con thấy chú cực kì lạnh lùng, cực kì nam tính!”

An Dĩ Phong cười vỗ vai thằng bé: “Không thể tưởng tượng được chú còn có Fan.”

Hàn Trạc Thần cùng Thiên Thiên đọc tạp chí, đầu cũng chưa ngẩng, hừ lạnh một tiếng: “Ngay cả mầm non đất nước cũng tàn phá, nghiệp chướng!”

Thiên Thiên cười nhìn Hàn Trạc Thần, vui vẻ nói với hắn: “Lúc em học cấp hai, rất nhiều nữ sinh trong ban đều coi anh là người tình trong mộng! Có một cô bạn ngồi cùng bàn em, chỉ cần nhắc đến anh là hận không thể đem thân báo đáp! Còn có một nữ sinh nhìn thấy anh trên tạp chí, ngắm suốt một tiết học, cho đến khi bị cô giáo tịch thu. Cô giáo cầm ảnh, lắc đầu nói: ‘A, thật đúng là con gái!’”

“Thật không?” Hàn Trạc Thần quay mặt cười, “Vậy lúc đó em thế nào?”

“Đương nhiên làm bộ không biết anh ...” Thiên Thiên uống ngụm nước, cố gắng nhớ lại: “Còn tốt bụng nói với cô bạn ngồi cùng bàn: ‘Hắn là tên ác ma, tôi thực sự hoài nghi mất thương thức của cậu, quan niệm tình yêu của cậu xem ra rất biến thái.’ Em còn nói, ‘Cho dù đàn ông trên đời này chết hết, tôi cũng không yêu hắn ... Nếu hắn yêu tôi, tôi tình nguyện ...’”

Cô ngẩng mắt, vẻ mặt hồn nhiên hỏi: “Anh sẽ không để ý chứ?”

“Không sao, tiếp tục đi.”

Giọng cô nhỏ lại: “Tôi tình nguyện chết cũng không chịu ...”

An Dĩ Phong không nể tình cười to, Hàn Trạc Thần nhợt nhạt nhếch môi, nụ cười “dịu dàng” một cách nguy hiểm ...

Anthony đối với vấn đề rắc rối này mơ mơ tỉnh tỉnh, toàn bộ chú ý vẫn tập trung trên người An Dĩ Phong, nó lắc lắc tay áo An Dĩ Phong hỏi nhỏ: “Vì sao rất nhiều người nói chú đã chết?”

“Bọn họ đoán.”

“Vậy sao? Lúc trước có một người bạn mẹ con bảo chú đã chết, con còn đau khổ, nhưng mẹ nói với con chú không chết, con còn tưởng mẹ an ủi mình, thì ra là thật!”

“Thật sao? Sao mẹ con lại biết chú không chết?”

“Mẹ con nói: An Dĩ Phong sẽ không chết, lại càng không tự sát. Trên đời này không có gì là anh ta không đối mặt được, cũng không có gì làm anh ta cười không nổi!”

An Dĩ Phong chết lặng đi, ngay cả Hàn Trạc Thần ngồi đối diện đều tập trung nhìn Anthony, ánh mắt thâm thúy.

Anthony lại lắc cánh tay An Dĩ Phong, thành thật nói: “Con có thể hỏi chú vài câu không?”

An Dĩ Phong ngồi thẳng dậy, nghiêm túc nói: “Hỏi đi.”

“Con nghe nói chú một mình có thể đánh lại hai mươi người, có phải không?”

“Đó là chú bị hai mươi người đuổi giết, không đánh cũng phải đánh!”

“Chú thật lợi hại!” Anthony mắt sáng lên khâm phục. Ánh mắt chớp chớp vài cái, lại hỏi: “Con nghe nói chú đối phụ nữ còn nhanh hơn nháy mắt? Chú có thể nhìn rõ các cô ấy thế nào sao?”

“A!?”

Vấn đề này thực sự có điểm đáng suy nghĩ, “Ai nói cho con, mẹ con?”

“Không phải, là con nghe bạn nói. Thật sao?”

Hắn nhìn ánh mắt trịnh trọng nghiêm túc của Anthony, tự hỏi một chút rồi trả lời: “Chú không cần nhìn rõ, dù sao các cô ấy có thể nhìn rõ chú là được rồi.”

“Mẹ con cũng nói như vậy! Mẹ nói bởi vì chú nhìn phụ nữ chưa bao giờ dùng mắt.”

An Dĩ Phong nghe thấy Hàn Trạc Thần cười ra tiếng, day day trán, “Mẹ con thường xuyên nói đến chú sao?”

“Vâng! Mỗi lần con nhắc tới chú, mẹ đều nói rất nhiều chuyện, mẹ nói chú là người rất giỏi, là đàn ông thực sự, có lý tưởng, có trách nhiệm, còn rất nguyên tắc ...”

“Gì nữa ?”

Anthony nghĩ nghĩ, muốn nói lại thôi, “Còn rất nhiều, con nhớ không nổi. Dù sao mẹ nói về chú với con, số lần so với ba còn nhiều hơn.”

An Dĩ Phong vốn đang cao hứng, sắc mặt nhất thời trở nên khó coi, buồn bực cầm ly rượu.

“Con cũng uống một chén.” Anthony cầm ly, không chần chờ vươn đến.

“Con uống rượu?” An Dĩ Phong nhìn thẳng bé, lại nhìn về phía Hàn Trạc Thần cùng Thiên Thiên: “Thằng bé này không phải bình thường nha!”

“Ông ngoại con không có việc gì thường tìm con uống rượu, ông còn nói con có tư lượng tốt là được di truyền từ ông.” Anthony uống một hớp lớn, tự hào nói: “Mẹ nói trộm cho con biết, con là di truyền từ ba, ba con ngàn chén không say, làm người tốt, uống rượu cũng tốt!”

Khi Anthony nhắc tới ba mình, ánh mắt trong suốt sáng lên sùng bái.

An Dĩ Phong nâng ly rượu một hơi uống cạn, rượu đi vào, thật cay đắng! Hắn miễn cưỡng cười cười, hỏi: “Anthony, ba con có phải rất thương con hay không?”

“Đương nhiên! Ba con là tốt nhất! A! Đúng rồi ...” Thằng bé bỗng nhiên nhớ tới điều gì, vội vàng ôm lấy túi sách, “Hôm nay là tuần thứ ba, ba con sẽ viết thư cho con, ba nhất định sẽ cho con mua giấy chơi bóng!”

“Con đi trước, con chào chú, con chào cô.”

Thấy Anthony vui vẻ chạy đi, An Dĩ Phong rất cuộc cười không nổi. Một phong thư cũng khiến thằng bé mừng như vậy, nó chắc hẳn rất thương ba mình. Nếu biết được ba mẹ chia tay, sẽ hận hẳn đến thế nào ...

Nhưng, hẳn quên rằng, nếu ba ngay ở bên cạnh, tại sao lại mỗi tuần thứ ba đều gửi một bức thư ...

An Dĩ Phong vĩnh viễn không nghĩ được, lần đầu tiên Anthony hỏi: “Vì sao con không có ba?” Tư Đồ Thuần đã ôm lấy nó nói: “Con có, ba con là người ba tốt nhất trên thế giới này. Nhưng ba bận nhiều việc, bận theo đuổi lý tưởng của mình ... Ba bảo mẹ cho ba thời gian mười năm, để ba làm những chuyện mình muốn làm. Con tin mẹ, mẹ sẽ không lừa con, đợi đến khi con chín tuổi, mẹ đưa con đi tìm ba!”

Sau đó, cô mỗi tuần đều viết một bức thư cho Anthony, thay An Dĩ Phong quan tâm mọi chuyện của nó, cổ vũ nó trưởng thành, không quên thường xuyên hỏi nó muốn gì

Ở trong lòng Anthony, nó có một người ba tốt nhất. Ba nó vĩnh viễn đều dịu dàng quan tâm, cũng không bao giờ quở trách nó. Cho dù nó thích bất cứ thứ gì, chỉ cần vừa nói, ba sẽ mua cho. Có đôi khi, có thứ rất đắt, mẹ không mua cho nó, nó liền viết thư cho ba, ba cũng không làm cho nó phải thất vọng.

Có một lần, nó bởi vì đánh nhau bị mẹ mắng, buổi tối hôm đó nó viết thư cho ba, nó tủi thân, bởi bạn bè bảo nó không có ba, bảo nó là con hoang! Vì vậy nó mới ra tay ...

Ngày hôm sau mẹ liền giải thích với nó, ôm nó nói: “Mẹ sai rồi, ba gọi điện thoại cho mẹ, nói mẹ không nên mắng con, nói con là đứa bé ngoan nhất, hiểu biết nhất!”

Chín tuổi, nó trong lòng chờ mong theo mẹ đến Australia này, lại không thấy ba đâu.

Nó tức giận, ở trong phòng khóc một buổi tối, không chịu ăn gì, ngày hôm sau nhận được thư viết: “Tiểu An yêu quý, xin lỗi! Ba lại làm con thất vọng rồi! Ba rất yêu con, cũng rất nhớ con ... Nhưng ba còn việc rất quan trọng phải làm, không đến được ... Con chờ ba, ba nhất định quay trở về! Nhớ kỹ, là đàn ông, không được khóc!”

27. Chương 28

Năm giờ đúng, Tư Đồ Thuần mặc một bộ váy ngắn màu đen đi vào trong quán, màu đen như càng tô thêm vẻ tiêm gầy mỏng manh nơi cô, một chiếc túi xách rất lớn đặt trên vai lại càng làm cho cô thêm yếu đuối, khiến người khác đau lòng.

An Dĩ Phong chạy nhanh đến, khẽ nắm hai tay cô còn quần băng chăm chú nhìn rồi nhẹ nhàng buông.

Cô ngẩng kỹ vết thương trên mặt hẳn, bất giác bắt gặp ánh mắt hẳn, vội vàng né đi.

Hắn đỡ lấy túi của cô, nhắc nhắc đánh giá: “Nặng quá! Cái gì vậy?”

“Thư!”

“Nhiều như vậy? Không phải là em viết thư tình cho anh ỉ?”

Cô nhìn, nét phóng dăng độc hữu như ăn sâu vào hẳn, vĩnh viễn không bao giờ biến mất, mặc kệ vết thương rạch ngang trên mặt, nụ cười thút thối xấu xa vẫn không ngần ngại phô bày cho người khác xem. Hẳn như muốn nói với tất cả mọi người: An Dĩ Phong ta chính là lưu manh, thì sao?

Tư Đồ Thuần cong khóe miệng lên, cười đến sáng lạn, nói ba chữ ...

“Đừng có mơ!!!”

Hắn làm bộ như trút được gánh nặng, vỗ vỗ ngực: “Vậy thì anh an tâm! Anh đây từ nhỏ không thích học hành, vừa nhìn thấy chữ liền đau đầu. Bắt anh xem nhiều thư tình như vậy, không bằng giết anh đi!”

“Thật không?” Cô trầm tư một chút, cười nói: “Vậy anh đọc cho bằng hết đi, từng chữ từng chữ một, không hết cũng đừng nghĩ gặp tôi!”

“Không phải chứ?! Trước kia học tiểu học, thầy giáo dạy đọc ác nhất trên thế giới này là đàn bà ...”

Hắn thấy Tư Đồ Thuần phóng ánh mắt quẩn rũ nhìn hắn, liền hồn bay phách tán, giọng nói bỗng nghiêm túc trở lại: “Bây giờ mới được trải nghiệm!”

“Thật không? Tôi sao?”

“Em là người lương thiện nhất, anh yêu em chết mất!”

Trên đời này, nén khổ tìm vui, mấy ai cam nguyện? An Dĩ Phong, trong lòng hắn có bao đắng cay, ngoài hắn, không người nào có thể biết được.

Nhưng hắn biết, hắn cùng Tư Đồ Thuần từ khi quen biết đã định, bên nhau thì ít mà cách xa thì nhiều, chia tay rồi cũng không biết bao lâu có thể gặp lại, cho nên hắn tâm niệm một điều: Đau khổ chỉ cần mình chịu đựng, lúc nào tán tỉnh được, phải nắm lấy thời cơ!

Hoa xinh phải bẻ liền tay. Chớ để lâu ngày lại bẻ cành khô(1)

Hai người cười nói đi đến trước bàn, ngồi xuống, làm cho đôi vợ chồng đang kì trăng mật đối diện hiểu được cái gì gọi là: Vợ chồng cãi nhau, đầu giường đánh, cuối giường hòa.

Hàn Trạc Thần dựa lưng vào ghế, dùng ánh mắt sâu thẳm đánh giá Tư Đồ Thuần, “Đảo mắt mười lăm năm, không ngờ hai chúng ta còn có thể cùng nhau uống café ôn chuyện.”

“Thật không ngờ.” Tư Đồ Thuần cười nhìn Thiên Thiên ngồi đối diện, lại nhìn Hàn Trạc Thần. Hai người cũng không phải rất thân mật, không ôm ấp, cũng chẳng tay trong tay. Nhưng hai tay cầm chén trên mặt bàn, người tay trái người tay phải ... như thể cánh tay còn lại gần người kia, có thể cùng nắm lấy bất cứ lúc nào.

Sự ăn ý đó, cũng không phải thói quen một sớm một chiều mà thành ...

Ý thức được mình lại tái phát bệnh nghề nghiệp, cô thu hồi ánh mắt không lễ phép, “Nghe Amy nói, anh tìm tôi có chuyện?”

“Đúng!” Giọng nói hắn hơi lạnh.

“Có việc gì cứ nói thẳng!”

An Dĩ Phong cảm nhận được hai người này như đang giương cung bạt kiếm, đúng lúc xen vào điều chỉnh một chút: “Ôn chuyện mà thôi, hai người có thể đừng làm như đang đàm phán được không, tôi cũng không mang theo thủ hạ a!”

“Đó là bởi anh ta có thành kiến với tôi.” Tư Đồ Thuần nói.

“Tôi không phải đối với cô có thành kiến, tôi là đối với cảnh sát có thành kiến.” Hàn Trạc Thần lạnh nhạt nói.

“Tôi có thể hiểu được, khi tôi hơn mười tuổi cũng nghĩ đến cảnh sát là chính nghĩa, là vĩ đại. Nhưng làm cảnh sát mười hai năm ... Vất vả, mệt nhọc ... Nhưng bắt được bao người nên bắt, cứu được bao người nên cứu?” Tư Đồ Thuần cười cười, nhìn về phía góc tường: “Cảnh sát tốt không phải không có, chiến đấu ngày đêm, liều mạng bắt tội phạm, tòa phán một câu: “Vô tội, thả!” chúng tôi ngoài cười khổ còn có thể làm gì? Lâu dần cũng thành quen, ngẫm lại một câu: “Vô tội, thả!” kia, chẳng bằng về nhà với người thân còn hơn!”

Không khí dịu đi một chút, một câu nói như viên đá ném xuống mặt ao phẳng lặng, viên đá lặn xuống, ao không trong hơn, cũng chẳng đục thêm, trắng đen không phải cũng có thể phân chia rõ ràng như thế ...

Biểu hiện của Hàn Trạc Thần cũng bớt lạnh nhạt: “Nói như vậy, làm cảnh sát cũng thật không dễ dàng gì.”

“Đúng vậy! Số tội phạm tôi bắt có khi còn không nhiều bằng số tội phạm An Dĩ Phong giết chết.” Cô nhíu mày, liếc An Dĩ Phong một cái: “Đôi khi thấy những tên làm quá nhiều việc ác lại nhớn nhoe ngoài vòng pháp luật, tôi không nhịn được mà nghĩ, An Dĩ Phong khi nào thì giết chết hắn cho mình cũng đỡ mất công điều tra!”

An Dĩ Phong cầm lấy tay cô, mắt long lanh, một bộ sẵn sàng hi sinh: “Sao em không nói sớm a! Em liệt kê cho anh danh sách, anh đảm bảo một tên cũng không sót!”

Cô trừng hấn: “Đứng đầu danh sách không phải tên anh thì tôi thực xin lỗi đời!”

“Vừa hay!” Hàn Trạc Thần nắm chắc thời cơ: “Tôi tìm cô chính là bàn chuyện này, An Dĩ Phong không đành lòng ép cô ... nên tôi cho cô hai sự lựa chọn. Thứ nhất, ly hôn, lấy An Dĩ Phong. Thứ hai, tôi đem An Dĩ Phong chìm xuống biển, cho cậu ta sống không được, chết không xong, tôi xem phiền lòng, rồi cô cũng thấy phiền lây!”

Tư Đồ Thuần không chút do dự trả lời: “Khi nào anh chìm anh ta xuống biển nhớ nói cho tôi biết. Tôi không tận mắt nhìn thấy anh ta chết không yên lòng.”

Hàn Trạc Thần gật gật đầu, nói với An Dĩ Phong đang thất thần nhìn chén rượu: “Tôi không muốn mất công, cậu tự xử đi.”

Nói xong, đưa tay ôm lấy Thiên Thiên đang cười trộm, “Chúng ta đi thôi.”

“Được!” Thiên Thiên một câu cũng không thắc mắc, nháy mắt mấy cái với Tư Đồ Thuần, “Hai người từ từ nói chuyện, khi nào rảnh gọi điện cho em.”

Sương xuống, thành phố lên đèn.

Hàn Trạc Thần ôm Thiên Thiên lên xe, cũng không khởi động, mà tựa lưng vào ghế nhẹ nhàng thở ra.

Thiên Thiên hỏi Hàn Trạc Thần: “Tại sao em không thấy Chris đau khổ, khó xử?”

“Đúng! Trả lời thật quyết đoán.”

“Anh có thấy Anthony cùng An Dĩ Phong có vài nét rất giống? Nhất là lúc hai người nói chuyện, dáng vẻ rất giống!”

Ánh mắt Hàn Trạc Thần nhìn xa xăm, “Đúng, giống nhau như đúc! An Dĩ Phong mười bảy tuổi cũng có ánh mắt như vậy, lương thiện, thẳng thắn ... Cũng có nụ cười ấy, sáng khoải như chứa cả trời đất ... Đáng tiếc, con đường đó chọn hần.”

“Ý của anh là ...”

“Nếu anh đoán không sai, Anthony là con cậu ta.”

“Vừa rồi tại sao anh không nói với anh ấy?”

“Đây là quyền của Tư Đồ Thuần.” Hàn Trạc Thần lắc đầu, giọng nói như thông cảm, “Mười lăm năm đau khổ, chờ đợi không thay đổi, cô ấy không chính mắt nhìn thấy An Dĩ Phong bị dày vò, khó mà xả được mối hận trong lòng, sao có thể cam tâm?”

Thiên Thiên cười ghé vào vai hần, ngón tay nghịch một bên cổ áo, “Anh không sợ tối nay An Dĩ Phong nhảy xuống biển sao?”

“Nhảy cũng không oan!” Ý cười trên mặt hần ngày càng đậm, “Anh còn nghĩ mọi việc còn khó khăn bao nhiêu ... Chẳng qua người ta chỉ dùng tình cảm tra tấn cậu ta, cậu ta còn chưa nhìn ra thôi ...”

“Tình cảm, chính là ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê ...”

U mê hay không không biết, vấn đề là loại người cố chấp như An Dĩ Phong, rõ ràng chính mình bị tình cảm làm cho đầu óc choáng váng, vẫn khinh bỉ người khác không hiểu gì là tình cảm, bảo người khác tư tưởng không thuần khiết!

Hần ám chỉ An Dĩ Phong bao nhiêu lần, đừng làm nhiều việc vô nghĩa như vậy, trực tiếp lên giường, An Dĩ Phong lại cố tình không nghe!!!

Thu lại ánh mắt, Hàn Trạc Thần cúi nhìn Thiên Thiên trên vai, đầu ngón tay khiêu khích bờ môi cô. Cô muốn né hần, hần lại kịp thời tiến đến, nghiêng mặt khê liếm mút vành tai cô. Đôi mắt cô nhất thời trở nên mê loạn, đôi môi hé mở, hô hấp dồn dập.

“Đừng như vậy.”

“Đêm nay, sẽ cho em biết ... cái gọi là “Có chết cũng không chịu ...”

...

Đàn ông, có thù tất báo cũng không phải chuyện tốt a!

Trong quán, ngọn đèn u ám bên sắc rượu màu hổ phách.

An Dĩ Phong nhìn chén rượu vẫn còn gợn sóng, nhìn đến mắt cay lên.

“Giữa anh và anh ta lựa chọn khó vậy sao?”

Tư Đồ Thuần quay sang nhìn từng chữ waitting cô viết trên vách tường, “Tôi đã tự hỏi mình rất nhiều lần, vì sao chúng ta bên nhau chỉ vài ngày ngắn ngủi, tôi lại có thể mất mười lăm năm không quên được.”

“Bởi vì tiếc nuối ... Đến một ngày không còn gì tiếc nuối, là có thể quên!”

Giọng nói hần làm cô có chút chua xót, cô thích sự chua xót này, nó làm cho cô cảm nhận được sự chờ đợi, cảm nhận được tình yêu.

“Không còn tiếc nuối?”

“Nếu ... em không thể rũ bỏ trách nhiệm, lại không thể dứt bỏ anh, anh có thể ...” Hần hít sâu, một hơi uống cạn sạch chén rượu trước mặt, “Có thể không cho anh ta biết.”

“Yêu đương vụng trộm?” Cô kinh ngạc nhìn hần, “Anh chấp nhận?”

“Không, một việc như vậy không người đàn ông nào có thể chấp nhận, nhưng ... anh nợ em! Tiểu Thuần, chờ một ngày em phát hiện ra anh có rất nhiều khuyết điểm, em sẽ không còn gì để tiếc nuối.”

“Được!” Cô cười đứng dậy, đặt tay lên vai hần, nói: “Vừa hay tôi định mua cho ba Anthony vài bộ quần áo, anh cùng đi với tôi.”

Nói xong, cô không nhìn An Dĩ Phong biểu tình như vừa lãnh một bạt tai – kinh ngạc, đau đớn, không thể tin được, lại không nói hai lời bước theo.

.....

Thời tiết hôm nay rất đẹp, gió mát nhẹ vờn, không khí như thấm một hương vị ngọt ngào.

Tư Đồ Thuần ngẩng đầu nhìn trời đón từng cơn gió. Đến đây đã vài năm, nhưng lần đầu cô thấy một ngày đẹp trời như vậy.

An Dĩ Phong nhanh chóng đuổi theo, còn không quên chiếc túi rất nặng cô mang khi nãy.

Cô hỏi hần: “An Dĩ Phong, có phải anh cảm thấy những cô gái chỉ cần ngoắc một ngón tay liền chạy tới không thú vị, mà càng là vụng trộm, càng là không có được, lại càng kích thích?”

“Đương nhiên, nhất là với em!” Hần vẫn cười, không thay đổi thái độ cợt nhả, “Còn cái gì so với yêu em kích thích hơn. Từ khi quen biết là hai thế giới, không thể quang minh chính đại gặp mặt. Từ sao hỏa đến địa cầu mất bảy tháng, chúng ta mất mười lăm năm, cuối cùng vẫn là lén lút!”

“Không phải anh cảm thấy, mỗi ngày cũng nhau ăn cơm, cùng nhau ngủ, cùng nhau cười, cùng nhau đi dạo phố, mở mắt là thấy, nhắm mắt có thể ôm nhau ... cũng không ý nghĩa gì?”

“Đúng vậy! Mẹ kiếp! Không ý nghĩa!”

Cô dừng lại, nhìn bóng dáng hần cô đơn bước từng bước, cô hét lớn, “Em yêu anh!”

Trên đường có người nghe thấy, nhìn về phía cô, tuy rằng bất đồng ngôn ngữ, nhưng họ vẫn dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn.

An Dĩ Phong dừng lại, cũng không quay đầu.

Cô bỗng nhiên tìm lại được sự sôi nổi của tình yêu những tháng năm tuổi trẻ, cô cao giọng: “Em yêu anh! Không hối hận!”

An Dĩ Phong lập tức quay lại, dắt cánh tay cô tiếp tục đi về phía trước, “Chúng ta đi mua quần áo cho ba Anthony, anh trả tiền!”

“Hào phóng lắm!”

“Anh có tiền mà không chỗ để tiêu đây!”

Bọn họ đến một cửa hàng quần áo, An Dĩ Phong tùy tay cầm vài bộ ra tính tiền. Cô đem cướp lại, “Không được, quần áo bình thường không xứng với khí chất của anh ấy.”

Hắn lấy ví ra, dùng thứ ngoại ngữ không mấy thuần thục hỏi nhân viên cửa hàng: “Bộ nào đắt nhất?”

Nhân viên cửa hàng còn chưa kịp trả lời, Tư Đồ Thuần đã chọn xong một bộ đưa cho An Dĩ Phong: “Mặc vào, để em nhìn trước.”

An Dĩ Phong nhận lấy quần áo, rửa thầm một tiếng: “Xem như em lợi hại! Anh phục rồi!”

Tư Đồ Thuần cầm lấy một bộ khác quơ quơ trước mặt hắn, “Chút nữa lại thử cái này.”

Hắn cắn răng thử bộ quần áo thứ nhất cho cô xem. Mặc dù là kiểu nào, hắn mặc trên người đều tỏa ra một phong thái khác thường. Cô càng xem càng vui vẻ, ngắm còn chưa đủ cũng không quên tổng kết: “Thật khó nhìn! Quần áo đẹp như vậy, tại sao anh mặc lên lại chẳng ra gì? Khí chất quá kém!”

Cuối cùng hắn mặc mẫu áo sơmi màu lam mới đi ra, bộ quần áo này thực sự rất hợp với hắn, màu lam tối, đủ thâm trầm, lại không nặng nề như màu đen, hoàn toàn có thể làm nổi bật sự lạnh lùng cùng khí phách của hắn. Quần áo vừa vặn, đường cắt tinh tế, chỉ cần vậy cũng đã có thể thể hiện phong thái bất phàm. Đặc biệt nếu cởi bỏ chiếc cúc thứ hai, chắc chắn sẽ phả ra nét gợi cảm nam tính vô cùng.

Cô rốt cuộc không khống chế được tình cảm của mình, không tự chủ được đi đến, đưa tay cởi chiếc cúc thứ hai, “Như vậy, thoải mái chút ...”

Cảm nhận được nhịp tim khác thường, cô ngước lên, bắt gặp ánh mắt si mê của hắn.

Mười lăm năm tang thương đã sớm làm phai đi nét trẻ con ngông cuồng trong hắn – trừ những lúc hắn cố ý cười đến lỗ măng.

Haiz! Khó trách làm cho cô hai mươi tuổi khi ấy u u mê mê, chết cũng không hối ... thật sự là đẹp trai a!

Hắn nhẹ nhàng nắm lấy đầu ngón tay cô, đặt trên môi, như một món đồ chơi quý giá âu yếm hôn, đầu lưỡi nóng bỏng vờn nhẹ quanh ngón tay cô.

Cô nhìn hắn thật lâu, đầu ngón tay run lên nhẹ nhẹ, từng đợt tê dại theo đầu ngón tay chạy đến toàn thân, cô cắn cắn môi dưới, đè nén cảm giác mê muội ...

“Em vừa lòng sao?” Hắn dịu dàng hỏi.

cô e lệ cười, hai má nóng lên, gật đầu.

“Vậy là đủ!” Hắn đem tay cô đặt lên ngực mình, cười nói, “Em vui vẻ, vậy là đủ rồi!”

Cô thật sự vui vẻ, đã rất lâu rồi không có cảm giác như vậy. Dư vị của tình yêu, ngọt giống như trong trí nhớ của cô ngày ấy.

Hắn cố hô hấp lại bình thường, buông tay cô ra, trở lại phòng thay đồ: “Lấy cái này đi, anh cũng thấy bộ này vừa mắt nhất.”

“Này hợp với anh.” Cô giữ chặt cánh tay hắn, cười nói: “Cái này tặng cho anh, em trả tiền!”

“Tốt với anh như vậy?” Hắn lại cười tà: “Anh không phải nên tận tâm tận sức đối với em một chút?”

Cô đương nhiên hiểu được cái gọi là tận tâm tận sức của hắn có nghĩa gì, thuận miệng trả lại một câu càng thâm thúy, “Đừng khách sáo, sẽ có lúc anh có thể bù lại.”

Cô mới nói đến đây, điện thoại vang.

“Thuần Thuần, sao khuya như vậy còn chưa về?” Giọng nói Tư Đồ Nạo lo lắng.

“Đang cùng bạn đi dạo phố!”

“Bạn? Là An Dĩ Phong?” Giọng nói trong điện thoại trở nên nặng nề.

“Vâng! Đúng ...”

“Thuần Thuần, con sao lại ...?”

Cô lập tức nói sang chuyện khác, “Anthony đang làm gì?”

“Đang xem TV.”

“Không chiều nó như vậy được, để nó xem nhiều rồi cận thị mất.”

Cô nhìn sắc mặt An Dĩ Phong như tái nhợt, cổn đang định dông dài vài câu, nhất thời thấy không đành lòng, “Không cần chờ ... Có lẽ ... về khuya.”

“An Dĩ Phong rốt cuộc nghĩ thế nào, con đã làm rõ ràng chưa?”

“Con biết làm như thế nào!”

“Ba mặc kệ, dù sao nói thế nào cũng không chịu nghe.”

Lúc cô ngẩng lên, An Dĩ Phong đã im lặng ra khỏi cửa, trong đêm tối dựa vào vách tường.

Ánh mắt hẩn xa xôi, thất hồn lạc phách, rốt cuộc không thể tiếp tục nụ cười giả dối.

.....

(1) Kim lữ y

Khuyến quân mặc tích kim lữ y

Khuyến quân tích thủ thiếu niên thì

Hoa khai kham chiết, trực tu chiết

Mặc đãi vô hoa không chiết chi

Dịch Nghĩa:

Áo kim tuyến (Tên một điệu nhạc cổ)

Khuyến anh đừng tiếc áo thêu vàng

Khuyên anh hãy tiếc thời niên thiếu

Hoa nở đáng bỏ thì bỏ ngay

Đừng chờ hoa rụng bỏ cảnh không

Dịch Thơ:

Áo kim tuyến

Chiếc áo thêu vàng, anh chớ tiếc

Khuyên anh hãy tiếc thuở xuân xanh

Hoa vừa lúc bỏ thì ta bỏ

Chớ để hoa rơi chỉ bỏ cảnh

Đây là bản dịch của Tương Như, thường được sử dụng nhất bởi giữ được thể thất ngôn tứ tuyệt của bản gốc, nhưng ở đây Zeus thích một bản dịch khuyết danh thể lục bát nên dùng để trích dẫn vào truyện. Nguyên văn:

Áo vàng chàng tiếc mà chi

Tiếc chẳng là thuở xuân thì chóng phai

Hoa xinh phải bẻ liền tay
Chớ để lâu ngày lại bẻ cành khô.

28. Chương 29

Cúp điện thoại, cô đi ra ngoài, đứng trước mặt hần: “Không chịu được, phải không?”

Hần nghiêng mặt, lắc đầu, tóc bay bay trong gió.

“Không chịu được cũng đừng miễn cưỡng.”

“Thật ra ...” Khóe miệng hần cong lên tự đắc: “Em không cần phải cho anh nhìn thấy hai người nói chuyện với nhau ...”

“Thấy em nói chuyện không thể tiếp tục nhẫn nại được?” Cô cắn răng, giữ lấy vai hần, buộc hần nhìn thẳng vào mắt mình: “Anh ở trước mặt em, ôm một cô gái khác nói cả đời chỉ yêu một mình cô ta, anh nghĩ đến cảm giác của em sao?! Em từ xa nhìn thấy anh hôn người phụ nữ khác, em thấy thế nào, anh nghĩ đến sao? Em nghe thấy hai cô gái trong hộp đêm tán gẫu anh đàn ông cỡ nào, làm cho bọn họ đêm hôm đó ... Em ...”

Rốt cuộc nước mắt của cô kìm chế không được, chảy xuống thành hàng. “Em đã từng nghĩ loại đàn ông như anh thế nào không chết, chết rồi em sẽ không cần phải chờ, phải ngóng trông ... Nhưng mỗi lần nhìn thấy anh sống thoải mái như vậy, em lại thấy thật may vì anh còn sống, ít nhất em còn có thể nhìn thấy anh ... hăng hái cười ...”

“Tiểu Thuần!” Hần ôm lấy cô, bao trong ngực hần: “Anh nghĩ, anh thực sự đã nghĩ ... Anh nghĩ em nhất định phải hận anh, hận anh không thể chết, em nhất định phải hối hận vì đã yêu anh, nhìn thấy anh đã muốn nôn, nghe thấy tên anh đã ghê tởm ... Như vậy, em mới có thể yêu chồng mình, con mình, mới có được hạnh phúc thực sự.”

“Anh cho rằng không yêu thì có thể hận sao?”

Yêu, hận cùng tồn tại, vốn không tách rời.

Ngược lại với yêu thực sự không phải là hận, là hờ hững, là không yêu cũng không hận, nhưng cô không làm được.

Yêu bao nhiêu, hận càng sâu bấy nhiêu ...

“An Dĩ Phong! Anh không hiểu được như thế nào gọi là yêu!”

Hần không phản bác, nhẹ nhàng vỗ bờ vai cô đang run lên, nhìn bầu trời đầy sao, “Anh kể cho em một chuyện!”

“Ngày xưa, trong đầm lầy có một con ếch, nó yêu bầu trời xanh, yêu khoảng không bao la tự do. Ngày nọ, có một con thiên nga đổ xuống bên hồ nghỉ ngơi. Bộ lông nó trắng muốt, không dính một hạt bụi, còn ngoài đầu lại nhìn con ếch cười. Con ếch đi đến, dè dặt nói, “Chúng ta làm bạn đi.” Con thiên nga ngẩng cao đầu, vỗ đôi cánh xinh đẹp, lạnh lùng trả lời: “Ta với ngươi không phải cùng một thế giới!” rồi bay đi để lại con ếch ở phía sau một mặt mỗi kiếm tìm.

Tuy nó không thể theo được thiên nga, nhưng cũng nhặt được một chiếc lông trở về khoe cùng một người anh em. Người ta cười nhạt, nó lại đem chiếc lông chim như báu vật ôm ở trong ngực.

Thiên nga bị chân tình của con ếch làm cho cảm động, trở về bên hồ, chờ nó. Nó không biết phải thế nào mới tốt, đừng nói ném thối thịt thiên nga, đến ngay cả ôm thiên nga vào lòng cũng sợ bị ghét bỏ, muốn nắm tay lại sợ bộ lông trắng muốt, từ xa nhìn lại sợ thiên nga bay đi, đến sờ mặt thiên nga cũng phải cẩn thận ... Nó thật sự không biết nên yêu như thế nào mới là tốt nhất!

Rốt cục có một đêm, con ếch không nhìn được thú tính, một lần nhắm nháp thiên nga Hương vị đó cả đời nó không thể nào quên ... Ngày hôm sau, nó mừng rỡ rời giường, trong giây lát thấy một khuôn mặt trong gương, nó mới nhận ra rằng mình chỉ là một con ếch, xấu xa, lại dơ dáy!

Nó ngẩng đầu nhìn bầu trời, lại cúi đầu nhìn đầm lầy, thật sự là hai thế giới, một thiên đường, một địa ngục! Một lần cuối cùng nó vuốt ve đôi cánh thiên nga bị mình làm bẩn, cắt trái tim để lại bên người thiên nga, ôm lồng ngực đau đớn tiến vào vũng bùn, bởi nó biết, đó là thứ sạch sẽ duy nhất trên người nó. Từ nay về sau, nó không dám một lần ngẩng mặt nhìn trời xanh ... Không phải không muốn nhìn, mà bởi nó sợ mình lại quên chính mình chỉ là một con ếch!”

“Tiểu Thuần, trên thế giới này, yêu có rất nhiều cách, giành cho em những gì tốt nhất – đó chính là cách anh yêu em!” Hấn nhẹ nhàng vuốt tóc cô: “Em làm cảnh sát mười hai năm, cho dù hiện tại em phát hiện đó là con đường không hợp với mình, nhưng ... không ai có thể phủ nhận em là một cảnh sát tốt, cả ba em, anh trai em!”

Hấn nâng mặt cô lên, dịu dàng hôn vào trán cô, nói nhỏ: “Cùng em ăn cơm, cùng em ngủ, cùng em cười, cùng em dạo phố. Mở mắt có thể thấy, nhắm mắt có thể ôm ... là khát vọng lớn nhất trong cuộc sống của anh. Nhưng anh biết, em không thể lấy anh. Trước kia không thể, bây giờ càng không thể ... Cho nên, ôm em như thế này ... là đủ rồi!”

Miệng hấn đi xuống, qua đôi mắt nhắm lệ của cô, lau khô nước mắt.

“Anh sai rồi, anh không nên bỏ cuộc, từ giờ trở đi, anh sẽ không ...”

Hấn di chuyển xuống khoe môi cô, đầu lưỡi khẽ liếm nhẹ, cô chỉ cảm thấy như có một dòng nước ấm áp tuyệt vời chạy khắp thân thể.

Lòng cô hơi loạn, quên cả hô hấp. Tay cô không tự giác xiết chặt vạt áo hấn, lòng bàn tay toàn là mồ hôi.

Bao nhiêu chờ mong, bao nhiêu nhung nhớ, nụ hôn này còn ngọt ngào hơn cả trong kí ức mà cô gìn giữ.

Tay hấn nhích xuống, dọc vai cô, cánh tay, đến vuốt ve bên hông ...

Cả người cô bủn rủn dùng hai tay nắm lấy vai hấn, tiến vào lồng ngực hấn ...

Lưỡi hấn tham lam tiến vào, mỗi đợt chạm đều cực kì kích thích, như muốn lấy hết của cô tất cả. Tay hấn co lại, quay mạnh người ép cô vào vách tường, thân hình nóng bỏng ép sát những đường cong của cô.

Hấn hôn cuồng loạn, nóng bỏng làm cho cô rơi vào một không gian mơ hồ, mộng lung quên cả đau đớn.

Dần dần, miệng hấn tiến xuống dưới, tay bắt đầu vỗ về ngực cô, da thịt bắt đầu cọ sát ... Những chiếc hôn nhẹ dừng ở phía xương quai xanh, hấn dừng lại ở ngực, đầu lưỡi linh động khám phá làn da mượt mà trắng mịn. Người cô như trống rỗng vô lực dựa vào vách tường, ngẩng đầu lên, cơ thể căng thẳng, nhện không được liên tục thở dốc, chỉ cầu mong hấn dừng dừng lại, làm cho cảm giác hạnh phúc này tồn tại vĩnh viễn.

“Tiểu Thuần, em tra tấn đủ chưa ...”

Cô gật đầu, không còn hận thù, một chút cũng không còn.

“Vậy ...” Hấn theo đường cũ hôn lên, liếm nhẹ vành tai cô, “Thử lại một lần tình yêu cũng dục vọng giao hòa tốt đẹp?”

An Dĩ Phong không nói những lời này, cô đã chìm lòng xuống, nhưng đã nhắc đến, cả người cô lại phùng phùng tức giận.

“Anh nói thì hay lắm! Lần trước cái gì mà dục vọng cùng tình yêu giao hòa tốt đẹp ... Anh rõ ràng bắt nạt em không có kinh nghiệm!”

“A?” Hấn vừa cười vừa tiếp tục nhắm nháp vành tai cô, đầu ngón tay trượt xuống dưới, “Lần trước, em không hài lòng sao?”

Hài lòng? Nếu nói theo cách của An Dĩ Phong, đó là chết trong sung sướng ...

Thống khổ đồng thời lại là hưởng thụ. Có thể vì hấn mà hi sinh, chịu đựng ...

Vấn đề là ...

Cô liếm liếm môi, nhỏ giọng nói: “Không phải em không hài lòng ... Là bác sĩ chuẩn đoán: Xương sườn thứ năm ngực phải có vết rạn, cánh tay, chân hơn mười chỗ tụ máu ... Nói em bị nhiều lần xâm hại thô bạo ...”

An Dĩ Phong giật mình nhìn cô đau lòng: “Nghiêm trọng vậy sao?”

Cô gật gật đầu khẳng định: “Họ còn nghi ngờ em bị người khác ... Còn muốn tiếp tục xét nghiệm, may mà ba em không đồng ý.”

“Việc như vậy ... Còn tiếp tục xét nghiệm?”

“An Dĩ Phong, nói thật cho em.” Cô cuối cùng đã có cơ hội hỏi điều mình đã nghĩ từ nhiều năm trước: “Không phải là anh lấy em làm công cụ phát tiết ...”

Hắn vẫn cười đến cợt nhả, nhưng đáp án lại làm cô bất ngờ, “Cũng không thể trách anh, anh cũng không kinh nghiệm.”

“A? Anh, không phải cũng là lần đầu tiên?”

Hắn vuốt vuốt mặt cô, ngữ khí trung trinh như một: “Em không chỉ là người phụ nữ đầu tiên của anh, còn là người phụ nữ cuối cùng của anh!”

Cô vùng trộm cười, những lời này nghe thật thoải mái, nhưng hình như là cố tình để tránh nặng tìm nhẹ thì phải!

“Em yêu tâm, lần này anh sẽ nhẹ nhàng, cam đoan không làm em thất vọng.” Hắn kéo tay cô, cũng không quên cầm lấy túi xách.

“Không được, anh phải đọc hết số thư này trước!”

Động tác hắn cứng đờ, dừng lại, “Không phải là em đùa anh đấy chứ?”

“Đọc thiếu một bức đừng nghĩ động vào em.” Cô nghiêm túc nói, cô không muốn giây phút gặp lại sau bao năm trắc trở xa cách, hắn vẫn nghĩ đây là yêu đương vùng trộm.

“Rốt cuộc em muốn tra tấn anh đến khi nào?”

“Đến khi anh cảm thấy chính mình tội ác tày trời, muốn nhảy xuống biển tự sát!”

“Hiện tại anh đã muốn nhảy!”

“Vậy còn chờ gì?”

Hắn suy nghĩ một chút, “Anh phải xem xong thư đã ...”

Hai người lại trở về quán café, đúng lúc trong quán không có khách. Tư Đồ Thuần trước đóng cửa, cho nhân viên nghỉ sớm, sau rót hai ly nước đá đặt lên bàn.

An Dĩ Phong mở túi, vừa nhìn thập phong bì dày, mặt đen lại: “Nhiều như vậy?! Cả đêm cũng xem không xong mất ... Hay để mai?”

Vừa thấy Tư Đồ Thuần trừng mắt nhìn mình, hắn khẽ cắn môi, xắn tay áo: “Em giúp anh pha chén café nâng cao tinh thần. Nếu không cẩn thận anh đang xem ngủ gật mất, em nhớ đánh thức anh dậy”

“Nếu anh có thể ngủ, em trực tiếp đem anh ném xuống biển!”

“Em có thể nhẫn tâm vậy sao?”

“Anh có thể thử xem!”

Hắn nửa tin nửa ngờ đặt tập thư lên bàn, cầm bức thứ nhất ...

Khi từng hàng chữ tiến vào mắt, hắn rốt cuộc cười không nổi! Đôi tay như ra rời, run run không lật được một trang giấy ...

Bức thư rơi trên mặt đất, mỗi chữ như dao nhọn, đâm mạnh vào trong lòng hắn ...

Ba: Con là Tiểu An, năm nay sáu tuổi, ba đang ở nơi nào?

Hắn nhìn Tư Đồ Thuần đang uống nước đá, trước mắt mơ hồ, muốn mở miệng, nhưng cổ họng nghẹn lại.

Cô cười với hắn: “Ngủ được sao?”

Chỉ sợ cả đời này hắn ngủ không được!

Hắn tiến lên ôm lấy cô, tham lam hôn tóc cô, mặt cô, môi cô ...

Không phải dục vọng, không phải ham muốn, đơn thuần là muốn hôn từng tấc da thịt cô, tìm lại cảm giác ngày xưa, nồng ấm ngày xưa ...

Hắn không đáng, hắn chỉ là một tên tội phạm, một thằng đàn ông không có tư cách cưới cô ...

Hắn đã làm cái gì?

Khi theo đuổi cô mở miệng thề non hẹn biển, sau một đêm phong lưu lại biến mất không dấu vết. Cô gõ cửa cả một đêm hắn cũng không ra ... Hắn còn trước mặt cô, ôm người con gái khác ngọt nhạt ...

Có thể nào hắn cũng không nghĩ đến, vì một thằng đàn ông như vậy, cô chẳng những giữ một lời hẹn ước mong manh mười năm mà chờ đợi, còn vì hắn sinh con!

“Vì sao? Vì sao” Hắn thật cố gắng mới nói lên lời.

Cô ngả đầu trên vai hắn, hai tay ôm lấy, cô làm tất cả những thứ đó đơn giản vì giờ phút này: “Bởi vì em không muốn mất đi anh, cũng không muốn anh từ bỏ.”

“Không muốn mất đi anh, có rất nhiều cách, đây là cách ngu ngốc nhất ...”

“Cũng là đúng đắn nhất!” Cô nhắm mắt lại, cảm nhận được hơi ấm của hắn. “An Dĩ Phong, em biết sự khó xử của anh. Anh có dã tâm, có mục tiêu. Hai mươi tuổi anh bị tình nghĩa trói buộc, bần khổ, day dứt. Không có em, đã không có Lôi lão đại cùng Hàn Trạc Thần, không có những người khác có thể ràng buộc anh ... Anh phải cô độc, không có bất kì thứ gì vướng chân mới có thể dứt khoát làm được những điều anh muốn. Anh không còn điểm yếu nào, mới có thể lấy một tay che trời.”

“Anh không phải người tốt ...”

“Anh thật sự quá kiêu ngạo, ai dám cùng anh một câu không hợp, về sau đừng nghĩ mở miệng nói chuyện. Nhưng xã hội đen mười năm không có tang thương sống mái, anh làm cho tỉ lệ tử vong ở khu đó giảm xuống mức thấp nhất ...”

Hắn rất cuộc không còn lời nào để nói, ánh huỳnh quang Waitting phát sáng trong tầm mắt mờ lung, áy náy không nói lên lời, cảm động không nói lên lời, yêu không nói lên lời ...

Cô buông hắn ra, cầm thư trên bàn: “Điều duy nhất anh có thể bồi thường cho em, chính là nhớ kĩ từng chữ trên này ... Nhớ kĩ con của anh, thương ba nó như thế nào ...”

Tay hắn run run nhận lấy, nhìn trang thứ hai, chỉ liếc mắt một lần, hắn liền nhắm mắt lại, quay sang, không muốn tiếp tục ...

Cả một trang ba, ba, ba

Mỗi chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo dường như đang lên án hắn – so với giết người còn nặng hơn gấp ngàn lần!

Hắn cầm lấy trang thứ ba, rất lâu mới rõ trên mặt viết gì.

Trang thứ tư, trang thứ năm ...

Cả bức thư đều là những chữ nguệch ngoạc ghép vắn lại, từ không nhiều lắm, mỗi câu còn xa lạ khách sáo. Dần dần, một trang lại một trang, viết ngày càng cứng cáp, chữ ngày càng nhiều, giữa những câu chữ tràn ngập yêu thương, thân thuộc.

Ba: Tiểu An rất thích Transformers, mẹ không cho con mua, nói con còn nhỏ, làm sao mới mười tuổi đã có thể lắp ráp được...

Ba: Ba là tốt nhất trên đời này. Con nhất định có thể lắp ráp được Transformers, đợi ba về con có thể cho ba coi!

“Tốt nhất trên đời này?”

Tốt nhất? Mười bốn tuổi, con hắt ngồi bên cạnh, hỏi hắt: “Chú có phải là An Dĩ Phong không?” “Chú vì sao đối phụ nữ so với nháy mắt còn nhanh hơn?”, còn có gì chằm chọc hơn?

Hắt khó khăn lật một trang, tay nắm chặt lấy thư, giấy viết như bị đầu ngón tay vò nát.

Ba: Con đánh nhau với bạn học, mẹ mắng con hư hỏng ... Con biết đánh nhau là không đúng, nhưng chúng nói con không có ba, là con hoang! Con nói cho chúng biết con có, con có một người ba tốt nhất trên thế giới này, con đem thư cho chúng xem, chúng liền xé nát, còn cười nhạo con ...

Một tờ lại một tờ, một chữ lại một chữ như từng nhát roi quất vào lòng hắt, để lại từng vệt máu loang ...

Ba: Tiểu An hôm nay gặp An Dĩ Phong, chú ấy mang theo rất nhiều người, thật uy phong! Chú ấy so với con tưởng tượng còn khí phách hơn nhiều, oai vệ hơn nhiều! Thuốc hút đều phải người khác châm lửa, người khác nói chuyện cũng không dám ngắt đầu! Còn nữa, bên cạnh chú ấy có một cô con nhìn thấy trên TV, so với trên TV còn xinh đẹp hơn nhiều!

Mẹ nói chú ấy là người rất giỏi, có lý tưởng, có lòng tin, dù ở trong vùng bùn vẫn có thể phát sáng. Tiểu An cũng muốn giống chú ấy, Tiểu An cũng muốn làm đại ca xã hội đen ...

Số lần Tiểu An nhắc tới “An Dĩ Phong” ngày càng nhiều, mỗi câu sùng bái ca ngợi, ở trong mắt hắt đều là trách móc, oán hận ...

Trong đó có một đoạn hắt xem đi xem lại không đếm được bao nhiêu lần.

Ba: Mẹ hôm nay hình như rất buồn, mẹ vừa vào cửa liền khóc. Con hỏi mẹ: Có phải nhớ ba hay không? Mẹ kéo tay con nói: Mẹ đưa con đi tìm ba, con giúp mẹ hỏi ba một chút xem, còn nhớ đã từng hứa gì với mẹ hay không!

Trên đường, con gặp An Dĩ Phong. Con thấy có một người đàn ông quỳ gối bên chân chú ấy, không ngừng van xin, chú ấy chỉ khoát tay, người đó đã bị lôi đi, lúc bị lôi đi còn kêu: Phong ca, tha cho em, em không dám nữa ...

Con hỏi mẹ: Vì sao?

Mẹ nói cho con: Người đàn ông đó là tội phạm, cảnh sát truy bắt nhiều lần, thế nào cũng không bắt được.

Không hiểu vì sao, khi An Dĩ Phong dựa vào xe hút thuốc luôn nhìn gương xe. Một cô rất xinh đẹp nhìn thấy chú ấy lấy ngón tay miết lớp bụi trên đó, muốn lấy khăn tay lau, lại bị chú ấy tức giận ngăn lại, còn đem cô đó đuổi đi.

Mẹ ngồi xuống bên cạnh, nói với con: Chúng ta không đi tìm ba, được không? Ba còn thứ mình theo đuổi, còn chuyện mình muốn làm, chúng ta hãy cho ba một chút thời gian. Ba không có quên lời hẹn giữa mẹ và ba.

Con hơi thất vọng, nhưng mẹ nói ba cũng giỏi như An Dĩ Phong, vậy ba hãy làm chuyện mình muốn làm, con cùng mẹ đợi ba.

Chữ Tiểu An ngày càng đẹp, thư viết ngày càng dài, có khi một phong thư viết vài tờ giấy. Tiểu An nhắc rất nhiều đến mẹ, nụ cười của mẹ, nước mắt của mẹ, cũng nhắc tới rất nhiều người đàn ông bị mẹ mình cự tuyệt ... Tiểu An nói cho hắt: Ba, mẹ đang đợi ba!

Lúc An Dĩ Phong cầm lấy phong thư cuối cùng, đêm đã rất khuya ...

Ba: Đêm nay mẹ ở quán café viết đi viết lại waitting rất lâu, mẹ khóc! Mẹ ôm con nói: Ba không trở lại, ba sau này không cần chúng ta nữa. Có phải hay không? Ba sẽ không không cần mẹ và con! Ba đã nói, ba thương Tiểu An, thương mẹ, ba nhất định sẽ trở về!

Hắt thoáng nhìn ngày, là hôm qua.

Ngày hôm qua? Rõ ràng là cô cự tuyệt hắt!

An Dĩ Phong buông thư, hít một hơi rất sâu mới nghe thấy giọng mình, “Tại sao nói với con là anh không trở về? Là em nói em không còn yêu anh, là em ...”

“Em nghĩ ... Anh là chồng Amy.”

“Cái gì?!” Hiền lầm này không phải thái quá? “Sao em có thể nghĩ như vậy?”

Cô cười khổ: “Anh lái xe đến đón cô ấy, anh còn cùng cô ấy nói chuyện cười đùa, còn sờ đứa bé của cô ấy ... An Dĩ Phong mà em biết, sẽ không dịu dàng với phụ nữ như vậy! Amy nói cô ấy yêu cha nuôi mình, tuổi hơn kém nhau cũng hơn mười tuổi, em nghĩ ...”

“Cho nên em làm bộ như không biết anh?”

Hắn cầm bàn tay còn quần đầy băng vải của cô ...

“Cho nên em bảo anh phải quý trọng hiện tại, quý trọng người bên cạnh mình?”

“Em rất buồn cười có phải không? Buổi chiều lúc Amy gọi điện thoại cho em, em cũng rất muốn cười!”

Hắn tiến đến ôm cô vào ngực, hai má cọ vào tóc cô, “Một chút cũng không buồn cười, không thể cười!”

Màn đêm huyền ảo, vách tường màu đen phát sáng những chữ waitting, là tình yêu kiên định của cô.

Trên bàn, mỗi trang giấy như có từng giọt nước mắt mơ hồ, mỗi chữ ba viết lên, đều là sự thông cảm, sự kiên trì của cô, là sự chờ đợi không thay đổi ...

Mười năm chờ đợi thất bại, cô còn có thể vì người khác mà lên gạt đi đau thương ...

Hắn từng tự nhận tài ăn nói của mình không kém, nhưng cũng không thể tìm được lời nào diễn tả được cảm xúc lúc này. Trời đã khuya, hắn vẫn đưa hai tay ôm cô trong lồng ngực. Ngoài ôm lấy cô như vậy, An Dĩ Phong không tìm được cách gì thể hiện được tình yêu đang dâng lên trong lòng hắn giờ phút này ...

29. Chương 30

Trong thành phố phồn hoa đông đúc này, một tình yêu sau mười lăm năm trắc trở, cuối cùng cũng có thể tìm lại được ...

Tư Đồ Thuần dựa vào vai An Dĩ Phong, cảm nhận từng hơi thở của hắn, giống hệt như trong kí ức, vẫn tràn đầy nam tính, mang theo một cảm xúc mãnh liệt. Qua lớp vải mỏng, cô cảm giác được tay hắn khê vuốt ve eo mình, không ham muốn, cũng không khiêu khích, chỉ giống như trân trọng một thứ đồ quý giá. Cô ngẩng lên, nhìn mắt hắn mới phát hiện mi tâm hắn nhíu lại, đầy mắt hơi tối, nụ cười lộ mồm cùng không còn. Hắn như vậy, làm cho cô cảm thấy có chút xa lạ, không quen.

“Anh đang nghĩ gì?”

“Nghĩ xem em mấy năm nay như thế nào, thất lừng so với trước đây càng mãnh ...”

“Công việc bận rộn, thường xuyên đi sớm về muộn, có khi vì một án tử mà mất mấy ngày liền không ăn không ngủ, làm sao không gầy?”

“Ở Australia thì sao? Mở quán café cũng làm lụng vất vả?”

“.....”

Hắn cũng phải không gầy đi rất nhiều sao?! Góc cạnh trên mặt ngày càng rõ ràng.

Cô lấy tay khê vuốt mi hắn, rồi mắt, môi Những cảm xúc trong trí nhớ lần lượt ủa về. Cô còn muốn tiếp tục đi xuống, hắn bỗng nhiên giữ lại, mở to mắt, tầm nhìn dừng lại ở cổ tay.

Vết sẹo dài gần hai tấc(1) mặc dù đã mờ đi rất nhiều, nhưng nhìn kĩ vẫn thấy được. Cô muốn rút về, lại bị hắn nắm càng chặt.

“Yêu anh, hối hận sao?”

“Không hối hận!”

Khóe miệng hần nhếch lên, cười có chút miễn cưỡng: “Anh biết phụ nữ rất ngu ngốc, nhưng ngu ngốc như em anh thật chưa thấy bao giờ. Vì một người đàn ông không thể cho mình bất cứ điều gì mà hết lần này đến lần khác hy sinh bản thân, làm khổ chính mình, còn cần rằng mà nói “Không hối hận!”

“Anh hối hận sao?!”

“Hối hận! Hối hận lúc trước không mang em bỏ trốn!”

Cô bỏ hần ra, vẫn cười, “Anh nghĩ đến hay!”

Cô đương nhiên sẽ không nói cho hần, sinh Tiểu An ngày đó là ngày cô mong chờ An Dĩ Phong hơn bao giờ hết. Nếu không đau đến một chút sức cũng không còn, cô nhất định sẽ rời giường bệnh, đi tìm hần, để hần mang cô đi! Đi bất cứ nơi nào đều được, chỉ cần bọn họ có thể ở cùng nhau, sớm trông tới thấy, cả đời cả kiếp.

Mà khi cô nghe thấy tiếng đứa bé khóc, sức cùng lực kiệt mê man đi, cô cảm thấy vô cùng may mắn mình đã không làm như vậy.

Hai mươi tuổi, bọn họ vì tình yêu mà bỏ qua giấc mơ, lý tưởng, không oán không hối.

Ba mươi tuổi thì sao?

Nông nổi qua đi, tình yêu cũng bắt đầu sang phía bên kia con dốc, bọn họ cũng sẽ như những đôi tình nhân bình thường, vì những vụn vặt cuộc sống mà cãi vã, mà thầm oán.

An Dĩ Phong chắc sẽ nói: Tôi vì cô mà đánh mất lý tưởng!

Cô chắc sẽ nói: Tôi cũng vì anh mà bỏ giấc mơ làm một cảnh sát tốt!

Đến lúc đó, bị kịch mới thực sự bắt đầu

Cô không phải người phụ nữ thông minh, nhưng cô cũng tuyệt đối không ngu ngốc đến mức chỉ nghĩ đến chuyện trước mắt!

Cô hiểu: Tình yêu không phải là tất cả, bọn họ không thể từ bỏ tình yêu, cũng như vậy, không thể từ bỏ lý tưởng!

.....

“Tiểu Thuần!” Trong lúc cô thất thần, lòng bàn tay ấm áp của An Dĩ Phong nhẹ nâng hai má cô, khẽ vuốt ve, “Em biết anh ... bội bạc với em, vì sao còn kiên trì? Vì sao không tìm người đàn ông có thể cho mình phó thác cả đời?”

“Bởi vì em luôn tin, dù có ngàn vạn cô gái trong tay, người trong lòng anh thực sự vẫn là em!”

“Em? Em tự tin như vậy?”

“Gương xe anh dù có bao nhiêu bụi bặm cũng chưa bao giờ để người khác động vào, bị mưa làm cho mờ đi cũng chẳng để người khác lau, em nghĩ, anh đang đợi em ...”

Câu nói tiếp theo của cô bị hần chôn vùi trong khóe môi ... Nụ hôn cuồng nhiệt lại dịu dàng, đau đớn lại vô cùng trân trọng ... Cô ôm hần, nũng nịu đáp lại.

Cô thật sự yêu hần, yêu đến từ xa nhìn lại một lần, trong lòng cũng cảm thấy ngọt ngào.

Kỳ thật, hần ở trong giới hô phong hoán vũ, hoành hành vô kị, dùng nụ cười bất cần kia đón ngả bao nhiêu phụ nữ, nhưng trong lòng chỉ có một mình cô! Ba chữ “An Dĩ Phong” không biết làm lòng của bao nhiêu cô gái rung động, bọn họ chỉ cần nhìn thấy hần từ xa đã hét lên, nhắc tới tên hần đã điên cuồng ...

Còn cô, là người phụ nữ hạnh phúc nhất, được hần yêu thương, được dưỡng dục cốt nhục của hần. Cô tin: Rồi có một ngày, cô sẽ có được con người của hần, để cho cả đời này hần không thoát khỏi cạm bẫy dịu dàng này của cô.

Lòng tin đó, đã làm cho cô chờ đợi một khoảng thời gian dài dường như không thể ...

.....

Nụ hôn càng ngày càng nồng cháy, càng ngày càng mê đắm.

Lời lẽ đơn thuần vốn đã không thỏa mãn được mong muốn của An Dĩ Phong, khao khát của hắn ngày càng nhiều, hắn khẽ vén làn váy mỏng manh của cô, vuốt nhẹ sống lưng. Tư Đồ Thuần bị hôn đến văng đầu hoa mắt, hai chân không khỏi mềm nhũn, đứng không vững được ngã về phía sau, suýt đụng vào bàn. An Dĩ Phong kịp thời kéo cô lại, ôm vào trong ngực tiến về phía phòng ngủ.

“An Dĩ Phong, tự chủ của anh hình như ngày càng kém?”

Hắn nhịn không được cắn cổ cô, nói: “Cái anh muốn không phải là tự chủ hơn người, hôm nay đến là muốn đưa em lên giường!”

“Em tưởng anh tìm em ôn chuyện.”

Chưa nói xong, An Dĩ Phong đã ôm cô đi vào trong phòng, đặt ở trên giường.

“Đương nhiên là ôn chuyện, buổi tối hôm nay ... chúng ta từ từ nói ...”

Hắn cởi giày cô tay chậm rãi vuốt ve, từ mắt cá chân, đầu gối, tiếp tục đi lên

“A...”

Bờ môi hắn khẽ lướt trên da thịt cô, làm cả người cô khẽ co lại, cảm giác tê tái truyền khắp cả người, lại tập trung từng chỗ. Cô theo bản năng khẽ kéo váy, lui về phía sau, không cho hắn tiếp tục.

“Còn mãi cảm như vậy?” Hắn giương mi, khẽ cười, đè cô xuống, ngón tay đặt ở đầu gối cô, như có như không vờn.

“Đừng ... Đừng nữa ...” Cô ngay cả nói cũng không ra, toàn thân run rẩy, muốn tránh, nhưng không có cách nào chống cự được.

“Anh còn nhớ rõ ...” Ý cười của hắn ngày càng đậm, càng xấu xa ...

Thấy hắn khác thường, cô lập tức ý thức được hắn muốn làm gì, cố gắng giãy dụa, nhưng đã muộn. Hắn đè cô lại, nâng váy bên hông, khẽ cắn thần lưng cô ...

“A! Không được!” Cô hét chói tai, cố gắng vặn vẹo, cả người bị hắn cắn làm cho tê dại, mỗi giây thần kinh như đang căng ra, “An Dĩ Phong, anh, xấu xa A!”

“Không ...” Cô cười đến chảy nước mắt, nhưng bất đắc dĩ đánh không lại hắn, chỉ có thể cầu xin: “A, em xin anh ... anh muốn gì đều được!”

“Gả cho anh đi!”

“.....”

Cô ngẩng đầu nhìn hắn, khóe mắt vẫn còn nước, trong lúc hoảng hốt cô dường như quên chính mình đang ở nơi nào, kí ức trở lại căn phòng nhiều năm trước.

Đêm đầu tiên của hai người, An Dĩ Phong cũng như vậy với cô, làm cho cô cười hét đến chói tai, sợ hãi ôm hắn xin tha. Hắn còn cười nhạo cô: “Tiểu Thuần, không tưởng tượng được em “nhiệt tình” như vậy!”

“Em xin anh, anh muốn thế nào cũng được, em chịu không nổi ...”

“Cả đời này chỉ cho phép yêu một mình anh.”

“Được! Chỉ yêu một mình anh!”

“Vậy bây giờ em đồng ý gả cho anh sao?”

Cô ngay cả nghe cũng không rõ, nhanh chóng đáp lại, “Em đồng ý!”

“Haiz!” Hắn buông cô ra, biểu hiện tiếc nuối, “Sớm biết em dễ dàng theo anh như vậy đã chẳng phí công theo đuổi em!”

Cô tức giận đến nghiến răng nghiến lợi mà không dám nói gì.

Không nghĩ đến, nhiều năm qua đi như vậy, hắn còn không quên.

.....

“Gả cho anh đi!” Hắn nhắc lại một lần, gọi cô tỉnh lại.

Cô cố nén lòng, run giọng hỏi: “Anh ... Anh nhìn thấy cầu hôn không có nhẫn bao giờ sao?”

“Cũng đúng!” Hắn dừng lại việc tra tấn, cười xấu xa hôn nhẹ môi cô: “Đêm mai ... Anh nhất định nhớ rõ chuẩn bị nhẫn ...”

Đêm mai?!

Vậy không bằng cô đồng ý ngay bây giờ, miễn ngày mai chịu tội thêm một lần.

“Em ...” Cô vừa định nói chuyện, hai tay hắn đã chạy nhanh vào trong váy cô, khe vuốt ve làm đầu óc cô mê muội, quên mất phải nói gì.

Bản tay nóng bỏng của hắn đi qua thắt lưng, xương sườn, hõm vai, chiếc váy ngắn không ngăn ngại theo đó kéo lên

“Em vẫn đẹp như vậy!” Tay hắn khe vuốt ve vết sẹo màu hồng bên vai cô, tay ôm chặt, môi dừng ở trên lưng, hắn biết, vết sẹo kia là từng bị một tên tội phạm đâm trúng. Hắn nhớ, bởi mỗi một nơi trên cơ thể cô hắn đều rõ ràng, hơn nữa là nhớ nhung hoài niệm ...

Cô chợt thấy trước mắt đen lại, chiếc váy kéo qua mặt, chờ đến khi nhìn thấy ánh sáng, váy đã rơi xuống đất. Thân thể cô phơi bày trong ánh sáng... mặt cô đỏ lên, khe nhắm mắt lại.

“Mở mắt ... nhìn anh ...” Hắn không buông tha, ở bên tai cô nói.

Cô thẹn thùng mở mắt, đụng phải con người đen láy của hắn, đáy lòng run lên, tim đập liên hồi.

An Dĩ Phong nhìn thấy cô bối rối, khe kéo chiếc chăn trắng, tay dứt khoát vung, chăn bay qua bao trùm hai người lại. Chỉ trong chớp lát, cả thế giới như chỉ còn bọn họ, đáy mắt cô cũng chỉ còn một khoảng thiên địa trắng xóa cùng với hắn - người đàn ông cô đợi đã lâu.

Khuôn mặt hắn nam tính cương nghị, đôi môi gợi cảm, cô khó kìm lòng nổi, khe hôn hai má hắn, lặng lẽ di chuyển xuống dưới hôn lên cổ, lên ngực ... Cô nghe thấy hơi thở hắn ngày càng nặng, nghe thấy tiếng tim đập của hắn ngày càng cuồng loạn. Như có một sức mạnh vô hình thúc đẩy, tay cô khe run cởi chiếc cúc thứ ba

Có lẽ bị chăn bao quanh quá nóng, máu cô như thiêu đốt, hô hấp cũng không thuận, bờ môi thở ra ngày càng nặng nề ... Mồ hôi chảy dài, cô đã giúp hắn cởi xong áo, hắn lại đột nhiên bắt lấy cô tay cô, đem cô ấn lại giường.

“Từ bây giờ em tốt nhất đừng nhúc nhích ...” Đáy mắt hắn như bị dục hỏa thiêu đốt, hơi thở đã hỗn loạn, “Nếu không anh sẽ so với lần đầu tiên còn thô bạo hơn!”

Cô cười khe, cả người run lên.

Tình yêu là một thứ hư vô mờ mịt, nhìn không thấy, chạm không đến. Chỉ có giờ phút này, chân thật, thấy được nhiệt tình, nhìn rõ khát vọng ... Da thịt tiếp xúc, hô hấp giao hòa, tim đập va chạm, tất cả là nhớ nhung là yêu dấu Đủ làm cho người ta mất đi lí trí!

Cô nghe lời không nhúc nhích, khó khăn hô hấp nói với hắn: “Phong ... Em yêu anh!”

Hắn cắn nhẹ, rồi cuồng dã hôn môi cô, hai tay mạnh mẽ xé bỏ nội y, tham lam vuốt ve ...

Trong lúc run rẩy hưng phấn, đầu lưỡi cô tiến vào trong miệng hắn, tìm kiếm, ngón tay đặt lên vai hắn, cảm nhận cơ thể hắn, nhấn nhủ, ấm áp ... làm người ta mê mẩn.

Cô nhẹ nhàng vén áo sơ mi, giúp hắn cởi đi ...

Hai nửa người trên trần trụi ôm lấy nhau, cảm giác đập dềnh như trên mặt biển, phiêu phiêu dang dang, khi thì sà xuống, khi thì mệnh mang, không chỗ dựa, không nơi bám ... Cảm giác nóng bỏng như chảy xuôi theo hai chân, khó chịu lại hư vô ...

Cô ôm lấy thân thể An Dĩ Phong, cơ thể hần cọ sát, đè ép làm cho dục vọng càng dâng trào, không thể nào dập tắt.

Cô không thích cảm giác thô ráp cọ vào quần hần, hơn nữa càng không thích cảm giác mặt dây thắt lưng áp vào người lạnh như băng. Cô thử đưa tay hướng bên hông hần thăm dò, đang muốn cởi, hần lại giữ chặt lấy hai tay cô giữ chặt trên đỉnh đầu.

Hần rời khỏi môi cô, cố gắng hồi phục hô hấp, miễn cưỡng bình tĩnh, “Không cần khiêu chiến sức chịu đựng của anh! Em còn dám động, anh cho em ngày mai không xuống giường được!”

Cô khẽ nuốt nước miếng, phóng tầm mắt nhìn hần. Nếu hần không khống chế được, khả năng ngày mai cô không thể rời giường là hoàn toàn có khả năng.

“A!” Cô nháy mắt với hần mấy cái, cười duyên đề nghị: “Nếu không anh đem em trói lại!”

“Em!”

Cô đề nghị như vậy, đối với đàn ông bình thường mà nói đã là cực kỳ dạn dĩ, mà đối với một người đang đã tính bưng bưng như hần mà nói, không nghi ngờ gì là một sự khảo nghiệm tàn khốc nhất.

Vừa tưởng tượng đến cảnh cô bất lực khi đấy, đáy mắt hần vừa bình tĩnh lại bắt đầu châm lửa, bao nhiêu khao khát, dục vọng bị cô khiêu khích bắt đầu đi ra ...

“Tư Đồ Thuần! Anh hôm nay chính thức nghiêm túc cho em biết như thế nào chân chính là thô bạo xâm phạm!”

Hần hoàn toàn không còn khống chế được cơ thể mình, vùng ngực đầy đặn cùng với hai nụ hoa chúm chím kích thích hần đưa hai tay nhiệt tình vuốt ve từng đường cong cơ thể mượt mà

30. Chương 31

Trong tiếng xé vải, trên người Tư Đồ Thuần không còn một mảnh ... Aiz! Bộ nội y này của cô, từ trên đến dưới không may mắn thoát được rồi!

Trong lúc cô khóc thương tổng tiền bộ nội y của mình hần đã nhanh chóng tự cởi quần áo. Dục vọng sôi trào không thể kiềm chế, cô nhớ lại lời hần nói: “Anh cho em ngày mai không xuống giường được!”, có hơi khiếp sợ.

“Anh đã nói, lần này anh sẽ nhẹ nhàng ...”

“Anh nói sao? Em có nhân chứng? Hay là có vật chứng?” Hần tách hai chân cô ra, chậm rãi tiến lên đùi, xoa nhẹ, thỉnh thoảng cọ sát đến nơi riêng tư kia. Cô chợt thấy trong người như có cơn sóng dữ, chính mình như lá cây trôi nổi bị nước cuốn chững, trầm luân trong dục vọng. Hần đem chính mình đến nơi ướt át của cô khẽ cọ, lúc này cô hoàn toàn mất đi lý trí, cả người như trúng độc, ngay cả né tránh cũng không còn sức. Cô rốt cuộc không ức chế được khẽ than nhẹ.

“Thoải mái sao?” Hần cười đến xấu xa.

Cô lắc đầu, mái tóc đen xõa tung trên chiếc cổ trắng muốt. Hần không hề báo trước đột nhiên đâm vào.

“A!” Cô thét lên một tiếng kinh hãi, hần đã tiến vào nơi sâu nhất ...

Cơ thể đột nhiên co lại, toan đau, nhưng nhiều hơn là kích thích mãnh liệt, nóng bỏng từ nơi tiếp xúc chảy xuôi vào đáy lòng.

Không đợi cô thở dốc, hần lại ra sức, không chút nào thương tiếc va chạm. Cả người cô đau đớn, ngẩng mạnh đầu, cắn chặt môi dưới, nuốt vào trong những tiếng rên rỉ...

“Rất đau sao?” Hần đặt ở trên người cô, dùng ngón trỏ vuốt ve đầu răng trên môi dưới.

“Một chút!” Nếu so với lần đầu tiên, bây giờ cô rất cục hiểu được, đau đớn không phải bởi hấn thô bạo mà đó là việc không thể tránh ...

“Mới một chút liền không cử động được?” Hấn lộ ra ý cười bốn cợt: “Em còn dám khiêu khích năng lực tự chủ của anh?!”

“Là tự chủ của anh kém, quan hệ gì đến em ...”

Hấn ngậm lấy môi cô, đầu lưỡi thương tiếc liếm đi vết máu.

“Theo anh thấy, cái này chúng ta giữ lại về sau từ từ khảo sát, đêm nay, trước hết chúng ta đem ... tình yêu thử trước!”

Cô miễn cưỡng cười, cơn đau còn chưa dứt. Hấn dịu dàng đi ra, cũng không nhanh chóng đưa vào mà nhẹ nhàng chậm rãi, như sợ bị thương cô. Ngẫu nhiên hấn cũng trở nên kịch liệt bởi vì khó áp chế nhưng rất nhanh bình ổn, trở lại sẵn sàng nhẹ nhàng ... Thật sự rất đẹp, không phải dục vọng, mà là tình yêu không nói thành lời ... Giống như một tia nhớ nhung, một câu yêu say đắm hòa tan hết những đau thương, mất mát.

Mỗi khi tri giác của cô trở nên miễn cảm, từng đợt sóng nhiệt lại tràn ngập cơ thể ... hấn không ngừng kích thích cho đến khi cô không chịu nổi, cắn bờ vai hấn, chìm vào trong lòng hấn ...

.....

Cuối cùng, thân thể An Dĩ Phong lên xuống càng lúc càng nhanh, mỗi lần va chạm đã vượt ngoài sức chịu đựng của hấn.

“Tiểu Thuần, Tiểu Thuần ...” Hấn nhắm mắt lại, như nỉ non tên cô trong mơ, mỗi lúc gọi một lớn, càng ngày càng vội vàng, cơ thể cũng liều lĩnh cọ sát, càng lúc càng nhanh, “Tiểu Thuần, Tiểu Thuần ... Anh yêu em, anh thật sự rất yêu em!”

Dục vọng đến từ thân thể, rồi cuộc làm cho linh hồn mất hết trời buộc. Cô gất gao ôm hấn, dùng toàn sức lực hôn hấn, cắn nhẹ miệng hấn. Hai thân thể triển miên cuốn lấy nhau, yêu, nhớ nhung, chờ mong, vĩnh viễn không thể tách rời ...

Kích thích qua đi, cô đã sức cùng lực kiệt, ngay cả sức trừng mắt đều không có ...

“Lần này còn gì bất mãn sao?” Hấn lại bắt đầu bộ dạng cợt nhả.

Bởi hô hấp quá dồn dập, cô cảm thấy miệng khô lưỡi khô, nhấp miệng xong mới nói: “Tiếp tục như vậy, em không phải chết vì đau, sớm muộn cũng chết vì mệt!”

“Em từ từ!” Hấn từ bên người cô rời đi, một lúc lâu không có động tĩnh. Cô đang muốn đi xem, đôi môi lạnh lẽo đã gắn chặt lấy môi cô, đầu lưỡi hấn khê đẩy, một dòng nước lạnh chảy vào.

Cô mở mắt ra, khó có thể tin người đàn ông trước mặt mình tử tử chu đáo đến vậy.

“Nữa không?” Hấn bưng chén nước ngồi trên giường, ôm vai cô, nâng cô tựa vào vai hấn, đem chén lên môi cô, đem cô như trẻ con dỗ uống ... Uống xong, hấn lại dùng khăn tay lau đi lớp mồ hôi khó chịu trên người cô, đặt nằm xuống, đắp chăn, ôm cô trong lòng.

Cô chớp mắt, cười nói: “Cả đêm ở trên người người ta, ngủ cũng thế này, có để em thở hay không?”

“Không thể!” Hấn kiên định trả lời: “Lỡ khi mở mắt không thấy em, làm sao bây giờ?!”

“Trước kia em đã từng biến mất sao?”

“Ồ ... Mở to mắt sẽ biến mất!” Cánh tay hấn ôm càng chặt: “Tiểu Thuần, từ hôm nay trở đi, em là của anh!”

“Đều như vậy!”

Hắn hơi đỡ mình, nắm lấy tay cô: “Chúng ta cuối cùng cũng có thể cùng nhau, mở mắt có thể nhìn, nhắm mắt có thể ôm ...”

“Ừm!” Cô đưa tay sờ mấy dấu răng trên vai hắn, nhỏ giọng hỏi: “Không phải em rất thô lỗ?”

“Lần sau tốt nhất cần mạnh hơn chút, đem chiến tích huy hoàng của em khắc lên người anh ...”

Lại nữa! Con người chết tiết này không bao giờ nghiêm túc được quá ba phút! Tư Đồ Thuần xoay mặt, không thèm để ý đến hắn.

An Dĩ Phong ôm vai cô nằm xuống, làm cô tiến vào ngực hắn. Hắn nhắm mắt, nhớ lại: “Em biết không? Khi mười tuổi, giấc mơ lớn nhất của anh là làm một quyền thủ giỏi nhất, anh nghĩ như vậy sẽ không có ai dám bắt nạt mình. Khi hai mươi tuổi, anh muốn làm lão đại, như vậy không ai dám khinh thường anh ... Ba mươi tuổi năm ấy, anh bị một phát súng bên ngực trái, viên đạn cách tim chỉ một centimet, anh ngã xuống trước phòng đăng kí sân bay, lúc ấy anh mới hiểu được, điều anh muốn nhất, là anh còn có thể sống ...”

“Em biết ...” Tư Đồ Thuần dán mặt ở ngực hắn, lòng bàn tay đặt lên vết sẹo: “Năm năm trước, anh ra sân bay đã bị cảnh sát chặn lại. Bởi anh là kẻ bị tình nghi trong rất nhiều vụ, cảnh sát nghi anh chạy án. Anh cùng cảnh sát giằng co mười mấy tiếng liền, cuối cùng xảy ra xung đột ...”

“Lúc em nghe tin này, cảm thấy anh thật khờ, thật ngốc ... Em nói chờ anh mười năm thì chỉ chờ anh mười năm?! Em có thể chờ được mười năm ... còn ngại chờ anh thêm vài ngày? Vài năm ... hay vài chục năm ...”

“Nhưng cảnh sát tịch thu hộ chiếu. Anh biết, trừ khi anh chết, bọn họ sẽ không để anh rời khỏi Hồng Kông!”

“.....”

Có lẽ do mệt mỏi, hay có thể vòng tay của hắn rất ấm áp, cô ở trong ngực hắn, nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm, Tư Đồ Thuần đang ngủ say, mơ hồ cảm thấy hô hấp không thuận, có gì đó ướt át mềm mại không ngừng di chuyển trên cơ thể mình, khiến cô vừa nóng lại vừa ngứa ngáy, vừa muốn lại vừa không...

Cô miễn cưỡng mở mắt, xuyên qua tròng mắt lơ mơ vì buồn ngủ, thấy An Dĩ Phong đang ở trên người mình bắt đầu di chuyển.

“Đừng loạn, để em ngủ tiếp một lát ...”

“Em ngủ của em, anh làm việc của anh!”

Cô ngớ ngẩn cười hai tiếng, nhắm mắt lại.

Hắn nâng một chân cô, tay lại đè lên một chân khác, cô còn không kịp chuẩn bị, đã bị hắn tiến vào.

“A.....” Kích thích mãnh liệt làm người cô cương lên, tay nắm chặt ga giường. Cô mở to hai mắt, buồn ngủ hầu như không còn, “Anh ... anh ...”

Tiếng cười trầm thấp của hắn vang lên, trong đó có tiếng hít thở dồn dập, “Trên đời này thực sự không có việc gì sung sướng hơn là “Mở mắt có thể thấy em.”

Người đàn ông chết tiết này!

Cô còn không kịp tức giận, hắn đã bắt đầu lên xuống. Cơ thể cô không còn sức, hai chân run run trong không trung. Khoái cảm thay đổi như nuốt trọn lấy cô, chỉ có thể rên rỉ, chôn sâu trong hắn cho đến khi hắn kịch liệt cắn lấy môi cô, ở trong cô giải thoát.

“Tiểu Thuần, anh yêu em!” Hắn thở hổn hển đổ mồ hôi trên người cô, thể giới như điên đảo. Bọn họ cùng nhau trải qua một màn kích thích buổi sáng.

Lúc này, có tiếng đập cửa ngoài ý muốn vang lên, sau đó là tiếng gọi mang theo lo lắng bồn chồn làm cô lấy lại ý thức.

“Mẹ! Mẹ ở đâu? Mẹ?”

“Là Tiểu An!” Giọng nói An Dĩ Phong tràn ngập vui mừng.

“Mẹ!” Cánh cửa vang lên. Tư Đồ Thuần bối rối đẩy hần ra, tìm nội y của mình, nhưng chúng đã sớm hi sinh lòng lầy. Cô không kịp nghĩ nhiều, khoác tạm váy, vội vàng chạy ra. Hít một hơi thật sâu, bình ổn hô hấp, Tư Đồ Thuần mở cửa, cười hỏi Tiểu An còn khoác túi sách trên lưng: “Tiểu An, sao con chạy tới đây?”

“Mẹ!” Tiểu An lo lắng đi vào, vừa vào đến cửa liền lấy ra một chiếc phong thư: “Mẹ, mẹ hôm qua tại sao không về nhà?! Ba gửi thư! Ba nói ...”

Giọng nói Tiểu An đột nhiên ngừng lại, cả người khẽ run lên, ngã vào cửa. Ánh mắt nó trống rỗng nhìn phía trước.

Tư Đồ Thuần vội vã quay đầu, thấy An Dĩ Phong mặc quần dài, áo sơ mi không cài cúc từ trong đi ra.

“Tiểu An ...” Hần đi đến, có bao nhiêu điều nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

“Mẹ ...” Bức thư trong tay Tiểu An rơi trên mặt đất, nó lắc lắc cánh tay cô, ánh mắt cầu xin, “Mẹ ... Không đợi ba? Ba nói ... ba đã trở về! Ba trở về tìm chúng ta ...”

31. Chương 32

Tư Đồ Thuần cúi người nhặt lá thư lên, miễn cưỡng cười: “Đúng, ba đã trở về!”

Mắt Tiểu An ngập nước, nhưng nó cố gắng nhịn xuống, không để nước mắt rơi ra ngoài, “Mẹ! Mẹ đừng cùng với An Dĩ Phong, mẹ có biết, chú ấy đối phụ nữ so với nháy mắt còn nhanh hơn!”

Tư Đồ Thuần rớt cuộc cười không ra. Cô đã cố hết sức chuẩn bị tất cả, cô nghĩ chỉ cần An Dĩ Phong xuất hiện, Tiểu An sẽ vui vẻ mà nhào vào trong lòng hần, lớn tiếng gọi hần “Ba”!

Nhưng là, cô đã quên ... Mỗi lần Tiểu An nhìn thấy An Dĩ Phong, bên người hần đều mang theo phụ nữ. Cô cũng không biết nên giải thích như thế nào, Tiểu An đã tức giận chạy đến bên người An Dĩ Phong, liều mạng đánh hần, “Chú đi đi, không được động vào mẹ cháu, chú đi mau!”

An Dĩ Phong vẫn yên lặng để nó đánh. Ba mươi lăm năm hần vô số lần đao kiếm, lúc này đây hần thật sự ngay cả tránh né đều cảm thấy nhọc nhằn. Thật ra, với hần mà nói, chỉ có như vậy mới làm cho hần cảm nhận được ... Mười mấy năm qua, hần nợ người hần yêu bao nhiêu, nợ con hần bao nhiêu!

“Đừng như vậy!” Tư Đồ Thuần chạy đến, giữ lấy hai tay Tiểu An, “Tiểu An, đây là ba con!”

.....

Sự thật, khi cởi ra lớp áo hoa lệ đối trá bị khoác vào, thì ra lại sắc nhọn đến thế, đau đớn đến thế ...

Sắc mặt Tiểu An từ đỏ bừng phần nộ trong nháy mắt trở nên tái nhợt, ánh mắt nó hoảng hốt nhìn An Dĩ Phong lại nhìn Tư Đồ Thuần, như hi vọng có ai nói cho nó đâu mới là sự thật.

An Dĩ Phong hít vào một hơi, mở miệng.

“Xin lỗi! Là ba không tốt ...” Giọng nói hần trầm thấp, như ai oán, tự trách. Ánh mắt hần đau đớn mà dịu dàng đến trong suốt. Tiểu An khẽ rùng mình, lui lại phía sau, sắc mặt càng trắng bệch, “Chú gạt cháu! Chú không phải là ba cháu, chú không phải, chú là An Dĩ Phong!”

“Ba không lừa con!” Tư Đồ Thuần nói: “Mẹ không phải sớm nói cho con: Ba con giống An Dĩ Phong đều là người rất giỏi?”

Cô đi đến bên bàn, cầm lấy tập thư, “Con xem này, đây đều là thư con viết cho ba!”

Tiểu An vội vàng đỡ lấy, khi nó nhìn rõ những chữ trên mặt, tay run lên, một tờ lại một tờ rơi lả tả trên mặt đất.

Tư Đồ Thuần cẩn thận cầm lấy tay nó, dỗ dành, “Tiểu An, con còn nhỏ, có một số việc không hiểu. Đợi khi con lớn, con sẽ hiểu được nỗi khổ của ba!”

“Con đã lớn, con hiện tại đã mười bốn tuổi!”

Cô đi đến bên cạnh Tiểu An, vỗ nhẹ vai nó: “Mẹ cùng ông ngoại đều là cảnh sát, ba con lại là đại ca xã hội đen. Cảnh sát nếu có quan hệ với xã hội đen sẽ bị cách chức điều tra, nghiêm trọng hơn là phải ngồi tù. Quan trọng hơn là, bên người ba đều là người xấu, ba sợ sẽ có người làm hại mẹ, ba hi vọng con có thể lớn lên trong hoàn cảnh tốt nhất ...”

Thấy mặt Tiểu An dịu đi một chút, cô tiếp tục: “Tiểu An, ba thực sự rất yêu con. Ba vì muốn chúng ta đoàn tụ, nghĩ mọi cách, từ bỏ tất cả. Ba giả chết, đổi tên đổi họ đến Australia để tìm chúng ta!”

Một câu ngắn gọn có lẽ không thể hóa giải mười lăm năm không hay không biết, có lẽ không thể làm cho một đứa trẻ sớm mất đi tình thương của ba rộng lòng đón nhận sự trở lại này, nhưng đối với một đứa trẻ gần mười bốn tuổi mà nói, từng câu từng chữ đã đủ găm vào trong lòng nó một thứ - tình yêu vĩ đại của người ba.

Tiểu An thoáng nhìn qua An Dĩ Phong, một cái nhìn này đã bao hàm rất nhiều tình cảm.

Tư Đồ Thuần đẩy nhẹ vai nó, “Không phải con rất muốn gặp ba sao? Gọi ba đi con!”

Nó cắn môi, bướng bỉnh không chịu mở lời.

Tư Đồ Thuần lại khê lay nó, thúc giục: “Con còn nhớ đã hứa với mẹ gì không? Gặp ba thì nói những gì?”

Tiểu An do dự tiến về phía trước, đôi môi mấp máy ...

Bỗng nhiên, nó xoay người, chạy đi ...

“Tiểu An!” An Dĩ Phong định đuổi theo, liền bị Tư Đồ Thuần kéo lại.

“Cho nó chút thời gian, nó chính là chưa thể chấp nhận đem anh cùng ba mình trở thành một người.”

“Nhưng là.....”

“Không việc gì, em biết nó chạy đi đâu.”

Một đứa trẻ mười bốn tuổi, có một chút bướng bỉnh, một chút nhạy cảm.

Rõ ràng rất yếu ớt nhưng lại luôn muốn tỏ ra kiên cường.

Trên một triền núi nhỏ bên bờ sông, dưới một cây cổ thụ ... thời gian không chỉ làm cho nó trở nên xum xuê, càng làm nó trở nên cứng cáp...

Tiểu An ngồi trên cỏ, tựa lưng vào thân cây, mở túi sách lấy ra một tập thư dày.

Từ nhỏ, nó sợ nhất cô đơn, thích nhất có người chơi cùng. Nhưng không biết từ khi nào, nó chỉ còn thích ngồi dựa vào thân cây này đọc thư, như đang dựa vào tâm lưng rắn chắc của ba, cùng ba nói chuyện.

Cho đến bây giờ nó chưa từng thấy ba, nhưng ở trong mỗi phong thư, nó có thể nhìn thấy sự dịu dàng quan tâm của ba nó. Cho nên, ở trong đầu mình, nó đã sớm hình dung ra ba – Bộ dáng không quá đẹp, nhưng có một tấm lưng thẳng, vầng trán cao, còn có nụ cười rất dịu dàng.

Nó không biết tại sao ba phải đi, theo đuổi giấc mộng gì đó.

Nó đoán có thể là cảnh sát quốc tế, phải truy tìm những tên tội phạm nguy hiểm, hay có thể là nhà khảo cổ học, đi khắp nơi truy tìm dấu vết lịch sử ...

Nó từng tưởng tượng rất nhiều, nhưng duy nhất không ngờ đến – đó là An Dĩ Phong. Một người luôn luôn lạnh lùng, làm cho rất nhiều người sợ hãi, người từng đồn là có bên mình vô số phụ nữ, cuộc sống cực kì phóng đãng.

An Dĩ Phong là ba nó!

Chuyện này làm cho nó kinh ngạc, sợ hãi, khó có thể chấp nhận, nhưng không thể phủ nhận được, ở nơi sâu nhất trong lòng nó, có một chút vui mừng!

Dù sao, đó cũng là ba nó!

Một chiếc bánh chocolate xuất hiện trước mặt Tiểu An.

Nó không bất ngờ, bởi mỗi lần mẹ đến tìm, đều dùng một chiếc bánh chocolate dỗ nó về nhà.

Nó đưa tay nhận lấy bánh ngọt, mới nhận thấy bàn tay kia không phải là bàn tay tinh tế dịu dàng, mà là một bàn tay rộng lớn, khỏe mạnh.

Nó ngẩng đầu, cơ thể An Dĩ Phong rất cao hơn, che khuất cả mặt trời. Tuy rằng không còn là đại ca xã hội đen, không còn thủ hạ tiền hô hậu ủng, nhưng An Dĩ Phong vẫn giống như trước, có một loại khí thế bức nhân.

Tiểu An cúi đầu, không dám nhìn thẳng.

“Để cho con thất vọng rồi ...” An Dĩ Phong ngồi bên cạnh nó, giọng nói không giống một người ba cho lắm: “Có phải là ba không nên xuất hiện?”

Một chút, Tiểu An trầm nghĩ.

“Ba đổi phụ nữ so với nháy mắt còn nhanh. Bởi vì mỗi nháy mắt xong, phát hiện người đó không phải mẹ con, ba không muốn nhìn họ lần thứ hai ...”

“...” Nó không hiểu, ít nhất hiện tại không hiểu.

An Dĩ Phong không nói nữa.

Không khí im lặng đến mức hơi áp lực.

Một trận gió mạnh thổi qua, một ít lá cây rơi xuống đất, tiếng “ba” vang lên càng làm cho người ta hít thở không thông.

“Trong trường học còn có ai bắt nạt con hay không?”

Nó muốn gật đầu, nhưng sự quật cường khiến nó làm ngược lại.

Một thứ quả rụng xuống vai nó, sắp đến nơi, bị An Dĩ Phong bắt được, tốc độ nhanh như gió. Cảnh này làm cho Tiểu An nhớ tới những cao thủ giang hồ trong phim, không hiểu sao làm nó hưng phấn.

“Con muốn ba mang con đi bờ biển thả diều không?”

Nó lắc đầu.

“Đưa con đi công viên trò chơi?”

Nó lắc đầu.

“Đưa con đi Madrid xem đá bóng?”

Nó vẫn lắc đầu.

“Đi Chicago xem NBA?”

Tiểu An muốn nói: con chỉ muốn học “võ công”.

An Dĩ Phong bỗng nhiên cười cười: “Con thật giống mẹ con. Năm đó ba theo đuổi mẹ cũng vậy, mặc dù ba nói gì mẹ con một câu cũng không trả lời.”

Tiểu An sững sốt một chút, không tự giác hỏi, “Vì sao?”

“Bởi vì chúng ta không phải cùng một thế giới, mẹ con là một cảnh sát tốt, ba chỉ là một tội phạm.”

“Hai người yêu nhau sao?”

An Dĩ Phong thở dài, vỗ vỗ đầu nó: “Đương nhiên! Không thì làm sao có con?”

“À!” Có chút buồn bực, sao lại thở dài a!

“Đúng rồi, tên tiếng Trung của con là gì?”

“Tên tiếng Anh là Anthony.”

“Anthony.....” An Dĩ Phong cẩn thận đọc một lần, thất thần nhìn phương xa.

“Mẹ nói Anthony tiếng Trung là An Đông Ni.”

Trước kia nó vẫn nghĩ mình không có tên tiếng Trung, hôm nay biết được sự thật, nó mới hiểu được nỗi khổ tâm của mẹ.

“Tiểu An, mấy năm nay, hai mẹ con sống tốt không?”

Nó suy nghĩ nhiều lần, rốt cục mở miệng: “Ba ... Con cùng mẹ tốt lắm.”

An Dĩ Phong quay sang chăm chú nhìn nó.

Nó nghĩ nghĩ, lại nói tiếp: “Mẹ bảo khi con gặp ba, nhất định phải nói như vậy.”

An Dĩ Phong vỗ vỗ đầu Tiểu An, xoa tóc nó, sau đưa tay qua vai, ôm nó lại gần, “Xin lỗi, ba về trễ.”

Tiểu An vụng trộm đem cảm giác này ghi tạc vào đáy lòng – Tay ba nó rất lớn, lòng bàn tay rất mạnh mẽ!

“Ba có thể trở về ... là tốt rồi!”

Cho đến giữa trưa, Tiểu An theo An Dĩ Phong đi xuống triền núi, đá cuội lạo xạo trên đường cũng như đang ngân nga ...

“Con thật muốn làm đại ca xã hội đen sao?”

“Vâng!”

“Tiểu An, hứa với ba, về sau không được đi con đường này.”

“Tại sao?”

“Đó là con đường thông đến địa ngục, những người bên cạnh con dần dần sẽ mất đi.”

Chân Tiểu An khẽ trượt, thiếu chút nữa ngã. An Dĩ Phong dắt tay nó, con đường dù gập ghềnh đến đâu, có một bàn tay mạnh mẽ như vậy dẫn dắt, cũng không còn khó đi chút nào!

.....

Rất nhiều năm sau, biết được những gì ba đã trải qua, nó rất cuộc hiểu ...

Những con người trong bóng tối đó, chỉ có con đường chết, không thể chào tạm biệt ...

An Dĩ Phong lên triền núi đón Tiểu An, Tư Đồ Thuần dọn dẹp lại căn phòng hỗn độn, về nhà thay quần áo.

Cô vừa đến cửa, Tư Đồ Nạo lập tức ở trong phòng đi ra.

“Tối hôm qua con ở cùng An Dĩ Phong?”

Cô theo bản năng lấy tay che đi những dấu hôn trên cổ, bước nhanh về phòng. Nhưng dù cô có che thế nào cũng không dấu được ánh mắt tinh tường của Tư Đồ Nạo.

“Thuần Thuần, ngày hôm qua con cùng với An Dĩ Phong ...”

Cô giải thích ngay: “Chúng con ngày hôm trước có chút hiểu lầm, bây giờ đã sáng tỏ, không có việc gì!”

“Còn sau này? Các con có tính toán gì không?”

Thấy cô nghẹn lời, Tư Đồ Nạo lo lắng nhìn cô, “Con giúp ba hẹn cậu ta đến, ba muốn cùng cậu ta nói chuyện!”

“Ba?”

Tư Đồ Thuần hơi do dự. Tuy nói là gặp, nhưng một đại ca xã hội đen cùng với bộ trưởng bộ an ninh, bọn họ có thể nói chuyện sao?

Không phải sẽ là núi lửa gặp hầm băng đi?

“Con yên tâm, dù thế nào thì cậu ta cũng là ba của Tiểu An, ba có chừng mực!”

Cô gật đầu, vào phòng thay quần áo.

Cả một ngăn tủ, cô dường như đã thử hết mới quyết định chọn một chiếc váy xám ngắn. Nhưng đeo chiếc vòng cổ gì cho xứng? Vòng ngọc trai? Bạch kim? Hay là mỹ kí?

Màu son môi, café trầm, àu hồng phấn trong suốt, hay màu tím quyến rũ?

Còn nội y, như thế nào là gợi cảm nhất ...

Cô chọn quần áo xong, trở lại quán đã gần giữa trưa, An Dĩ Phong cùng Tiểu An vẫn chưa trở lại.

Quán vẫn như vậy, khách không nhiều lắm. Cô cũng theo thói quen ngồi bên cửa sổ, chờ đợi không thay đổi ... Điều duy nhất thay đổi là nụ cười trên miệng nói không lên lời ngọt ngào.

Cô nhìn thấy An Dĩ Phong lái xe đến, dừng trước cửa liền lập tức đứng lên, đầu gối chạm phải bàn, vài giọt café sánh ra ngoài.

“Anh về rồi sao? Tiểu An đâu?”

An Dĩ Phong vào cửa, một câu cũng không nói, trực tiếp lôi cô ra ngoài.

“Anh muốn đưa em đi đâu?”

“Đến sẽ biết.” Hắn ương ngạnh ôm lấy cô, nhét vào trong xe.

Hắn chạy như bay, cuối cùng dừng lại trước cửa nhà thờ St. Paul trang nghiêm. Trong dòng người chật chội trước cửa lớn, trước mặt Tư Đồ Thuần ...

An Dĩ Phong cả đời cuồng ngạo quỳ hai đầu gối ...

“Tư Đồ Thuần, anh yêu em!”

An Dĩ Phong lớn tiếng nói xong, trong giáo đường rất nhiều người phóng tầm mắt qua. Bầu trời xanh trong suốt, những chú bồ câu trắng noãn bay lượn trên không trung, tiếng chuông thánh khiết xa xa vọng lại ...

Tay phải hắn dừng lại trước mặt cô, lấy ra một chiếc nhẫn kim cương, không lớn nhưng lại vô cùng tinh tế ... Bởi đó chính là chiếc nhẫn lãng mạn nổi tiếng trên thế giới – Hắc Dạ Tuệ Tinh! Cô nhìn thấy trên tạp chí một lần, liền bị sự sáng tạo của thiết kế này làm cho nhớ mãi không quên.

“Xin em, gả cho anh!”

Cô chậm rãi vươn tay, đặt trong lòng bàn tay hắn.

Hắc Dạ Tuệ Tinh nhẹ nhàng đeo vào tay cô, mười lăm năm chờ đợi đã không còn gì đáng kể.

Cô nở nụ cười, một giọt lệ cũng từ trong mắt rơi xuống, đọng trên chiếc nhẫn kim cương xinh đẹp.

Hai mươi tuổi hai người vì lý tưởng mà từ bỏ tình yêu, qua bao nhiêu sóng gió cuộc đời, quay đầu lại, thì ra tình yêu vẫn ở đó, chưa bao giờ biến mất ...

An Dĩ Phong đứng lên, ôm lấy cô, “Tiểu Thuần, mười lăm năm qua, giấc mơ lớn nhất của anh chính là cùng em ngồi trên bãi biển ngắm cầu vồng cuối chân trời, cùng nhau già đi ...”

“Anh biết em yêu anh vì điều gì sao?” Cô cười nói: “Anh luôn có rất nhiều giấc mơ không thực tế, nhưng anh sẽ làm cho chúng biến thành sự thật”

HOÀN

Ngoại truyện 1: Sự quyến rũ của cảnh phục

Trong nhà, một cặp vợ chồng thuận hòa ngồi trước bàn ăn cơm.

An Dĩ Phong kéo tay Tiểu An đi vào cửa, không đợi người khác hỏi han đã khẩn trương khoe con trai mình: “Thần ca, anh đoán xem nó là ai?”

Hàn Trạc Thần buông đôi đũa trong tay, nghiêm túc trả lời: “Không phải con cậu sao?”

An Dĩ Phong sửng sốt, “Làm sao anh biết?”

“Bộ dáng rất giống cậu lúc mười bảy tuổi.”

An Dĩ Phong trừng lớn mắt nhìn Hàn Trạc Thần, “Đứng nói với em là anh đã sớm biết?”

“Ồ, ít nhất sớm hơn cậu!”

“Mẹ nó! Đúng là anh em tốt!”

.....

Hôm nay, là ngày chuyển nhà.

An Dĩ Phong giúp Tư Đồ Thuần thu dọn này nọ, không ngờ lại phát hiện trong hòm có một bộ cảnh phục màu lam. Dưới ánh nắng, ngôi sao trên cảnh hàm lóe sáng.

“Cảnh sát cấp cao?” An Dĩ Phong ngạc nhiên giương mắt về phía Tư Đồ Thuần đang dọn quần áo, “Không ngờ cấp bậc của em cao như vậy!”

“Cũng không phải cao lắm!”

An Dĩ Phong đem bộ cảnh phục ra, nhìn lại một lần, “Có thể mặc cho anh xem hay không?”

“Có gì hay?”

“Anh vẫn thích bộ dáng em mặc cảnh phục hồi đó!”

Tư Đồ Thuần cười nhợt nhạt, nhận lấy cảnh phục đi vào phòng thay quần áo.

Vài phút sau, cô đi ra. Nhất thời An Dĩ Phong cảm thấy một trận máu nóng dâng lên, nhin xuống rửa thềm một tiếng: “Cảnh phục này không biết ai thiết kế, mẹ kiếp, kêu gọi chết người!”

Cảnh phục kiểu dáng mùa hè, bên trên là áo sơmi màu lam tay ngắn, đường cắt tinh tế mượt mà tô đậm khí chất nữ cảnh sát, cao quý không thể xâm phạm. Phía dưới là chiếc váy ngắn xanh ngọc, kiểu dáng xem ra là đoan trang thanh nhã, nhưng để lộ cặp chân thon dài, mê người không nói nên lời ...

“Anh nói cái gì?” Cô nghi hoặc nhìn hấn.

An Dĩ Phong đi lên, một bàn tay không an phận đặt ở vai cô, đầu ngón tay chạm đến cảnh hàm, “Madame! Mang còng tay sao?”

“Anh muốn làm gì?”

Không phải là giọng nói cô có vài phần đề phòng, hay là bộ cảnh phục chói mắt trên người kia, An Dĩ Phong giống như tỉnh lại, hấn bỗng nhiên rất muốn làm thứ gì đó không nên làm.

Hấn cười tà, nhẹ nhàng hôn cảnh hàm trên vai, tiếp theo dấn sát vào tai cô nói: “Madame ... Em có biết hay không, mỗi lần thấy em mặc cảnh phục ... anh liền cực kì muốn phạm tội!”

Cảm giác được Tư Đồ Thuần hô hấp không thuận, hấn càng sát lại gần, miệng dường như đã đụng đến vành tai cô, “Anh không chỉ một lần nghĩ, nếu anh cởi sạch cảnh phục của em, cưỡng bạo em ... Em ở trước mặt anh còn lạnh lùng kiêu ngạo như vậy không.”

Cơ thể của cô khẽ run lên, bị những lời hấn nói cùng ánh mắt hấn châm lửa. Hấn vươn tay ôm lấy thắt lưng cô, đem cô ôm vào trong lòng, tay kia nâng khuôn mặt tinh tế lên: “Sợ? Em không phải muốn chơi trò kích thích sao?”

Cô quay mặt, lấy tay đẩy hấn, “Đừng làm loạn!”

An Dĩ Phong hoàn toàn không cho cơ hội cự tuyệt, bắt lấy hai tay cô, dùng một tay mình giữ lại phía sau lưng, sau đó tùy tiện cởi váy.

“Anh, đừng như vậy ...” Cô có chút bối rối, vẻ mặt vô cùng bức bách, nhìn cơ thể hấn mỗi chỗ đã sôi trào nhiệt huyết.

Hắn cởi từng chiếc từng chiếc cúc, mỗi lần cởi ra, làn da trắng ngần lại từ từ hé lộ, áo ngực màu tím như ẩn như hiện. Hắn nhìn đôi mắt cô, trong sáng lại sâu thẳm thẳm nhìn hắn. Mỗi lần đối mặt với cặp mắt này, hắn đều như tê dại, bị cô nhấn chìm trong đó.

“Tư Đồ Thuần! Anh muốn em!” Hắn hung hăng hôn mắt cô, môi cô ...

Tay hắn chạy khắp thân thể cô, tháo nút áo ngực, vuốt ve nơi mềm mại.

Cô chưa bao giờ trải qua cảm giác như vậy, hai tay bị giữ, bàn tay phóng dăng của hắn vuốt ve bờ bãi, đôi môi như lửa nóng liếm mát, bị xâm phạm lại không thể kháng cự.

Nhưng, chỉ cần nghĩ người đàn ông ôm cô là An Dĩ Phong – người từng làm cho cổ liệu lĩnh yêu, cô lại cảm thấy tim đập thật nhanh, cơ thể bỏng cháy ...

Cô nhắm mắt lại, giống như nhớ lại vị môi hôn nơi ngõ nhỏ, nụ hôn đầu tiên tràn ngập mâu thuẫn cùng kích thích. Khi đó An Dĩ Phong cũng không phóng dăng như giờ. Nếu hắn cưỡng hãm lại cứng rắn một chút, chỉ sợ cô cũng không chống đỡ được.

Cô chợt thấy cả người nhẹ bẫng, mở mắt ra, đã bị hắn ôm lấy, đặt lên trên giường. Mà hắn rất nhanh cởi áo sơ mi, quần, da thịt màu đồng lộ ra, như một bức phù điêu không tỳ vết. Thật lòng mà nói, dáng người hắn không phải đẹp bình thường!

“Madame, anh phát hiện em có một thân hình chữ S cực kì hoàn mĩ!”

Cô nhìn không được nuốt nước miếng, cúi đầu nhìn cơ thể mình. Cảnh phục bị xé không nhìn rõ hình dạng, lộ ra một bên vai trần, dây áo ngực tuột bên cánh tay, sớm đã không còn che được bộ ngực ngạo nghễ. Chiếc váy vốn đoan trang đã bị kéo lên bên hông, cặp chân thon dài trần trụi lộ ra không còn sót lại điều gì...

“Cảnh phục quyến rũ” thêm vào “Dáng người chữ S hoàn hảo” này, đừng nói An Dĩ Phong phạm tội, mà chính nhân quân tử cũng khó mà an phận.

Cô nhìn cơ thể cao ngất của hắn, co rúm một chút, gắt gao khép hai chân lại.

“Em biết không ...” Hắn lên giường, đặt ở trên người cô, một bên dùng đầu lưỡi liếm cánh môi cô đang hé mở, một bên nói: “Khí chất cùng hương vị trên người em, những cô gái khác đều không có!”

“Thế nào?”

“Một loại nồng nàn ...” Hắn liếm chiếc cổ trắng ngần của cô, xương quai xanh, tiến xuống xương sườn. “Cho dù bị đàn ông đối đãi như vậy, em vẫn lạnh lùng, tĩnh tại.”

“Còn phải nhìn xem người đàn ông đó là ai ...” Cô rụt người lại, giọng nói cũng mềm nhũn.

“A?”

Đầu lưỡi hắn di chuyển đến ngực cô, dừng ở nụ hoa, trên đó uốn lượn, cho đến lúc nó thẳng đứng.

Da thịt của cô không chịu nổi thiêu đốt, bắt đầu dãn rộng, nhưng dù có thế nào, nơi mẫn cảm cũng không trốn thoát khỏi đầu lưỡi hắn.

“A ... Không ...”

“Không thích như vậy? Anh đổi ...” Hắn chuyển sang cắn, cắn ngực cô, vai cô, cổ cô, sức dùng vừa phải, vừa khiến cô đau lại vừa làm cô ngứa ngáy, thở gấp liên tục.

“Em xin ... Xin anh ...”

An Dĩ Phong liếm liếm môi dưới cô, cười xấu xa khôn cùng, “Em đừng xin anh, chỉ cần em xin một lần, anh càng hưng phấn ...”

Cô cắn răng, hung hăng nhìn hắn, biểu tình có chút tức giận.

“Bực mình?”

“Đừng động vào em!”

Đầu ngón tay hấn vòng quanh ngực cô, “Anh cứ động, em có thể làm gì nào?”

Thấy hai tay cô ở sau lưng giãy dụa, hấn liền đem chúng đặt lên đỉnh đầu, giữ chặt lại, tung mái tóc dài của cô, xõa lên hai vai, màu đen tóc, trắng ngần da thịt hòa quyện càng thêm quyến rũ. Sau đó, tay hấn chuyển xuống hai chân cô, tách nhẹ hai đầu gối, cởi chiếc quần lót màu tím ... Cơ thể cô toàn bộ lộ ra dưới ánh mặt trời. Bức tranh này thật đẹp! Đẹp làm cho hạ thể hấn rung động, còn chưa kịp bắt đầu đã hưng phấn đến cực điểm!

Hấn rất nhanh xoay người xuống giường nói, “Từ từ!”

Tư Đồ Thuần nghĩ hấn đi lấy áo mưa, có chút chờ mong. Nhưng cô ngàn vạn lần không ngờ, An Dĩ Phong lấy vào một chiếc máy quay, để ở bậc đối diện, bật nút bắt đầu.

Cô hoảng, khép hai chân lại, xoay người.

“Không được! Anh quá đáng!”

Hấn bắt lấy hai chân cô, đem cô kéo trở lại, đặt ở dưới thân, “Em yên tâm, anh sẽ đem nó cất ở két sắt, ngoài anh ai cũng không nhìn thấy!”

“Biến thái! An Dĩ Phong, anh biến thái!”

“Hiện tại mới biết, quá muộn!”

Cô bị hấn ép đến hít thở không thông, cô dùng hai tay bị trói đẩy hấn, dùng chân đá hấn. Hấn không né không tránh, hưởng thụ bộ dáng cô kịch liệt phản kháng, cảm giác như thế nào gọi là dẫm chân lên pháp luật!

Thị giác mang đến khoái cảm, hấn khó giữ được cảnh phục của cô, kéo đến khuỷu tay, sau đó nắm lấy mắt cá chân, cố định hai đầu gối, dùng sức tách ra.

“Không cần!” Cô không hề phản ứng kịch liệt, khẩn thiết nhìn hấn, “Anh muốn em cũng được, đem máy quay tắt đi!”

“Em đừng lo, chứng cứ “phạm tội” quan trọng như vậy anh tuyệt đối sẽ không cho bất kì ai thấy!”

“Nhưng em không quen, cảm giác như có ai nhìn trộm!”

“Anh cần chính là cảm giác này!”

“Anh!”

“Madame, phạm tội có một cảm giác cực kì hấp dẫn, em thử xem sẽ biết!”

Tay hấn chuyển đến giữa hai chân cô, nhẹ nhàng vuốt ve ...

Cô miễn cảm không thể chịu nổi run rẩy, dòng nóng trong người như trào ra, thấm ướt đầu ngón tay hấn, mà cảm giác then thừng làm cô cảm thấy khó khăn, muốn trốn lại không có đường trốn. Lý trí cùng tình cảm va chạm, một loại khoái cảm kì lạ tác động vào thần kinh. An Dĩ Phong nói đúng, càng mâu thuẫn, càng có một sức hấp dẫn mãnh liệt.

Cô một bên hô không cần, lại ở môi hấn, thường thức cơ thể ngày một nóng cháy. Trời đất như diên đảo, cơ thể như trầm luân, trong lúc đó, cô bắt đầu hòa theo hấn, càng không ngừng rên rỉ.

Cuối cùng, cô nhìn thấy trước mắt mơ hồ, thâm suy nghĩ, như vậy rốt cuộc là cảm giác gì? Là đau khổ, hay là sung sướng?”

“Muốn sao?” Hấn hỏi.

Cô liều mạng lắc đầu.

Hấn vẫn cười như cũ, đem hạ thể nóng bỏng đặt ngay ở lối vào của cô, nhẹ nhàng vuốt phẳng, cũng không ngừng đè ép nơi miễn cảm.

“A ...ừm ...”

Nơi đó khoái cảm ngày càng mãnh liệt, mồ hôi túa ra, đùi đã bắt đầu co rút, cơ thể run rẩy.

“Muốn sao?”

Cô do dự một chút, lắc đầu.

Hắn dừng động tác lại, lẳng lặng nhìn cô

Hắn lại tàn nhẫn dừng lại ngay lúc nước sôi lửa bỏng. Cô cố gắng hít thở, vừa muốn mở miệng mắng hắn, hắn đã dùng miệng chặn lại, hôn cô thật sâu.

Lời lẽ dây dưa, tâm hồn dung hợp, tình yêu cùng dự vọng giao hòa tốt đẹp làm cho cô quên tức giận. Chưa kịp hồi phục, lửa nóng lại bắt đầu thiêu đốt ý chí. Khi ngón tay hắn tiếp tục, cô rốt cuộc không chịu được áp lực, cả người tê dại, mỗi chỗ đều run rẩy, co rút. Cô rên rỉ tránh miệng hắn, “Phong, xin anh!”

“Ừm?” Hắn làm bộ như không nghe thấy.

“Em muốn anh! Bây giờ!”

Hắn nâng người tiến vào, không chút nào thương tiếc va chạm nơi sâu nhất

Đau, đau đến tê dại!

Khoái cảm, cũng là đến tận cùng!

Ngoại truyện 2: Hàn Trạc Thần & A May (I)

Một năm Hàn Trạc Thần hai mốt tuổi ...

Một năm đó, giang hồ có hai câu nói ai ai cũng biết:

Câu đầu tiên là, thà tin An Dĩ Phong không giết người, cũng không tin Hàn Trạc Thần nói yêu.

Câu thứ hai là ... Hàn Trạc Thần không giết người, An Dĩ Phong không động vào phụ nữ!

Một ngày nào không rõ, Hàn Trạc Thần cùng vài anh em uống rượu ở một hộp đêm cũng không nhớ tên, thứ âm nhạc kì dị chói tai khiến hắn khó chịu. Hắn nói với quản lý hộp đêm: “Mẹ nó, có thể để cho tôi yên một lát hay không?”

Quản lý vội vàng nói: “Vâng, sẽ đổi ngay!”

Thứ âm nhạc chói tai kia dừng lại, một cô gái mặc chiếc váy trắng dài chấm đất đi lên sân khấu, đến bên cạnh một cây dương cầm màu trắng ... Sự thánh khiết của cô cùng khung cảnh ngợp trong ánh sáng vàng son trụy lạc này không hề ăn nhập, làm hắn nhìn có chút thất thần!

Khi tiếng đàn dương cầm êm ái vang lên, Hàn Trạc Thần hoàn toàn bị mê hoặc, như làm cho hắn tìm được chính mình. Một khúc xong, An Dĩ Phong lay lay Hàn Trạc Thần đang mất hồn, hỏi hắn: “Thích sao?”

“Đúng vậy ... đàn dương cầm kia! Rảnh tôi cũng mua một cái chơi!”

“Anh thôi đi, đừng đập hỏng nghệ thuật!” An Dĩ Phong chĩa chĩa cô gái đang cúi đầu chào, tiến đến lối ra, “Thích không?”

“Vô nghĩa, cậu từng thấy tôi thích ai sao? Không hứng thú!”

Ngày đó hắn uống rất nhiều rượu, hơi kích động. Hắn lảo đảo đi về phía hậu đài, vừa vịn gập cô gái vừa rồi đã đổi quần áo, chuẩn bị rời đi ...

“Chuyện gì?” Cô gái hỏi.

Hàn Trạc Thần một tay ôm eo, tay kia nâng cằm lên, cẩn thận nhìn mặt cô. Thực ra hắn không có ý gì khác, chỉ bởi vì lúc trước ngọn đèn quá mờ, không nhìn rõ cô dài ngắn thế nào, giờ chỉ muốn xem qua cho rõ. Không ngờ được, cái gì cũng chưa thấy, cô gái đó đột nhiên ngoạm vào tay hắn, cắn mạnh, máu tươi đầm đìa. Hắn thấy An Dĩ Phong cách đó không xa cười đến đứng không vững, nhất thời tức giận ...

Hắn đem cô ấn vào tường hung hăng hôn. Lúc đấy cô còn choáng váng, động cũng không động, mặc hắn liếm hết máu trên môi mình, cảm nhận thân thể hắn trở nên cứng ngắt ...

Hôn đủ, Hàn Trạc Thần buông cô ra. Hấn nghĩ cô sẽ khóc, hoặc đánh mắng hấn, nhưng cô lại lau khóe miệng, ngẩng đầu hỏi: “Anh tên gì?”

“Hàn Trạc Thần! Thế nào, muốn tố cáo tôi cưỡng bức?”

“Đây là nụ hôn đầu tiên của tôi ...”

“Khó trách.....”

Cô nhìn hấn, hít sâu một hơi, lớn tiếng nói: “Cho nên vì những gì anh đã làm, anh phải chịu trách nhiệm!”

“Cô không phải là muốn tôi cưới cô?”

“Từ hôm nay trở đi, anh chính là bạn trai tôi! Chuyện kết hôn, chờ hai bên tìm hiểu kỹ hẵng nói!”

“Tôi ... cô ...” Lần đầu tiên hấn bị phụ nữ làm cho cứng họng, thấy An Dĩ Phong ôm bụng cười đến mất hết hình tượng, hấn một chữ cũng không thốt lên.

“Này! Cô ... từ từ!”

Cô không để ý đến hấn, sửa sang lại tóc tai quần áo, thoải mái rời đi.

Điều duy nhất hấn cảm thấy lúc ấy là – đau đầu!

Chờ đến lúc Hàn Trạc Thần đem mọi chuyện quên không còn một mảnh, đột nhiên có lần An Dĩ Phong hỏi hấn: “Anh làm cách nào dụ được A May?”

Hấn mờ mịt hỏi: “Ai là A May? Là cô hôm qua, hay là cô hôm trước nữa?”

“Chính là cô gái chơi dương cầm. Anh đừng nói với em là không biết, cô ta nói với tất cả mọi người rằng: Cô ta là bạn gái anh!”

“Không phải chứ? Việc này tại sao tôi không biết? Không có người hỏi ý kiến tôi a?”

Ngày hôm sau, Hàn Trạc Thần vốn định đi đến hộp đêm đó tìm cô nói chuyện, rằng việc này không thể tùy tiện phát ngôn, thật sự sẽ làm tổn hại danh dự hấn – mọi người ai chẳng biết, Hàn Trạc Thần không bao giờ bị phụ nữ ràng buộc.

Vừa mới đi vào hộp đêm, liền thấy có mấy tên uống say lão đảo đi lên sân khấu, đem một ly rượu đặt trên mặt đàn dương cầm bắt A May uống.

Cô không chịu, có người liền giữ lấy cầm cô, ép nuốt xuống.

Thấy cô chảy nước mắt liều mạng giãy dụa, vẻ mặt đáng thương, nghĩa khí nhất thời không kiềm chế được, hấn để mấy tên thuộc hạ đến dạy dỗ mấy người đó. Thuộc hạ của hấn đương nhiên không làm cho hấn thất vọng, đem những tên đó ném ra ngoài.

Sau khi anh hùng cứu mỹ nhân, hấn định ra ngoài, cũng không biết tên nào lăm liết giáng một câu: “Lần này chỉ là cảnh cáo, lần sau còn động đến phụ nữ của Thần ca, chúng mày chắc chắn không còn đường sống!”

Một câu rất khí thế, vấn đề là ... Có khi nào hấn nói qua đây là người phụ nữ của hấn!

Sau nghĩ lại, dù sao A May kia đáng người cũng được, liền chấp nhận để làm bạn gái ...

Hàn Trạc Thần ở trước mặt A May cho đến bây giờ không hề kiêng dè, mất hứng liền tùy tiện dọa nạt, đuổi đi. Cao hứng thì mang theo cùng anh em đi uống rượu, hát, đến hộp đêm.

Hấn nghĩ loại con gái như cô không quá vài ngày sẽ ghét hấn, khinh bỉ hấn, nhanh chóng muốn bỏ hấn. Nhưng qua lại một tháng, cô vẫn lẳng lặng lui vào trong lòng, nói với hấn: “Anh có biết hay không, em thật sự rất yêu anh?”

Hấn thuận miệng đáp lại một câu: “Anh chỉ yêu cơ thể phụ nữ.”

Hắn nghĩ cô sẽ cho hắn một bạt tai, mắng, “Vô liêm sỉ, hạ lưu, xấu xa, dơ bẩn!”

Sau đó chạy đi, không bao giờ quay đầu.

Dù sao, cô không giống những người phụ nữ khác. Cô rất thuần khiết, trong sáng. Đối với cô mà nói yêu là một thứ cao quý, không thể nhiễm một hạt bụi. Hắn nghĩ hắn rất hiểu phụ nữ, tất nhiên trong đó có A May. Nhưng không thể nghĩ đến A May ghé vào vai hắn nói nhỏ: “Đêm nay em cùng anh được không?”

“Không được! Vợ anh ở nhà!”

“Vây đến khách sạn!”

“A May, em say!”

“Em không say!”

Tay cô chậm rãi trượt trên đùi hắn, bộ ngực đầy đặn cọ sát vào cánh tay. Dưới ánh đèn hồng, hắn có thể thấy được bộ ngực cô cao ngất, cặp chân thon dài, da thịt trắng nõn. Lúc ấy hắn hai mươi một tuổi, còn trẻ lông bông, lại suốt ngày ở một nơi như hộp đêm. Cùng cô một chỗ lâu như vậy, không muốn thử đó là giả. Hắn cũng là đàn ông, cũng nhiều lần ảo tưởng cởi sạch quần áo cô, thử cảm giác đặt cô bên dưới, rất muốn biết khi đó cô còn có thể tỏ ra cao thượng hay cũng giống như những người phụ nữ bình thường ...

Nhưng hắn vẫn không động đến cô, vì tiếng đàn dương cầm của cô, rất động lòng người ...

Hàn Trạc Thần đẩy tay A May đang đặt trên đùi hắn, lạnh lùng nói: “Khuya rồi, anh đưa em về.”

“Hàn Trạc Thần, anh không phải là đàn ông?!” Lúc cô nói những lời này, thanh âm rất lớn, toàn bộ cả phòng dồn lại nhìn bọn họ, chỉ có An Dĩ Phong bên này hắn không thấy, nhưng theo những gì Hàn Trạc Thần nghe được, hắn biết An Dĩ Phong đang trộm cười đến khóe miệng rút gân.

“Anh đưa em về!” Hắn lôi cô đứng dậy.

“Nếu là đàn ông thì chứng minh cho em xem!”

Cả phòng lặng ngắt như tờ!

Hàn Trạc Thần lướt nhìn một lượt những người đang đợi xem kịch vui, bọn họ một người tiếp một người nói nhau đi ra ngoài. Cuối cùng là An Dĩ Phong, hắn cẩn thận giúp hai người đem cửa khóa kĩ.

Đêm đó, Hàn Trạc Thần thô bạo đặt A May lên sofa, xé tan chiếc váy ngắn màu đỏ.

“Hôm nay anh cho em biết anh có phải đàn ông hay không!”

.....

Ngày hôm đó hắn phát hiện, cô cùng những người phụ nữ khác cực kì khác biệt, cơ thể của cô chặt chẽ, ấm áp...

Thời gian trôi qua, kí ức dường như đều mơ hồ, nhưng hắn vẫn nhớ rõ cô nghiêng mình dựa vào tay vịn, khi ngẩng đầu lên mái tóc đen xõa dài như trời đêm đổ xuống, khe cắn môi dưới, nhu nhược mà gợi cảm, lại toát ra vẻ ngây thơ cùng thánh khiết ...

Cô vuốt ve mặt hắn, ánh mắt thâm thúy, tiếng rên rỉ mang theo đau khổ cùng thỏa mãn, lúc gần bó vẫn là câu nói mơ hồ: “Em yêu anh!”

Lúc dục vọng đạt tới cực điểm, hắn một chút cũng không hưng phấn, thậm chí có chút hận cô, hận chính mình!

Hối hận thì sao? Quá muộn rồi.

Sau, A May nói đó là lần đầu tiên của mình, đời này không phải hắn không lấy chồng.

Hắn không trả lời.

Hắn không muốn cưới cô, cũng không muốn không cưới cô, bởi vì hắn biết một cô gái như vậy sớm muộn cũng có ngày rời khỏi hắn.

Đối với một cô gái mười chín tuổi mà nói, kích thích là nhất thời, không phải vĩnh viễn.

Một ngày nào đó cô sẽ mệt mỏi vì cách sống của hấn, rồi sẽ bỏ đi theo đuổi cuộc sống thực sự thuộc về mình.

Mà hấn, nhất định cả đời cô độc, không ai có thể đồng cảm sưởi ấm ...

Nửa năm sau, hấn ở trên đường nhìn thấy A May kéo một người đàn ông đi đến, đó là một người có học, vừa nhìn đã thấy sẽ trở thành một người chồng thật tốt.

Cô nhìn hấn, không chút bối rối, lạnh lùng như gặp người xa lạ.

Hấn nhìn cô, cười gật đầu, bọn họ lướt qua nhau.

Hấn nghĩ tất cả như vậy là xong, cô rốt cuộc đã hiểu được điều gì là thực sự thích hợp với mình.

Cô rất nhanh sẽ dựa vào người đàn ông khác nói: “Anh biết không? Em thực sự rất yêu anh!”

Đó là phụ nữ, khi thay lòng đổi dạ căn bản không nhớ được bạn trai trước của mình tên gọi là gì, dù cô ta đã từng nói: em không phải anh không lấy chồng!

Sự thật chứng minh, hấn lại nhìn lầm cô.

Buổi tối lúc về nhà, A May ngồi ngoài cửa, đôi mắt đỏ hoe sưng lên.

Cô vừa nhìn thấy hấn, câu đầu tiên chính là : “Hàn Trạc Thần, anh rốt cuộc có yêu em hay không?”

Một giây đó, hấn dường như muốn ôm một người phụ nữ khác lướt qua cô.

“Vấn đề này, em đã hỏi một ngàn lần, có phiền hay không?”

“Anh căn bản là không yêu em!”

“Những lời này em cũng đã nói một vạn lần.”

“Anh ấy biết thưởng thức tài năng của em, có thể cho em ra nước ngoài học tiếp, để em theo đuổi giấc mộng của mình! Anh ấy có thể hiểu được tâm sự của em, toàn tâm toàn ý yêu em, che chở em! Anh ấy có thể lấy em, làm cho em có một cuộc sống mà mình mơ ước!”

“Vậy em đi tìm anh ta đi!” Hàn Trạc Thần xoay người tiến vào cửa, lấy chìa khóa ra, rõ ràng chỉ có ba chìa, hấn thử đi thử lại thế nào cũng không mở được.

Trong nháy mắt, hấn thực sự vì cô cảm thấy đau lòng, nghĩ đi đến ôm cô, nói với cô: “Xin lỗi! Những thứ đó anh không thể làm cho em! Anh không xứng với em, quên anh đi ...”

Nhưng hấn biết, những lời đó, chỉ càng làm cô thêm đau lòng, không dứt bỏ được, có ý nghĩa gì?

Hấn không yêu cô, cho nên không muốn cô lún sâu. Hấn mở cửa, đi vào phòng. Đang muốn đóng cửa, A May đã chạy lại ôm lấy thắt lưng hấn. Cô nói: “Nhưng em chỉ muốn có anh, cùng anh một chỗ. Cho dù mỗi ngày cùng với anh, lo lắng đề phòng, cho dù phải từ bỏ dương cầm từ bỏ giấc mơ ... Cho dù em chết, em cũng không hối hận, bởi vì em yêu anh!”

“Em tỉnh lại được không? Tình yêu không phải là tìm chết!”

“Chỉ cần anh yêu em, có thể!” Cô khóc, tiếng khóc xuyên vào lòng hấn, “Nhưng vì sao anh không yêu em?”

“Em có thể đổi vấn đề hay không?”

“Nếu anh không phải người đàn ông đầu tiên của em, nếu anh không phải vì em chịu trách nhiệm, anh có còn cùng em một chỗ?”

Hấn day day thái dương đau nhức: “Em vừa hỏi vấn đề gì?”

“Vì sao anh không yêu em?”

“Anh không thích sự ngây thơ, tùy tiện của em! Anh không thích em luôn hỏi những vấn đề không ý nghĩa gì! Không thích em luôn như vậy yêu đuối, không biết bảo vệ mình ...”

“Nhưng em yêu anh ...”

“Đây là chuyện anh khó chịu nhất!!!”

“Hàn Trạc Thần, anh là đồ lòng lang dạ sói!”

“Anh chính là lòng lang dạ sói, em yêu anh cái gì?”

“Anh đẹp trai! Nhất là lúc anh giúp em đánh những kẻ bắt nạt mình, nói em là người phụ nữ của anh, quả thực đẹp trai muốn chết ...”

“Anh hủy dung được không?”

“Không được! Em đã khắc ghi trong đầu rồi ...” Cô thở dài một tiếng, hỏi hần, “Vậy anh thích phụ nữ thế nào?”

“Rất đơn giản, không giống em!”

Cùng với A May một chỗ, sau này, hần thường xuyên bị cô làm cho đau đầu, lại không cách nào kháng cự, cho nên đôi khi hần nghĩ, người phụ nữ hần muốn thực ra là thế nào. Về sau hần bắt đầu tự phác họa, “Cô ấy luôn im lặng nghe mình nói, không phát biểu ý kiến, nhưng lại biết trong lòng mình nghĩ gì, cần gì. Cô ấy có thể lý trí mà đối diện sự thật, kiên cường mà đối diện đau thương. Cô ấy có thể tự chăm sóc bản thân, không cần mình mỗi ngày lo lắng. Cô ấy cũng sẽ không dai dẳng hỏi những vấn đề mình không muốn trả lời, lại càng không hỏi những vấn đề đã biết rõ kết quả. Cô ấy cũng sẽ không bao giờ suốt ngày dính lấy mình, mà là khi mình nhớ cô ấy, luôn luôn biết cô ấy luôn yên lặng chờ đợi ở nơi nào ...”

“Em thay đổi được không? Em có thể trở thành người phụ nữ như vậy, anh có thể đừng không cần em được hay không?”

“Anh chưa từng nói không cần em, nếu anh nhớ không lầm, là em bỏ anh ...”

“Anh có đói bụng hay không? Em nấu cơm cho anh ăn!”

“A May, lý trí một chút ...”

“Thần, nếu một ngày em chết, anh có nhớ em hay không?”

“Vừa rồi em hỏi cái gì?”

“Anh có đói bụng không?”

“Đói, nấu cho anh bát mì, mẹ nó, anh một ngày chưa ăn cơm!”

Cô kiểm chân, mạnh mẽ hôn hần: “Nếu có một ngày em chết, anh nhất định phải nhớ em, em chuyển thể đầu thai trở về tìm anh là được.”

“Anh xin em! Tha cho anh đi.”

“Em kiếp này yêu anh, kiếp sau vẫn yêu anh, em đời đời kiếp kiếp đều phải yêu anh!”

“Em một đao chém chết anh đi!”

Ngoại truyện 2: Hàn Trạc Thần & A May (II)

A May một chút cũng không đổi, vẫn như bà cụ non, thích hỏi hần rất nhiều vấn đề khó trả lời.

Lúc Hàn Trạc Thần tâm tình tốt, bọn họ nói chuyện thế này:

“Chúng ta sinh con được không?”

“Không, mình em đủ phiền!”

“Anh chừng nào thì cưới em?”

“Chúng ta thương lượng chuyện sinh con đi, anh cảm thấy đề nghị này được lắm.”

“.....”

“Anh có biết khi nào thì sinh nhật em không?”

“Khi nào?” Hấn đang đọc báo, thuận miệng hỏi.

“Ngày này tháng sau!”

“À!”

Cô giật lấy tờ báo, bắt hấn nhìn thẳng vào mình, “Anh muốn tặng em cái gì?”

“Em muốn gì? Nói đi!”

“Em nhìn thấy một chiếc nhẫn kim cương rất đẹp, anh có thể tặng hay không?”

“À!”

“À!” là ý gì?”

“À!” Hấn tiếp tục đọc báo, có một tin rất thú vị, mười bốn đại biểu dự họp ...

“.....”

“Anh có biết tên em là gì không?”

“A May.”

“Em nói tên thật!”

“Em không phải tên là A May sao?”

“.....”

“Anh có biết em làm gì không?”

“Em không phải suốt ngày không có gì làm sao?”

“.....”

“Anh có biết em thích nhất cái gì không?”

“Đàn dương cầm!”

“.....”

Thấy cô bắt mắt tròn mắt, hấn vô tội hỏi: “Anh lại đáp sai sao???”

“Là anh!”

“.....”

Lúc tâm trạng hấn không tốt, bọn họ nói chuyện thế này:

Chạng vạng, hấn mệt mỏi trở về nhà.

“Cuối cùng anh cũng về, em chờ anh lâu lắm rồi!”

Cô nghe thấy tiếng mở cửa, đeo chiếc tạp dề hồng nhạt chạy đến, trên người còn vương mùi đồ ăn, mười ngón tay còn dính mỡ.

“Ừm!” Hấn đưa tay ném mớ quần áo đầy máu lên sofa, sức cùng lực kiệt ngồi xuống đất, tùy tay kéo chiếc gối đặt ở sau lưng, vừa vắn chặn lên miệng vết thương. Chất lỏng màu đỏ không ngừng chảy ra, bộ sofa trắng mới mua này có lẽ ngày mai ném đi được rồi.

A May nhìn hấn trong chốc lát, nụ cười trở nên cứng ngắc: “Khi nào thì anh đưa em đến cửa hàng đá quý?”

“Tôi không rảnh.” Hấn nhú mày.

“Anh!” Mắt cô đầm nước nhìn hấn, “Rốt cuộc anh có định cưới em hay không?”

“Không phải nói với cô tôi không rảnh hay sao!”

“Anh có biết hôm nay là sinh nhật em hay không? Lần trước anh hứa ...”

Hàn Trạc Thần đưa cho cô mấy tờ chi phiếu: “Theo chị dâu đi dạo phố, muốn mua gì thì mua, mẹ kiếp, đừng làm phiền tôi!”

.....

Cô khóc, ngồi xuống khóc mãi, vẫn không thấy hắn để ý đến mình, liền ngồi vào bên cạnh hắn, lay lay: “Anh đừng tức giận, em không cần nhẫn ... Anh đi với em mua chiếc bánh sinh nhật là được ...”

“Đừng lãng nhăng được không! Làm ơn để cho tôi yên tĩnh một lúc!”

“VẬY ... Em đi nấu cơm, anh nhất định đói bụng ...”

“Cút!”

Về mặt cô tội nghiệp nhìn hắn, nước mắt lã lã.

“Bảo cô cút có nghe hay không?! Tôi không muốn nhìn thấy cô!”

Cô lui về, cởi tạp dề, cầm những thứ của mình. Đi tới cửa, cô quay đầu nhìn hắn một lần, hy vọng hắn ngăn lại. Nhưng là, hắn một tiếng cũng không nói.

Cô đi rồi, cả phòng chỉ còn lại mình hắn. Hắn che mặt mình, để nước mắt từng giọt từng giọt rơi ra. ...

Cô không biết, hắn đến cửa hàng đá quý, chọn một cho cô một chiếc nhẫn đẹp nhất. Vừa ra ngoài, hắn nhận được điện thoại của dưỡng: “Mẹ con không qua được, bà ấy muốn gặp con lần cuối cùng ...”

“Ba nói gì?” Chiếc nhẫn trong tay hắn rơi trên mặt đất, tiếng kim cương va chạm, thanh thúy như tiếng đàn, “Ba không phải nói mẹ viêm ruột thừa cấp tính, nằm viện vài ngày sẽ không việc gì sao?”

“Là ung thư gan giai đoạn cuối, bác sỹ nói bà ấy có thể sống nửa năm, nhưng ... một tuần trước có chuyển biến xấu ...”

“Con lập tức đến!”

“Con nhanh lên, bác sỹ nói cùng lắm bà ấy chỉ chống cự được ba mươi phút nữa”

Hắn giống như điên rồi phóng xe đến bệnh viện, lúc chạy đến ngã tư đường, một chiếc xe tải lao đến.

Hắn bỏ lại chiếc xe đã tan tành, tiếp tục chạy thì mười mấy tên cầm dao tiến đến ...

Đó là một mùa đông, một mùa đông lạnh nhất trong trí nhớ của hắn. Miệng vết thương sau lưng bị gió thổi qua, máu đông lại như đóng băng, đau đến tê dại, đến mất đi tri giác.

Hắn không biết mệt mỏi chạy về phía trước, không phải bởi đằng sau có người cầm dao đuổi giết, mà là hắn muốn nhìn thấy người hắn yêu nhất, kính trọng nhất. Bà ở bệnh viện đợi hắn, gặp mặt lần cuối cùng ...

Chờ đến khi hắn thoát khỏi bọn người đó, đoạt một chiếc xe máy chạy đến bệnh viện, hai mắt bà đã nhắm lại.

Dưỡng hỏi hắn: “Con vì sao bây giờ mới đến?”

Hàn Trạc Thần điên cuồng hét lên: “Con bị người đuổi giết, mẹ có biết hay không!!!”

“Bà ấy đợi ba giờ liền, vừa mới đi ... Bà ấy luôn luôn chờ con!”

.....

“Mẹ! Con sai rồi!”

Hắn quỳ gối trước giường, ghé vào thi thể đã lạnh như băng, hơi ấm trong trí nhớ giờ không còn nữa ...

“Mẹ! Con xin lỗi! Con không thể chăm sóc mẹ, con không nghe lời mẹ làm người tốt, con không được như mẹ kì vọng, làm một cảnh sát ...”

Dương vỗ vai hấn, rưng rưng nói: “Ba đã đem tất cả nói cho mẹ, bà ấy vẫn nhìn cửa, bà ấy nói ... bà ấy xin lỗi con, là bà ấy hại con ...”

“Mẹ!” Hàn Trạc Thần xốc lên tấm chăn màu trắng, cố gắng nắm lấy bàn tay lạnh lẽo, “Mẹ đi rồi, con làm tất cả còn có ý nghĩa gì ...”

Từ khi hấn đuổi A May đi, cô cũng không quay trở lại.

Hàn Trạc Thần quay về cuộc sống cũ, làm những việc không muốn làm, trải qua những ngày không muốn trải qua.

Ngẫu nhiên, hấn nhớ tới A May, sẽ cảm thấy thế giới thật buồn cười. Cô ấy sẽ không biết được: Cả đời này hấn cũng không quên ngày sinh nhật cô, bởi vì ngày sinh nhật cô hàng năm, đều là ngày giỗ mẹ hấn ...

Một tháng sau, hấn cùng đại ca, còn có cô vợ mới keo sơn của đại ca, một buổi tối tìm đến An Dĩ Phong uống rượu hàn huyên.

“Sao vậy?” Hấn hỏi An Dĩ Phong.

An Dĩ Phong bưng chén rượu một hơi uống cạn, “Em chưa từng gặp qua cô gái nào như vậy. Sáng sớm em tìm cô ta thổ lộ, thề non hẹn biển cả một buổi sáng, chân tình thật ý đến chính mình cũng phải cảm động, cô ấy một câu cũng không nói, lại liên lạc với tổng bộ, ”Tôi gặp một tên tâm thần phân liệt nghiêm trọng, xin lập tức phái người đưa anh ta đến bệnh viện kiểm tra để tránh làm hại người khác! Địa điểm ở ...”

Hàn Trạc Thần nói: “Cậu xem đủ chưa, cô ta chỉ muốn tống cậu vào trại giam cho rồi.”

“Em không tin! Em có thể làm rung chuyển ý chí sắt đá của cô ấy.”

Hấn giơ chân đạp An Dĩ Phong một cước: “Mẹ kiếp, cậu giống một thằng đàn ông được không? Dây dưa cùng nữ cảnh sát làm gì? Sớm muộn cũng tự dẫn xác vào tù.”

An Dĩ Phong cầm chén rượu, lại đặt xuống, lớn tiếng nói: “An Dĩ Phong em nếu không chinh phục được cô ấy, em phải đi thi vào học viện cảnh sát, cả đời này em phải đuổi theo cô ấy!”

“Tốt!” Hàn Trạc Thần vỗ vỗ vai hấn, cười nói: “Tôi cũng muốn thi vào học viện cảnh sát, chúng ta cùng đăng kí. Mẹ kiếp, chờ tôi làm cảnh sát, tôi mỗi ngày ...”

“Hai đứa tỉnh lại đi.” Đại ca vẫn tình chàng ý thiếp với chị dâu bên kia rồi cuộc phát hiện ra sự tồn tại của bọn họ, mở miệng xen vào: “Các cậu muốn đi làm cảnh sát, xã hội này sẽ loạn thành cái gì?”

“Chúng em thì làm sao?” Hàn Trạc Thần nói: “Nếu chúng em đều làm cảnh sát, trại giam nhất định cần phải xây dựng thêm!”

“Có hùng tâm, có khát vọng! Để kiếp sau thực hiện đi ...”

Đại ca nói xong, nhìn về phía An Dĩ Phong: “Phong, cậu sớm cắt đứt với cô cảnh sát kia đi, dây dưa cùng cô ta đối với cậu không có lợi.”

“Đại ca, em có chừng mực!”

“Cậu có chừng mực?” Hàn Trạc Thần ôm lấy vai An Dĩ Phong, nói lời thắm thía: “Thời buổi bây giờ, học cái gì không học lại đòi học nói chuyện yêu đương ... Muốn học cũng nên học theo tấm gương sáng như tôi đây, sáng nay có rượu sáng nay say, đừng để hoa khô khó bề cảnh ...”

Hấn làm bộ như không phát hiện ra ánh mắt giết người của đại ca, vẫy tay với nhân viên phục vụ, “Tìm hai cô gái ... thân hình đẹp một chút ...”

Không quá ba phút sau, có hai cô gái dáng người yếu diệu ngồi vào giữa bọn họ.

Hấn vừa ôm cô gái bên cạnh, đang dùng mắt đánh giá ba vòng, bỗng cảm thấy một trận khí lạnh ập xuống, giương mắt chỉ thấy An Dĩ Phong ẩn ẩn ý cười.

Hắn cứng ngắc quay đầu, A May đứng ở cửa, mặc chiếc váy màu lam nhạt dài, bó sát dáng người, thoát nhìn gầy đi rất nhiều.

Cô nhìn người cô gái trong tay hắn, lạnh lùng nói: “Xin lỗi, nhường chỗ dùm, đây là vị trí của tôi.”

Hàn Trạc Thần chậm rãi buông cánh tay đang khoác lên người cô gái kia, cô ta lập tức đứng lên, trước khi đi còn hôn mặt hắn, cười cười nói: “Khi nào rảnh liên lạc!”

“Không cần, cảm ơn!”

Hắn nói xong, An Dĩ Phong không để mặt mũi cho hắn lẩn lộn cười, hắn nhìn chỉ muốn lấy bình rượu đập cho tan nát.

Hàn Trạc Thần châm một điếu thuốc, lúc nhả khói làm A May kinh ngạc.

“Anh bắt đầu hút thuốc từ lúc nào?”

Cô không biết hắn đã hút từ lâu, lần trước cai nghiện, thuận tiện cai luôn thuốc.

Bây giờ một lần nữa hút lại, cảm giác tốt lắm, hít vào nhả ra, cũng làm cho lòng tê dại đi ít nhiều.

Nhất là lúc đêm khuya mất ngủ, một điếu lại một điếu, có thể giải thoát được những bức bối trong lòng mà nhắc nhở bản thân: Ta vẫn là Hàn Trạc Thần trước kia, ta không hề thay đổi...

“Tại sao lại trở về?” Hàn Trạc Thần dựa vào sofa, nghiêng người nhìn cô: “Người không ra gì như anh có gì đáng giá để em lưu luyến?”

“Bởi vì cho đến bây giờ anh cũng chưa nói là không cưới em ...” Cô lẳng lặng đứng đối diện hắn, chưa bao giờ ánh mắt trong sáng đến vậy: “Em biết chuyện này em đã hỏi vô số lần, thực ra em mỗi lần đều muốn nghe câu trả lời là: Anh sẽ không cưới em, anh đối với em chỉ là chơi đùa, em đừng quá ngây thơ!”

“Tại sao em không nói sớm một chút? Anh sẽ không cưới em ...”

“Em biết anh sẽ! Việc anh làm anh sẽ chịu trách nhiệm, mặc dù anh không yêu em đi chăng nữa. Anh là người đàn ông tốt, nghĩa khí, trọng tình cảm, dám làm dám chịu, có nguyên tắc. Một người đàn ông như anh đáng để một cô gái đánh đổi cả sinh mạng để yêu.”

“Mẹ kiếp, anh chỉ là một tên lòng lang dạ sói!”

“Anh không phải! Anh đối với em vẫn có tình cảm, anh không quản lý tự do của em, em muốn đến sẽ đến, muốn đi thì đi, bên cạnh anh luôn có vị trí dành lại cho em, bất luận em đi bao lâu ... Anh luôn mắng em, không phải anh ghét em, chỉ là anh muốn em rời đi ... Anh không muốn em lãng phí thời gian, anh hy vọng em có thể tìm được hạnh phúc của mình. Đúng hay không?”

“Sau khi bỏ đi em chuyển gene? Lần đầu tiên hỏi ra một vấn đề có chiều sâu như vậy!”

“Thần, em nguyện ý vì anh thay đổi, anh muốn gì em đều làm được, chỉ cần anh đừng đuổi em, để cho em bên cạnh anh, được không?”

Nước trong mắt A May bắt đầu ngưng tụ. Mỗi lần hắn nhìn thấy nước mắt cô liền đau đầu không chịu nổi.

“Đừng khóc, đừng có khóc!” Hắn đứng lên, ôm lấy bả vai gầy yếu của cô, dỗ dành: “Cô gái xinh đẹp thế kia đều bị em đuổi đi rồi, anh còn không khóc, em khóc cái gì a!”

A May vừa khóc lại bật cười, ôm thắt lưng hắn chu miệng nói: “Cô ta mới không xinh đẹp, làm sao sánh được với em!”

Hắn nhìn kĩ mặt cô, khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn của phụ nữ phương đông, đôi mắt to ngân ngấn nước, sống mắt lưu chuyển, đôi môi cao đầy đặn mướt mà. Hắn nhìn không được hôn một chút, cười ôm cô ra khỏi phòng, “Em xinh đẹp, phụ nữ trên thế giới này em là xinh đẹp nhất!”

Cô cười thật hạnh phúc!

A May là cô gái tốt, cô đáng giá có được hạnh phúc mình theo đuổi!

Hàn Trạc Thần không chỉ muốn cưới cô, hắn còn thử đi yêu cô.

Đáng tiếc, không yêu chính là không yêu, chẳng có cách nào thay đổi!

Cô, vĩnh viễn sẽ không làm cho hấn dẫu có đau đến tê tâm liệt phế mà muốn ngừng lại không ngừng được ...

Có những người cho rằng sẽ rời đi, nhưng người đó rồi lại trở về.

Cũng có những người cho rằng cả đời sẽ ở lại, nhưng cuối cùng sẽ ra đi.

A May rời hấn đi ngày đó, mặt trời sáng ngời ấm áp.

Hấn nhận được một cuộc điện thoại, là chú Cửu của Khi Dã gọi tới: “Hàn Trạc Thần, cậu giao An Dĩ Phong ra đây, bằng không đừng trách tôi trở mặt.”

Giọng nói chú Cửu chắc nịch, cường ngạnh, hấn vừa nghe liền biết An Dĩ Phong nhất định gây ra tai họa gì rồi.

“Chú Cửu, chuyện gì làm chú tức giận như vậy? Xin chú bớt giận, cháu giúp chú dạy dỗ cậu ta là được.”

“Hấn giết con trai tôi! Ba giờ chiều hôm này, cậu dẫn hấn đến gặp tôi!”

Hấn sửng sốt, phục hồi lại tinh thần điện thoại đã cắt máy.

Khi Dã trong giang hồ là một bang phái rất lớn, thế lực so với bọn họ cũng tương đương. Nhưng Cửu thúc lẫn lộn trong giới hơn bốn mươi năm, đối với bọn họ là tiền bối, nên nhiều phương diện, bọn họ so với Khi Dã còn thua kém rất nhiều.

Cho tới bây giờ, hai bên nước giếng không phạm nước sông, có khi đụng mặt, hấn cũng tôn trọng gọi ông ta một tiếng chú Cửu.

An Dĩ Phong dám giết con ông ta, thật sự là chán sống!!!

Lúc Hàn Trạc Thần nhìn thấy An Dĩ Phong chỉ hận không thể đánh cho cậu ta một trận để trút giận trong lòng.

Nhưng đánh rồi thì sao? Con của chú Cửu không thể sống lại, mọi chuyện cũng không thể giải quyết.

“An Dĩ Phong, cậu không muốn sống trực tiếp nhảy từ ban công xuống, đừng có đi kiếm chuyện như vậy được không hả?”

“Em biết em sai tôi, Thần ca, chuyện này em sẽ tự mình giải quyết!”

“Cậu có thể giải quyết thế nào? Ông ta muốn cái mạng của cậu!”

Đã lẫn lộn hơn ba năm, An Dĩ Phong vẫn đi theo hấn, cho tới bây giờ hấn không xem An Dĩ Phong như thuộc hạ mà coi là anh em. Hấn đương nhiên không để An Dĩ Phong đi chịu chết, nhưng chuyện này thực sự nghiêm trọng. Hấn cũng không dám chắc mình có thể lo nổi.

“Phong, tôi nghe nói là vì nữ cảnh sát kia, phải không?”

“Đúng!”

“Cô ta đã bỏ bùa gì cậu! Cô ta là cảnh sát, có thể nói chuyện yêu đương với cậu sao? Cô ta chỉ lợi dụng cậu ...”

An Dĩ Phong không nói gì, trong mắt hấn tất cả đều là không oán không hối!

Hàn Trạc Thần châm điều thuốc, ngồi trên bàn hít một hơi, cuối cùng cũng tỉnh táo lại: “Tôi đã sớm nói với cậu, đừng có dính vào tình yêu. Một khi động lòng, chẳng khác nào bước một chân vào quỷ môn quan. Chúng ta đã đến con đường này, hôm nay ở bên ngoài phong lưu, ngày mai cũng có thể nằm trong quan tài! Tình yêu ... chúng ta mang không nổi!”

“Em cũng biết! Thần ca, anh thử qua thì biết, thứ tình cảm này, không giống như ma túy, cai không được ...”

“Tôi chưa thử qua tình yêu, nhưng tôi thử qua thuốc giảm đau ... Cai được!” Hấn dừng một chút, lại chậm một điều, “Quá trình thực sống không bằng chết, nhưng trải qua thì tốt rồi ...”

“Thần ca!” An Dĩ Phong quỳ trước mặt hấn, cả đời chỉ quỳ đúng một lúc này đây: “Em chỉ muốn xin anh ... Việc này đừng nhúng tay, em không muốn liên lụy đến anh!”

“Xem tôi là anh em thì đừng nói những lời này!”

Hàn Trạc Thần rất ít khi làm phiền đại ca, lần này vì An Dĩ Phong mà đến gõ cửa, hấn nói: “Đại ca, em muốn mang người đến nói chuyện với Chú Cửu.”

“Thần, chết là con chú Cửu, cậu nói cái gì cũng không được!”

“Nếu người hôm nay chú Cửu muốn là em, anh có thể hay không giao ra?”

Hấn lắc đầu.

“Cho nên em cũng sẽ không.....”

“Cho dù cậu mang tất cả mọi người đi, cho dù cậu may mắn chống được Khi Dã, vậy thì đã sao? Mạng An Dĩ Phong là mạng, vậy mạng những người anh em này không phải là mạng sao?”

“Em biết nên làm thế nào.”

Hấn ra đến cửa, đại ca liền gọi lại: “Cậu muốn mang theo bao nhiêu người tùy ý. Tôi không có yêu cầu gì, chỉ cần cậu còn sống trở về!”

“Đại ca.....”

Hàn Trạc Thần xoay người, nhìn đại ca.

Từ khi đại ca có vợ, có gia đình, hấn thay đổi. Hấn ghét xã hội đen chém chém giết giết, chỉ muốn một cuộc sống ổn định, yên tĩnh. Đã hoàn toàn không còn những quyết tâm khí phách ngày nào. Giờ phút này, nghe hấn nói ra như vậy, Hàn Trạc Thần mới hiểu được, có những thứ vẫn không hề thay đổi, là đại ca vẫn như trước coi hấn như anh em. Đại ca vẫn là người trước kia tự đâm một dao vào ngực, đem hấn cứu về ... Vẫn là người mang theo vài thủ hạ tiến vào vòng vây, mở đường cho hấn ... Vẫn là người chụp lấy bả vai hấn, nói: “Làm anh em, không chỉ có kiếp này, còn có kiếp sau ...”

“Đại ca, em nghe anh, em sẽ không ra tay với bọn họ, em sẽ không làm cho anh em đổ máu ...”

“Cậu vẫn không biết quy tắc của trò chơi này sao!” Đại ca một mỗi khoát tay: “Đi đi! Nhất định phải còn sống trở về!”

Ngoại truyện 4: Hàn Trạc Thần & A May (III)

Hàn Trạc Thần mang theo An Dĩ Phong đến địa điểm đã hẹn mới hiểu được một câu kia của đại ca: “Cậu không biết quy tắc của thế giới này sao?”

Ba tầng quán rượu ngồi đầy người, trên bàn không có một chút đồ ăn, toàn bộ là vũ khí.

Vì không muốn làm cho chú Cửu cảm thấy mình đến để gây chuyện nên hấn chỉ chọn mấy chục người cùng mình đi vào, để cho những người khác ở bên ngoài tìm chỗ tránh, không cần lộ diện, bao gồm cả An Dĩ Phong.

Hấn còn cố ý dặn dò: Nếu An Dĩ Phong dám làm xằng bậy, cứ chặt đứt một chân cậu ta.

Đã trải qua bao phen đao súng, hấn hiểu được một việc. Giang hồ sống mái với nhau căn bản không phải nhiều người là thắng, người dù mang nhiều mà không dùng được, cuối cùng cũng phải chịu chết.

Đi vào trận chính là tay chém lung tung, có khi giết phải người mình cũng không biết ... Cũng có những người, tại lúc sinh tử cận kề, hy vọng được sống làm sức chiến đấu tăng lên gấp bội, hơn nữa bọn họ còn vẫn nghĩ đến bên ngoài còn người tiếp ứng. Trừ những tính toán đó ra, hấn còn làm một việc: Gọi điện đến cục cảnh sát ...

Đây là cách duy nhất hần có thể hạn chế đổ máu đến mức thấp nhất!

Ngồi đối diện với chú Cửu, nhìn thấy mái đầu bạc phơ, thân thể khô gầy cùng ánh mắt mệt mỏi, Hàn Trạc Thần một câu cũng không muốn lên tiếng.

Có người nói so với đứa bé mất mẹ còn khổ hơn gấp ngàn lần, đó chính là một người gần đất xa trời mất đi đứa con trai độc nhất ...

Hần không có con, nhưng hần biết mất đi mẹ là sự tuyệt vọng bất lực đến nhường nào, giống như cuộc sống đột nhiên mất đi ý nghĩa, mất đi những cố gắng mà hần giãy dụa giữ lấy ở hai bờ sinh tử bao lâu nay.

Mà hần, muốn quay đầu đã không kịp nữa rồi!

“Chú Cửu, xin bớt đau buồn!”

Chú Cửu trong ánh mắt có lệ, một khắc đó, ông thật sự không giống một lão đại rong ruổi giang hồ bốn mươi năm, mà chỉ là một ông già, giống như hần, mất đi ý nghĩa sống.

“Thần, tôi biết việc này không quan hệ đến cậu. Cậu đem An Dĩ Phong giao ra đây, tôi sẽ không làm khó dễ ... Sau này muốn dùng địa bàn của tôi cứ việc mở miệng!”

“Chú Cửu, người đã chết rồi, cho dù chú lấy mạng An Dĩ Phong, cũng không thể sống lại được.” Hần cố gắng hạ giọng cầu xin: “Coi như cháu xin chú, chú để cho An Dĩ Phong một con đường sống!”

“Cậu không cần nhiều lời! Mạng của hần hôm nay tôi nhất định phải lấy!”

“Chú Cửu, chúng ta thực lực tương đương, muốn sống mái cũng chỉ là lưỡng bại câu thương ... để làm gì đâu?”

Chú Cửu giận dữ, lật tung chiếc bàn, giọng nói khàn đặc: “Cậu không cần uy hiếp tôi, hôm nay cho dù dùng máu rửa quần rượu này, chính là cái mạng già này còn, tôi cũng phải lấy mạng hần!”

“Nếu hôm nay cháu thay cậu ta nhận tội, chú có thể cho cháu chút mặt mũi?”

“Cậu muốn thay hần nhận tội?”

“Hôm nay cháu cùng An Dĩ Phong đều tùy chú xử lý, muốn tay muốn chân đều tùy chú cao hứng, cháu chỉ xin chú cho cậu ta một con đường sống ...”

“Tôi sẽ cho cậu một chút mặt mũi, cậu dùng mạng mình đổi lấy mạng hần!”

“Chú nói cái gì?” Hàn Trạc Thần đứng lên, nghiêng người về phía chú Cửu, “Chú vừa rồi nói cái gì?”

Chú Cửu vừa định mở miệng, Hàn Trạc Thần đá một cước vào đầu gối ông ta, nhân lúc ông ta còn chưa kịp đứng lên đã rút súng, nhắm thẳng vào đầu: “Đứng nguyên! Nếu ai hành động tôi bắn chết đại ca các người!”

Thấy không ai dám tiến đến, hần ngồi xuống, nói với chú Cửu: “Chú không phải không nên nói với tôi như vậy?”

Chú Cửu sắc mặt không chút e sợ, ngược lại thản nhiên: “Cậu giết tôi, cậu cũng không trốn thoát!”

“Ít nhất tôi còn có cơ hội chạy ...”

“Cậu có thể chạy cả đời sao? Sau đó, cậu sẽ không quản sống chết của người khác?” Cửu thúc nói với một tên thủ hạ cách đó không xa: “Gọi điện thoại, để cho con bé kia trấn trối với cậu ta vài lời.”

“Ông!” Tay Hàn Trạc Thần run run một chút, lúc đốt ngón tay sắp bóp cò súng đột nhiên duỗi thẳng, “Ông muốn thế nào?”

“Muốn cho cô ta sống, để An Dĩ Phong đến đây!”

Hần gắt gao nắm súng trong tay, đó là quyết định khó nhất cả đời hần.

“Thần ...” Hần nghe thấy tiếng kêu trong điện thoại, Hàn Trạc Thần lập tức nhận lấy, giọng nói cô nghe vẫn thực dịu dàng: “Thần? Là anh sao?”

“Bọn họ làm gì em?”

“Không có! Bọn họ đối với em rất khách khí!”

Điện thoại có tiếng người khác xem vào: “Thần ca, người của anh chúng tôi không động vào, nhưng nếu hôm nay anh không để An Dĩ Phong đến chịu tội, cũng đừng trách chúng tôi không nể mặt!”

“Cậu nói cái gì? Khi nào thì đến lượt cậu nói chuyện?”

“Thần!” A May cười, nói với hắn, “Anh đừng nóng, bình tĩnh một chút ... Em biết nên làm thế nào, em sẽ không làm liên lụy đến anh!”

“A May?”

“Từ ngày đầu gặp anh em biết sẽ có kết cục như vậy, lòng em cam nguyện.”

“Đừng làm chuyện điên rồ, anh sẽ đến cứu em.”

“Em có thể hỏi anh một chuyện hay không?”

“Đã là lúc nào rồi, em còn hỏi!”

“Nếu em chết, anh có thể nhớ em hay không?”

“Nhớ, anh sẽ rất nhớ em ...”

Hắn nghe thấy giọng cô mơ hồ, hắn nghe thấy tiếng âm ỉ truyền đến, cũng nghe thấy cô nói: “Các người đừng đến đây, nếu bước thêm một bước tôi sẽ nhảy xuống!”

“A May! Không cần ... Bây giờ anh sẽ đến cứu em!”

“Anh sẽ cưới em sao?”

“Sẽ, ngày mai anh sẽ cưới em! Em chờ anh, nhất định phải chờ anh!”

“Thần, em yêu anh, kiếp này ... kiếp sau ...”

Hắn nghe thấy tiếng điện thoại rơi trên mặt đất ...

“A May!!!”

Đột nhiên, có hai tên tiến lại bắt lấy cánh tay hắn, ngay tại đó một giây, hắn quyết định một việc: Bóp cò súng ...

Hàn Trạc Thần không nhớ rõ mình giết bao nhiêu người. Ngày đó, trước mắt hắn đều là màu đỏ của máu, khắp nơi đều có máu A May.

Khi An Dĩ Phong cứu hắn ra ngoài, hắn chỉ có một ý nghĩ trong đầu, hắn muốn cưới cô!!!

Khi tìm được A May, hắn quỳ trên bờ vực, một cây dao găm vào cô, máu nhuộm đỏ một vùng áo ...

Ngực của cô lạnh lẽo, cũng không còn hơi ấm như trong kí ức hắn ...

Cô nắm trong tay tờ giấy đã bị máu nhuộm đầy, màu đỏ làm nổi bật nên dòng chữ màu tím tuyệt vọng.

Đó là những lời cuối cùng cô để lại cho hắn ...

Có thể hay không thử yêu em một ngày?

Không cần nói yêu, chỉ cần nói với em một câu: Anh thích em, em cũng sẽ rất vui.

Có thể hay không thử yêu em một ngày?

Không cần nhớ sinh nhật, chỉ cần nhớ kĩ tên em, em cũng sẽ rất vui.

Có thể hay không thử yêu em một ngày?

Không cần tặng em những bó hoa rực rỡ, chỉ cần tặng em một bông hồng, em cũng sẽ rất vui.

Có thể hay không thử yêu em một ngày?

Không cần một lần hẹn hò lãng mạn, chỉ cùng nhau đi xem một bộ phim, cho dù là phim hành động, em cũng sẽ rất vui.

Có thể hay không thử yêu em một ngày?

Không cần biết em ở phòng ngủ của ai, chỉ cần trước khi đó gọi cho em một cuộc, hỏi: Có phải rất nhớ anh hay không? Em cũng sẽ rất vui.

.....

Có lẽ, không phải anh cho em quá ít, là em ước mong quá nhiều!

Có người nói hần nhất thời xúc động, hại chết rất nhiều người.

Có người nói hần làm đúng, địa vị chính là từ chém giết mà ra, vận mệnh của cả giới xã hội đen sau phút đó hoàn toàn thay đổi.

Nhưng Hàn Trạc Thần cũng không để ý đúng hay sai, hần chỉ cảm thấy An Dĩ Phong nói một câu rất đúng: “Phụ nữ tốt đều bị chúng ta làm khổ!”

Tang lễ A May ngày đó, hần xa xa nhìn bia mộ. Những người thương tiếc cô rất nhiều, nhưng không ai biết hần là ai.

Thấy trên bia mộ viết tên một người xa lạ, hần mới nhớ tới cô từng nói cô không gọi là “A May”, A May là cô thuận miệng bịa ra.

Mọi người ra về, Hàn Trạc Thần mới đặt xuống bia mộ cô một bó hoa, cười nói: “Anh yêu em!”

“Anh sẽ cưới em! Ngày mai sẽ cưới! Không, hôm nay ...”

“Anh sẽ nhớ em, kiếp này không bao giờ quên ...”

Trên ảnh chụp, cô vẫn cười dịu dàng...

Lúc Hàn Trạc Thần rời đi, có một người đàn ông mặc tây trang màu đen gọi hần. Hần cố gắng suy nghĩ, mới nhớ ra đó là người đã từng đi cùng A May ngày đó.

“Hàn Trạc Thần, phải không?”

“Phải!”

“Có thể nói chuyện sao?”

“Tùy anh.”

Ngày hôm đó, người đàn ông này nói rất nhiều, hần mới phát hiện hần thực sự không biết A May

Cô không phải không có việc gì làm, cô là một sinh viên nhạc viện nổi tiếng, học năm thứ hai.

Cô đi quán bar chơi dương cầm, không phải vì kiếm tiền, chính là muốn biết tiếng đàn của mình liệu có thể nào đả động một người trong chốn vàng son sa đọa đó?

Cô rất tài hoa, từng có cơ hội đi Vienna du học. Trước khi lên máy bay cô bỏ cuộc, cô nói: Cô muốn ở lại bên cạnh một người, cho dù hần còn không biết tên cô.

Cô cũng rất cá tính, đàn ông theo đuổi cô nhiều không đếm được, người đàn ông hần gặp hôm nay chính là một trong số đó.

Người đàn ông này bị khí chất tài hoa của cô mê hoặc, theo đuổi cô hai năm liền.

Mà câu đầu tiên cô nói với anh ta là: “Anh ... a ... Cho tôi mượn cánh tay dùng một chút, một chốc sẽ trả lại cho anh.”

Sau đó, trong lúc anh ta còn kinh ngạc, liền kéo cánh tay đi qua Hàn Trạc Thần.

Sau khi Hàn Trạc Thần lái xe rời đi, cô ngồi xuống khóc suốt một buổi chiều, người đàn ông đó nói với cô: “Anh ta căn bản không cần em. Nếu anh ta có chút để ý đã ngăn em lại, hỏi em một câu: ‘Tại sao?’ Vì một người đàn ông như vậy mà hy sinh, đáng sao?”

Cô ấy nói: “Tôi là một cô gái sống trong thơ trong nhạc, dù có thể nào cũng không tiến vào được thế giới tàn khốc của anh ấy, tôi không rõ mỗi ngày anh ấy chém chém giết giết vì cái gì! Tôi không rõ cái anh ấy gọi là anh em nghĩa khí có ý nghĩa gì! Tôi lại càng không hiểu được rõ ràng anh ấy có thể nghe hiểu được tôi nói tiếng Anh, có thể nhớ được điều khoản tố tụng pháp luật, vì sao còn muốn ở trong thế giới không có lý tưởng đó ... Cái duy nhất tôi hiểu được chính là, chúng tôi gặp nhau chỉ có một kết cục bi kịch, sớm muộn gì cũng có ngày tôi vì anh ấy mà chết, nhưng tôi vẫn nguyện ở bên cạnh anh ấy ... Bởi vì anh ấy là một người đàn ông tốt!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-lang-cong-hon>